

ครบรอบ ๑๗ ปี หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
สำนักพิมพ์คลื่นเกิน

ถ้าไม่ออกมา
จะไม่พบ **หัวใจ**

ดีที่ไม่ชอบกับ จะไม่พบสัจจะ

ISBN 978-974-7560-42-8

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๔
จำนวนพิมพ์ : ๔,๐๐๐ เล่ม
จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กัลป์กัน
โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
พิมพ์ที่ : บริษัท ฟาอภัย จำกัด
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
จัดจำหน่ายโดย : สำนักพิมพ์กัลป์กัน
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์/โทรสาร : ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
ราคาบุญนิยม : ๙๕ บาท

คำนำสำนักพิมพ์

“ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบสัจจะ” รวบรวมคำบรรยายธรรมะข้างทำเนียบรัฐบาล โดยพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ จำนวน ๓ เรื่อง คือ “ขอไทยจงเป็นไทยคู่ฟ้าดิน (๒๑ มี.ค.)” “ปาฏิหาริย์การเมืองไทย (๑๒ มี.ย.)” และ “ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบสัจจะ (๒๖ มี.ย.)” ในช่วง**ปฏิบัติการชุมนุมประท้วงแนวใหม่ (NEO PROTEST)** ซึ่งชาวอโศกทั้งนักบวชและฆราวาสนักปฏิบัติธรรม ได้ออกมาร่วมชุมนุมประท้วงการบริหารงานของรัฐบาลซึ่งสุ่มเสี่ยงต่อการเสียดินแดน อีกทั้งไม่สามารถช่วยเหลือ ๗ คนไทยที่ถูกกัมพูชาจับกุม และดำเนินคดีอย่างไม่เป็นธรรมได้

โดยเริ่มชุมนุมตั้งแต่วันที่ ๑๘ ม.ค. - ๑ ก.ค. ๒๕๕๔ รวมระยะเวลายาวนาน ๑๗๐ วัน (พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยชุมนุม ๒๕ ม.ค. - ๑ ก.ค. ๒๕๕๔ รวมระยะเวลา ๑๕๔ วัน และเก็บของอีก ๕ วัน รวมเป็น ๑๗๓ วัน)

การร่วม “ภารกิจเพื่อแผ่นดิน” ครั้งนี้ ใช้หลัก **“สันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น”** ผู้สนใจการทำงานของหมู่กลุ่มชาวพุทธอโศกสามารถศึกษาแง่มุมต่าง ๆ ได้จากหนังสือบันทึกประวัติศาสตร์ส่วนหนึ่งของการเมืองไทยเล่มนี้ จะเห็นบทบาทการทำงานที่สอดคล้องไปพร้อมกันระหว่างประโยชน์ตน (ลดละขัดเกลากิเลส) และประโยชน์ท่าน (ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น) อย่างน่าอัศจรรย์ เพราะอารยชนแบบพุทธแท้เท่านั้น จึงจะมีลักษณะ พุทธชนที่ตายะ (เป็นประโยชน์แก่คนหมู่มา) - พุทธชนสุขายะ (ก่อความสุขแก่คนหมู่มา) - โลกานุกัมปายะ (อนุเคราะห์ช่วยเหลือโลก) ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

กราบนมัสการขอบพระคุณพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่บรรยายอรรถธรรมะและกรุณาตรวจปรับแก้ขยายความให้เข้าใจง่ายยิ่งขึ้น ขอขอบคุณคณะทำงานถอดเทปเสียงที่มุ่งมั่นทำงานอย่างเอาใจใส่ยิ่ง และขอขอบคุณทุกฝ่ายทุกท่านที่เสียสละช่วยเหลือเกื้อกูลอยู่เบื้องหลัง เพื่อให้งานลุล่วงไปด้วยดี

ในวาระครบรอบ ๑๗ ปี “เราคิดอะไร” ขอน้อมมอบ **“ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบสัจจะ”** แต่มวลสมาชิกและผู้มีอุปการคุณทุกท่าน

ด้วยความปรารถนาดี

กองบรรณาธิการ “เราคิดอะไร” สำนักพิมพ์กัลลกัน

คำนำคณะผู้เรียบเรียง

เมื่อ “นักการศาสนา” เข้ามา “เอาภาระ” กับวิกฤตสถานการณ์บ้านเมือง

แนวคิดทางการเมืองที่ค่อนข้างลึกซึ้ง จึงทยอยออกมาไม่ขาดสาย ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ดี เพราะแนวคิดบนฐานโลกียะ เราต่างรับรู้มานานมากแล้ว จนประเทศชาติแทบจะล่มสลาย !

ลองศึกษาแนวคิดทางการเมืองเชิงโลกุตระบ้าง จะเป็นไร
ธรรมบรรยายข้างทำเนียบรัฐบาลชุดนี้ ได้อธิบายที่มาของตึกไทยคู่ฟ้าไว้อย่างน่าชวนคิด

และฟ้ากับดินต้องผนึกกำลังร่วมมือกันมีความหมายมีนัยะอย่างไร

ในสถานการณ์ที่ร่อแร่ของบ้านเมือง บัดนี้ปรากฏชัดแล้วว่า ผู้เป็นภัยแห่งความมั่นคงกลับเป็นนักการเมือง

เราจะช่วยกันแก้ไขอย่างไร ?

การเปรียบเทียบ นักการเมืองและข้าราชการเปรียบเสมือน แค “คนคร้ว - คนสวน” และประชาชนคือเจ้านาย บทบาทหน้าที่จึงแตกต่างกันและอย่ากำเริบ !

ที่ขาดไม่ได้ก็คือ การชุมนุมแสดงความคิดเห็นอย่างสงบของชาวกองทัพธรรม เขาอยู่กันอย่างสาธารณโภคีเป็นโชน เขาใช้หลักธรรมอะไรในการดำรงชีวิตและอยู่ร่วมกัน ก็เป็นเรื่องน่าสนใจ

อย่ารอช้า รีบอ่านเลย !

• คณะผู้เรียบเรียง

ถ้าไม่อกรบ ๔ จะไม่พบสัจจะ

แม้การเลือกตั้ง ๓ ก.ค. ๕๔ จะผ่านไปแล้ว ประชาชนส่วนใหญ่ยัง
พอใจที่จะเลือกพรรคการเมืองเข้ามาบริหารประเทศ

และแม้การ “โหวตโน” ที่พันธมิตรเสนอทางออกผ่าทางตันการเมือง
จะได้เพียงไม่กี่ล้านเสียง

แต่ปรากฏการณ์ซับซ้อนแก้ไขปัญหาการเมืองที่ย่ำแย่ บัดนี้ได้
อุบัติขึ้นแล้ว!

เราคือนักต่อสู้ในยกที่ ๑ และยกต่อ ๆ ไปที่จะมีอนุชนรุ่นหลังตามมา
กอนหินก้อนแรกบัดนี้ได้ถล่มลงไปแล้ว ถนนแห่งความสำเร็จจึง
มิใช่คิดฝันลอยลมอีกต่อไป

ประวัติศาสตร์แห่งการต่อสู้เพื่อสิ่งที่ดีกว่าก็มักจะเป็นเช่นนี้เอง...เป็น
สัจธรรม ...อย่าได้ท้อแท้ !

ธรรมบรรยายโดยพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่เวทีชุมนุมประท้วง
ข้างทำเนียบ เมื่อวันที่ ๒๒ มิ.ย. ๕๔ ได้ตอบโจททย์ปัญหาของบ้านเมืองไว้
หลายข้อ

รวมถึงปัญหาของศาสนา

ถ้าเป็นภาษานักวิชาการก็คือ “การมองนอกกรอบ”

ท่านได้เสนอทางออกทางการเมืองที่เป็นรูปธรรมได้อย่างชัดเจน

แม้บทบาทหน้าที่นักการเมืองควรเป็นอย่างไร ก็นำศึกษาและ
ทำความเข้าใจ

ต้นแบบสุดยอดนักการเมืองมิใช่ใครที่ไหน แต่คือในหลวงของเราเอง!

วันนี้พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ได้ตั้งการเมืองอันโลسمมมาบอกกล่าว

ด้วยหลักธรรมโลกุตระได้อย่างคิดไม่ถึง

ยังประกาศว่า พระอาริยบุคคลทุกระดับควรมารับผิดชอบงานบ้าน
งานเมือง มิใช่ปลึกหนีหลบเร้นตี๋มต่ำสันโดษ !

แม้พระอรหันต์ก็ทำงานการเมืองได้ !

มุมมองนี้นักเศรษฐศาสตร์ก็จะบอกว่า พ่อท่านกำลังเอา “ต้นทุน”
ทางศาสนามาใส่ลงในวงการเมืองที่หมดทุนจนแทบจะย่อยยับ

ดึงมา “ร่วมทุน” เพื่อให้ “การเมืองรอด”

เพื่อที่สุด “บ้านเมืองรอด !”

เพียงแค่นี้ชาวพุทธหัวโบราณก็คงนึกค้านไม่เห็นด้วย จะเป็นไปได้
อย่างไร ...แต่โปรดอ่านก่อนนะขอรับ

ยังมีอีก อีกหลายประเด็นพุทธที่คาดไม่ถึง...

นักการเมืองควรเป็นพระอาริยบุคคล !

นักการเมืองควรมีชีวิตสมณะสันโดษ !

นักการเมืองควรอยู่บนเส้นทางโลกุตระ !

ใครอาจจะมองพ่อท่านตีความใหม่ แต่จริง ๆ แล้วหลักธรรมะ
ทั้งหลาย นอกจากเป็นประโยชน์ตนแล้ว **ต้องเอาภาระสังคมด้วย**ใช่ไหม ?

ประโยชน์ตน - ประโยชน์ท่าน จึงจะสมบูรณ์ครบพร้อม

การตีความเก่า ๆ อธิบายเก่า ๆ วันนี้เราก็เลยมีนักการเมืองเก่า ๆ
ที่เอาแต่ได้ เห็นแก่ตัว

มีประชาชนที่เอาแต่ “ยากจน” เอาแต่ “ผลประโยชน์” เอาแต่
“ทำร้ายทำลายตัวเอง”

คิดแบบทางโลกก็ตัน ลองคิดแบบทางธรรมบ้างจะเป็นไร ?

จากชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ

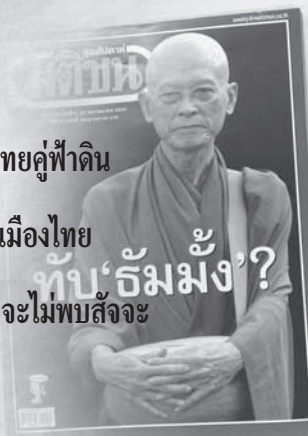

สารบัญ

๙ ขอไทยจงเป็นไทยคู่ฟ้าดิน

๕๓ ปาฏิหาริย์การเมืองไทย

๑๔๓ ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบสัจจะ

3 ก. ค. นี เข้า ถู ทา ทา ช่อง ไม่ ประสงค์ สบ ตะแนน

คำว่า “ไทยคู่ฟ้า” เป็นภาษาที่ยืนยันความจริงอันหนึ่ง

คือ “ไทย” ต้อง “คู่ฟ้า”

ติกไทยคู่ฟ้าตึกนี้เป็นของ “ฟ้า” แต่เดิม และยืนยาวมาจนถึงวันนี้
แม้จะดูเหมือนยกย้ายถ่ายเทไปไม่ชื่อว่าเป็นของ “ฟ้า” ตามนิตินัย
แต่ก็ยังคงเป็นของ “คู่ฟ้า” ด้วยนัยสำคัญที่ลึกล้ำอยู่นั่นเอง

ไม่ใช่เรื่องบังเอิญในความเป็น “อจินไตย”

ซึ่งไทยก็ยังใช้เป็นที่ทำการบริหารประเทศอยู่จริง ๆ

ตึกนี้ยังสง่า ไม่ได้ทรุดโทรมอะไร ยังจะใช้ไปได้อีกเป็นร้อย ๆ ปี

โดยที่ไทยต้องเป็นของฟ้า และไทยต้องคู่ฟ้า !

ขอไทย
จงเป็น **ไทย**
คู่ฟ้าดิน

© ลิขสิทธิ์โดย ธีรกร ธีรกร

๖๘ วันของ “ชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน”

วันนี้วันจันทร์ที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๔ แรม ๒ ค่ำ เดือน ๔ ปีเถาะ วันนี้เป็นวันที่ ๖๘ ที่เรามาอยู่ที่ “ชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน”

ที่เรียกว่าชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน จริง ๆ แล้วมันก็เป็นเรื่องที่มันจะเป็นไป มันจะต้องเป็นอย่างที่เป็นนี้ เรียกเป็นภาษาที่พวกเรารู้จักกันว่า มันเป็น “อจินไตย”

ซึ่งหลายผู้หลายคนก็อาจจะคิดว่ามันเป็นเรื่องผิว ๆ เฝิน ๆ เป็นเรื่องมุข ๆ เป็นเรื่องเล่น ๆ แต่จริง ๆ แล้วมันเป็นเรื่องลึก เป็นเรื่องที่อยู่ได้ยาก ใน “สิ่งจะเกิดมันก็ต้องเกิด !” นั่นมันมีเหตุมาจากอะไร ประกอบด้วยอะไร ซึ่ง “ทุกสิ่งอย่างล้วนมาแต่เหตุ” ไม่มีอะไรเกิดขึ้นลอย ๆ

นี่คือ สุตยอตแห่งความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า แต่เมื่อเรายังไม่มีภูมิสามารถรู้องค์ประกอบ รู้เหตุที่พาเกิดพาเป็นได้ เราก็รู้เห็นแต่ “สิ่งที่เกิดนั้น !” ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสุดวิสัยของผู้ที่ไม่มีภูมิจะรู้ถึง “เหตุ” อันเป็นที่มาของ “สิ่ง” นั้นได้ก็อย่าไปคิดเลยมันสุดวิสัยเรียกภาวะนี้ว่า “อจินไตย”

อาตมาเป็นคนที่พยายามที่สุด ที่ชาตินี้มันอยู่ในยุคสมัยใหม่ ศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้าเป็นวิทยาศาสตร์ อาตมาจะต้องพยายามทำความเข้าใจวิทยาศาสตร์ให้ปรากฏ คือ จะต้องทำเรื่องจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานให้มันรู้แจ้งเห็นจริงกันได้ จินสามารถพิสูจน์ได้ด้วยตนชัดแจ้งได้ด้วยตน ไม่ใช่เรื่องลึกลับ ไม่ใช่เรื่องที่เอามาหลอกกัน แต่

ลึกล้ำแน่นอน

อาตมาพยายามจะเอาความรู้ความจริงมาแสดง มาเปิดเผย มาทำให้เห็น ซึ่งผู้เข้าใจได้ ปฏิบัติบรรลุ สัมบูรณ์แล้วเถียงไม่ออก บัจฉิตตังของตนจะยืนยันเป็นหลักฐาน มีสิ่งที่สืบสาวราวเรื่องกันได้ หยิบมาพูดกันได้ เห็นแจ้งเห็นจริงร่วมกันตรงกันอยู่หลัด ๆ ทั้ง ๆ ที่ สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ลึกสุดถึงขั้นนิพพาน

ความหมายของไทยคู่ฟ้า

จริง ๆ คำว่า “ไทยคู่ฟ้า” มันเป็นภาษาที่ยืนยันความจริง อันหนึ่ง คือ “ไทย” ต้อง “คู่ฟ้า” แล้วคำว่า “ไทยคู่ฟ้า” ก็มีที่มา

ตึกไทยคู่ฟ้าตึกนี้ก็เป็นที่ของ “ฟ้า” แต่เดิมแล้วก็ยืนยาวมาจนถึงวันนี้ แม้จะดูเหมือนยกย้ายถ่ายเทไปไม่ชื่อก็คือเป็นของ “ฟ้า” ตามนิทานย แต่ก็ยังคงเป็นของ “คู่ฟ้า” ด้วยนัยสำคัญที่ลึกล้ำอยู่นั่นเอง

ในระบบประชาธิปไตยที่ยืนยาวมาถึงวันนี้ ดำเนินมาและต้อง มาใช้ตึก “ไทยคู่ฟ้า” เป็นตึกเอกของรัฐบาลจนได้ ก็ไม่ใช่เรื่องบังเอิญในความ เป็น “อจินไตย” ซึ่งไทยก็ยังใช้เป็นตึกเอกของประเทศไทยอยู่ คือ เป็นสำนักงานของผู้บริหารประเทศ ที่ทำการบริหารประเทศอยู่จริง ๆ

ตึกนี้ก็ยิ่งสง่า และยังไม่ได้ทรุดโทรมอะไร ยังจะใช้ไปได้อีก เป็นร้อย ๆ ปี โดยที่ไทยต้องเป็นของฟ้า และไทยต้องคู่ฟ้า!

ความขัดแย้งคือสงคราม

เมืองไทยจะไม่เหมือนเมืองอื่นเขา ตอนนี้ประเทศอื่น ๆ เขาก็ มีการต่อสู้กัน ถ้าจะว่ากันด้วยศัพท์แสงก็คือ ต่อสู้กันระหว่างความเป็น อยู่ของสังคมของเขา ไทยเราก็ต่อสู้กันระหว่างความเป็นอยู่ของชาวไทย

อาตมาเคยอธิบายว่าการต่อสู้ การขัดแย้งกันเรียกว่าสงคราม!

คนใจ-คนฉลาดความขัดแย้งที่แตกต่าง

ขัดแย้งกันนี้ “คนใจ” ก็ฆ่ากันแก่งกัน ทะเลาะกัน ทำร้ายกัน แต่ “คนฉลาด” ขัดแย้งกัน แล้วทำให้เกิดปัญญา ทำให้เกิดการสำนึก ทำให้เกิดการรู้อะไรเป็นอะไร สิ่งใดควรสิ่งใดไม่ควร สิ่งใดถูกสิ่งใดผิด

ทีนี้คนที่ดีที่เจริญก็สำนึกในสิ่งที่ผิด แก้กลับ เปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงก็เกิดการแก้ไข เกิดการปรับตัวก็เกิดความสงบ ความเรียบร้อย สามัคคี อยู่กันอย่างอบอุ่นตลอดไปอีกเป็นธรรมดา

ส่วนพวกที่ยังไม่เป็นเช่นนั้น เขาก็จะขัดแย้งกันแล้วก็จะปราบปรามกัน ทำร้ายกัน จนกระทั่งใครที่หมดแรงสู้ หมดท่าสู้ ไม่มีฤทธิ์ที่จะมาต่อต้านต่ออีก ก็ต้องถอย ต้องยอมหยุด พักกันไป แล้วหลงว่า นี่คือความสงบ

สงบชนิดหนึ่งจริง แต่สงบไม่แท้ ยังมีเชื้อแห่งความไม่สงบอยู่ ผู้ที่ชนะนัยนี้ คือผู้ที่มีเรี่ยวแรง มีอำนาจบาตรใหญ่ ช่มเห้งได้ ทำร้ายได้ ซึ่งเป็นสัญชาตญาณของสัตว์โลกชั้นต่ำ! ยังมีเชื้อเดรัจฉานอยู่

ส่วนผู้ที่สูงแล้ว เจริญแล้ว จะเลิก จะไม่ทำเช่นนั้นกัน จะใช้ปัญญา ใช้ความรู้ ใช้ความสำนึก รู้ดีรู้ชั่ว รู้ถูกรู้ผิด แล้วผู้ผิดยอมแพ้ อย่างสมบูรณ์ นี่คือ ความสงบจริง

ไม่ใช่การทำให้ “ผู้ถูก” ยอมแพ้ แล้ว “ผู้ผิด” ยังคงเป็นผู้ชนะอยู่ และที่โลกของผู้มีปัญญารู้ดีกัน ก็คือ รู้ว่าความรุนแรงนั้น ไม่ใช่ความเจริญ ความรุนแรงเป็นความเลวร้าย!

ระว่างต่างประเทศ

ตอนนั้นลิเบียก็ถล่มกัน ซึ่งร้ายแรงใช้โทมาฮอว์ก ก็ถล่มกันเป็นร้อยลูกหรือเปล่าไม่รู้ ซึ่งเกิดอยู่ขณะนี้แหละ ๕๕ แต่อยู่อีกถิ่นหนึ่ง ที่หนึ่ง

ลิเบียก็เกิดเหตุการณ์ของมนุษย์นี้แหละตั้งแต่อยู่ข้างในประเทศ

ขัดแย้งกันเอง จนกระทั่งบานปลายไปสู่นอกประเทศ ทำร้ายทำลายกัน
สุดท้ายก็เลวร้ายลามไปจนถึงเอาคนจากประเทศอื่น ถิ่นอื่น
เข้ามาร่วม มาถล่ม มาทำลายฉิบหายตน
เมืองไทยเราจะให้เกิดเช่นนั้นหรือ ไปดึงเอาต่างประเทศเข้ามา
ทำร้ายประเทศเรา ไทยไม่มีภูมิพอบที่จะทำให้ไม่เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นหรือ?

สงครามที่สวงามเป็นไฉน?

ประเทศไทยขณะนี้มีการ “สู้” หรือที่อาตมาใช้คำว่า “สงคราม”
ในความหมายที่จะต้องพุดกันอย่างปัญญาชน

แต่สงครามของประเทศไทยเราเป็นสงครามอันสวงามของ
ปัญญาชน ของคนเจริญ ของคนศิวิไลซ์

อาตมากล้าพุดได้อย่างนั้นจริง ๆ ว่าเป็นความเจริญ มันเป็น
ความศิวิไลซ์ของมนุษยชาติแท้ ๆ เพราะเราไม่ได้ทำโหดร้ายรุนแรง
เหมือนประเทศอื่น ๆ

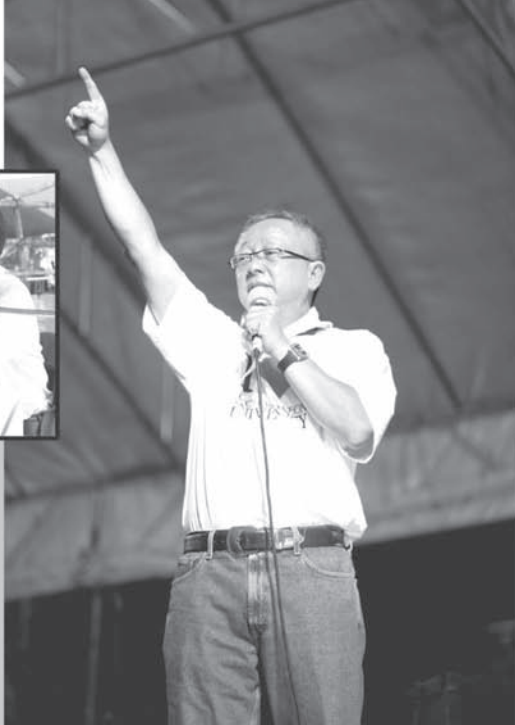
มันเป็นการต่อสู้ที่สวงาม เป็นแต่เพียงว่าคู่ต่อสู้ตั้งต้น
ดื้อดำน ยึดกิเลส เพื่อที่จะเอาชนะคะคาน บำเรออัตตาตนเอง ที่ตนเอง
ยังหลงในลลาภยศสรรเสริญ หลงในโลกียะที่จะต้องเอาชนะคะคานให้ได้

มันหลงยึดจริง ๆ หลงติดหลงยึดว่าไฉนเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ เรื่องใหญ่
ใครจะลำบากลำบาก ใครจะทุกข์ร้อนไม่สนใจ ไม่รับรู้ หรือไม่รู้

อย่างพวกเราที่มาลำบากลำบากเขาก็ไม่รู้สึกรู้สาอะไรหรอก
คนลำบากอื่น ๆ ที่มีผลกระทบต่อเนื่องไปยิ่งกว่าพวกเรา มี พวกเรากี่
ลำบากขนาดหนึ่ง แต่พวกเรานี้เป็นพวกที่ได้พัฒนา ศึกษา ศิวิไลซ์ เจริญมา
แล้วจึงไม่ลำบาก หรือลำบากน้อย ทนได้โดยไม่ยาก ทนได้โดยไม่ลำบาก...

หรือหลายคนก็รู้สึกว่ามันจะต้องทนอะไร มันก็เป็นเรื่องปกติ
มันเป็นเรื่องที่สำคัญ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป จะนั่ง จะนอน จะเดิน

จะกิน จะอยู่ จะทำงานก็เป็นคนเลี้ยงง่าย (สุภระ) เป็นคนบำรุงง่าย (สุโปสะ)
เพราะว่าเรามากน้อย (อัมปิจะ) เราสันโดษ (สันตมฺหิ) เราขัดเกลาตน
(สัลลฺลฺล) ทั้งมีศีลเคร่ง (ฐิตะ) จึงเป็นคนมีอาการน่าเลื่อมใส (ปาสาทิกะ)-
ไม่สะสม (อปจยะ)-และยอดขยัน (วิริยารัมภะ)

อันนี้เป็นคุณสมบัติของจิตวิญญาณที่ได้พัฒนาแล้ว ได้ฝึกฝน
เรียนรู้ จนกระทั่งเข้าถึงความเป็นจริง (บรรลุธรรม) เจริญไปตามธรรมะ
พระพุทธเจ้าเลย เรียกว่า “วรรณะ ๔” นี้ชัดเจน

เรามาทํางานนี้เพื่อขัดเกลา

ใครที่ยังมีส่วนเหลือของกิเลสหรือของกรรมกิริยา กายกรรม
วจีกรรม มโนกรรมของใครก็ตาม ที่ยังเห็นว่ามันยังไม่สวยงาม มันยังไม่
เรียบร้อย มันยังมีอะไรที่จะต้องขัดต้องเกลาอีก เราก็ขัดก็เกลาสัลลฺล
ทั้งกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ทั้งกรรมกิริยาที่ทำอยู่ทั้งหมด

เรียกว่าเป็นเรื่องของชีวิตที่ดำเนินไป เราก็ทำอย่างขัดเกลา
ของตนเองก็ขัดเกลาไปด้วย พร้อมกันนั้นเราก็ขัดเกลาผู้อื่นด้วย ด้วย
กุศลเจตนา

การขัดเกลานั้นมันขัดเกลากันรุนแรงที่สุดก็แค่ใช้อาวุธปาก
ไม่ลงมือลงไม้ ไม่ทำรุนแรงทางกายถึงขั้นตบตี

ปะทะกันด้วยแรงกายไม่ทำ อย่างเก่งก็ทำแค่ปากหอก (มุขสัตติ)
ท้วงกัน ค้านกัน ว่ากันหนัก ๆ ค้านกันแรง ๆ (ปฏิกุสสนา) ผู้ที่เห็นต่าง หรือ
ผู้ที่ขัดแย้งกันอยู่

ใช้วาจาเป็นอาวุธ

เมื่อพูดกันดี ๆ พูดอย่างเรียบร้อยก็ไม่ฟัง ไม่สะดุ้งสะเทือนอะไร
เพราะฉะนั้นก็ต้องให้สะดุ้งสะเทือนกันด้วยการใช้ปากใช้ภาษา
ใช้ลีลา นั้นจะ (ท่าทาง,ท่าที) คีตะ (ลุ่มเสียง,ลำเนียง) วาทิตะ (คำพูด,ภาษา)

ใช้ทำทาง ลีลา ลุ่มเสียง ลำเนียง ภาษา จะเรียกว่าทึ่มแพงเป็น
หอกก็แค่ปากหอกอย่างที่เป็น นี่สุด ๆ แล้ว สูงสุดแล้ว รุนแรงสุดแล้ว

ในสงครามของมนุษย์ที่สุภาพที่สุด พยายามที่สุดก็จะระมัดระวัง
วจี ๔ ที่มันจะเป็นมัจฉา

ข้อ ๑. อย่าปด อย่ามดเท็จ อย่าผิด

ข้อ ๒. อย่าให้มันลูกล้าออกไปให้เสียดแทงกันจนทะเลาะวิวาท
ทำร้ายกัน ทำรุนแรงกัน เรียกว่าส่อเสียด ต้องประมาณอย่าให้มันเป็น
เหตุเกิดลุแก่อำนาจที่จะทำร้ายกันถึงขั้นลงมือลงไม้ ก็ต้องระมัดระวัง

ข้อ ๓. อย่าให้มันหยาบ ซึ่งก็รู้กันดีว่า หยาบนั้นอะไรแค่ไหน
ส่วนเพื่อเจอนั้นก็เป็นคนโง่ คนโง่ก็คือคนออกแรงไปแล้วก็
ไร้ผล สูญเปล่า ไม่ได้อะไรเลย ไม่มีผล ลบก็ไม่เกิด บวกก็ไม่เกิด
ออกแรงพูดไปสูญเปล่า เสียเปล่า ไร้สาระ ไร้ค่า เรียกว่าเพื่อเจ้อ!

เพราะฉะนั้นก็ระมัดระวังอย่าให้มันเกิดลักษณะดังกล่าวนี้ให้ได้
สูงสุด แต่ก็มีขอบเขตของมัน ขอบเขตของมันก็คือ มันก็ต้องมีลักษณะ
ไม่ปด ก็ไม่ปดแล้วหละ ไม่ผิด ไม่ผิดนี่ดีแล้ว ไม่ปด ไม่ผิดนี่ถือว่าไม่มี
ทุจริต แต่หยาบ ส่อเสียดบ้างมันก็เป็นตัวที่สุดวิสัย ก็ยึดหยุ่นกันบ้าง

รบทุกวันด้วยหอกปาก

เพราะฉะนั้นสิ่งที่เกิดอยู่นี้ ที่พวกเราเห็นกันอยู่ขณะนี้ พวกเรา
กำลังทำสงคราม สงครามชุมนุมประท้วง ก็จะได้เห็นว่าพวกเราชุมนุม
ประท้วงกันในพวกเราเนี่ย คือ คนต้องมารวมกันเรียกว่าชุมนุม มาช่วย
กันคนละไม้คนละมือ มาอุดหนุนกันให้มีพลังรวมเป็นกลุ่มกำลังหรือ
กลุ่มอำนาจของมวลประชาชน ที่จะนำเสนอออกไปให้รัฐบาลรับทราบ

ทำกันอยู่ทุกวัน แต่ละวัน ๆ ๆ ก็รบกันด้วยหอกปาก

แล้วก็รบกันอย่างผู้ดี รบกันอย่างเป็นอยู่กันอย่างนี้แหละ

อยู่ข้างเคียงกันนี้แหละ ไม่ห่างกันเลย

ก็ที่นี่ไทยคู่ฟ้า พวกเราก็เป็นดิน ก็อยู่ด้วยกัน ไทยคู่ฟ้า-ดิน ก็เป็นไทยคู่ฟ้าดิน อยู่อย่างนี้แหละ !

ที่นี่ก็อยู่กัน ทำกัน จะรบกันก็ตาม จะช่วยกันก็ตาม มันก็เป็นพฤติกรรมที่เห็นอยู่แล้ว เป็นพฤติกรรมเป็นพฤติกรรมที่เปรียบเทียบได้กับโลกเขารบกัน ที่เกิดอยู่ขณะนี้ แต่จะไม่ใช่เป็นอย่างที่เขาเป็นกันเลย

เพราะเราไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาจะมุ่งเอาชนะคะคานกันอย่างไรบ๊องเร่วรี รุกราน รุนแรง เราจึงมีกลุ่มชุมนุมประท้วงอย่างเป็นระบบระเบียบวิธี สุภาพ สงบ เรียบร้อย ตามปรัชญา “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ ” เราพยายามจริง ๆ และเป็นได้จริง

และจุดมุ่งของเรา คือ เอาความรู้ ความจริงมาสู้กันให้ยอมรับ และแก้ไข ผู้ผิดแพ้ ผู้ถูกชนะ

ไม่ใช่เอาอำนาจบาตรใหญ่เข้ามา เข้าทำลายทำร้ายให้อีกฝ่ายกลัวเกรงหยุดสู้ แพ้ไป ผู้มีกำลังมาก มีอำนาจมาก ดุร้ายมากกว่าชนะ

สิ่งที่โลกประชาธิปไตยต้องการ

ถ้าจะว่ากันแล้วต่างก็ต้องการที่จะให้เปลี่ยนแปลงการปกครอง เปลี่ยนแปลงการบริหาร เปลี่ยนแปลงทั้งวิธีการ เปลี่ยนแปลงทั้งบุคคลอะไรก็แล้วแต่

ซึ่งตอนนี้พฤติกรรมของสังคมทั้งโลกประชาธิปไตยมันก็เหมือนกัน รุปรอยเดียวกัน

ขณะนี้ประเทศไทยก็จะเปลี่ยนแปลงการบริหารปกครอง เปลี่ยนคณะ จะเปลี่ยนคณะบุคคล

ซึ่งเปลี่ยนคณะบุคคลนั้นก็เปลี่ยนอย่างปอลม ๆ เปลี่ยนอย่างเล่นลิเก เป็นแต่เพียงเปลี่ยนชุด ไม่ได้เปลี่ยน “การเมืองเน่า” แต่อย่างใด

เลือกตั้งน้ำเน่า

ถ้าเชื่อว่ายุบสภาแล้วก็มีเลือกตั้งใหม่ การเลือกตั้งนี้ก็ใช้รูปรอยเดิม ใช้วิธีการเดิม แต่มันไม่เดิมตรงที่มันเลวร้ายกว่าเก่าเยอะ !

การเลือกตั้งครั้งนี้ หรือครั้งไหน ๆ ก็ตาม เลือกมาแล้วก็คนพวกเดิมนี่แหละที่เกาะอำนาจ หลงอำนาจ ยึดอำนาจ ให้แก่ตน ให้แก่คณะ

เขาพยายามสร้างอำนาจให้แก่ตนเองกันมา ๗๙ ปีในเมืองไทย ประชาธิปไตยในเมืองไทยไม่ได้สร้างอำนาจให้ประชาชนกันเลย หรือแม้แค่บอกสอนให้ประชาชนรู้ความมีอำนาจของตน มีแต่ครอบงำประชาชน

กรรมกรไม่ใช่กรรมการ

“อำนาจเป็นของประชาชน” ในหลวงรัชกาลที่ ๗ ท่านตรัส ทั้งมีลายลักษณ์อักษรชัดเจนทุกอย่างว่าท่านไม่ได้มอบอำนาจให้แก่ใคร คณะใดท่านมอบอำนาจให้แก่ประชาชน

แต่เมืองไทยนั้นตั้งแต่เริ่ม พ.ศ. ๒๔๗๕ มาถึงวันนี้ คนที่ไปใช้อำนาจ ไม่ใช่ไปใช้อำนาจหรอก “เขาให้อำนาจ”

ประชาชนให้อำนาจ ใช้อำนาจนั้นบริหารประเทศ

จริง ๆ เรียกอำนาจว่า “ให้แรง” ให้ไปออก “เรี่ยวแรง” เพราะเป็นกรรมกร ภาษามันจะเพี้ยนไปหน่อย แล้วหลงว่าตัวเองเป็น “กรรมการ” จะตัดสินใจอะไรใหญ่ไปเองหมด ซึ่งความจริงไม่ใช่อย่างนั้น !

ความจริงโดยสังจะนั้น ผู้ที่ไปบริหารบ้านเมืองนี้คือ “กรรมกร” คือกรรมการบริหาร ไป “ให้แรง” แรงความสามารถและความรู้

ถ้าเรียกว่า “อำนาจ” มันจะโก้ไป “ให้แรง” มาบริหารประเทศมาทำงาน แต่เสร็จแล้วหลงตนไปเสียนี้ เลยสร้างอำนาจบาตรใหญ่ขึ้นว่าฉันเองฉันเป็นเจ้าของอำนาจ ฉันเป็นเจ้าของประเทศ

ถ้าไม่อรบ ๑๘ จะไม่พบสัจจะ

ประชาชนคือเจ้าของบริษัท

ซึ่งอาตมาได้อธิบายมาแล้วว่า “ประชาธิปไตยนั้น” ประเทศเป็นของประชาชน สมบัติทุกอย่างเป็นของประชาชน ประชาชนเป็นเจ้าของ บริษัทใหญ่คือประเทศ เสร็จแล้วก็ให้คนมาทำงาน

เจ้าของประเทศก็คือเจ้าของ ก็ดูแลผลประโยชน์ ดูแลสมบัติของประเทศของคนไทย

ให้คนมาทำงานก็คือให้คนมาพัฒนา ให้มาช่วย จ้างมาเป็นคนสวน จ้างมาเป็นคนครัว พ่อครัว แม่ครัว ทำสวน นี่ยกตัวอย่างให้ฟังง่าย ๆ

ก็ต้องทำหน้าที่ มีสิทธิเท่าที่เขามอบให้ คนที่มีหน้าที่ทำครัวก็ทำอาหารไป คนมีหน้าที่ทำสวนก็ทำสวนไป

มีสิทธิเท่าที่มอบให้ทำตามหน้าที่ อย่าเบ่งออกนอกหน้าที่ และไม่ได้ให้ทั้งหมดนะ ที่สำคัญไม่ได้ให้สมบัติ! จ้างมาทำหน้าที่

ครัวก็คือแหล่งอาหาร คุณหลงว่า ทุกอย่างเป็นของคุณ คุณทำเสร็จแล้วคุณจะไปขายกินส่วนตัว คุณจะยกยกออกไป ไม่ได้

คุณทำสวนคุณก็ทำให้สวนนั้นเจริญ เป็นของประชาชนเขาเป็นเจ้าของ สมบัติในสวนทั้งหมดเป็นของประชาชน คุณยกยกไม่ได้

อย่าสำคัญตนผิด

จริง ๆ แล้วคุณทำสวน สวนเจริญ ก็ถูกต้อง ถ้าสวนไม่ดีเจ้าของก็บอก เฮ้ย! อันนี้ไม่ดี เขามีสิทธิเตือน

เมื่อทำไปแล้ว ไม่ได้เรื่อง เสียหาย ไม่ไหว ก็ให้ออกไป หากคนใหม่มาทำสวนแทน

คุณคนสวนหรือคุณนักการเมืองทั้งหลายไม่มีสิทธิ์ อย่าหลงว่าสวนเป็นของตน หลงแอบแฝงเอาประโยชน์จากสวน

ไปไม้หนึ่งใบคุณก็ยกยกไม่ได้ คุณมาเป็นคนรับใช้ทำงาน ให้

เงินเดือนคุณนะ ให้คุณทำงานให้ดี

หรือสมมุติว่าเป็นพ่อครัว แม่ครัว คุณก็มาทำอาหารให้กิน จริง ๆ แล้ว คุณไม่มีสิทธิ์กินอาหารนั้นด้วยนะ เพราะจ้างคุณแล้ว คุณไปซื้อกินเอง

แม้แต่อาหารที่คุณทำให้เจ้าของเขากินคุณไม่มีสิทธิ์แบ่งเลย คอมมิชชั่น คอร์รัปชันไม่ได้ คุณแบ่งกินไม่ได้นะ ให้เงินเดือนคุณแล้ว คุณไปซื้อกินของคุณเอง

พิจารณาดี ๆ อาตมาสมมุติให้ฟัง !

เพราะฉะนั้นถ้าใครมาขบถ มาทำผิด มาเป็นคนสวน มาเป็นพ่อครัว แม่ครัวแค่นั้นนะ แต่โห! มาทำเป็นเจ้าของข้าวเจ้าของ ฉันปรุงเอง ฉันจะต้องกินแล้วฉันจะให้ใครกิน ฉันก็จะเป็นคนแจกให้กิน คนไหนไม่กินฉันก็ไม่ให้กิน ผิด ๆ ผิดหมด ผิดหน้าที่ !

สิทธิของคุณมีไม่มากถึงขนาดนั้น สิทธิของคุณมีเท่าที่มอบให้ ขอให้เข้าใจคำว่าสิทธิและหน้าที่ให้ดี แล้วคุณต้องทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ หากทำหน้าที่ไม่สมบูรณ์เขาให้แก้ไข เจ้าของย่อมมีสิทธิ์ !

เพราะฉะนั้นประชาชนทุกคน หนึ่งคนหนึ่งเสียง เป็นเจ้าของที่จะดูแล “กรรมกร” ดูแล “พ่อครัวแม่ครัว” ดูแล “คนสวน” !

ถูกจ้างขบถยึดร้าน

อาตมาสมมุติอย่างนี้ไม่ใช่ไปลบหลู่แต่เพื่อให้ชัดเจน เพื่อให้เข้าใจชัดเจนว่า ประชาธิปไตยคืออะไร

แล้วคนไทยนี้ถูกผู้ที่มาบริหาร นึกว่าตัวเองเป็นเจ้าของ เป็นใหญ่ ที่จริงเป็นกรรมกร เป็นลูกน้อง เป็นคนใช้ แต่เสร็จแล้วมาหลงตนสร้างอำนาจบาตรใหญ่ ทำอะไรต่ออะไร รวบอำนาจตลอดกาลเลย

พยายามที่จะเป็นเจ้าของอำนาจ ยึดอำนาจไปจากประชาชน

ประชาชนจะต้องเป็นคนใช้ - เป็นทาส - เป็นทาส - ฉันเป็นผู้

ใหญ่ เบ่งอำนาจ อย่างที่เบ่งกับพวกเรา

เขาผิด ทั้งนั้นเลย ทำผิดระบอบประชาธิปไตย!

เขาจะต้องเคารพเรา เมื่อเราบอกสิ่งนี้ไม่ควร สิ่งนี้มันเป็น
เรื่องยิ่งใหญ่ เป็นเรื่องที่จะเสียสมบัติ เป็นโทษ จะเสียทรัพย์สินของประเทศ
จะเสียดินแดน เสียอำนาจอธิปไตย เขาจะต้องฟังเรา ! ต้องรับพิจารณา
เอาไปปฏิบัติ อย่าโอหัง สิ่งที่ถูกต้อง ต้องปฏิบัติตาม

จับคนไทย อภิสิทธิ์ แก้งโง่

คนไทยเป็นสมบัติของประเทศคนไทยถูกสิทธิรอนอำนาจอธิปไตย
ปล่อยให้ชาวต่างประเทศมารุกราน ปล่อยให้ชาวต่างประเทศมาแสดง
อำนาจบาตรใหญ่

จับพวกเราไป จนพวกเราไม่มีศักดิ์ศรี ไร้อำนาจเลย เอาไปขึ้น
ศาล เอาไปพิพากษาเอง ทั้ง ๆ ที่ไม่มีสิทธิ์ อะไรอย่างนี้เป็นต้น ซึ่งผู้มีหน้าที่
ดูแลรักษาต้องทำหน้าที่รับใช้เจ้าของทรัพย์สิน เพราะมันอยู่ในถิ่นไทย

แต่ผู้บริหารดูแลทำหน้าที่ ดูเล็งเหล่านี้อำนาจ ไม่รักษา ไม่
ป้องกัน ทำให้ประชาชนเสียอำนาจไป ถือว่าทำผิดอย่างร้ายแรงเลย

คนไทยนี้มีพ่อองค์เดียวกัน ทั้งหมดล้วนเป็นลูกของพ่อ ทุก
คนคือพี่น้องของเราทั้งหมด เสร็จแล้วจ้างคนมาดูแล

คนดูแลกลับปล่อยปละละเลย ทำอย่าง...ขอภัยเถอะ ทำ
อย่างโง่ ๆ อาตมาว่าเขาโง่ อาตมาว่าเขาแก้งโง่ !

เพราะฉะนั้นไอ้สิ่งที่ทำอย่างแก้งโง่นี้แหละ มันมีอะไรซับซ้อน
เบื้องหลัง!

สู้กับคนหน้าด้าน

เมื่อสิ่งนี้เห็นแล้วว่าไม่เชื่อตรง ไม่เชื่อสัตย์ ก็น่าจะต้องสำนึก

อย่าเป็นคนเสแสร้ง อย่างนางจิณฺจมาณวิกา นักเสแสร้ง หลอกลวงโลก!
ตามบทสวดพาหุง ๑ ๘ กัตวานะ กัมมัสฺสุมะรัง อิวะ คัพภินียา

พวกเราที่ประท้วง ประท้วงข้อพิດนั้น ๆ ให้แก้ไข อย่างสงบ
พระพุทธเจ้าท่านสอนว่า คนที่หลอกลวงโลกแบบนี้เราควรสู้แบบไหน
เจอะเจอนางจิณฺจมาณวิกาผู้หน้าด้านหน้าทน จะทำอย่างไร เราก็ต้องสู้
ด้วยความสงบ เพราะผู้กล่าวสิ่งพิດก็ย่อมรู้ว่าตัวพิດ แล้วจะเอาสิ่งพิດ
มาอวดกับกระจกเงา ก็มีแต่ผู้พิດกับกระจกเงาเท่านั้นที่เห็นความจริง

เธอทำของเธอเอง ใครพิດ ใครถูก ใครชั่ว ใครทำให้เธอต้อง
ไม่มีนี่ เธอทำของเธอเอง เธอรู้ตัวเธอแก้ไขเถอะ โวยวายไปให้ขายหน้าก็
ยิ่งขายหน้าหนักขึ้น ๆ เราไม่เกี่ยวความพิດนั้น เราเมตตาบอกให้เธอรู้ตัว
เอาความจริงมาเปิดเผยให้เธอรู้ตัว

สงบแต่มีหอก

เพราะฉะนั้นเราสู้สงครามนี้ สงบด้วยการใช้ปากหอกขนาดนี้
นี่เป็นสงบสุดแล้ว

และในสงบใช้ปากหอก ก็มีสงบจริง ๆ

พวกเรานี้เป็นแกนแก่นในของความสงบ! เปลือกนอกก็มีมีสัน
อันนี้เป็นสังขะที่ลึกซึ่งซับซ้อนอยู่ในตัวของมันเอง มันเป็นภาวะ
ที่ซับซ้อน นี่คือการต่อสู้!

สงครามที่มีองค์ประกอบถึงขั้นมีความสงบเป็นธรรมชาติ
ความสงบเป็นอาวุธธรรมะที่สุดยอด สร้างธรรมฤทธิ์อยู่ภายใน สว่างงาม
ไม่เหมือนสงครามที่เขากระหน่ำกันด้วยโหมห้ำฮือวที่เขาชดกันตูม ๆ นั่น
ไม่ใช่สงครามแบบใหม่ ไม่ใช่การชุมนุมประท้วงแบบใหม่ คนละเรื่องเลย
นี่เป็นสิ่งที่อจินไตย เป็นสิ่งที่ลึกซึ่ง สว่างงามมาก!

ในโลกส่วนใหญ่การชุมนุมประท้วง เขายังไม่สามารถใช้

ความสงบ สบายความเคลื่อนไหวกัน มีแต่แบ่งความรุนแรงกำราบคู่ต่อสู้

เลือกตั้ง...พอทีเถอะ

อาตมาก็ยังหวังอยู่เลยว่า เราจะแก้ไขสงครามในประเทศไทย
ขณะนี้ได้

ในประเทศไทย มาถึงวันนี้แล้วเราก็ต้องพยายามช่วยกัน ให้เป็น
ไปด้วยดี

ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ
พยายามอย่าลู่แก่อำนาจให้มันมากไปกว่านี้เลย

ยาวไปเถอะ สักวันหนึ่งก็เปลี่ยนแปลง

แม้ว่าเขาจะยุบสภา จะเลือกตั้งใหม่ ได้คณะที่อาตมาไม่ต้อง
พยากรณ์หรอก อาตมาจะพูด แล้วก็ถูกต้องด้วย คือจะได้คณะใหม่ที่ดี
เลวกว่าเก่ามา ขอพูดอีกร้อยครั้งพันครั้งหมื่นครั้ง แต่พูดครั้งเดียวนะ
เมื่อไหร่ ไม่เอาละ คุณไปไล่ไม่ยมกเอาเอง

ตราบดีที่คนเก่า มีแนวคิดเก่า มีกิเลสเก่า ๆ รวมหัวกันอยู่
อย่างเป็นกลุ่มเก่า ๆ สร้างค่ายกลการเมืองไว้เป็นกับดักให้ตนให้คณะตน
กันสุดฤทธิ์ แล้วก็จะได้คุยกันว่าตนได้รับเลือกตั้งมาเป็นผู้รับใช้ด้วยวิธีการ
ของสังคมประชาธิปไตยแบบที่นักการเมืองเน่า ๆ ทำอยู่

เลือกตั้งนั้นที่จริงก็เป็นแบบวิธีของประชาธิปไตยอย่างหนึ่ง แต่
มันต้องสุจริต ถูกธรรม แต่นี่มันไม่ใช่ มันทุจริตสกปรกเลอะเทอะ

ก็บอกแล้ว “เลือกตั้ง” นี่เป็นเรื่องนิดเดียวของประชาธิปไตย
คำว่าประชาธิปไตยมันยิ่งใหญ่กว่า มันมากกว่าคำว่า การเลือกตั้ง เยอะ

แม้จะเลือกตั้งใครเข้าไปทำหน้าที่ก็คน ก็ครั้ง ผู้ได้รับการเลือก
ตั้งนั้นก็ไม่ใช่เจ้าของอำนาจเต็ม ประชาชนเองต่างหากที่เลือกตัวแทน
เข้าไปทำงานแทนประชาชน ให้มีอำนาจตามหน้าที่เท่านั้น ไม่ใช่เจ้าของ

อำนาจเต็มที่จะทำอะไรก็ได้ตามใจ

ประชาชนคือเจ้าของอำนาจเต็มตลอดกาลในความเป็น
ประชาธิปไตย ซึ่งไม่มีใครถอดถอน ไม่มีใครไปเลือก ไม่มีใครไปแต่งตั้ง

แต่มันเป็นโดยสัจจะของประชาชน เป็นเจ้าของอำนาจ
เจ้าของประเทศ เจ้าของสมบัติอยู่แล้ว ตามระบอบนี้

เบ่งขี้แตก

เพราะฉะนั้นจึงเท่ากับ เจ้าของบ้านจะปฏิบัติงานก็ไปจ้างคนมา
มอบหน้าที่ส่วนหนึ่ง ให้มาทำหน้าที่ให้มาทำงานอย่างที่เหมาะสมไปแล้ว

คนนี้ทำครวก็ทำไป คนนี้ทำสวนก็ทำไป ทำหน้าที่ของตนให้ดี
อย่าขบถ ทำให้ถูก

เจ้าของมีสิทธิ์ที่จะไล่ออก มีสิทธิ์ที่จะให้เปลี่ยนแปลง ถ้าทำ
ไม่ถูก ทำไม่ดี

ทีนี้ผู้ที่เลือกตั้งเข้ามาเนี่ย มันก็เป็นเพียงเลือกเข้ามาชั่วคราว ให้
มาทำงานชั่วคราว

ไม่ใช่คุณเป็นเจ้าของอำนาจ แต่มาเบ่งอำนาจ โอ้โฮ-ทุกวันนี้
เบ่งจริง ๆ นะผู้ที่เขาเลือกมาให้บริหารให้ทำงานของประเทศเนี่ยเบ่งขี้แตกเลย !
หลงตนจริง ๆ

หลงไม่พอ สอนประชาชน ทักษิณใช้จิตวิทยา ใช้วิธีการให้ความ
รู้แก่ประชาชนว่า ประชาธิปไตยนั่นคืออำนาจอยู่ที่ผู้บริหาร อำนาจใหญ่
ที่สุดคือนายกฯ รองลงมาคือคณะรัฐมนตรี คณะกรรมการ

นั่นคืออำนาจอยู่ที่เขา ประชาชนนั้นเป็นเศษสวะอยู่ข้างล่าง จะ
ต้องปฏิบัติตามอำนาจนี้

เสร็จแล้วบอกว่าจะต้องออกกฎเอง ออกกฎมาตามใจ นี่ก็จะ
ออกกันใหญ่เลย นี่ก็จะเข้ากรรมอะไรกันวันนี้ ซึ่งก็บอกแล้วเข้ากรรมวันนี้

หายนะ เนอะ!

เจปียื้อยาอนุมัติ

เพราะฉะนั้นต้องช่วยกันคัดค้าน วันนี้นำคำขวัญ วันจันทร์วันนี้ ถ้าเอาเจปียื้อนี้เข้าสภา คณะเจปียื้อนี้แหละจะเข้าไปให้สภาอนุมัติ

ถ้าผ่านอนุมัติสภา ดินแดนส่วนหนึ่งของไทย จะตกเป็นของ เขมรตามเกณฑ์ หนึ่งต่อสองแสน ซึ่งมันเป็นเรื่องอึดป้างจยตา เป็นเรื่องเพราะเหตุนี้จึงเป็นสิ่งที่เพราะสิ่งนี้จึงเป็นสิ่งที่ต่อเนื่อง ๆ ๆ ๆ ตามที่ทำได้ ตั้งแต่ตกลงกันด้วยปากจนกระทั่งเป็นหลักฐาน

เป็นเอ็มโออยู่มาจนกระทั่งมานำมาอ้างถึง นำมาทบทวน

จนกระทั่งมาตั้งคณะกรรมการขึ้นมาพิจารณา ที่เรียกที่โออาร์ เจปียื้ออะไรก็แล้วแต่ ต่าง ๆ นานาพวกนี้ มันเป็นวิธีการของสังคม

ผู้ประท้วงก็หัวกันเข้าไปเถิด ไม่ฟัง กูไม่เอา มันมีอะไร เป็นเบื้องหลัง มันมีอะไรซ่อน มันมีอะไรแฝงฝังอยู่ สิ่งเหล่านี้เราก็พอจะรู้

ก็เตือนกันอย่าทำผิด ประหารชีวิตเหี้ยวนะ ติดคุกตลอดชีวิตนะ ! ไม่ใช่ว่า แต่เป็นเรื่องที่เป็นจริงตามกฎหมายอย่างนั้น

สารภาพผิดซะดี ๆ

เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อแก้ไข สารภาพเสีย ปรับปรุงเสีย คนไทย เมืองไทยนี้เป็นเมืองเมตตา ถ้าสารภาพ ถ้าทำผิด บอกซะ ปลงอาบัติซะ เขาไม่เอาแรงหรอก

แต่ถ้าเพื่อดันทุรัง ผลสะท้อนหนักแน่น เหมือนอย่างกับใคร บ้างเอ๋ยในสังคมยุคนี้ที่กำลังดันทุรังเป็นตัวอย่างอยู่เนี่ย ดันทุรังมาก ๆ เข้า ถ้าไม่ยอม เขาก็ไม่ยอมหรอก คุณจะทำเป็นออตออ่อน จะทำเป็น ตลบตะแลงว่าฉันยอมแล้ว เขาไม่เชื่อแล้ว เมื่อเขาไม่เชื่อแล้ว ลำบากนะ

เพราะฉะนั้น อย่าให้มันเลยเถิดเลย ขณะนี้ต่อสู้กันด้วย
วิธีการผู้ดี ทำตามระบบทำตามวิธีการทำตามอะไรต่ออะไรนี้ ก็ไม่ใช่ว่าคน
ไทยนี้จะกินเกลบก้นไปหมด

เขาไม่ใช่วัวไม่ใช่ควาย เขาเป็นคนที่มีความอยู่เหมือนกัน

จริง ๆ แล้วมันไม่ใช่อะไรหรอก อย่าทำชั่วเลย

อย่าไปหลงอำนาจบาตรใหญ่ ไปหลงลาภหลงยศแล้วก็
หลงไหลได้ปลื้ม มีดเมามโหม่นตอย่างนั้นเลย

ฟ้าและดินต้องช่วยกัน

จริง ๆ แล้ว อาตมาก็ยังคิดอยู่ว่า จะแก้อย่างไร อาตมามอง
เห็นทางอยู่แต่แค่ว่าฟ้าและดินจะต้องช่วยกันซะแล้ว

ฟ้าก็คือฟ้าไม่ใช่แค่เพียงสมมุติ คนที่ไปทำงานที่ตึกไทยคู่ฟ้า
ขณะนี้ยานี้กว่าตัวเองเป็นฟ้านะ ไม่ใช่ซะ บอกแล้วประเทศไทยนี้ ไทย
เป็นของฟ้า เพราะประเทศไทยนั้นเป็นประเทศประชาธิปไตยที่มีพระ
มหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข

ประมุขคือฟ้า ไทยยังเป็นของฟ้า

ตึกไทยคู่ฟ้าเป็นตึกของฟ้ามาก่อน แต่เดี๋ยวนี้ผู้ที่พอได้มา
ทำงานได้อาศัยใช้งาน กลับไปหลงว่าตึกนี้เป็นตึกของข้า ข้าเป็นฟ้า หลงนะ
นั่นแหละ คุณหลงผิด ความเป็นใหญ่กำลังทำให้คุณเมาแล้ว

ตึกไทยยังเป็นของไทย ไทยคู่ฟ้า จริง ๆ เป็นของประชาชน
เป็นแต่เพียงว่าให้ผู้ทำงานแทนมาอาศัยทำงาน แต่ตัวแทนประชาชนขณะ
นี้หลงผิดว่าตึกนี้เป็นของข้า ! อยู่ตึกไทยคู่ฟ้าเลยหลงว่าข้าเป็นใหญ่ !

ราชประชาสมาสัย

เพราะฉะนั้นขณะนี้มันก็เลยจำเป็น ทั้งฟ้าทั้งดิน ไทยยังมีฟ้ามี

ดิน ฟ้ายิ่งคู่ดิน ดินก็จะต้องผืนกัน มาช่วยกันเพื่อที่จะเป็นพลังรวม ทำให้สิ่งนี้ยังคงอยู่ ทำให้สิ่งนี้ให้เจริญต่อไป

การอาศัยกันและกันของฟ้ากับดิน เรียกว่าราชประชาสมาสัย ราชประชาสมาสัยกับฟ้า เป็นราชประชาสมาสัยชะ คือร่วมกันทำ

อาตมามองเห็นทางอยู่เท่านี้ เพราะว่าคนครวหรือว่าคนสวนนี้ ขบถแรงแล้ว ทำเสียหายไปหมดแล้ว กำลังจะเสียสวน เสียบ้าน เสียเรือน กำลังอาหารเป็นพิษ สิ่งแวดล้อมเป็นพิษ มันลามไปถึงขั้นจะเสียดินแดน เสียอธิปไตยของประเทศแล้ว มันร้ายแรงแล้ว จะไปไม่รอดแล้วจริง ๆ !

เพราะฉะนั้นจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลง จะต้องช่วยกันทุกคน หนึ่งคนหนึ่งเสียงจากดิน ล้านคนล้านเสียง ที่เป็นลูกของฟ้า ที่จะต้องช่วย แม้เราเป็นดินเราก็จะต้องช่วยฟ้า

หนึ่งคนหนึ่งเสียงออกมาในระบบประชาธิปไตย ออกมาเพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าเราไม่เอาแล้วคนสวนคนนี้ เราไม่เอาแล้วคนครวคนนี้

ค่ายกลอันเลวร้าย

ขณะนี้เราไม่เอาหรือแม้แต่จะใช้ระบบที่มันเป็นระบบเดิม ๆ ในการเลือก คัดเอาคนสวน คัดเอาพ่อครวแม่ครว มาทำงานให้แก่เราโดยวิธีเก่านี้ มันผูกพันแล้ว เป็นวิธีที่ได้ปลอมแปลง เป็นค่ายกลที่เลวร้ายแล้ว

ถ้าขึ้นใช้กลไกเก่านี้ก็จะได้เสียสิทธิ์กระหิงเรดมา

ค่ายกลนี้มันเป็นกลไกเลวร้ายแล้ว ถ้าจะไปจับสัตว์มาอีกก็จะได้สัตว์ที่เป็นเสียสิทธิ์กระหิงเรดที่ร้ายกาจกว่าเก่าเข้ามาอีก

ค่ายกลนี้ใช้ไม่ได้ ต้องรื้อใหม่ ต้องสร้างค่ายใหม่ที่เป็นค่ายที่ดี เป็นค่ายที่จะใช้ประโยชน์เชิงเทินที่ดี ทำงานรักษาดูแลประเทศได้

แต่ค่ายนี้เลวร้ายมากแล้ว ถ้าปล่อยไว้ไปเลือกตั้งกันอีก ค่ายนี้มีการวางกับระเบิด วางอะไรต่ออะไรเอาไว้ เป็นค่ายกลที่เสียหาย

รายการดังที่หนึ่งกำลังภายในเขาแสดงให้เห็นกัน เป็นค่ายกลที่ไวใจไม่ได้ เป็นค่ายที่เลวร้ายมากแล้ว

ฟังดี ๆ นี่อาตมาสมมุติให้ฟัง เทียบเคียงให้ฟังว่าเป็นเช่นนั้น

สุดท้ายคือพ่อเรา

จึงต้องเปลี่ยนแปลง !

พวกเราเป็นดินที่หวังพึ่งพ่อ เพราะพ่อของเราเป็นปราชญ์เอก พ่อของเรารู้ลูกทุกคน พ่อของเราจะเอาใครมาช่วยทำงาน เอาใครมาทำ อันนั้นอันนี้ เอาใครมาช่วยอย่างนั้นอย่างนี้ พระองค์รู้จักลูกทุกคน

แต่พ่อของเราเป็น “ผู้ดี” ที่สุดที่ไม่พยายามใช้คำสั่งแต่ให้อิสระ เสรีภาพกับทุกคน ท่านเป็นนักประชาธิปไตยที่สูงส่งประเสริฐสุด

เพราะฉะนั้นลูก ๆ นี้จะต้องช่วยอันนี้ ให้พ่อทำให้ดี ให้พ่อ ออกตัวไม่ดี ลูกต้องพยายามเข้าไปผนึก เข้าไปรวม เข้าไปแสดงออก เพื่อที่จะให้เกิดอันนี้ขึ้นมา

ขณะนี้จึงเป็นเรื่องของลูกทั้งหลาย ท่านผู้ที่อยู่ในฐานอำนาจ ต่าง ๆ ในสังคมนี้ตามหน้าที่ที่จริง เช่น เป็นทหาร เป็นตัน หรือว่าเป็น ข้าราชการผู้ใหญ่ที่รับหน้าที่อย่างนั้นอย่างนี้เป็นตัน ตั้งแต่ตุลาการ ตั้ง ตั้งแต่กรม กระทรวงใหญ่ ๆ ต่างล้วนเป็นลูกที่จะต้องช่วยทั้งสิ้น อย่าขบถ เลย เป็นลูกที่ช่วยพ่อเถิด !

มรดกบอบผีฟ้า

เพราะขณะนี้ประเทศกำลังถูกผู้ใช้อำนาจบาตรใหญ่ครอบงำ สร้าง กำลังเบ่งอำนาจไม่เกรงฟ้าไม่กลัวดิน

โดยจริง ๆ เขาก็จะใช้อำนาจนี้ไปได้ชั่วชีวิตเขาตายเท่านั้นแหละ แม้จะพยายามสร้าง สร้างค่ายกลประเภทที่จะถ่ายทอดให้ลูกหลานมา

ยึดครองอำนาจเหมือนอย่างกับหลายประเทศเขาก็ทำ

ต่อไปทั้งคนครัว ทั้งคนสวน จะสร้างอำนาจบาตรใหญ่ เหมือนเป็นเจ้าของไปตลอดแท้ ๆ แต่เป็นคนที่ทำสวน เป็นคนที่ทำครัว ก็จะยึดสมบัติในบ้านไปเป็นของตัวเองทั้งหมด พอยึดได้แล้วหลงผิด คิดว่าเป็นเจ้าของบ้าน ก็จะทำทุกอย่างให้ลูกให้หลานตัวเอง มาเป็นเจ้า เข้าครองทั้งหมด คือหลงว่าเป็นเจ้าของบ้านต่อไปอีก

มันผิดไปหมด มันไม่ใช่ !

คุณแค่มารับหน้าที่ส่วนหนึ่งในหน้าที่ชั่วคราวเท่านั้น จะมา ผังรักผังรัก ถ่ายทอดให้แก่ลูกหลานได้อย่างไร

ยกอำนาจจัดการให้พ่อ

ความหลงผิดชนิดนี้จึงต้องเลิก เป็นความหลงผิดที่ผิดมากมายจริง ๆ ต้องแก้ไขปรับปรุง ให้พ่อจัดการใหม่เถอะ

เพราะพ่อนี้เป็นปราชญ์ ท่านทรงเป็นนักประชาธิปไตยขั้นสูงสุด และไม่ใช่เป็นนักประชาธิปไตยแต่ปาก เป็นนักประชาธิปไตยที่เป็นผู้ดีสุดยอดด้วย

อาตมาเชื่อเช่นนั้น เข้าใจเช่นนั้น ใครจะว่าอาตมาโง่ อาตมางมงายอะไร ก็ตามใจเถอะ อาตมาไม่ได้มาทำพุดเล่น แต่มันเป็นเรื่องจริงตอนนั้นมันเป็นเรื่องที่จะต้องแก้ไขประเทศ

ถ้าจะปล่อยให้ประเทศเป็นไปดังที่มันกำลังจะดำเนินไปนี้บรรลัย

อาตมาว่าประเทศไทยนี้ คงไม่เจอสิ้นนามิแบบญี่ปุ่นหรือเจอวิกฤติธรรมชาติแบบที่เขาทำนายกันไว้ว่าปี ๒๕๕๕ จะเกิดวิกฤติธรรมชาติอะไรร้ายแรง อาตมาว่านะ อาจจะผิดก็ได้

อาตมาว่าเมืองไทยเป็นบ้าง แต่ไม่หนักหนาสาหัสอย่างเขาหรอก มันจะเป็นก็เป็นทีตรงวิกฤติของการบริหารปกครองนี้แหละที่ร้ายกว่า

ถ้าแก้ไขตรงนี้ได้ ประเทศไทยจะเป็นประเทศที่ช่วยเหลือโลก

ประชาธิปไตยแบบสาธารณโลกี

(รัฐสวัสดิการที่เกิดจากจิตสาธารณะของประชาชน)

เพราะฉะนั้นถ้าทำให้วิกฤติของการบริหารประเทศหายไป ปรับระบบเข้าเป็นระบบที่เป็นประชาธิปไตยที่ดี ยิ่งเป็นประชาธิปไตยแบบ สาธารณโลกี เป็นประชาธิปไตยที่มีจิตวิญญาณเมตตาทายกรรม เมตตา วาจิกรรม เมตตาโมกกรรม

โลกทั้งโลกขณะนี้เขาต้องการระบบเดียวกัน เขาต้องการรัฐบาล โลก เขาต้องการธรรมนูญโลก ซึ่งนั่นก็คือการเดินทางเข้าไปหาสาธารณโลกี ทั้งสิ้น ระบบดังว่านี้เรียกว่า “ศีลสามัญญตา”

เขาต้องการความอยู่เย็นเป็นสุข เขาต้องการความไม่มีตัวมีตน เขาต้องการความสามัคคีเป็นเนื้อเดียวกัน อยู่กันอย่างเมตตา อยู่ร่วมกันเป็นสังคมสามัคคีกันทั้งโลก นี่คือ “ทิวจุลสามัญญตา” หนึ่งเดียวกันทั้ง โลก

ทุกประเทศ ลึก ๆ ต้องการอยู่กันอย่างสงบ สมบูรณ์เป็นพี่ เป็นน้อง ไม่มีขอบเขต (อนันตัง) ทุกอย่างเป็นหนึ่งเดียว ทุกอย่างเป็น เอกภาพ ทุกอย่างเป็นสามัคคียะ ไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ)

อยู่กันอย่าง “สังคหะ” คือเลี้ยงดูช่วยเหลือเกื้อกูลกัน อย่างพี่ อย่างน้องครอบครัวเดียวกัน ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ได้ อย่างที่เราอยู่ กันที่นี้ เกื้อกูลเผื่อแผ่กัน แบ่งปันกันไป ใครมีกิเลสก็ช่วยกันขัดเกลา ขัดเกลาตนขัดเกลาให้แก่กันและกันไป

ในขณะที่อยู่ที่นี้ เรามีทั้งแบ่งปันเรามีทั้งขัดเกลา นี่ขัดเกลา ๑๓ สยามไทกับกองทัพธรรม ก็แบ่งปันกัน ขัดเกลากัน

เอเอสทีวีหรือว่าพันธมิตรกับกองทัพธรรมก็ขัดเกลากัน

แบ่งปันกัน ซับซ้อนอยู่ในนี้ แต่ก็อยู่กันอย่างสงบสุขอบอุ่น ดูให้ออก
เป็นความขัดแย้งแตกต่างหลากหลายอันพอเหมาะ

ความพอเหมาะอย่างนี้ถือว่าเป็นพลังงานสร้างสรรค์ ซึ่งเป็น
ความขัดแย้งหลากหลายที่อยู่กันอย่างกลมกลืนอันพอเหมาะ เป็น unity
of diversity ที่เป็นไปได้ ไม่ใช่แค่ความหวังอันเพ้อฝัน

พลังนีโอโปรเทสต์

ขณะนี้คณะประท้วง Neo Protest รวมองค์รวมทั้งหมดแล้ว
นี่ อยู่ที่นี่ เป็นองค์รวมมวล เป็นองค์รวมกลุ่ม Protest

กลุ่มที่ชุมนุมกันอยู่ เพื่อมาประท้วงนี้ เป็นกลุ่มชุมนุมที่เป็น
สามัคคีอันพอเหมาะ มีพลังที่สวยงามมาก มีทั้งแรง ทั้งพลังงานลบ
และมีทั้งพลังงานบวกที่อยู่ภายใน

พลังงานบวกคือพลังงาน static พลังงานลบคือพลังงาน
dynamic

นั่นคือพลังงาน dynamic อยู่กันอย่างพอเหมาะ มีพลังแรง
ที่สุดแค่ปากหอก

มาช่วยกันเถิด ช่วยกันประคอง ช่วยกันทำเรื่องนี้ให้เจริญขึ้น ๆ

สงครามข้างนอก ประเทศต่าง ๆ เขามีสงครามหลายรูปแบบ
ให้เราดู ของคณะเราที่ทำอยู่ขณะนี้ ก็เป็นรูปแบบของเรา ที่จะเป็น
รูปแบบอย่างสง่างามมาก

ประเทศอื่น ๆ ในโลกก็เป็นรูปแบบของเขา เขาเป็นประชาธิปไตย
เหมือนกัน หลายประเทศเขากำลังมีสงครามแบบของเขา พัฒนารูปแบบ
ของเขาเหมือนกัน ของเรากำลังพัฒนาสงครามแบบของเรา

แต่จะดูขีสงครามของเจ้าไหนจะมีรูปธรรมสุภาพ สงบ เรียบร้อย
ไม่มีความรุนแรง

● มีสิทธิ์ประท้วงอย่างสงบ

เสนอความรู้และความจริง ไม่หยาบ ไม่ผิด รูปธรรมแบบนี้
ดูกันไปเถอะ ของใครจะดีกว่ากัน

แล้วเราก็จะพยายามสร้างสภาพที่มันเป็นประชาธิปไตย ให้
เห็นสภาพของประชาธิปไตย

สิทธิในการประท้วง

ก็ขออธิบายตรงนี้นะหน่อย เมืองไทยนี้ถูกครอบงำ ถูกพยายามที่
กลบเกลื่อนไม่ให้เข้าใจประชาธิปไตย คือให้รู้ว่าประชาชนนี่เป็นเจ้าของ
อำนาจนี้ทุกคน มีอำนาจเต็ม หนึ่งคนหนึ่งเสียงเต็ม ๆ ร้อยคนร้อยเสียง
พันคนพันเสียง หมื่นคนหมื่นเสียง แสนคนแสนเสียง ล้านคนล้านเสียง
ที่จะออกมาแสดงอำนาจ ออกมาประกาศความเป็นเจ้าของสิทธิ เจ้าของ
ประโยชน์ เจ้าของสมบัติ เจ้าของประเทศ คนไทยทุกคนเป็นเจ้าของ

เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อว่าเจ้าของออกมาแสดงสิทธิ์ก็มีสิทธิ์ทุกเวลา
แม้การเลือกตั้งก็เป็นวิธีการสำคัญวิธีหนึ่งในระบบประชาธิปไตย ก็ต้อง
ไปช่วยกันลงคะแนนเลือกสิ จะเอาใครขึ้นมาทำงานหน้าที่แม่ครัว มาทำ
งานหน้าที่คนสวน ก็ไปเลือกตั้งเพราะประเทศจะต้องมีวิธีนั้นอยู่ แต่ต้อง
เป็นการเลือกตั้งที่สุจริตยุติธรรมประชาชนมีความรู้ความเป็นประชาธิปไตย

แต่ไม่ได้หมายความว่ามอบประเทศนี้ให้เขา มอบสมบัติ มอบ
พลเมืองนี้ให้เขามีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดหมด ผู้ที่เราเลือกตั้งเข้าไปยึด
อำนาจไว้หมด ประชาชนต้องทำตามที่เขากำหนดบัญญัติทุกอย่าง ไม่ใช่!

พลเมืองยังเป็นเจ้าของอำนาจ ยังเป็นของพ่อ !

ถ้าจะว่าไปแล้วพ่อเป็นหัวหน้าใหญ่ เป็นประมุข พวกเรา
เป็นลูก ๆ รวมกันเป็นหนึ่งเดียว บ้านเดียวกัน ไม่ได้มอบให้คนครัว ไม่ได้
มอบให้คนสวน

ประชาธิปไตยไม่ใช่จบลงแค่เลือกคนสวนคนครัวที่เลือกตั้งขึ้นไป

คนครัว - คนสวน อย่าแบ่ง

เพราะฉะนั้น ขณะนี้คนซีโกะได้รับมอบไปเป็นคนครัว ได้รับมอบไปเป็นคนสวน แบ่งใหญ่เลย รับผิดชอบใหญ่เลย

แล้วประชาชนคนไทยก็ไม่ว่าความจริงซะด้วย ไปหลงเชื่อเขา เชื่อว่าคนสวนเป็นเจ้าของอำนาจ เป็นเจ้าของประเทศ เป็นเจ้าของพวกเรา พวกเราเป็นทาส แม้แต่ที่สุดจะพยายามเป็นประมุขเอง เป็นพ่อเองด้วย

ยอมหรือ นี่พูดกันปาว ๆ อยู่ จริงเท็จยังงี้ก็แล้วแต่ มีคนกำลังพยายามล้มบ้านเมืองอย่างนี้ เขาจะตั้งตนเป็นพ่อซะเอง จะเปลี่ยนแปลงแล้ว ไม่เอาแล้วพ่อ มันเป็นอย่างนี้แล้วประเทศไทย

เขาจะริบอำนาจพ่อ

เอาเถอะ! ถึงอย่างไรคุณจะมาบอกว่าพ่อนี้ไม่มีอำนาจ จะพยายามให้เป็นแค่สัญลักษณ์เท่านั้น แล้วคุณก็จะริบอำนาจไปหมดเลย สิ่งเองอะไรเอง ๆ เอง ๆๆ ออกกฎหมายเอง ทุกอย่างบัญชาเอง

นี่จะออกกฎหมายมาเพื่อที่จะปราบ เพื่อที่จะมาแสดงสิทธิเป็นเจ้าของอำนาจ เป็นเจ้าของประเทศ เป็นเจ้าของที่จะดูแลควบคุมด้วย ออกอำนาจมาซ้อนเองเลย

“ฉันนี่แหละอำนาจใหญ่จะปราบพวกคุณ พวกประชากร พวกเจ้าของอำนาจ” นี่ มันซ้อนซ้อนแฝงอย่างนี้

เพราะฉะนั้นประชาธิปไตยนี่อย่าหลงผิด อย่าหลงกลับหัว เป็นหาง กลับหัวเป็นหัว เป็นอันขาด เราจะต้องชัดเจน

เอาตามขอให้สติประชาชนทุกคนว่าจะต้องช่วยกันดูแล

ประเทศไทยเป็นระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นพ่อ มีพระมหากษัตริย์เป็นหัวหน้า และพระมหากษัตริย์พระองค์นี้ก็

เป็นพ่อจริง ๆ เป็นพ่อที่สุดประเสริฐ เป็นพ่อที่สุดฉลาด สุดผู้ดี

พ่อเราอายุมากแล้วนะ เพราะฉะนั้นจะต้องถนอม

อาตมาเชื่อกรรมเชื่อวิบาก กรรมวิบากเป็นเรื่องจริงที่สุดซึ่ง
ซับซ้อนอยู่ในความเป็นมนุษยชาติอันเป็นอัตภาพที่มีจิตวิญญาณพระพุทธรเจ้า
ท่านตรัสรู้ว่าจิตวิญญาณนี่เป็นสุดยอดแห่งความเป็นอำนาจใหญ่ของโลก

วิกฤติเพราะมนุษย์

เพราะฉะนั้นการที่โลกมันเกิดวิกฤติครั้งนี้เกิดจากมนุษย์
มนุษย์ทำให้ธรรมชาติแปรปรวนมากมาย ถ้าตัวธรรมชาติมันเองไม่มี
มนุษย์ ธรรมชาติก็ไม่แปรปรวนอย่างนี้ โลกลูกนี้จะไม่บิดเบี้ยวอย่างนี้
จะไม่เสื่อมไม่เสียหายเร็วขนาดนี้ นี่เพราะมนุษย์แท้ ๆ!

มนุษย์นี่แหละเป็นตัวการ แล้วพลังงานอันนี้เป็นพลังงานที่
ลึกซึ้ง เป็นพลังงานจิตนิยาม เป็นพลังงานที่สุดยอด ยากแก่การเข้าใจ
ได้ง่ายๆ แต่เป็นพลังงานที่วิเศษจริง ๆ เป็นพลังงานที่ยิ่งใหญ่มาก

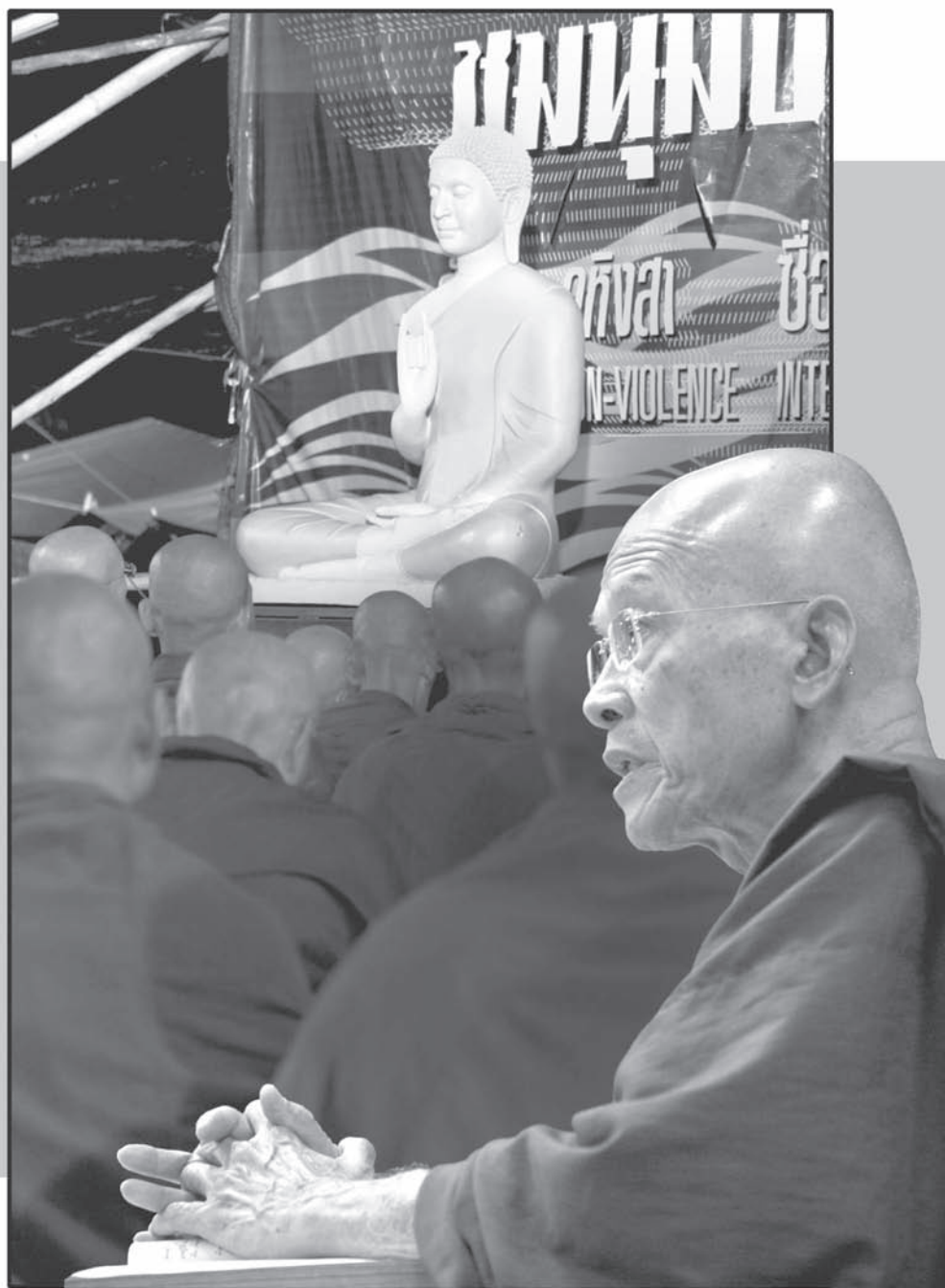
กรรมวิบากมีจริง

อาตมาก็ไม่รู้จะพูดยังไง เพราะอาตมาเองก็ไม่เก่ง ไม่วิเศษ ถึง
ขนาดจะเป็นเจ้าพลังงานที่จะมาแสดงอิทธิฤทธิ์อิทธิเดชอะไรต่ออะไรได้
แต่มีความรู้ความเข้าใจแล้วก็เอามาบอกมาอธิบายให้พวกเราฟัง ว่าพลังงาน
ทางจิตวิญญาณเป็นพลังงานสุดยอด ซึ่งสะสมเป็นกรรมเป็นวิบากยิ่งใหญ่
ของใครก็ของมันเรียกว่ากัมมัฏสะ ของใครทำก็เป็นของคนนั้น

เราทำบาปแล้วเราบอกว่าเราจะไม่เอาบาปมันไม่ได้ ขอยืนยัน
บาปนั้นเป็นของเรา มีคนเชื่อเรื่องนี้จริง ๆ จนกลัวการทำบาปน้อยมาก

แล้วเราก็จะต้องรับมรดกนั้นด้วย ไม่เอาก็ไม่ได้ คุณไม่อยาก
ได้บาปหรอก คุณอยากได้แต่บุญ คนก็หลงบุญทั้งนั้นแหละ มอมเมา

กันด้วยบุญอยู่ทุกวันนี้ จะเป็นจะตาย หลอกกัน

แต่คุณทำบาปโดยไม่รู้ ช้อนอยู่ในบุญชิม้ย !

เพราะฉะนั้นคุณทำแล้วเป็นของคุณ คุณต้องรับมรดก เรียกว่ากรรมทายาท

คุณเป็นทายาทของกรรมที่คุณทำ ไม่มีคนอื่น คนอื่นเป็นผู้รับมรดกกรรมของคุณไม่ได้ คนไม่เชื่อนี้คือคนไม่มีปัญญาจริง ๆ

คนที่มีความจริง ๆ แล้วนี้จะเชื่อกรรมเชื่อวิบาก

พวกสายศรัทธาเนี่ย เขาเชื่อพระเจ้า พระเจ้าก็คืออำนาจวิบากของแต่ละบุคคล แล้วพระเจ้าของแต่ละคนนั้นก็คืออำนาจวิบากของตน พระเจ้าคืออำนาจดี

แต่จริง ๆ แล้ว คนหลงอำนาจผีที่แปลงตัวเป็นพระเจ้า

ที่นั่นคนไม่รู้ก็เลยสร้างแต่อำนาจผีใส่ตนเอง อำนาจผีเลยเป็นใหญ่กว่าพระเจ้าของตัวเอง พาเกิดพาเป็น พาทุกข์พาร้อนพาดกต่ากันเป็นส่วนมากอยู่ในโลก แล้วมันเป็นพลังงานที่ต่ำ มันก็พาเลวพาดกต่า ซึ่งคนที่วิเศษก็ไม่รู้อย่างนี้ มันจึงซับซ้อนลับสนอยู่ในตนอย่างยิ่ง

นิทานคนสวนกับจอมทัพ

ยิ่งอาตมาก็อธิบายไม่เก่งละนะ เช่น สมมุตินะ ฟังดี ๆ นะมันจะช้อน เขาเลือกให้คุณเป็นคนสวน คุณนึกว่าคุณเป็นจอมทัพ

ฟังให้ดีนะ เขาให้คุณเป็นคนสวน คุณก็มีสิทธิ์แค่จอบแค่เสียม คุณหลงนึกว่าคุณเป็นจอมทัพ มีสิทธิ์มีอำนาจมามาก

หลงจริง ๆ หลงว่าตัวเองเป็นจอมทัพ เสร็จแล้วก็ใช้อำนาจเกินจอบเกินเสียมทำร้ายทำลายอะไรใครไปหมด มันก็เป็นบาปของตัวเอง

แล้วคุณก็หลอกคนอื่นเลยนะ หลอกว่าจอบเสียมนี้เป็นอาวุธที่ยิ่งใหญ่ แล้วคุณก็ใช้อำนาจอันนั้นมอมเมาครอบงำหลอกใช้คาถา

เวทมนตร์เป็นผี (วีสังขารในใจของอาตมามั่นปฐะหยาบเต็มคำว่าผีห่าชาตาน มัน
ปฐะว้างัน เอาคำนี้ก็แล้วกัน คงไม่หยาบเท่าไหว้หรรอก เนาะ คำว่าเป็นผีห่าชาตาน)
แล้วผีห่าชาตานมันก็เที่ยวครอบงำหลอกคนไปหมด คนหลงมัวเมา
ถูกคาถาอาคม หลงตาม

เวทมนตร์ทำอะไรไม่ได้

เพราะฉะนั้นเราต้องมาเป็นลูกพระพุทธเจ้าที่เวทมนตร์คาถา
อะไรก็ครอบงำเราไม่ได้

เราจะต้องเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะ มีปัญญารู้เท่าทัน

เป็นนักวิทยาศาสตร์ มนต์คาถานี้มาครอบงำเราไม่ได้หรรอก
ไม่ว่าจะมนต์เขมร มนต์บุรีรัมย์ หรือมนต์ทำเนียบอะไรก็ครอบงำเราไม่ได้

เราต้องพยายามรู้ความจริงพวกนี้ให้ชัดเจน

แต่พวกเรากลับไปจำยอม กลายเป็นคนตกในอำนาจมนต์คาถา
พวกนี้

ตื่นเสียทีเถอะ ตื่นจากที่ถูกครอบงำด้วยมนต์คาถาพวกนี้ แล้ว
มาช่วยกันเพื่อที่จะทำสิ่งที่ดี มาทำสิ่งที่ถูกต้อง ต้องใช้สติและปัญญานั่น

พหุภาคี่ไม่เอา

ขณะนี้ประเทศชาติ ประเทศไทยเรากำลังไปได้ ไปดีตรงที่ว่ามี
สงครามอันสวยงาม

สงครามครั้งนี้กำลังประกวดประชันกันในโลกนะ ที่อื่นเขาก็
ทำสงคราม หลายประเทศเขาก็ทำสงคราม

ประเทศไทยนี่อย่าโง่ไปหลงให้โอกาสประเทศอื่นเข้ามาฉกฉวย
ไปเอาต่างประเทศเข้ามามีอำนาจ เป็นพหุภาคี่เป็นอะไรต่ออะไรพวกนี้ อย่า!

เรามีอะไรตกลงกันแล้วก็จัดการกัน ถ้าเราจัดการกันแต่เพียง

ทวิภาคีมันง่าย เราเป็นเอกราชที่จะจัดการให้แก่มันเอง อย่าเพลอ

อาตมาเชื่อมั่นว่าเราจะจัดการในเรื่องทวิภาคีนั้น แม้แต่ที่สุด
เราก็มีสติธิในโลกที่จะจัดการทวิภาคีนั้นด้วยเราเอง และเรามีอำนาจพอที่
จะจัดการด้วยเรียวด้วยแรงอะไรของเราแล้วแต่ด้วยทวิภาคีนี้ชนะ ๆ ๆ

แต่ที่ยังไม่ได้ชนะก็เพราะว่ามีผีหมอเวทย์หมอมนต์กำลังมา
ครอบงำให้ผู้ไปทำงานที่จะชนะนี้ ถูกเวทมนตร์ของหมอผีกำลังครอบงำ
อยู่เท่านั้น...เท่านั้นจริง ๆ

ทวิภาคีดีแท้

แต่ถ้าปล่อยให้ทวิภาคีนี้ทำงาน เสร็จไปนานแล้ว ไม่ต้องถูก
หมอผีครอบงำ ทุกคนทำหน้าที่ถูกต้อง หน้าที่ที่จะใช้แรงก็ใช้ หน้าที่ที่จะ
ใช้ตุลาการก็ใช้ หน้าที่ที่จะใช้การทำงานส่วนนั้นส่วนนี้ ก็ทำให้ถูกต้องหน้า
ตรง ๆ จบ ทุกอย่างเรียบร้อย

แต่ทุกคนถูกหมอผีเอาอำนาจครอบงำเสกเป่า นี่จะได้ยศได้
ศักดิ์นะ จะได้ทรัพย์สินนะ นี่ติดสินบนเอาไว้แล้วจะได้สัมปทานตรงนั้นตรง
นี้แล้วนะ เดียวจะได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ เป็นเรื่องของโลกียะเป็นเรื่องของอามิส
โลกธรรมทั้งสิ้น

คาถามนต์ที่เขาเอาโลกธรรมอามิสเหล่านี้มาหลอกเอาไว้แล้วก็
งมงาย หลงอ่อนเปลี้ยหมดเลย อ่อนแอหมดเลย ไม่ทำหน้าที่เต็ม

เพราะฉะนั้นอย่าให้เกิดเช่นนั้นขณะนี้อำนาจให้ลูกกลามเป็นพหุภาคี
เป็นแค่ทวิภาคีนี้ก็ถูกต้องแล้ว

ถ้าสัญญา หรือว่ามันกำลังจะเกิดเป็นสัญญานี้ทำให้เกิด
สัญญาขึ้นมา แล้วก็มีคนที่จะมีอำนาจในสัญญาจะเกิดพหุภาคีทันที ก็อย่า
ให้เกิด

เมื่อเกิดพหุภาคี สัญญาเป็นสัญญา เขาก็ละลาบละล้วงแล้ว

ก็จะเหมือนลิเบียดินตอนนี้

สมบัติเมืองไทยต่างชาติรู้หมด

เมืองไทยยังมีสมบัติ เมืองไทยยังมีทรัพย์ที่เขายากได้ ต่างก็
อยากแย่งชิง ก็รู้ ๆ กันอยู่

เพราะทุกวันนี้เป็นยุควิทยาศาสตร์ เขารู้หมดแล้วว่าแผ่นดิน
ตรงไหนมีทรัพยากร มีอะไรต่ออะไร รู้หมดแล้ว แล้วบอกว่าส่วนที่ไทย
เป็นเจ้าของอยู่ขณะนี้ มันยิ่งกว่าที่ลิเบียดินมี ซาอุฯ มียังมีไม่มากเท่า ตรงนี้
มากกว่าด้วย เอาละ เอาตามาไม่ใช่ผู้รู้แจ้งเท่าไร รู้มาผิดถูกยังงี้ก็พูดไป

เพราะฉะนั้นก็ขอบอกว่าอย่าให้มันลุลกลาม ที่เอาตามาพูดนี้ไม่ได้
พูดในฐานะเป็นพระเจ้า แต่พูดในฐานะของบริบทแห่งความเป็นประเทศ
พูดในฐานะที่อยู่ในบริบทของประเทศไทย

เพราะฉะนั้นจะต้องทำให้ประเทศไทยนี้ ซึ่งจะเป็นประเทศที่มี
สาธารณโภคี เป็นประเทศที่มีเมตตาทายกรรม เมตตาวิกรรม เมตตา
มโนกรรม ที่จะช่วยโลกได้

เพราะประเทศไทยยังมีสมบัติ ทั้งสมบัติที่เป็นฟอสซิล ทั้ง
สมบัติที่จะเป็นอาหารการกิน เป็นสมบัติที่จะปลูกสร้างอาศัยเลี้ยงชีพ
อาศัยใช้สอยได้อุดมสมบูรณ์ แม้ในปัจจุบัน ในทุกวันนี้ก็ยังไม่พร่อง

เมืองไทยโคตรรวยรู้หรือไม่ ?

เมืองไทยนี้จะอุดมสมบูรณ์แล้วจะสร้างได้มากมาย ทั้งสมบัติ
ที่เป็นฟอสซิล ทั้งสมบัติที่เป็นสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนี้ ทั้งสมบัติที่จะสร้าง
ขึ้นทุกวินาทีใหม่ ๆ เป็นปัจจุบัน

เมืองไทยมีสมบัติสองชนิด สมบัติเก่ากับสมบัติใหม่ สมบัติ
เก่าก็มหาศาล สมบัติใหม่ก็เหมาะสม เป็นพื้นที่ที่จะสร้างสมบัติใหม่ได้

อย่างอุดมสมบูรณ์อย่างยิ่งที่จะเลี้ยงโลก อย่างไม่มีวันจบสิ้น เพราะภูมิ-
ประเทศพร้อมพรั่งดีสุดทั้งดินน้ำไฟลมอากาศอุดมภูมิกว่าแดนใดในโลก

ไทยจะเลี้ยงโลกได้เพราะคนไทยมีธรรมเมตตา ไม่เป็นคนที่จะต้องไปเอาเปรียบเอาวัดใครเขา ไม่ต้องไปกดขี่ข่มเหงใครเขา

แต่คนไทยจะมีความเกื้อกูลเอื้อเฟื้อเพราะมีจิตเป็นสาธารณะ

สมบัติที่มีเราจะแบ่งกันกินแบ่งกันใช้ แล้วก็ไม่ใช่ไปทำลาย
แม้แต่สมบัติที่เป็นฟอสซิลก็จะรักษาให้มันสั่งสมตัวมันไปให้นาน ๆ จะนำ
มาใช้ก็แต่พอสมควรเพราะมันเป็นสมบัติเกิดขึ้นได้ยาก มันก็จะสั่งเคราะห์
ตัวมันเองไปตามเวลาวาระ มีใช้นาน ๆ ไม่ใช่รีบเอามาทำลาย รีบเอามา
ส่อยส่อยฟุ้งเฟ้อ เอามาหลงเล่นบำเรอหรูหรา สูญเสียพร่าทำลาย ไม่ทำ

ชีวิตพอเพียง

เราจะเป็นผู้ที่รู้จักลดส่วนประหยดมัธยัสถ์ ใช้แต่เพียงพอดี
พอเหมาะตามที่ปราชญ์เอกคือพ่อของเรตรัสไว้ ว่าทุกอย่างจะต้องเป็น
เศรษฐกิจพอเพียง จะต้องรู้ความพอเพียงที่สุดยอด ต้องรู้จักจริง ๆ ต้อง
รู้จักองค์รวมองค์ประกอบ แล้วก็รู้จักใช้ประหยดแท้จริง

ชาวโอกินาวะเป็นมนุษย์ที่ฝึกจิตใจตามแบบพุทธอย่างลัทธิมาทิกู
มาแล้วมีผลจริงซึ่งประจักษ์ตอนนี้ เป็นแบบอย่างของคนที่มีอัปปีจนธรรม
สันตคุณธรรม กินน้อย ใช้น้อย ไม่เอาเงินเดือน ไม่เอารายได้ส่วนตัว

ด้วยความสมัครใจ ด้วยความเป็นสุข ด้วยความเต็มใจที่
มีชีวิตเสียสละเป็นประโยชน์อยู่ในสังคม อบอุนใจสบายกายอย่างแท้จริง

บางอย่างก็อดออมเอาเพื่อผู้อื่นซึ่งเรามั่นใจว่าเราอยู่ได้ เรา
ไม่ทรุดโทรม มีบ้างบางครั้งขัดข้องขาดเงิน แต่ก็ไม่ถึงกับลำบากยึดเยื้อ

ที่อื่นที่เขาขาดแคลนไม่อุดมสมบูรณ์เพราะผลาญพร่าทำลาย
เล่นหัวกันเกินไป เอาไปอวดเอาไปทำลายเอาไปทำเพื่อเกินไป หลงหรูหรา

หลงเสฟฟุ่ฟ้าเสฟแสงสีเสีียง สรุ่ยสรุ่ย หลงใหญ่หลงโตจนเกินขีดพอดี
ไม่รู้จักขอบเขตของความพอดีพอเพียง

สุดยอดของโลก

เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าเราเองเราเชื่อสมเด็จพ่อ อาตมาไม่รู้จะพูดยังไง ไม่ใช่ว่าอาตมาเป็นคนโง่คนหลง อาตมาว่าอาตมาก็มีปัญญาเท่าที่อาตมาโง่แหละนะ อาตมารู่ว่าขณะนี้คืออะไรคืออะไรในความเป็นมนุษย์

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของไทยเราขณะนี้เป็่สุดยอดของโลก ขออภัยนะที่พูดนี้จริงจังนะ ไม่ใช่ว่าพูดไปตามประสาสังคมที่ต้องพูด

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราพระองค์นี้เป็นสุดยอดปราชญ์ของโลกจริง ๆ ซึ่งมีความซับซ้อนที่ลึกซึ้ง ทั้งความสงบเรียบร้อย เป็นผู้ดี เป็นผู้ทรงงาน ขยันหมั่นเพียร เอาภาระกับประชาชน ไม่หลงลำเริงลำอาญ เป็นกษัตริย์ประชาธิปไตยอย่างวิเศษทรงเป็นตัวอย่างของสภาระประชาธิปไตย

สุดยอดมนุษย์แล้ว แต่ไม่รู้จะว่ายังไง คนมันมองไม่ออก ก็ไม่รู้จะไปบังคับปัญญาคนให้มองออกได้อย่างไร แล้วเราเองเราก็จะมาทำลายสิ่งเหล่านี้ได้ไ่?

เหมือนอะไร เหมือนไก่ได้พลอย เหมือนลิงได้แหวน เหมือนหัวล้านได้หัว ะไ่อย่างนี้

มันไม่รู้ค่า ก็คือยังไ่ ยังไม่มีภูมิปัญญาพอ ก็คือไม่เข้าใจในความเป็นมนุษยชาติในความเป็นผู้เป็นคนเป็นสัตว์โลกที่ลึกซึ้งมันซับซ้อน

คุณสมบัตินุสโล

อาตมาเป็นโพธิสัตว์เรียนรู้ตามพระลั้มาลัมพุทธเจ้ามาไม่รู้กี่ชาติ อาตมาจึงรู้ ว่าพระพุทธเจ้าท่านศึกษาอะไร ก็เอามาพูดให้ฟัง

ท่านศึกษาความเป็นมนุษย์ ความเป็นสังคม แล้วท่านก็บรรลุ

สุดท้าย จบวิฆาณมนุษย์ จบวิฆาลังคมศาสตร์ รู้ว่าลัทธิทั้งโลกนี้จะอยู่ยงไถ่
อย่างไหนดีที่สุดและพระองค์ก็ประทานสูตรมา อย่างสูตรวรรณะ ๔ ก็ดี
สูตรหรือทฤษฎีสาราณียธรรม ๖* พุทธพจน์ ๗ ก็ดี ซึ่งเป็นสูตรสำเร็จ
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว

ถ้าสามารถทำให้จิตวิญญาณมนุษย์แต่ละคนที่อยู่กันแบบตัวใคร
ตัวมัน มาเป็นต่างก็ระลึกรู้ถึงกัน (สาราณียะ) ๑

เคยเกลียดชังโกรธแค้นกันมาเป็นมีความรักต่อกัน (ปิยกรณ) ๒

ต่างถือตัวถือดีไม่รู้จักเคารพกัน มาเป็นมีความเคารพกัน ๓

พากันแก่งแย่งชิงดีเอาเปรียบกันมาเป็นช่วยเหลือสงเคราะห์
กัน (สังคห) ๔

อยู่กันอย่างทะเลาะวิวาทกันมาเป็นไม่วิวาทกัน(อวิวาทะ) ๕

ไม่พร้อมเพรียงกันมาเป็นพร้อมเพรียงสามัคคีกัน (สามัคคียะ) ๖

และจากแตกแยกกัน มาเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เอกิกภาวะ) ๗

**มนุษย์แต่ละคนมีคุณสมบัติอันนี้ มีให้ได้เถอะ ถ้ามีในตน
มากเกิน ๕๐ เปอร์เซนต์ขึ้นไป คนนั้นสอบได้เป็นมนุษย์ ผู้ใดเริ่มมี
๑ % ๒ % ก็เริ่มมีเชื่อกับมนุษย์ ผู้ใดยังไม่มีคุณสมบัติพุทธพจน์ ๗ นี้
ผู้นั้นยังไม่มีเชื่อกับมนุษย์ เป็นอมมนุษย์**

แต่สังคมใดมีคนชนิดนี้อยู่ในมวลประชาชน เอาละ ทำليب
ทำลิปขึ้นไปนี้ ยอดแล้ว

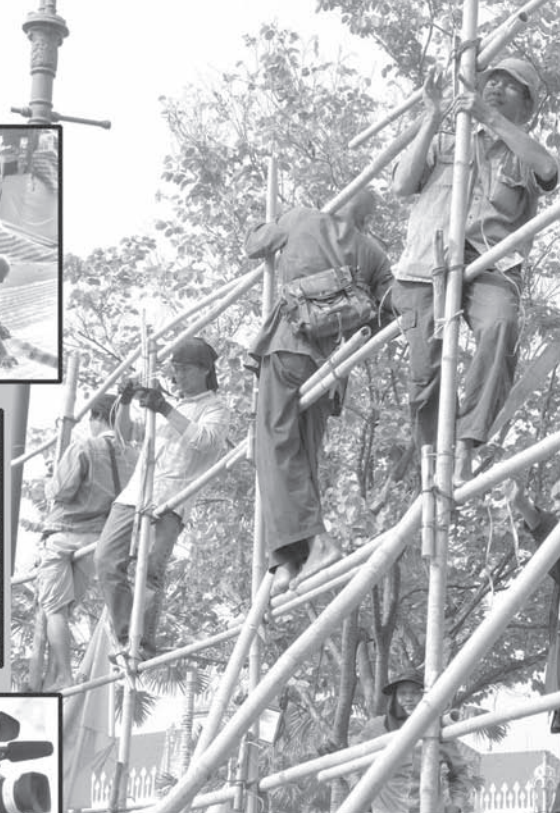

คุณธรรม-พฤติกรรมชาวอโศก

ขอภัยที่ต้องยกตัวอย่างชาวอโศก

* สาราณียธรรม ๖ ได้แก่ ๑. เมตตากายกรรม ๒. เมตตาวจีกรรม ๓. เมตตา
มโนกรรม ๔. สาธารณโภคี (มีทรัพย์สินเป็นสาธารณะบริโภคร่วมกัน) ๕. ศีลสามัญตา (มีศีล
เสมอเสมอกัน) ๖. ทิฏฐิสามัญตา (มีความเห็นเสมอเสมอกัน)

อย่างชาวโอศกเรานี่ เป็นคนมีจิตนิยาม บำเพ็ญจนมีจิตวิญญาณ ได้พัฒนามาเป็นคนที่มีความสมบัติ คุณสมบัติพุทธพจน์ ๗ มีสาราณียะ มีปิยकरणะ ครุकरणะ สังคะหะ อวิวาทะ สามัคคียะ เอกีภาวะ เป็นปึกแผ่นมีเอกภาพขนาดนี้ นี่เป็นองค์รวม

มีเอกภาพ เป็นปึกแผ่น นี่คือการสามัคคี เป็นความพร้อมเพรียง ชาวโอศกเป็นหนึ่งเดียวกันขนาดนี้ มีจำนวนแค่นี้ละ แล้วก็มีความสมบัติขนาดนี้ ไม่วิวาทกัน มีที่จี้มแทงกันบ้างก็แค่ปากหอก (มุข-ลัดตี) เราจึงมีรูปธรรมของสังคมกลุ่มชน มีพฤติกรรมให้เห็นได้เพียงแค่นี้

เพราะฉะนั้นขณะนี้ที่เราทำงาน ก็กำลังพัฒนาลัทธิมนุษยชาติ ชาวโอศกเรากำลังเป็นตัวพิสูจน์ ที่จะมีสาธารณโมคติไปให้แก่สังคมโลก ต้องขออภัยถ้าพูดใหญ่พูดโต อวดใหญ่อวดโต ต้องขออภัยจริง ๆ แต่มันเป็นจริงเช่นนั้นเพราะโลกต้องการสาธารณโมคติ ต้องการความเกื้อกูลช่วยเหลือ ต้องการสาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗

เพราะฉะนั้นคนที่สามารถที่จะปฏิบัติตนให้เป็นคนชั้นสูง เริ่มมาเมื่อวาระ ๔ ได้ เป็นคนที่มักน้อยสันโดษ เป็นคนที่ช่วยกันขัดเกลา (สัลলেখะ) ขัดเกลาตนเอง ขัดเกลาผู้อื่น

ทุกวันนี้เราก็ตัดเกลาผู้อื่นอยู่ด้วย แล้วก็ก็เป็นคนที่มีหลัก เรียกว่ามีหลักเกณฑ์ประจำชีวิต คือมีศีลหรือวินัยหรือระเบียบระบบ ที่นำมากำกับตนฝึกฝนจนบรรลุผลนั้น ๆ เรียกว่าฐะ เป็นศีลเป็นวินัยเป็นระเบียบระบบที่แข็งแรง โดยไม่ต้องไปเอาระเบียบระบบใดมาบังคับก็ได้

ทุกคนมีระเบียบในวิญญาณ มีระเบียบในความสำนึก ตามศีล

เพราะฉะนั้นจึงเป็นพวก chaos ชั้นพิเศษ เป็นพวกดูเหมือนไม่มีระเบียบระบบตามโลกตามสังคมนัก แต่มีระเบียบระบบอยู่ในสำนึก ไม่ต้องมาประกาศ ไม่ต้องมาบอกกัน

คนที่ยังบอกกัน ตั้งบังคับกักัน คือคนที่ยังต้องศึกษาฝึกฝนอยู่

ชั้นสูงแล้วจะมีปัญญาจะมีสำนึกจะมีระเบียบมีระบบอย่างเป็น
ไปโดยธรรมชาติ ไม่ต้องตั้ง ไม่ต้องประกาศ ทุกคนรู้และทำเป็นระเบียบในตน
ทุกคนเป็นพวก chaos ที่ไม่ต้องมีการประกาศระเบียบ ไม่
ต้องมาประกาศระบบ ไม่ต้องมาแต่งตั้งระเบียบ ไม่ต้องมาแต่งตั้งระบบ
แต่มีระเบียบโดยไม่ต้องมีระเบียบ มีระบบโดยไม่ต้องมา
ประกาศระบบ แต่มันมีระบบของมันเอง นี่สุดยอด

ที่อาตมาพูดนี้ไม่ใช่เล่นลิ้น แต่เป็นความจริงที่เรากำลังพัฒนา
ตน และเพิ่มผลให้เกิดในมวลมนุษย์ ให้มันเป็นดังว่านี้ให้ได้

อโศกเราพากเพียรไปเถอะ จะได้สภาพ chaos ที่เป็น Unity
of diversity จะเป็นเอกภาพที่มีความขัดแย้งอันพอเหมาะ

ชีวิตต้องไม่เสียบ

เพราะโลกต้องมีความขัดแย้ง

ถ้าโลกที่มันเสียบหมดเลยไม่มีใครขัดแย้งใครเลยเรียกว่าโลกตาย
โลกเน่า โลกสูญ โลกไม่เกิดและโลกมีแต่จะเสื่อมทรุด สูญไปเลย

แต่ถ้าโลกที่ยังเจริญอยู่ จะต้องมีความขัดแย้งอันพอเหมาะ
จะต้องมีอุณหภูมิที่ไม่เท่าเดิม เปลี่ยนไปมา จะต้องมีเทคนิค ไม่ใช่สังคม
มีแต่ศูนย์ จะต้องมีย่อไรขัดเกลอย่างพอเหมาะ พัฒนาไปตามลำดับส่วน

นี่คือโลกเกิด โลกเจริญ โลกยังดำเนินไปได้ดังที่อยู่

เพราะฉะนั้นในความเจริญย่อมยังอยู่ แต่แน่นอนมันจะต้องมี
วาระเสื่อม

แต่ตอนนี้เมืองไทยกำลังจะเจริญ และเจริญชนิดที่ไม่เหมือน
โลกียสามัญเขาเป็นมา เพราะฉะนั้นใครอย่าขบถ ใครอย่าต้านเลย อย่า
ทำมาเป็นลัทธิ อย่ามาทำให้ความเจริญของประเทศไทยหรือสังคมไทย
ที่กำลังพัฒนามานี้ชะงัก อย่าทำให้ประเทศไทยสะดุดเลย

โอบามาร์ค Change

ก็ขอสรุปว่า วิธีการของการเมืองไทยก็ตาม ขณะนี้กำลังดำเนินมาถึงจุดสำคัญ ที่จะต้องเปลี่ยนแปลง เราไม่จำเป็นจะต้องเป็นเจ้าของของคำว่า change เขาจะตะโกนมาอีกฟากโลกหนึ่ง มาตั้งแต่โอบามา

แม้ในฟากโลกนี้ โอบามาร์ค ก็รับฟังเขาเถอะ

change คุณนั่นแหละเป็นตัว change ให้ได้

โอบามา change ไม่ได้หรอก - ไม่ได้!

โอบามาร์ค change เอะ ตื่นเสียที กลับเนื้อกลับตัว แล้วก็พยายามทำตามที่คุณรู้

อาตมาว่า โอบามาร์คนี้รู้ รู้ลึกซึ้งทุกอย่าง เปลี่ยนแปลงเถอะ แล้วประเทศไทยจะเกิดอภิชนาธิปไตย จะเกิดปาฏิหาริย์จริง ๆ !

ยุบเลย โอบามาร์ค

อาตมาขอพูดนิดหนึ่ง จะยุบสภาก็ยุบ แล้วทำให้เกิดสุญญากาศเถอะ คุณโอบามาร์คทำได้ และมีหน้าที่ทำด้วย มีสิทธิพอด้วย ทำได้เป็นคนสวนที่ทำได้

มีสิทธิทำให้เกิดสุญญากาศได้ เมื่อเกิดสุญญากาศแล้วจะปรากฏการณ์ใหญ่

ปาฏิหาริย์ของประเทศจะเกิดเอง ขอยืนยันขณะนี้ หรือใครจะช่วยโอบามาร์ค ให้เกิดอันนี้ให้ได้ก็ช่วยกัน

ประเทศไทยกำลังเข้าขั้นหัวเลี้ยวหัวต่อตอนนี้

อยากเห็นระเบิดโลกุตระ

เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อว่าเข้าใจที่อาตมาพูดไปในวันนี้ ประเทศไทยจะเป็นประเทศ change ก่อนใครในโลก

ปาฏิหาริย์อันนี้จะเกิด ยิ่งกว่าปรมาณู ยิ่งกว่าโทมาฮอว์ก
ยิ่งกว่าระเบิดอะไรที่มันจะระเบิดยิ่งใหญ่ขนาดไหนก็แล้วแต่ จริง ๆ

ระเบิดลูกนี้จะเป็นระเบิดที่สวยงาม ระเบิดปรมาณูมันเป็น
ระเบิดที่สวยงามที่ตามองเห็น แต่มันโหด ส่วนระเบิดลูกตระหนี่มันจะ
งดงาม หอมและสวย พราวเพริศ จริง จะเป็นรูปธรรมแบบนี้แหละ ซึ่ง
เกิดจากนามธรรมที่สวยงามที่สุดของโลกเลย

อาตมาพูดสิ่งนี้ได้ ด้วยความมั่นใจในความเป็นโลกุตระธรรม และ
มั่นใจว่าพูดไม่ผิดด้วย ถ้าเกิดอย่างนี้จริงในประเทศไทย สาธุท่วมหัวจริง ๆ

นี่ไม่ใช่คำขู

อาตมาไม่ใช่นักพยากรณ์ แต่อาตมาเป็นนักวิทยาศาสตร์ทาง
จิตตามพระพุทธเจ้าที่เห็นของจริง เห็นเหตุปัจจัยทุกอย่าง เป็นอิทัปปัจจย-
ตา ทุกอย่างเป็นเหตุเป็นปัจจัย เพราะเหตุนี้จึงเกิดสิ่งนี้เพราะสิ่งนี้จึงเกิด
สิ่งนี้ อาตมาเห็นอย่างนั้นจริง ๆ

แล้วที่เอามาพูด เพราะเห็นว่ามันถึงขั้นถึงเวลาแล้ว แต่ถ้า
พลาดโอกาสนี้ไป ประเทศไทยจะเสื่อมอย่างแรงร้าย เพราะอะไร เพราะ
คนจะไม่เชื่อว่าความสงบนี้สยบความเคลื่อนไหวได้ จะไม่เชื่อว่าคุณค่า
คุณงามความดีอันประเสริฐอันนี้จะสามารถถ่วงซึ่งสิ่งที่ประเสริฐในโลก
มนุษย์ได้ คนจะไม่เชื่อ คนจะเข็ด เพราะเหตุที่ประเทศไทยทำสิ่งที่
ประเสริฐสิ่งที่ดีมาได้ถึงขีดนี้แล้ว แต่ถ้าไม่บรรลุป่าประสงค์ แนนอน
จุดที่สว่างที่สุดคือจุดที่มืดที่สุด

เพราะฉะนั้นถ้ามืดที่สุดไม่สว่าง จะมีมืดดักดานเลย มืดดับ

บทสรุปสุดท้าย

วันนี้อาตมาตั้งใจเทศน์ในเรื่องที่ขึ้นต้นเลยบอกว่าชุมชนนี้เป็น

ถ้าไม่อกรบ ๕๐ จะไม่พบสัจจะ

ชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน เพราะฉะนั้นดินกับฟ้าต้องอาศัยกันและกันจริงๆ ผนึกกันไว้ได้จริงแล้วจะปรากฏผลอย่างประจักษ์ชัด

เพราะฉะนั้นจะอย่างไรให้ฟ้ากับดินประสานกันให้ดี ใครอย่ามาฉวยตรงกลาง อย่ามาหลงอำนาจ อำนาจเป็นของฟ้า ซึ่งดินเป็นลูกของฟ้า

คืนอำนาจไปให้แก่ฟ้า คืนอำนาจให้แก่ดินเถอะ อย่าหลงว่าอำนาจเป็นของตัวเลย ไทยเป็นของฟ้า ไทยต้องอยู่คู่ฟ้า ขอให้ฟังดี ๆ

เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าจะเห็นแก่ประเทศไทย จงพยายามเลิกทิฐิ เลิกความหลงผิด ชีวิตก็เท่านั้น เกิดมาแล้วก็ตาย แต่เราไปหลงในลาภยศสรรเสริญ ไปหลงในอะไรที่เป็นสมบัตินอกตัวไม่เข้าเรื่อง

จิตวิญญาณเรายิ่งหลง ยิ่งละโมภ ยิ่งจะเอาให้ได้ จะเอาลาภยศ เอาสมบัติเอาอะไรต่ออะไร อำนาจมันคือผีร้าย

อย่าเลย พอเถอะ มีกันมากแล้ว!

สารภาพก่อนไม่มีแผ่นดินจะอยู่

อาตมามั่นใจว่าประเทศไทยมีเมตตาแม้เราทำผิดไปแล้วประเทศไทยก็จะอภัยกันได้

ขอให้สารภาพ ขอให้แก้ตัวเถอะ

ถ้าไม่แก้ตัว ไม่สารภาพซิ - หนัก! ไม่มีแผ่นดินอยู่แน่นอน

ถึงแม้จะมีแผ่นดินอยู่ ก็มีแผ่นดินอันเป็นนรก มีแผ่นดินอันร้อนร้าว ไม่อยู่เป็นสุขหรือกขอยืนยัน!

เพราะฉะนั้นพอเถอะ หยุดเสียที ถ้าไม่หยุด ไม่มีอะไรแก้ไขได้

ขอยืนยัน ถ้าไม่หยุดไม่มีอะไรแก้ไขได้ ต้องหยุดเท่านั้นถึงจะแก้ไขได้!

ขอแสดงความยินดี
ครบรอบ ๑๗ ปี
“เราคิดอะไร”

● สิรินทิพย์ บุรณานโน

เข้มแข็ง แกร่งกำม มุ่งมั่น
กลั่นสารเพื่อสังคมต่อไป

● บัวไยแก้ว ลำภูอโศก

ถ้าไม่ออกรบ ๕๒ จะไม่พบสัจจะ

ปาฐกฐาจารย์ การเมืองไทย

๑ เกริ่นนำ

วันนี้วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ ขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๗ ปีเถาะ เป็นวันที่เรามาชุมนุมประท้วงการทำงานของรัฐบาลและราชการครบ ๑๕๑ วัน

เรามาทำงานเพื่อสังคม เรียกชื่องานว่า “งานการเมือง”

ซึ่งการเมืองขณะนี้กำลังเข้าสู่การสังเคราะห์ตัวกันอย่างสุดยุด เก่งทั้งตัวนักการเมือง เก่งในทางเสื่อมเสียนะ เก่งกาจทั้งในวิธีการเล่ห์เหลี่ยมมาก เพราะฉะนั้นวันนี้あたมาจะเทศน์เรื่องการเมืองโดยเฉพาะ และจะพูดกันให้ชัด ๆ ชัดในเรื่องอินโดยในเรื่องที่ควรพูดถึงด้วยนะ

๑ บทกวีชื่อว่า

ก่อนจะเทศน์ อาตมาขออ่านบทกวีที่เขียนเอาไว้ ที่จะลงในหนังสือ “เราคิดอะไร” เดือนกรกฎาคม คิดว่ามันก็เหมาะสมกับเวลา กวีบทนี้ชื่อว่า

พุทธที่สัมมา คือ ประชาธิปไตยสุดยุด

(๑) เจ็ดสิบเก้าอย่างแล้ว	เมืองไทย เอ้ยฮา
อธิปไตยอยู่ที่ใคร	วะเว้ย
ยกให้รัฐบาลไป	เผด็จเสรีจ กระนั้นฤา
แล้วประชาชนละเฮ้ย	หมดสิ้นสิทธิ์เสีย
(๒) เพียงแค่ชื่อใช้ว่า	ประชาธิปไตย- ไตโยว้ย
แต่พฤติรัฐริบ	อำนาจไว้
ชนทั้งวังรัฐยากชิบ-	เป้งสุด สุดเลย
รัฐบ่ส่งเสริมให้	สิทธิ์แท้แก่ประชา
(๓) แสดงว่าอำนาจนั้น	คนไทย
รัฐก้าจัดอธิปไตย	ไปสร้าง
ท้วงคือสิทธิ์ชนโนน	รัฐสกัถ กระนี้เล่า
ควรส่งเสริมเกิดกว้าง	ก่อก้าวโดยธรรม

(๔) ที่สำคัญยิ่งแท้	คือไทย
ต่างนับถือพุทธไป	ทั่วแคว้น
ประชาธิปไตยใน	พุทธยิ่ง สุดแล
คำตรัสศาสดาแมน	สดับแล้วพึงเห็น
(๕) เป็นธรรมสูงสุตล้ำ	ปรมัตถ์
หากประลูปฏิบัติ	จักแท้
ทรงอธิปไตยชัด	แจ้งยิ่ง
ประเสริฐกว่าใดแม้	แต่ชั้นโสดาฯ
(๖) ยิ่งกว่าเอกราชทั้ง	ทั่วไพท
ยิ่งกว่าสวรรณาลัย	เลิศล้ำ
ยิ่งกว่าอธิปไตยใด	ในโลก ทั้งปวง
คือประชาธิปไตยแท้	กว่าอ้างอิสรา.

“สมัย จำปาแพง”

๗ มิ.ย. ๒๕๕๔

นี่คือบทกวี “พุทธที่ล้มมา คือ ประชาธิปไตยสุดยอด”

๑ อธิปไตยแท้ต้องเริ่มจากโสดาบัน

อาตมาขอยืนยันว่าอารยธรรมของพระพุทธเจ้านั้น ผู้ใดบรรลุแล้วจริง ก็เป็นจริงเป็นของแท้ หากประลูปฏิบัติ จักแท้ ทรงอธิปไตยชัดแจ้ง ยิ่ง ประเสริฐกว่าใดแม้ แต่ชั้นโสดาฯ

เพราะฉะนั้น แค่เริ่มต้นเป็นอารยะชั้นโสดาบัน ผู้ใดบรรลุแท้ ๆ แล้ว ผู้นั้นจะมีคุณสมบัติ ยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน ซึ่งได้ใช้ภาษากวีว่า

ยิ่งกว่าเอกราชทั้ง	ทั่วไพท
ยิ่งกว่าสวรรณาลัย	เลิศล้ำ

ก็หมายถึง เลิศยอดที่สุด จริงที่สุด
เลิศแล้ว นี่คือ เลิศยิ่งกว่าสวรรค์ใด ๆ หมด โดยเฉพาะเลิศกว่า
สวรรค์โลกีย์ ซึ่งไม่สามารถจะนำมาเปรียบเทียบกันได้ (นตฺถิ อุมมา)
เพราะสวรรค์ของโสดาบันนั้นเป็นภูมิสวรรค์โลกุตระ

๑ อิศระโลกีย่อยามาพูด

ยิ่งกว่าอธิปไตยใดในโลกทั้งปวง นี่คือความอิสรเสรีกว่าอ้างอิสรา
ในโลกีย์ ที่รู้สึกตามภูมิโลกีย์เท่านั้น จึงเกินกว่าที่จะไปอ้างเอาอิสระในโลกีย์
ที่ไหน ๆ มาเทียบกัน

นี่เป็นอิสรเสรีภาพสุดยอดของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นหัวใจของประชาธิปไตย
แค่โสดาบัน ก็สุดยอดแล้วอย่างนี้ ยิ่งสูงไปกว่านั้นก็คิดต่อเอาเอง

๑ นี่แหละประชาธิปไตยขนานแท้

ทำไมอาตมาถึงบอกว่าประชาธิปไตยสุดยอด ที่พูดเช่นนั้นก็เพราะว่า
มันเป็นธรรมะ เป็นธรรมาธิปไตย เป็นอธิปไตยที่เกิดจากธรรมะ คุณธรรม
ที่แท้จริง ธรรมะคือสิ่งที่ทรงขึ้นในผู้นั้น ๆ ทรงไว้ในมนุษย์ มีในมนุษย์เท่านั้น
มนุษย์ผู้ใดได้ปฏิบัติธรรมจนกระทั่งสามารถตั้งขึ้นในตน เกิดทรง
ขึ้นเป็นคุณสมบัติที่แท้จริง เป็นคุณสมบัติอันหนึ่งเรียกว่าอิสระ เป็นคุณสมบัติ
แห่งความประเสริฐของความเป็นคน ซึ่งมีนัยสำคัญลึกล้ำ

๑ อย่าเข้าใจอิสระแบบกระเจอก ๆ

ไม่ใช่จะเข้าใจได้ง่าย ๆ อย่างที่เข้าใจกันอยู่ทั่วไปแล้วว่า อิสระ คือ
เราจะทำอะไรก็ได้ตามใจเรา ไม่มีอะไรมาต้านกัน

ผิดถนัดเลย !!!

นั่น..มันบ้าเรอ “อึดตา” ตนเองเต็มที ผู้มี “อึดตา” เต็มอำนาจต่างหาก

นั่นมันคือ ความเป็นทาสแท้ ๆ ทาสตนเองเต็ม ๆ

จริง ๆ นั่นก็คือเป็นทาส “กิเลส” ของตนเอง

ถ้ายังต้องการจะคิดจะทำอะไรก็ได้หมด ไม่มีอะไรในโลกหล้า
ด้านกันได้อันแล้วหลงว่า นี่คือ อิสระเสรีภาพ

นั่นแหละ “อิตตาธิปไตย” เต็มตัว เพราะฉะนั้น ต้องมีสัมมาทิฐิให้ได้

“อิสระ” จริงๆแท้ ๆ นั่น คือ คนที่เป็นผู้ลละกิเลสออกไปจากใจได้
จริง เสรีแล้วก็เป็นผู้อิสระ ไม่เป็นทาสกิเลสอีกต่อไป อย่างถาวร

กิเลสซึ่งมีอยู่ในคนนี่แหละที่มันเป็นเจ้าเป็นนายตัวร้าย ทำลายตน
ทำลายสังคมมนุษย์ ทำลายโลก ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในโลก

ดังนั้น ถ้าคนไม่ศึกษาอันนี้ ไม่ละกิเลสอย่างจริงจังแล้ว แก้ปัญหา
ใด ๆ ไม่ได้สำเร็จลัมบูรณ์หรอก

๑) แก้ปัญหาแบบบรรเทาที่จะบรรลย !

การแก้ปัญหาลังคมโลกที่ยเห็นว่าแก้ได้อยู่นั้น นั่นคือ การบรรเทา
ชั่วคราว เอาโลกธรรมมาเฉลี่ยบำบัด “กิเลส” ให้ทั่วถึงและอย่าให้เหลื่อมล้ำ
กันนักหรือพยายามให้เท่าเทียมกัน ก็สงบชั่วคราว ไม่ใช่แก้ได้จริง

ยังเป็นบุคคลอยู่ในโลกยุคนี้ต่างก็มีกิเลสกันคนละมาก ๆ มารวมกัน
เพราะถูกยั่วย้อมมอมเมา ถูกปลุกเร้าหลอกลวงให้หลงติดหลงยึดหนักและหนา
ยิ่ง ๆ กว่ายุคก่อน ๆ อย่างเทียบไม่ไหวแล้ว

คนยุคนี้สมัยนี้จึงต่างก็บู๊บู๊ยำประเทศ บู๊บู๊ยำสังคมอย่างที่เป็น
ที่เห็น ๆ กันนี่แหละ ไทยเองขณะนี้กำลังจะบรรลยกันแล้ว

๑) ไทยล้มเหลวเพราะ ๒ ข้ออุปาท !

ประเทศไทยขณะนี้กำลังมีการบริหารประเทศอย่างล้มเหลวถึงที่สุด
แล้ว มีอธิปไตยสองข้อชัดเจนที่สุด ข้อหนึ่งคืออิตตาธิปไตย อีกข้อหนึ่งคือ

โลกาธิปไตย ทั้งสองขั้วนี้ไว้ “ธรรมาธิปไตย” ไว้ “อำนาจของธรรมะ” มี
แต่อำนาจของเดรัจฉาน สัตว์ยักษ์ผีमार

“อตฺตาทิปไตย” คือ ตัวกูของกู กูต้องมีอำนาจเต็ม

“โลกาธิปไตย” คือ โลกธรรม คือ ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข
ต้องมีอำนาจเต็มในลาภยศสรรเสริญสุขโลกียให้ได้เต็ม ๆ

ถ้าได้มากถึงขั้นเป็นใหญ่ทั้งโลก นั่นคือ เจ้าโลก มหาอำนาจ

นี่คือสองขั้วที่มีอยู่ในประเทศเราขณะนี้ ปรากฏอยู่ให้เห็นชัด ๆ ที่
หลงใหลมัวเมากันหนักมาก

ซึ่งที่จริง แม้แต่คนทั้งโลกทั้งหมดที่ยังไม่มีความเป็นโลกุตระ ก็คือ
คนที่สร้างอำนาจ ๒ ขั้วนี้กันอยู่ทั้งล้น ถ้าสังคมนั้นยังไม่เป็นโลกุตระภูมิ

๑๒ ขั้วอุปาทว์สร้างเกมมรณะด้วยการเลือกตั้ง

ประเทศไทยขณะนี้ มี “ของจริง” ขั้วหนึ่งคืออตฺตาทิปไตยจำ ๆ ที่สุด
และไร้ธรรมาธิปไตยอย่างหนักอยู่ชัด ๆ

อีกขั้วหนึ่งก็โลกาธิปไตยจำ ๆ ที่สุดและไร้ธรรมาธิปไตยอย่างหนัก
เช่นกัน เห็นกันได้ชัด ๆ

สองขั้วขณะนี้กำลังแย่งชิงอำนาจกัน ด้วย “ยุทธวิธีการเลือกตั้ง” ขึ้น
มาครองประเทศอีกครั้ง เราต้องหาวิธีไม่ให้ทั้งสองขั้วมีอำนาจขึ้นมาใหญ่ได้อีก

๑๓ อตฺตาทิปไตยคิดอย่างไร

อตฺตาทิปไตยก็กูนีแหละใหญ่ จะเข้ามาใหญ่ทุกอย่างใหญ่อยู่คนเดียว
เป็นหนึ่งอยู่คนเดียว ข้ามหัวข้ามหูคนทั้งหลายทั้งปวง ยังไม่เข้ามาก็คุยก่อน
แล้วจะมาใหญ่ ไม่เกรงฟ้าเกรงดินอะไรทั้งนั้น เข้ามาจะทำตนใหญ่
ความผิดใด ๆ ของตนและของพวกตน ก็จะลบล้างให้หมด ฉันไม่ฟังใคร ใคร
ก็ไม่มีสิทธิ์ ฉันนี่แหละใหญ่ จะมาล้างทุกอย่าง แล้วก็ตั้งตนเป็นใหญ่ใน

ประเทศนี้ จะเปลี่ยนประเทศเป็นรัฐใหม่ด้วย จะมาช่วยประชาชน ซึ่งล้วนแต่หลอก ๆ หว่านล้อมให้ตายใจ จะทำอย่างนั้นอย่างนี้ต่าง ๆ นานา นี่คือความจริงที่ปรากฏขึ้นแล้วในประเทศไทย และนี่คือ อัตตาธิปไตยตัวแท้

๑ โลกาทิปไตยก็ແ່ພອ ໆ ກັນ

ส่วนโลกาทิปไตยนั้นเอาหมด เอาทุกอย่าง ลากยศสรรเสริญโลกียสุข เก็บทุกเม็ดในโลก ตะกละตะกลาม เป็นยังงี้ก็ได้ จะเลวจะต่ำอย่างไรก็เอานั่น ขอให้ได้เท่านั้น ตกเป็นทาสโลกธรรมอย่างไม่ลืมหูลืมตา แล้วก็ใช้อำนาจใช้เงินที่มีนั้นแหละ แยกโลกธรรม แยกเอาทุกวิถีทาง เอาทุกสายทุกตุลิละออง หลงโลกธรรมอย่างโจ่งหัวไม่ขึ้น หลงลาภยศสรรเสริญ หลงมิดหน้าหมดเลย ไม่มีดวงตา ตาถั่วตามัว ถึงขั้นเรียกว่าตาบอดก็ได้ ไม่มีปัญญารู้ลัทธิธรรม นี่คือน้ำที่ปรากฏขึ้นในประเทศไทยขณะนี้

๑ ธรรมาทิปไตยในเมืองไทย

แต่ไทยก็ยังดี ยังมีพระสยามเทวาธิราช ยังมีธรรมาทิปไตยหลงเหลืออยู่ในประเทศไทยบ้าง ธรรมะที่เหลือในประเทศไทยนั้น คือ ที่ยังเหลืออยู่เป็นของประชาชนกับของในหลวง ธรรมะที่มีอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ แล้วก็พอดีประเทศไทยเป็นประเทศที่บริหารด้วยระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ไม่ใช่ประชาธิปไตยขาดเดียว

นี่คือความจริง ไม่ใช่ความบังเอิญ เป็นความพร้อมของสังคมประเทศชาติ และที่อาตมากล่าวเช่นนั้น ก็ไม่ได้เป็นการกล่าวอย่างโมเม

ในหลวงพระองค์นี้พร้อมด้วยธรรมาทิปไตย และก็เป็นธรรมาทิปไตยที่สุดยอด พระทัยดี เป็นผู้ดี ไม่ละลาบละล้งใคร ทุกอย่างก็พยายามประนีประนอมอย่างสูงสุด ที่อาตมาเคยใช้คำว่า....ขอภัย ที่ต้องใช้ภาษาลามัญว่า... ท่านไม่ “ล้วงลูก” ในเรื่องต่าง ๆ ที่ควรจะล้วงหรือควรจะยับยั้ง

ท่านไม่ทำ ท่านปล่อยให้บริหารกันอย่างสุดฤทธิ์สุดเดชกันมา

๑๑ เกมปิดตาพาโชคของนักการเมือง

สถานิติบัญญัติ ที่เราเลือกส.ส.เข้าไปทำหน้าที่ เป็นสถาบันหนึ่ง คณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารก็เป็นสถาบันหนึ่ง ที่ต้องคานอำนาจกัน สถานิติบัญญัติ กับฝ่ายบริหารต้องคานกัน แต่ตอนนี้เขาไม่คานกันเลย ซ้ำมีหน้าฮั้วกันสุด ๆ

ในกลุ่มผู้ที่เป็นอัตตาธิปไตยก็เคยแสดงอำนาจบาตรใหญ่มาแล้ว เป็นตัวอย่างให้เอาแบบ ครองงำสภาไปเบ็ดเสร็จเลย ยึดอำนาจทุกเรื่อง เขาทำมาแล้วเสร็จแล้ว แล้วตอนนี้ก็เร่งมือจะเข้ามาทำอีกให้หนักกว่าเก่า

ส่วนอีกขั้วหนึ่ง ก็เป็นโลกาธิปไตย ฮั้วกันไปหมด ปนกันไปหมด และกันไปหมดเลย ขอให้ได้รวมหัวรวมหางฉ้อฉลโกงกิน พวกโลกาธิปไตยยอมร่วมกับใครก็ได้แม้กับคนเลว รวมกันทั้งหมดไม่ใช่เอาเฉพาะตัวเองเป็นใหญ่คนเดียว แต่ซ่อนอยู่ในระบบ คือตัวกูของกูที่อาศัยระบบ ก็จะขึ้นมาเป็นใหญ่เหมือนกัน แต่เป็นใหญ่หรือไม่เป็นใหญ่ก็ไม่ใช่ไรขอให้อำนาจอันนี้แหละ เพื่อได้ลาภยศสรรเสริญสุข เสร็จแล้วก็รุมกันปล้นบ้านปล้นเมือง ปล้นหมดไม่ยั้ง ไม่ละอาย ใครจะว่าหน้าด้านก็ไม่สน

๑๒ ผู้ล้มเหลว

ขณะนี้ก็ปรากฏชัดแล้วว่า ไม่ว่าสภาไหนขึ้นมา ก็เป็นสภาที่ล้มเหลว รัฐบาลไหนขึ้นมาก็เป็นรัฐบาลที่ล้มเหลวมาตลอด ล้มเหลวจริง ๆ อาตมาที่ไม่ได้ใส่ความหรอก แต่มันเป็นความจริง ที่พูดได้ และเพะหมดแล้วไม่ว่าคณะบริหารคณะนิติบัญญัติ ล้มละลายสิ้นแล้ว เหลือแต่ซากเน่าเหม็น

๑๓ ตูลาการช่วยไว้

เมื่อสองสถาบันนั้นล้ม ก็เหลือสถาบันตุลาการใน ๓ สถาบันนี้สถาบัน

ตุลาการยังพอเป็นที่พึ่งที่พอหวังได้ แล้วประชาชนก็ได้ใช้สถาบันตุลาการ
กันมาพอสมควรในช่วงการประท้วง ๑๙๓ วัน มันเป็นลัทธิธรรมเมื่อภาค
ประชาชนออกมาประท้วงตามหน้าที่ มันก็ไปเกิดอำนาจอธิปไตย เกิด
อำนาจออกฤทธิ์ไปตามประสา กระทั่งอำนาจตุลาการก็วัฒน์เสริมอำนาจช่วย
กัลมรัฐบาลไปได้สองรัฐบาลคือ รัฐบาลสมัครและ รัฐบาลสมชาย นั่นแหละ
ตุลาการช่วยไว้

๑๑ ธรรมเนียมปฏิบัติของฝ่ายบริหาร

จริง ๆ แล้ว ๓ สถาบันนี้มีอำนาจเท่าเทียมกัน ประเทศไทยมีระบอบ
ประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เพราะฉะนั้นเรา
ก็ปฏิบัติตามธรรมเนียมหรือปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือหลักเกณฑ์ของ
นิติรัฐนิติธรรม ประชาธิปไตยชนิดนี้โดยมีธรรมเนียมมา มีคณะบริหาร ที่
นายกรัฐมนตรีสามารถทูลเกล้าถวายขอพระราชทานเรื่องสำคัญของชาติ และ
รับสนองพระบรมราชโองการ แล้วรับบรมราชโองการมาปฏิบัติ

๑๒ ธรรมเนียมปฏิบัติของฝ่ายนิติบัญญัติ

แม้ประธานสภานิติบัญญัติก็มีศักดิ์ฐานะเป็นผู้ทูลเกล้าถวายขอ
พระราชทานเรื่องสำคัญของชาติ ในแต่ละยุคที่สำคัญ ๆ จะต้องมีนายกฯ บ้าง
ทูลเกล้า มีประธานสภาฯ บ้าง ก็ทำกันมาแล้ว มีธรรมเนียม เคยทำมาแล้ว

๑๓ ตุลาการทำได้แต่ไม่ทำ

แต่ประธานตุลาการสูงสุดยังไม่เคยทูลเกล้าถวายขอพระราชทาน
เรื่องสำคัญของชาติที่ควรทำบางอย่าง ๒ สถาบันนั้น ซึ่งอาตมาก็เคยเห็น
ในหลวงทรงให้สัญญาณตุลาการมาตั้งหลายครั้งหลายคราว แต่เป็นเรื่อง
ของปฏิญาณตุลาการหรือเหตุอันใดไม่รู้ ท่านไม่กระตือรือร้น ในหลวงท่านทรง

ให้สัญญาณมาหลายที เป็นรูปธรรมเลยตอนรับสั่งว่า บ้านเมืองตอนนี้เหมือนเรือกำลังจะล่ม หรือว่ามันเกิดวิกฤติมากแล้ว ท่านก็ตรัสเป็นนัยหลายที ศาสตราจารย์ต้องช่วย ต้องฟังศาล เหลือตุลาการต้องช่วย อ้าว...ตุลาการก็ไม่ทำ ซึ่งอาจมาว่าศักดิ์ฐานะของประธานศาลฎีกาก็เท่าเทียมกันกับนายกรัฐมนตรีกับประธานสภาฯ ตามนัยสำคัญนั้นศักดิ์สิทธิ์กว่าด้วยซ้ำ

เมื่อถึงครั่งคราควรจะทูลขอให้พระองค์ทรงใช้พระราชอำนาจ ตามความเป็นจริงที่พระองค์ทรงดำรงฐานะเป็นตัวแทนแห่งอำนาจอธิปไตยแห่งรัฐและทรงเป็นองค์รัฐาธิปัตย์ ทรงเป็นประมุขแห่งรัฐ (The Head of State) ซึ่งในกาลที่เหมาะสมสูงสุดแก่ประเทศชาติ ก็น่าจะทำ ถ้าจริง ๆ แล้วตุลาการตอนนั้นจะทูลเกล้าก็ทูลได้ เหมือนอย่างกับนายกฯ เคยทูลเกล้า เหมือนอย่างกับประธานสภาฯ เคยทูลเกล้า แต่ท่านก็ไม่ได้ทำ ที่จริงตอนนี้ก็ทำได้

๑๐ พฤติกรรมโศกของผู้นำบ้านเมือง

ก็ผ่านมัจจนกระทั่งเหตุการณ์สังคมดุเดือดขึ้นมาเรื่อย หนักหนาขึ้นมัจจนกระทั่งถึงขณะนี้ ก็เคียวขึ้นขึ้นมาเรื่อย ๆ ความล้มเหลวของสถาบันทางบริหารกับสถาบันของนิติบัญญัติก็ยิ่งชัดเจนเหมือนดูนุ้ด

สภา ครม.ก็ออกมาสำแดงเดชอำนาจบาตรใหญ่กันขนาดหนัก สภานิติบัญญัติก็เหลวไหลหนีประชุม ไม่มีผลงาน มีแต่ว่ากันและทะเลาะกัน หยาบคายกัน โกหกต่อแหล่กันสารพัด ตุลาการก็ยังคงไม่ทำอะไรที่ควรจะทำเพื่อช่วยบ้านเมือง

เอาละ.. เอาตมาพูดหนักไปมากแล้ว ขอพักจุดนี้ไว้ก่อน ผู้ที่มีปัญญา ก็ไปคิดต่อ ระวังต่อกี้แล้วกัน

สรุปแล้ว ๓ สถาบันของประเทศเรา ช่วยชาติไม่ได้แล้วขณะนี้ ถ้าชินป่ล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป โดยนัยะอย่างเดิมนั้น ประเทศชาติยังจะทั้งล่มทั้งจม จนไม่เหลือซากอะไรให้กู้คืนอีก และคงจะละเหาะเน่าเหม็นไปตลอด

๑ เพราะหมดหวังจึงพึ่ง “โหวตโน”

คราวนี้ จึงเกิดปรากฏการณ์ “โหวตโน” ขึ้นมา เป็นปรากฏการณ์ที่ยิ่งใหญ่ อาตมาขอพูดเช่นนั้น ใครจะหาว่าหลงอะไรก็แล้วแต่ เมื่อพิจารณาเหตุผลพิจารณาเนื้อ พิจารณาความจำเป็นแล้ว ปรากฏการณ์นี้เราจะต้องมาช่วยกันโหวตโน

คำว่า “โหวตโน” นี้เป็นภาษาที่ ADVERTISING หรือด้านโฆษณา เขาถือว่าเป็นคำคม เป็นวรรคทอง เป็นประโยคทอง โหวตโนนี้ เป็นคำทองซึ่งมันจะติดปาก ติดใจสังคม จะติดตลาดง่าย

คำว่า โหวตโน Vote No แม้จะเป็นคำภาษาอังกฤษก็ตาม คนชาวบ้านที่ไม่ค่อยรู้ฮิโนฮิเหนอะไร ก็เหมือนนะ เพื่อภาษาอังกฤษ คราวนี้แหละ เข้าได้พูดภาษาอังกฤษบ้างละเว้ย “โหวตโน ๆ” แปลว่าอียังอียังหล่าบอกแมแน ก็ได้ขยายความกัน ก็ไม่ยากที่จะเข้าใจต่อไป นอกจากโหวตโนแล้ว ก็จะมีอุลตราแมนกากบาทนี้ขึ้นมาอีก คอยดูเด็ก ๆ ก็ตามผู้ใหญ่ก็ตาม ตอนนี้จะตกทายกัน..โหวตโน ๆ มันก็เป็นเครื่องหมายที่จะชี้ชัดว่าคืออะไรให้ทำอะไร ในช่วงเทศกาลเลือกตั้งนี้

๑ ปรากฏการณ์ตรีมูรติยุคโลกาภิวัตน์

จึงเห็นได้ว่าคราวนี้เกิดธรรมะ “ตรีมูรติ” ขึ้นแล้ว คือ ธรรมะ ๓ ประการ ที่ครองโลกอยู่ตลอดมา ตามสังขธรรม ตรีมูรติเป็นพลังอธิปไตยที่เป็นพลังอยู่ในโลก ๓ พลังทุกยุคทุกสมัย พลังที่ ๑ เรียกว่าพลังผู้สร้าง อีกพลังเรียกว่าพลังผู้ปราบ อีกพลังหนึ่งเรียกว่า พลังผู้ประสาน

พลังผู้สร้างคือพลังพระนารายณ์หรือพระราม ซึ่งเป็นองค์เดียวกันเป็นพระผู้สร้าง ส่วนพระผู้ปราบก็คือพระคิเวหรือพระอิศวร ส่วนพระผู้ประสาน คือพระพรหม พระพรหม-พระคิเว-พระนารายณ์ นี่คือตรีมูรติ ที่เป็นอำนาจใหญ่ครองอยู่ในสังคมโลกมนุษย์มาแต่ไหน ๆ เป็นนามธรรม

เป็นอจินไตย เป็นสิ่งที่คนมีภูมิปัญญาถึงจริงก็รู้ได้ ผู้ไม่มีภูมิปัญญาถึงก็ไม่อาจจะรู้ด้วยการคิดการเดาการใช้เหตุผลได้ แล้วก็เป็นบุคลาธิษฐานไปดุเป็นนิยาย เป็นเรื่องเล่า นิยายรามเกียรติ์ นิยายมหาภารตะอะไรไปอย่างนั้นแหละ แต่จริง ๆ แล้วเป็นเรื่องของนามธรรมที่เกิดที่เป็นอยู่ในโลกชั้นปรมาตถลัจะ คือ สงครามของอัสตาริปไตย-โลกาธิปไตย-ธรรมาธิปไตย

๑ บุคลาธิษฐานตรึงรูปในเมืองไทย

ขณะนี้ในประเทศไทย มันปรากฏอย่างประจักษ์ชัดยิ่ง ที่อาตมากล่าวแล้วว่า เป็นความล้มเหลวของประชาธิปไตยอย่างสำคัญในประเทศ

ฝ่ายหนึ่งนั้นต่อสู้เพื่อสนองกิเลสอัตตาอย่างสุดเหวี่ยง ซึ่งอยู่ในพฤติกรรมของพระคิระ เป็นอัสตาริปไตย ต่อสู้เพื่อปราบคู่ต่อสู้ให้ได้

อีกฝ่ายหนึ่งก็ต่อสู้เพื่อสนองกิเลสโลกีย์ สอนองกิเลสโลกธรรม ๔ กันสุดฤทธิ์สุดเดช ซึ่งอยู่ในพฤติกรรมของพระนารายณ์ เป็นโลกาธิปไตย ต่อสู้เพื่อรักษาบัลลังก์ที่ตนเองครองอยู่หรือสร้างมาให้แก่ตนครองได้แล้ว

ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งก็ต่อสู้เพื่อธรรมะ คือ เพื่อสนองมวลมนุษยชาติเองอย่างมุ่งมั่นตั้งใจ แม้จะด้อยอำนาจด้อยแรงด้อยหมู่มวลที่มีปัญญารู้ด้วยเห็นด้วย

แต่ประเทศไทยก็ยังมีธรรมะเหลือค้ำจุนประเทศอยู่ในพฤติกรรมของพระพรหม เป็นธรรมาธิปไตย ต่อสู้เพื่อจัดสรรให้เป็นธรรมแก่มวลมนุษยชาติ

๑ จากผู้สร้างหนึ่ง แดกขยายเป็นสาม

จริง ๆ แล้วโดยสามัญปรีายคนเชื่อปรัมปราอยู่แล้วว่า พระพรหมเป็นผู้สร้างทุกอย่างในมหาจักรวาล เทวนิยมแบบนับถือพระเจ้าองค์เดียวแต่เดิมก็คือพระพรหม เป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่แต่แรกเริ่ม ต่อมาก็นับปราชญ์เห็นความจริงที่แตกต่างเพิ่มขึ้น จึงเกิดตรีมูรติมี ๓ พฤติภพนั้นขึ้นมา

๑ พระพรหม-สยามเทวาธิราช-ธรรมาธิปไตย ตัวเดียวกัน

ที่นี่ เมืองไทยเรานั้น ผู้สร้างก็สร้างด้วยกิเลส ผู้ปราบก็ปราบด้วยกิเลส มันก็ล้มเหลวสิ ก็เลยเหลือแต่ธรรมะเป็นพระผู้สร้างจริง เป็นพระผู้ปราบจริง ตอนนี้ธรรมะกำลังจะมาปราบอธรรม เป็นธรรมาธรรมะสงคราม เพราะธรรมะมันละเทะเป็นอธรรมหนักมากแล้ว เพราะเมืองไทยยังเหลือ พระพรหมหรือพระสยามเทวาธิราช ยังเหลือธรรมาธิปไตย ธรรมาธิปไตย ที่ว่านี่ก็คืออำนาจที่เป็นธรรม ไม่ใช่อธรรม

๑ รัฐบาล ๒-๓ คณะที่ผ่านมาทำให้ไทยเสียแผ่นดิน

เมืองไทย ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข อำนาจจึงอยู่ที่ประชาชนผู้มีสิทธิ์ธรรม กับประมุข คือพระมหากษัตริย์ ในรัฐธรรมนูญก็ระบุชัดเจนมาแต่ไหนแต่ไร มีมาตลอดกาล ในมาตรา ๑ บัญญัติว่า ประเทศไทยเป็นราชอาณาจักรอันหนึ่งอันเดียวจะแบ่งแยกไม่ได้ แต่มาถึงวันนี้แล้วกำลังจะถูกแบ่งแยกไป แล้วก็กำลังถูกผู้บริหาร จะแยกแผ่นดิน ทำให้เสียความเป็นหนึ่งเดียวไป

เรื่องนี้มีความลึกซึ้งซับซ้อน ผู้ไม่รู้จักความจริงทั้งสองฝ่าย ที่อาตมาพูดไปแล้วนั้น ฝ่ายอธิตาธิปไตยไปก่อเรื่องนี้ ฝ่ายโลกาธิปไตยก็ไปก่อเรื่องนี้ให้เสียหายรุนแรงทั้งคู่ ทำให้แผ่นดินจะถูกแบ่งแยกไทยจะเสียแผ่นดินซึ่งผิดตามรัฐธรรมนูญมาตราที่ ๑ ขึ้นไปเลยก็แจ้งแน่ ไม่ใช่เสียแผ่นดินเท่านั้นจะเสียสมบัติอะไรอีกเยอะแยะ โดยเฉพาะอำนาจอธิปไตยของไทย

๑ ความหมายของมาตรา ๒ ในรัฐธรรมนูญ

ตอนนี้อำนาจอธิปไตยของไทยเสียไปมากมาย มาตรา ๒ ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ระบอบประชาธิปไตย ก็คือ ประชาชนเป็นอำนาจใหญ่ และมี

ถ้าไม่อกรบ ๖๖ จะไม่พบสัจจะ

พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ประมุขคือหัวหน้า ก็หัวหน้าอำนาจใหญ่
สรุปแล้วพระเจ้าอยู่หัวก็ยิ่งทรงเป็นใหญ่ที่สุดในอำนาจอธิปไตยของ
ประชาชนอยู่นั้นแหละตามบัญญัติรัฐธรรมนูญ ตามกำหนดกฎเกณฑ์ของ
สังคมประเทศชาติ

๑๑ ประชาชนส่งผ่านในหลวง

ซึ่งถ้าจะใช้อำนาจอะไรให้เป็นประโยชน์ขึ้นในประเทศ ก็คือประชาชน
เป็นผู้รู้เห็นเป็นมติ เพราะประชาชนทั้งประเทศเป็นเจ้าของอำนาจรวมกัน
ทั้งหมด ที่สุดก็ไปที่ประชาชน แต่จะ ให้ประชาชนทั้งหมดมายืนยันพร้อมกัน
มาแสดงออกพร้อมกัน ซึ่งโดยรูปธรรมของความเป็นตัวตนบุคคลมารวมตัว
กันแสดงตัวพร้อมกัน มันทำไม่ได้

โดยลึกลงไปแล้วประชาชนทั้งประเทศจะมาแสดงตัวพร้อมกันทั้งหมด
ไม่ได้หรอก ประชาชนตั้ง ๖๐ ล้านกว่าคน จึงต้องมีระบบวิธี

๑๒ พระชันษาทรงเป็นแบบอย่าง

ในหลวงพระองค์นี้แหละทรงเป็นศูนย์รวมที่แท้จริง เป็นในหลวงที่
ทรงทศพิธราชธรรม พระองค์เป็นพ่อของประเทศไทย และที่ทรงงานทรงราชกิจ
มาตลอด ๖๕ พระชันษา บริหารปกครองมานี้ ก็เป็นที่ยอมรับกันทั่วประเทศ
รับรองไปทั่วโลกด้วยซ้ำ ไม่ใช่แต่ในประเทศไทย มีหลักฐานยืนยันพร้อม
ไม่ใช่พูดปากเปล่า ไม่ใช่เสแสร้ง ไม่ใช่สร้างภาพ ถึงจะทรงประจวบ ก็ยัง
ทรงงานอยู่ตลอดเวลา นี่เป็นเรื่องจริงที่สุดยอด

๑๓ ความหมายของพระสยามเทวาธิราช

นอกจากนี้ อาตมาว่า โชคดีที่ประเทศไทยยังมีพระสยามเทวาธิราช
ซึ่งก็คือพลังของชาติ นั่นก็คือพลังของประชาชนที่ยังมีธรรมะนั่นเอง ยังเป็น

พลังงานทรงอธิปไตย เป็นอำนาจเป็นแรงพลังทางธรรม ธรรมมาธิปไตยคือ พลังทางธรรม ที่ช่วยปกครองประเทศมาจนถึงวันนี้ ประชาชนยังเป็น ประชาชนที่มีจิตวิญญาณซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ รักชาติ รักประเทศ แม้ยังมีกิเลส เห็นแก่ตัวอยู่บ้าง แต่ก็ไม่เห็นด้วยแนกกับความเห็นแก่ตัวของผู้ยึดอำนาจไป ได้อย่างมากจาก “เกม” ประชาธิปไตยจอมปลอมได้ แล้วเอาไปใช้เพื่อ กิเลสของตน เพื่อความเห็นแก่ตัว ทั้งที่เป็นอำนาจเห็นแก่อึดตายาวยิ่ง ใหญ่จัดจ้านที่ชื่อว่า อัตตาธิปไตย ทั้งที่เป็นอำนาจที่ร่วมกันทั้งลภยศ สรรเสริญสุขร้ายเลวยิ่งกว่าแรงลง ที่ชื่อว่า โลกาธิปไตย

๑๑ พันธมิตรเตือน อย่าหลงลม

ในคราวครั้งนี้ชาวเราพันธมิตรฯ มีโอกาสก็ขอเตือนประชาชนคนไทย ทุกคนให้รู้ให้ตื่น อย่าหลับไหลจนลื่นชาติลื่นประเทศนะ อย่าหลงลมพวก อัตตาธิปไตย อย่าหลงลมพวกโลกาธิปไตย จงมองให้เห็นธรรมะ เห็นให้ชัดเจน ว่า ประเทศไทยกำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ อะไรกำลังจะเกิด ประชาชน คนไทยก็ช่วยกันอยู่แล้ว

๑๒ การปกครองสากลเป็นไฉน?

ที่นี่ วิธีบริหารประเทศ หรือวิธีปกครองที่ใช้กันอยู่เป็นสากลในโลก ประชาธิปไตยเขาก็อาศัยเป็นสภาพ มีหมู่บ้าน มีตำบล มีอำเภอ มีจังหวัด หรือมีรัฐถ้าเป็นประเทศที่เป็นสหรัฐ เขาก็เป็นรัฐ ประเทศที่ไม่ใช่สหรัฐ ประเทศที่เป็นราชอาณาจักร ก็มีจังหวัด ในจังหวัดก็มีผู้ที่ดูแลบริหารทำงาน รับผิดชอบก็คือผู้ว่าราชการจังหวัด ถ้าเป็นประเทศที่เป็นสหรัฐเขาก็เป็นผู้ว่าการรัฐแต่ละรัฐ ถือว่าเป็น “ตัวแทน” ของประชาชนที่จะไปทำงาน เพื่อประชาชน ของแต่ละรัฐ

ไม่ใช่ไปทำงานเพื่อตนเอง เพื่อพรรคของตนเลย

ถ้าไม่ออกรบ ๖๘ จะไม่พบสัจจะ

๑ ย้ำข้าราชการไม่ใช่เจ้านาย

ส่วนประเทศไทยเป็นราชอาณาจักร ก็เป็นแต่ละจังหวัด ตัวแทนแต่ละจังหวัดก็คือผู้ว่าราชการจังหวัดของแต่ละจังหวัดและตัวแทนระดับรอง ๆ ๆ ลงไปเป็นลำดับ เรียกว่า “ข้า” ราชการประจำ ก็คือผู้รับใช้ประชาชน ซึ่งก็คือผู้แทนประชาชนอยู่ดี ทำงานดูแลผลประโยชน์ความเป็นอยู่สุขของประชาชน ไม่ใช่เจ้านาย อย่างหลงผิดว่ามีอำนาจบาตรใหญ่ที่มีสิทธิ์เหนือประชาชน แย่งประโยชน์ไปเกินกว่าที่เป็นรายได้เลี้ยงตนหรือเป็นสวัสดิการอันไม่น้อยเลย (ฉ้อฉลด้วยซ้ำ) นั้น เป็นอันขาด ทรัพย์สินของชาติของส่วนกลางเป็นของประชาชน ซึ่งได้แบ่งสัดส่วนให้แล้ว เป็นค่าทำงาน “แทน” ประชาชน เป็น “ตัวแทน” ประชาชนจริง ๆ ไม่ใช่ “ตัวจริง” ที่ในประเทศไทยนั้น เรียกว่า “ข้า” ราชการ ตามนัยแห่งความเป็น “ราชอาณาจักร” โดยกรรมวิธีปฏิบัติถือว่า “ราช” เป็นผู้เลือกตั้งโดยอ้อม หรือแต่งตั้งโดยตรงนั่นเอง

๑ บุคลากรบริหารประเทศเข้าชั้นวิกฤติ เราจะแก้ไขกันอย่างไร

ที่นี่เข้าเรื่องสำคัญ เรื่องประชาธิปไตย คือ ตอนนี้เรากำลังอยู่ในช่วงที่เราไม่ต้องการ “ตัวแทน” หรือคณะบริหารประเทศ ซึ่งเป็นข้าราชการ เป็นนักการเมืองที่เราเห็นแล้วว่า ใช้ไม่ได้ อยู่ในชั้นเลวร้าย มาให้เราเลือกอยู่ขณะนี้ เราก็จะต้องใช้สิทธิ์ ตามระเบียบวิธีเลือกตั้งสรรหาผู้ที่จะเป็นตัวแทน แล้วตัวแทนก็เข้าไปตั้งคณะที่จะบริหารประเทศเป็นคณะรัฐบาล เป็นคณะรัฐสภา ดังที่กระทำการมา ซึ่ง ณ บัดนี้ เราได้คำตอบชัดเจนยิ่งแล้วตอนนี้ ว่ามันล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง ปล่อยให้ทำงานไม่ได้ เมื่อทำไม่ได้ก็ต้องเอาใหม่ จึงต้องล้างหน้าไฟ “การเมือง” ชนิดนี้กันไปก่อน

๑ สร้างปัญหาให้ประชาชน

จากนั้นก็คอยทำให้ประชาชนเข้าใจแล้วจะรู้จักการเลือกตั้งที่ถูกต้อง

การเลือกตั้งนั้นประชาชนต้องมีปัญญา รู้ ไม่ใช่ทำไปเพราะถูกรอบำ ถูกซื้อ หรือถูกอำนาจบังคับข่มเหงให้ไปเลือกคนนั้น พรรคนี้ การเอาเงินซื้อ เอา เงินฟาด เอาอำนาจกดขี่ จนกระทั่งประชาชนถูกรอบำผิด ๆ จนเป็นทาส มันไม่ใช่ประชาธิปไตย อาตมาเคยบอกแล้วว่าประชาธิปไตยที่แท้จริงนั้น แม้แต่ออกไปหาเสียงให้แก่ตัวเอง มันก็ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยเลย

๑ เมื่อถึงเวลา ประชาธิปไตยไม่ต้องการเสียง

ประชาธิปไตยคือ ประชาชนเขาจะรู้จักคนที่เขาจะเลือก ประชาชน เขาจะรู้โดยไม่ต้องไปหาเสียง ไม่ต้องไปตะโกนโหวกเหวกว่าเลือกผมนะครับ เลือกดิฉันนะคะ ดิฉันจะหาอันนี้ให้ หรือเลือกดิฉันไป ดิฉันจะประกันอันนี้ให้ อย่างนี้มันติดสินบนกันนี้หว่า เสร็จแล้วก็ทำไม่ได้ดังที่พูดหรือก ถึงแม้จะทำ ก็ทำอย่างซบซ้อน จะทำอย่างที่คุณเห็นนี่แหละ ทำอย่างประชานิยม แล้วก็ คอร์รัปชัน คอมมิชชัน จนทำให้ประชาชนเดือดร้อนยิ่งขึ้นทุกหย่อมหญ้า นี่แหละที่เขาปฏิบัติมาแล้ว เราก็เห็นพฤติกรรมมาแล้ว เหลวไหลกลืนดี

๑ หยุดยั้งขบวนการฉ้อราษฎร์บังหลวง !

เพราะฉะนั้น เราต้องยุติ ต้องหยุดกระบวนการนี้ให้ได้ จะต้อง เปลี่ยนแปลงจริง ๆ เราจะเปลี่ยนแปลงก่อนอเมริกา อเมริกาเขา CHANGE ได้ โดยเขาเปลี่ยนแปลงให้คนผิวสีขึ้นไปเป็นประธานาธิบดี นั่นก็เป็นการ เปลี่ยนแปลงของเขาชนิดหนึ่ง แต่ของเรานี้จะเปลี่ยนแปลงประชาธิปไตย เราจะเปลี่ยน เราไม่เอาประชาธิปไตยแบบที่เป็นอยู่นี้ ได้พยายามกันมา ๗๙ ปีแทนที่จะเจริญ แต่ล้มเหลวถึงขั้นร้ายกาจ พอที เราจะเอาใหม่

๑ ตุลาคมปฏิวัติอันอ่อนแรง ประชาชนต้องออกแรงให้มากขึ้น

ที่นี่ วิธีจะกระทำ ประชาชนก็ยืนหยัดยืนแน่นมาประท้วงตั้งแต่ช่วงมี

ตุลาการวิวัฒน์ได้ช่วยเราผ่านมานั้น สามารถพัฒนาได้มาแล้วตามลำดับ จนกระทั่งตอนนี้ที่ดูเหมือนว่าจะให้ตุลาการวิวัฒน์ช่วยก็ดูเลือน ๆ ลาง ๆ ทำไม่ได้ซะแล้ว ช่วง ๑๙๓ วันมาแล้วนั้นที่ตุลาการวิวัฒน์ยังช่วยได้ ตอนนี้ประชาชนต้องช่วยตนเองให้มาก จะต้องสร้างประสิทธิภาพของประชาวิวัฒน์ ซึ่งเป็นอำนาจประชาชนอย่างแท้จริง ที่จะไปเปลี่ยนแปลงให้เกิดผู้บริหาร คณะบริหาร คณะสภาที่ดีใหม่ ซึ่งก็คือ “ตัวแทน” พวกเราที่จริงนั้นแหละ ที่ไปทำงานรับใช้ประชาชนจริง ๆ

ทีนี้จะทำยังไง

๑ มาชวนกันล้างไพ่ สักดักันคนเลว

ขณะนี้ เราก็กเลยจะล้ม จะล้างไพ่ จะไม่ให้มีเลือกตั้ง เพราะถ้าเลือกตั้งก็ได้คณะเก่า ประเภทอภัยไปจัญไรมาอย่างทีพุดกันว่า หนีเลือกก็ปะจระเข้ ตามภาพที่พวกเราพยายามสื่อให้ประชาชนรู้ ด้วยศิลปะวิธีหลายประการ อยู่ขณะนี้ ว่ามันเป็นเช่นนี้จริงมั๊ย ถ้าจริงก็ต้องทำความเข้าใจให้แก่ประชาชน เข้าใจว่าอย่าไปเลือกเลย อย่าไปหลงตามเกมของผู้บริหารเลว ๆ อย่างนั้นอีก

เราจึงเสนอไม่เลือกผู้ใดเลย สรุปแล้วก็คือ ชวนกันล้มล้างการเลือกตั้ง ครั้งนี้ให้ได้ โดยใช้โหวตโน (vote no) เป็นวิธีที่เราค้นพบว่าเหมาะที่สุดขณะนี้

ซึ่งเหตุการณ์ที่เราต่อสู้ประท้วงผ่าน ๆ มา ยังไง ๆ เขาก็ต้องดันทุรัง ให้การเลือกตั้งแบบเก่า ๆ ทีเลวยิ่งกว่าเก่าเกิดจนครบกระบวนการแหละ ถ้าเลือกตั้งจนเสร็จออกมาได้จริง ๆ คะแนนก็จะเป็นตัวตัดสิน

๒ อานิสงส์โหวตโนเห็นจะ ๆ

ทีนี้ ถ้าประชาชนไม่ไปช่วยกันลงคะแนน โดยช่วยกันโหวตโนให้เต็มที่จริง ๆ ก็จะไม่มียพลังอำนาจของประชาชนมากพอที่จะไปอ้างไปต่อรอง กับคณะที่เขาเลือกตั้งมาได้เลย ยกตัวอย่างเป็นตัวเลข เช่น ถ้ามีคนประมาณ

๓๐ ล้านคนมีสิทธิลงคะแนนเสียง แล้วประชาชน ๒๐ ล้านคนก็ไปลงคะแนนเสียงให้แก่พรรคการเมืองทุก ๆ พรรคในการเลือกตั้งครั้งนี้ เหลือ ๑๐ ล้านเท่านั้นที่มาโหวตโน น้ำหนักที่จะไปทั่วๆ จะไปต่อรองกับเขาก็คยากแล้ว

แต่จะว่าไปแล้ว ที่จริงตัวเลขระดับนี้ก็มีพลังไม่น้อย เพราะว่า ถ้าเทียบคะแนนแต่ละพรรคก็ดี เทียบปาร์ตี้ลิสต์ก็ดี ถ้าเราเอาคะแนนแต่ละส่วนอย่างนี้ขึ้นมาเทียบ โหวตโนขนาดนี้ก็ชนะได้ ชนะปาร์ตี้ลิสต์แต่ละจังหวัด แต่ละพรรคแน่นอน แต่ละพรรคนี้คะแนนปาร์ตี้ลิสต์สู้โหวตโนไม่ได้หรอก

เพราะคะแนนโหวตโนนี้เป็นของประชาชนโดยรวม เป็นอำนาจรวมของประชาชน ทั้งปาร์ตี้ลิสต์ทั้ง ส.ส.เขตมันรวมหมดแล้ว มันจะมีเปอร์เซ็นต์ที่จะชนะได้อยู่ แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม มันยังเสียงยังแย้งกันได้อยู่ แแย้งกันไป แแย้งกันมา วิจัยอย่างโน้นอย่างนี้ จะไม่ชนะแบบเด็ดขาด ถ้าจะให้เด็ดขาด ต้องโหวตโนให้ได้ ๒๐ ล้านเสียง เหลือแค่ ๑๐ ล้านเป็นของพรรคต่าง ๆ ไป

๑) นี่คือเสียงสวรรค์

ถ้าอย่างนี้ก็อ้างได้ว่า..นี่เป็นคะแนนประชาชน ที่ไม่ต้องการให้คุณตั้งคณะกรรมการ ตั้งสภานิติบัญญัติ เพราะเสียงที่เลือกคุณรวมไปแล้ว ทั้งหมดทั้งสภานิติบัญญัติทั้งคณะกรรมการทั้งปาร์ตี้ลิสต์ทั้งเขต คุณมีแค่ ๑๐ ล้านเท่านั้น ส่วนของประชาชนมีตั้ง ๒๐ ล้าน ที่เขาไม่เอาพวกคุณเลย

เราก็จะอ้างได้อย่างมีพลังว่า นี่คือ ประชาธิปไตย อำนาจประชาชน เป็นคะแนนเสียงของประชาชนแท้ ๆ ที่มีมติตัดสินการเลือกตั้งครั้งนี้ นี่เราพูดได้เลยโดยไม่ต้องไปพูดกฎหมายของรัฐธรรมนูญจะออกมา กฎหมายจะออกมาหรือยัง ไม่ต้องพูด แต่อันนี้คือนิติธรรม เสียงไม่ได้หกรอก

๑) โหวตโนขอฝัน

เพราะฉะนั้น ถ้าประชาชนตื่นตัวแล้วก็ไปเลือกตั้ง ร่วมมือกันไป

โหวตโน ไปกาโหวตโนจริง ๆ ให้ได้ ๒๐ ล้านประมาณนั้น เราจะได้เปลี่ยน
การเมืองประเทศไทยเป็น NEO POLITIC เป็นการเมืองใหม่ที่แท้จริง เกิดได้
เพราะตอนนี้เป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้รู้ ปัญญาชนผู้รู้กันเหล่านี้ รู้กันหมด
แล้วแหละว่าอะไรเป็นอะไรกันอยู่ ซึ่งอยู่ในหัวเลี้ยวหัวต่อกันจริง ๆ อยู่ใน
ประเทศไทย และสวยงามเพราะประชาชนที่มาประท้วงนี้

๑๑ เหตุที่การประท้วงครั้งนี้เป็นวิธีการที่ยิ่งใหญ่

อาตมาพูดตั้งแต่ต้นแล้วว่า เสียงของประชาชนหรือการประท้วงนี้
เป็นวิธีการที่ยิ่งใหญ่ต่อประชาธิปไตย เพราะประท้วงอย่างสันติ อหิงสา
ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น เป็นหน้าที่ยิ่งใหญ่ของประชาชนทุกคน

อาตมาขอยืนยันเลยว่า นี่เป็นประชาธิปไตยที่ดีที่สุด สันติจริง ๆ
เราทำได้ตั้งร้อยกว่าวันแล้ว ครั้งนี้จะเป็นการพิสูจน์ความสวยงามของระบอบ
ประชาธิปไตย ที่ชุมนุมประท้วงติดต่อกันมาเกินร้อยกว่าวันแล้ว รักษาความ
สันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น ที่ประชาชนทำได้สวย

สู้กันด้วยความรู้และความจริง อย่างมีประสิทธิภาพผลตามลำดับ

๑๙๓ วันครั้งนั้น เป็นการเดินทางของประชาธิปไตยในประเทศไทย

๑๙๓ วันยังมีการบาดเจ็บ มีความรุนแรง มีล้มตายกัน พุดกันยัง
ไม่รู้เรื่อง ไม่บันยะบันยังกัน ประชาธิปไตยยังเจริญไม่ถึงวันนี้อย่างเห็นได้ชัด

๑๒ การประท้วงครั้งนี้ต่างจาก ๑๙๓ วันตรงไหนบ้าง ?

แต่มาถึงคราวนี้ มันต่างกันแล้ว มีการพัฒนา มีวิวัฒนาการขึ้นมา
ในทางที่ดีขึ้น แม้แต่ผู้บริหาร คณะตำรวจ คณะทหารก็ให้เกียรติแก่เสียง
ประชาชนขึ้นมาเป็นเชิงประจักษ์ ยังอยู่ในธรรมะ ธรรมาธรรมะสงคราม
ก้าวหน้า เป็นสงครามแห่งธรรมะ ที่ธรรมะชนะในประเทศไทยขณะนี้ ก็ชนะ
ธรรมะขึ้นมาตามลำดับ เรียกว่าชนะรายทางตลอดเวลา ตามลำดับของ

อาจารย์ปานเทพ เราไม่เอาแพ้อาชนะอย่างหักหาญเช่นฆ่ากันหรอก เราไม่ใช่มวยน็อกเอาท์ (knockout) เราไม่ชอบหรือมวยน็อกเอาท์ มันเป็นแค่ชั่วคราว มันยังกลบความผิด-ถูกอยู่จริง เพราะมันยังไม่ใช้การทำความจริงให้แจ้งว่า อันใดดีแท้ เลวแท้ อันใดผิดแท้ ถูกแท้ อย่างจบสมบูรณ์สูงสุด

๑ พันธมิตรไม่ชอบมวยน็อก!

มวยน็อกนะไม่ใช่มวยตัดสินความเป็นมวย ความสามารถในการชก มันต้องมวยศิลปะต้องมวยฝีมือในการชก อยากจะชกเบาก็ชกได้ อยากจะหนักก็ชกได้ อยากจะชกตรงไหนก็ชกได้ โดยคุณไม่มีทางป้องกันได้เลย รู้วิธีเก็บคะแนน หมัดหนักก็มีแต่ไม่ใช่ ไม่ใช่ความหลอกล่อ มีแต่เดินหน้าแสดงความจริง แล้วชกหมัดสำคัญ ๆ ให้เห็นจะจะ ชกสวย ๆ ให้ดู หมัดนั้นฉลาดอย่างนี้ หมัดนี้สวย ๆ และเหมาะสมอย่างนี้ แล้วก็เก็บคะแนนไป จนคุณไม่มีทางสู้เลย ต้องขอยอมแพ้ แบบTECHNICAL KNOCKOUT ไม่ใช่ชกน็อกเอาท์ที่ชกเพื่อทำร้าย ชกทีเพลอ จนลงไปชักดินชักงอ ขึ้นมาสู้อีกไม่ได้ ไม่ใช่ แค่นั้นยังไม่เก่งหรือ มวยน็อกอย่างนั้นยังไม่จริง ยังไม่พิสูจน์ความสมบูรณ์ ความสมบูรณ์ต้องมวยฝีมือ มวยศิลปะ ที่มีความเหนือชั้นทุกอย่าง

แม้สักจะเป็นเช่นนี้ แต่ทุกวันนี้ในสังคมคนปู้ชุน ก็ยังหลงผิด ยังนิยมนักมวยน็อก นิยมนักมวยที่ใช้เล่ห์หลอกชก อยู่ดี

๑ พันธมิตรยิ่งด้วยความรู้ ความจริง !

เรากำลังดำเนินมาอย่างธรรมาธิปไตย ซื่อสัตย์ บริสุทธ์ เราใช้ธรรมะ ใช้สิ่งที่ถูกต้อง พยายามให้ความรู้ให้ความจริงออกมาเป็นสิ่งยืนยัน ต่อฝ่ายบริหาร ต่อฝ่ายนิติบัญญัติ ต่อฝ่ายตุลาการ ต่อประชาชน

ที่พูดไม่ออกอยู่ทุกวันนี้ เพราะอำนาจของความรู้ความจริงเป็นตัวดัน ตัวกันเอาไว้ ไม่ใช่อำนาจโหด ไม่ใช่อำนาจข่มแบ่ง ไม่ใช่อำนาจเล่ห์

ไม่ใช่อำนาจลง ไม่ใช่อำนาจนักเลง ไม่ใช่อำนาจชั่วอำนาจทุจริตอкулใด ๆ
นี่แสดงว่า แม้การเมืองเมืองไทยจะเหลวแหลกอย่างไร อาตมาบอก
แล้วว่าการเมืองภาคประชาชน จะทำให้ประชาธิปไตยเมืองไทยเจริญขึ้น

◎ เหตุผลที่นักการเมืองเสื่อมต่ำ

แต่นักการเมืองที่เขาทำอยู่เดี๋ยวนี้ ยิ่งทำยิ่งเลวลงหนัก ซึ่งอาตมาก็
เคยบอกแล้วว่า การเมืองในเมืองไทยมาถึงวันนี้ คนไทยใจดีปล่อยให้พวก
นักการเมืองเหล่านี้ไปทำละเลย ปล่อยปู้ยี้ปู้ยำ ทำการเมืองเน่าเฟะเสียหายไปหมด
นักการเมืองเลว ๆ ยิ่งมีมากขึ้น เพราะคนที่เห็นช่องทาง “ทำชั่วแต่ได้ดี” เขา
ชอบ ส่วนคนดีไม่หลงผิดปานนั้น ก็ไม่ยอมเปลืองตัวไปเป็นนักการเมือง
ดังนั้นในวงการเมืองไทยจึงมีแต่คนชนิดที่ทำให้การเมืองเสื่อมต่ำฉะฉานเอง

◎ ปลูกใจประชาชน

แต่โดยองค์รวมของประเทศ การเมืองในเมืองไทยดีขึ้นเรื่อย ๆ โดย
ค่าแห่งความเป็นการเมืองนี้ดีขึ้น เพราะประชาชนเข้าใจขึ้น ประชาชนรู้จัก
การเมือง รู้จักประชาธิปไตย แม้จะไม่ค่อยกระตือรือร้นมากนัก ก็ยังเอาใจใส่
ประชาธิปไตยมากขึ้น พฤติภาพทางการเมืองของประชาชนทั่วไปโดยรวมดีขึ้น
ส่วนนักการเมืองไทยเท่านั้นที่ยิ่งเลวลง ๆ ๆ ๆ เลวทั้งหยาบหนักขึ้น ๆ
เลวทั้งสร้างภาพพรางหลอกให้หลงว่าดีว่าเก่งได้เชี่ยวชาญจัดยิ่ง ๆ ขึ้น

◎ อาวุธต้านนักการเมืองชั่ว ๆ

เพราะฉะนั้น ใน “ปรากฏการณ์โหวตโน” คราวนี้ ประชาชนจะ
กระตือรือร้นอีกเยอะ จะเป็นการเตือนสติ เตือนสำนึก จะเป็นการปลุกเร้าให้
ช่วยกันทั้งประเทศ จึงควรไปช่วยรณรงค์ปลุกเร้าให้เพื่อนประชาชนคนไทยทั้ง
ประเทศนี้ตื่นตัว มาลงคะแนนเสียงในช่อง “ไม่ประสงค์จะลงคะแนน หรือไม่

ประสงค์จะเลือกใคร”

มันต้องใช้อันนี้เป็นธรรมมาวุธ สร้างประชาธิปไตย

เป็นอาวุธทางธรรมที่จะให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสังคมขณะนี้

๑๑ สัจธรรม ๒ ข้อจากโหวตโน

เพราะ “ปรากฏการณ์โหวตโน” นี้ เป็นการช่วยกันสร้างความเป็นประชาธิปไตยโดยตรง และโดยอ้อมอย่างถูกกาลละ และเป็นการริเริ่มสร้างธรรมเนียมความเป็นประชาธิปไตยที่เข้าเป้าที่สุด นั่นคือ ให้คนรู้จักปฏิบัติหน้าที่ไปออกเสียง โดยประชาชนเองช่วยกันปลุกเร้ากันเอง จึงตรงกับปรัชญาที่ว่า โดยประชาชน - เพื่อประชาชน-ของประชาชนจริง ๆ จะได้ชื่อว่า “คะแนนแห่งอำนาจอธิปไตยประชาชนสมบูรณ์จริง” นี้ ๑

และ ๒ เป็นพฤติกรรมใหม่ที่เกิดและมีพฤติกรรมของความเป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้น ที่ประชาชนเองแท้ ๆ ไปเตือนให้ประชาชนทั้งหลายในประเทศใช้สติปัญญาตื่นรู้ นี่เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง แล้วเลือกเฟ้นผู้จะไปเป็นนักการเมืองที่ดีให้จริง หรือให้ใช้สติปัญญาช่วยกันสร้างการเมืองให้ดีขึ้น

มีประเด็นอื่น ๆ อีกหลายรายละเอียด แต่ ๒ ประเด็นนี้ก็เป็นการสร้างประชาธิปไตยโดยตรงแท้จริงยิ่งแล้ว ตอนนี้อย่าเอาแค่นี้ก่อนเถอะ ไว้ให้ผู้รู้ที่รู้ยิ่งกว่าอาตมาจะช่วยอาตมาอธิบายขยายความต่อไปอีกในภายหลัง

แล้วเราจะใช้วิธีอย่างไร

๑๒ ชื่นชมกลุ่มช่วยกันสู้

ขณะนี้ มีประชาชนกลุ่มหนึ่งของประเทศไทยที่ยืนหยัดยืนยันทนมาเพื่อที่จะทำเรื่องนี้ ก็ใช้ชื่อคณะมาหลายชื่อ กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จนกระทั่งเปลี่ยนชื่อมาเป็นคณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย หรือยามเฝ้าแผ่นดิน อะไรก็แล้วแต่ สรุปก็คือขณะนี้ประชาชนกลุ่มนี้

ในประเทศไทย กำลังทำงานนี้ด้วยความซื่อสัตย์บริสุทธิ์ ทำงานด้วยสมรรถนะ
อุตสาหกรรม ด้วยความอดทน

๑ สีสต่าง ๆ ทำไมถึงหลับ ?

แต่ช่างกระไร ที่สื่อสารสาธารณะทั้งหลายไม่เห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญปาน
ฉะนี้เป็นข่าวที่จะต้องเสนอต่อประชาชน อาตมาก็เคยทำงานสื่อสาร จึงงง
จึงสงสัยว่า สังคมนี้เกิดอะไรขึ้น ชอบมาพากลอยู่นะ ถ้าเป็นอาตมาทำหน้าที่
สื่อสาร เมื่อมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นในสังคมประเทศ อาตมาถือว่านี่เป็นข่าวที่
ต้องเสนอต่อประชาชน เพราะสำคัญกว่าข่าวที่เสนอตั้งหลายข่าว ถ้าไม่ทำ
ละเลยข่าวนี้อาตมาถือว่าอาตมาเป็นขบถต่ออาชีพสื่อสารแล้ว

จึงทำให้สงสัยว่า มันมีเบื้องหลังเบื้องลึกอะไรกันหนอ ที่สื่อสาร
เมืองไทยพากันไม่ทำหน้าที่สื่อสารเสนอข่าวอันชื่อว่า เป็นข่าวสำคัญต่อ
ประเทศปานนี้ให้ประชาชนรู้ แม้จะมีการเสนอข่าวอยู่บ้างก็ไม่สมกับ
“ความเป็นข่าวสำคัญ” ขนาดนี้ ที่ต้องให้ประชาชนรับรู้ จะอ้างว่า เขายึดถือ
ความเป็นกลาง จึงไม่เสนอข่าวนี้ นั้น..มันยังเห็นชัดว่า เป็นคำแก้ตัวของ
สื่อสารมวลชนที่ขบถต่อหน้าที่แท้ ๆ เพราะข่าวต้องเสนอทุกฝ่าย ไม่มีฝ่าย

๑ หนึ่งในเกณฑ์ชี้วัดสังคมไทย

สื่อสารมวลชนของไทยเป็นได้ถึงปานนี้ จึงยังยืนยันความเสื่อมหนัก
ของสังคมไทยขณะนี้ที่ตกอยู่ใต้อำนาจลาภยศสรรเสริญสุข และยืนยันความ
มีอำนาจบาตรใหญ่ที่เลวร้ายของการเมืองไทยชัดเจน

๑ โศกคดีที่มีสื่อตียอมเป็นมหาหั่วเน่า !

ก็มีสื่อสารที่พยายามมุ่นหมั่นเหน็ดเหนื่อยเรียกว่าหั่วร้อนหั่วไหม้
อยู่ทุกวันนี้ก็มีอยู่แค่นี้ แต่ก่อนก็มีแต่เอเอสทีวี ตอนนี้ก็มีเอฟเอ็มทีวีมาเสริม

มี ๑๓ สยามไทมาแถม เป็น ๓ ประสาน ไปช่วยกันเจาะช่วยกันไข ก็ถูกต้าน ถูกคว่ำบาตร กลายเป็นหมาหัวเน่าของหมู่เขาอยู่ที่นี่

ก็ไม่เป็นไร มันเป็นเรื่องลัจจะ อันนี้เราบังคับไม่ได้ คนที่โง่ก็โง่เท่าที่ตัวเองฉลาด คนที่ฉลาดก็ฉลาดเท่าที่ตัวเองโง่ มันเป็นเรื่องจริง อาตมาไม่มีปัญหา เรื่องนี้ก็เข้าใจอยู่ แต่ก็ต้องทำในสิ่งที่เราเห็นว่าดี

๐ เล็ก ๆ แต่พริกชี้หนูนะ

ตั้งแต่ ๑๙๓๓ วันมาถึงวันนี้ ชุมนุมคราวนี้ก็อีกร้อยกว่าวันแล้ว อาตมาก็ยังมั่นใจว่า มันเป็นความปรารถนาดีที่เป็นความจริงใจที่อาตมาพาพวกเรา แม้จะมีกลุ่มน้อยนิด อุดสาให้ใช้ชื่อว่ากองทัพเขียวนะ แต่เป็นกองทัพน้อย ๆ ชื่อกองทัพธรรม

นี่แหละ เราก็มีกองทัพที่มีธรรมะออกมาร่วมกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและกลุ่มคนไทยหัวใจรักชาติเอาธรรมะเข้ามาเป็นอาวุธ อาวุธคือมือเปล่า ๆ กองทัพนี้ใช้อาวุธคือมือเปล่า ๆ ใช้การรบอย่างสันติอหิงสาจริง ๆ แล้วก็ใช้ความรู้ให้คนเลิกให้มั่นประเด็น

๐ โปรตระวังภาพลงตา

จงพยายามทำกันเถิด จะบอกว่ากลุ่มนี้คือกลุ่มประชาชนที่เป็นตัวปฏิกริยาอยู่ในสังคม เรื่องการเมืองขณะนี้ เป็นเสียงประชาชน นอกนั้นไม่ใช่เสียงประชาชนเลย เป็นเสียงพวกตนเอง หาเสียงให้ตนเอง ไม่ใช่หาเสียงให้ประชาชน ให้ประชาธิปไตย แต่ที่เราทำนี้เป็นมวลเป็นหมู่เป็นหลักเป็นฐาน ที่พวกเราออกไปทำงานหาเสียง แล้วมีประชาชนออกมาร่วมสมทบอยู่ขณะนี้

๐ ทำสงครามด้วยมือเปล่า ๆ

นี่แหละคือเสียงประชาชน และเราก็พยายามที่จะมาทำ “ธรรมา-

ธรรมะสงคราม” อย่างดีที่สุดด้วยมือเปล่า ๆ ด้วยการใช้ความรู้ความจริง เป็น
ผู้ตี เอาความจริง เอาความรู้ มายืนยันกันว่าใครผิดใครถูก

ตามสังฆธรรมคนผิดต้องแพ้ คนถูกต้องคือคนชนะ เป็นสังฆะในโลก
เรากำลังเห็นผลอยู่

๑ ไม่สุดเลวร้ายแค่อย่างหนา ๕ ห่วง

เพราะถึงอย่างไร ๆ คนไทยก็ยังไม่เลวร้ายถึงขนาดว่า ลูกขึ้นมา
ฆ่าฟันกันเป็นสงครามกลางเมือง คนที่มันเลวร้ายมันก็เลวร้ายอยู่อย่างนั้น
ตันทุรงหน้าด้านหน้าทน ผิดแค่ไหน กูก็แถมก็ไปอยู่อย่างนั้นแหละ ตันทุรง
ต่าง ๆ นานา ถ้าไปเทียบเคียงกับต่างประเทศเขาแล้ว เขาลาออกไปนานแล้ว
หรือไม่เขาก็เปลี่ยนแปลงไปถึงไหน ๆ แต่ไม่ละ กูจะทุซี่ไม่ปล่อย อยู่
อย่างนี้จะ กูจะเอา กูจะเกาะจะยึดมั่นถือมั่นอย่างสุดแย่งอย่างนี้แหละ

๑ เป็นใจเป็นกัน ขอทำเพื่อบ้านนี้เมืองนี้

นี่เป็นธรรมะ นี่เป็นประชาธิปไตย ก็เหลือคนกลุ่มนี้ ที่กำลังยืนยัน
ต่อสู้เพื่ออธิปไตยของประชาชนอยู่ ยืนหยัดยืนยันต่อสู้อยู่ เพื่อที่จะไม่ให้
บู๊บู๊ยาประเทศเกินกว่านี้อีกแล้ว จนคุณจำลองบอกว่า เป็นใจเป็นกัน ส่วน
คุณสนธิรัตน์ว่ามาก่อนแล้ว ว่าตายเป็นตาย เจ็บเป็นเจ็บ ตอนนี้อยู่มีอะไร
จะเอามาเจ็บแล้วก็เลยบอกเป็นใจเป็นกัน คุณจำลองก็ออกมาล่ำทับเป็นใจ
เป็นกัน มันไม่มีอะไรยิ่งใหญ่กว่านี้แล้ว ความเดือดร้อนของบ้านเมือง

เพื่อยืนหยัดยืนยันประชาธิปไตย นี่คือมวลประชาชนที่จะมารักษา
อำนาจประชาธิปไตยให้แก่คนไทย ให้แก่ประเทศไทย ก็มีอยู่กลุ่มแค่นี้ละ

๑ สุตทณกรรมชั่วของนักการเมือง ข้าน้อยจึงของโหดโน

ตอนนี้เกิดปรากฏการณ์โหดโน ก็ควรจะรวบรวมพลของประชาชน

ประเทศไทย มาโหวตโนให้มากที่สุด เพื่อยืนยันความเป็นอธิปไตยของประชาชนในประเทศออกมาให้ชัด ๆ

เพราะการแสดงสิทธิ์แสดงเสียงด้วยการโหวตโนนี้ เป็นการโหวตทั่วประเทศ เป็นการลงคะแนนเสียงทั่วประเทศ

เมื่อลงคะแนนเสียงทั่วประเทศแล้ว ประชาชนจะเอามั้ย รัฐบาลอย่างเก่า สภาอย่างเก่า ?

สภาอย่างเก่าที่เป็นสภาแล้วปีหนึ่งสองปีแล้วไม่ออกกฎหมายเลย จะออกก็แต่กฎหมายที่เป็นผลประโยชน์ให้แก่ตัวเองนิดหน่อย จะแก้กฎหมายบทนั้นบทนี้ เพื่อตนเองจะได้ประโยชน์ได้อำนาจ

กฎหมายที่ควรจะทำออกมาให้แก่ประชาชนได้ประโยชน์กลับไม่ทำเลย แล้วขึ้นเงินเดือนตัวเอง ขึ้นเอา ๆ มันจะใช้ได้ที่ไหนล่ะ

ผู้บริหารก็เลยยิ่งกว่าละ บริหารอะไรกันก็ไม่รู้

ถ้าไม่มีประชาชนกลุ่มนี้มายืนกันอยู่ตลอดเวลา เขาก็จะยิ่งห้ามยิ่งเหิมเกริม ก็จะใช้อำนาจบาตรใหญ่

อย่างที่เห็น ๆ เขาก็ยืนยันว่ากูจะทำอย่างนี้ ๆ เขาก็ประกาศ ไม่ได้ยี่หระอะไรไม่ได้แคร์ใครเลย

ถ้าชนะเลือกตั้งคราวนี้ละเฮอะ ข้าจะต้องประกาศล้มล้าง ไอ้สิ่งที่มันขัดขวางข้าให้หมด อย่างนี้คือเอาตามประสาจะเอาอย่างนี้ กฎหมายหรือใครต่อใครไม่ต้องเกรงใจ ไม่ไว้หน้าอินทร์หน้าพรหมกันแล้ว

อย่างเช่น การนิรโทษกรรมนี้ต้องเกี่ยวข้องกับพระเจ้าอยู่หัวนะ แต่ที่เขาประกาศข้ามเลย เขาไม่ได้คิดว่าพูดอย่างนี้คือการข้ามหน้าข้ามตาใครเลย เขามีสิทธิ์เธอ เขาทำได้ทันทีเธอ เขาประกาศไปอย่างกูใหญ่ กูเข้ามากูจะทำอย่างนี้

นี่คือประเทศไทยกำลังจะปล่อยยี่หระคนชนิดนี้เข้ามาแผ่อำนาจ เบ่งอำนาจในประเทศไทยได้เธอ

๑ พฤศจิกายนติดลบมากมายใครยังมองไม่เห็น ?

ฟังให้ดี ๆ นะ คนที่หลงใหลได้ปลื้มคนพวกนี้อยู่นี่ คิดให้ออกนะ ทำความเข้าใจกันให้ดี ๆ นะ ว่าคนอวดอำนาจบาตรใหญ่เลวร้ายถึงขนาดนี้ ไม่ได้ไว้หน้าใครเลย

แสดงออกมาตลอดเวลาเลยว่า เขาไม่ได้แค่เรียกว่าใครใหญ่ที่สุดในประเทศ เขาไม่เคยแค่เลย เขาจะใหญ่ที่สุดในประเทศนะ นี่คืออัตตาธิปไตยที่ปรากฏอยู่ขณะนี้ ใครยังมองไม่ออกบ้าง

ส่วนโลกาธิปไตยก็ ไอ้โฮ หน้ามืดตามัว หลงลabyrinth เสรีเมฆา ขนาดหนักเลย ใครจะฉิบหายวายป่วง ใครจะโกงจะกินละเหะยังงี้กูก็ปล่อยให้ทำไป เขาพาทำมั่ว ๆ ชั่ว ๆ ประชานิยมอะไรต่าง ๆ นานา ก็ควักเงินไปกูไปยืมมา แจกแจก หาเสียงให้กับตัวเองเพื่อที่จะได้ขึ้นไปครองอำนาจไม่ได้ใหญ่เป็นที่หนึ่ง ที่สองก็เอาวะ อย่างเสียงท่านรองนายกฯ ก็พูดเป็นเชิงว่าอย่างนี้ก็ดีกว่า ก็ให้อันนี้ก็แล้วกัน

คือมันมีซับซ้อนอยู่ในเชิงที่ว่าขนาดนี้ก็ดีที่สุดแล้ว ไอ้คนนี้ยกให้มันใหญ่ แต่ซ้ำใหญ่กว่าไอ้คนนี้ ไอ้อย่างนี้ไม่เอาได้ยังงี้ มันต้องเอา คุณเป็นพนักงานไฟคุณก็รับหน้าไป แต่จริง ๆ กูกินไส้กินฟุง กูเป็นคนกินก็ต้องเอา นี่ขณะนี้เขาประพุดตอย่างนี้ มองออกมั๊ย ?

๑ ระบบปกครองของโลกมีหลายแบบ

สรุปแล้วมันมีวิธีการของ MAJORITY RULE คือกฎระเบียบแบบโลก ถ้าเพื่อจะมีวิธีประชาธิปไตยแนวใหม่ ล้มอันเก่า แล้วจะทำยังไง วิธีของทางสากลเขาทำ อย่างอเมริกาเขาก็ประชาธิปไตย เขาก็มีวิธีแบบของเขา

หรือจะทำโดยตั้งกฎตั้งเกณฑ์ใหม่ เอาคล้าย ๆ อเมริกา ไม่ใช่อย่างอเมริกาเป๊ะนะ เอาง่าย ๆ เอาผู้บริหารรัฐ ผู้ว่ารัฐ ก็เอามารวมตัวกันแล้วก็คัดเลือกตัวมาเป็นนายกรัฐมนตรี มาเป็นตัวใหญ่ที่สุดในประเทศ

ถ้าไม่ออกรบ ๘๒ จะไม่พบสักจะ

๑) แล้วประเทศไทยจะเอาแบบไหน ?

อาตมาก็พูดผ่านไปแล้วเมื่อกี้ว่า ประเทศไทยเรานี้มี ๗๗ จังหวัดก็เหมือนแต่ละรัฐ ของทางโน้นเขา ทีนี้ประเทศไทยจะทำอย่างอเมริกาบ้าง ก็ขยายกันอย่างนั้นเอง ๗๗ จังหวัดก็มีผู้ว่า ๗๗ คน คุณจะเลือกเอา ตกลงเอาผู้แทนจาก ๗๗ จังหวัด ๗๗ คนมา แล้วก็มารวมกัน แล้วก็ ๗๗ คนมาประชุมกัน เลือกผู้ที่จะเป็นหัวหน้าบริหารซี จะเอาใน ๗๗ คนนี้ใครเหมาะสมขึ้นมาเป็นนายกฯ ใครเป็นรัฐมนตรี ใครเป็นใครต่ออะไรยังไง เป็นการบริหาร จัดสรรตาม RULE กฎเกณฑ์หรือตามระเบียบระบบแบบนี้

แบบหนึ่งจะทำคล้าย ๆ อเมริกา ซึ่งเขาเป็นประเทศที่ไม่มีในหลวงเป็นประมุข จะเอาผู้ว่า ๆ ทั้งหมดนั้นมาเป็นตัวแทนของประชาชน แม้ประเทศไทยยังมีประมุขคือในหลวง เพราะฉะนั้นถ้าจะให้ ๗๗ คนนี้จัดการตั้งรัฐบาลใหม่หรือตั้งการปกครองใหม่ การบริหารแบบใหม่ ตกลงมีมติกันแล้วว่าจะใช้หลักเกณฑ์อย่างนี้แหละ คุณไปทำเลย ให้อำนาจ เพราะว่าตาม RULE ตาม MAJORITY RULE คุณก็ใช้วิธีนี้

คุณไว้ใจ ๗๗ คนนี้มั๊ยละ หรือคุณเห็นว่าวิธีนี้ได้นายกรัฐมนตรีด้วยวิธีนี้แหละ ดีมั๊ย แม้เราจะเป็นประเทศที่มีในหลวง

ส่วนอีกแบบหนึ่งมีผู้เสนอว่า ขอให้พระราชอำนาจ ในหลวงก็เป็นพระราชอำนาจหนึ่งในประชาธิปไตยไทย และเป็นหัวหน้าด้วย เป็นประมุข ประเทศไทยจึงมี ๒ อำนาจใหญ่ ของประชาชนและก็ของในหลวง ที่ขณะนี้ตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎเกณฑ์ ตามธรรมเนียม อยู่ในประเทศไทยทำมาจนกระทั่งวันนี้ ก็มีอำนาจชัด ๆ มี ๒ อำนาจใหญ่ ๆ อำนาจในหลวงกับอำนาจประชาชน ซึ่งซ้อนอาศัยกันอยู่อย่างมีนัยสำคัญ

๑) วิธีไหนในกาละวิกฤตินี้ !

มาถึงตรงนี้ อาตมาขอแฉถามพิเศษอีกนิดหน่อยก่อน ถ้าเป็น

อำนาจที่ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ๗๗ คนของ ๗๗ จังหวัด จัดการเลือก นายกรัฐมนตรีและตั้งคณะบริหารขึ้นมา กับกราบถวายบังคมทูลคืนพระราชอำนาจในหลวง ให้ในหลวงพระราชทานคณะบริหารขึ้นมา ขอถามหน่อยว่า คุณไว้อำนาจของในหลวง หรือไว้อำนาจของ ๗๗ คนมากกว่ากัน

เมืองไทยมี ๒ อำนาจใหญ่ที่ร่วมกัน นี่เรียกว่าราชประชาสมาสัย ร่วมกันอยู่ไม่ได้ทะเลาะกันไม่ได้แตกคอกัน แต่เวลาจะปฏิบัติจริง อาตมาก็มาแยกให้เห็นชัด จะทำอย่างนั้นก็ได้ จะเอาอำนาจ ๗๗ ผู้ว่า มาจากประเทศไทยทั่วประเทศ แล้วก็มาจัดการอย่างที่ว่าหรือจะให้ในหลวงพระราชทาน ก็แล้วแต่พระราชวินิจฉัย คุณจะทำอย่างไร

๑๒ อำนาจใหญ่จะให้ใครจัดหาผู้บริหาร ?

ในความเป็นอยู่จริงแห่งสถานะสังคมไทยขณะนี้ ที่เรามีในหลวงพระองค์นี้ กับเรามีข้าราชการในประเทศไทยวันนี้อย่างนี้อยู่จริง คุณจะเอาอำนาจไหน หรือลองเดาใจประชาชนคนไทยทั่วประเทศขณะนี้ ว่าประชาชนเขาจะเอาอำนาจไหน ใน ๒ อำนาจจัดหาผู้มาบริหารบ้านเมืองตามที่สมมติมาแล้วนั้น คำตอบของคุณก็น่าจะตรงกับอาตมาเชื่อมั่นอยู่แล้ว

๑๓ พระบรมโพธิสมภารของประเทศ

เมืองไทยเป็นเมืองที่มีบุญ ที่มีพระเจ้าอยู่หัวพระองค์นี้ ไม่ว่าพระจริยวัตรที่ทรงงานเพื่อประชาชนประเทศชาติ ไม่ว่าพระบุญญาบารมี ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ เป็นพระบรมโพธิสมภารของประเทศอย่างแท้จริง ท่านทรงภาระเอภาระ สมภาระ ซึ่งสุดยอดแล้ว

อาตมาถึงบอกว่าคราวนี้ที่เรากำลังทำกันอยู่ มันมีอยู่ ๒ อย่าง ผู้เสนอถวายคืนพระราชอำนาจ มันถึงคราวแล้วต้องให้พระเจ้าอยู่หัวท่านทรงพระราชทานอะไรมาเถอะ มาเปลี่ยนแปลงเถอะ ก็ว่ามันไม่ถูก ท่านอยู่

ถ้าไม่อกรบ ๔๔ จะไม่พบสัจจะ

เหนือการเมืองบ้าง อย่าไปทำอะไรให้ระคายเคืองพระยุคลบาทบ้าง โดยเฉพาะไปแค้นสักลว่าถ้าให้ในหลวงมาตั้งเขาจะหาว่าไม่เป็นประชาธิปไตย

๑๐ พระองค์เป็นนักประชาธิปไตยมือหนึ่งของประเทศ

มันจะไม่เป็นได้ยังไง ท่านทรงแสดงออกถึงความเป็นประชาธิปไตยมาถึงวันนี้ พระชนมายุ ๘๔ แล้ว ทรงเป็นพระราชอาของประชาธิปไตยมาตั้งเกิน ๖๐ พรรษาแล้ว ยังไม่รู้หรือไม่ว่าท่านเป็นนักประชาธิปไตยมือหนึ่งของประเทศ ของโลกด้วย ใครละจะมีความเป็นประชาธิปไตยเท่าในหลวงอยากรู้จัก ใครบ้าง ทั้งทรงงานทั้งมีพระราชปฏิญาณปณิธานารมิต่าง ๆ

๑๑ วิถีปฏิบัติหลังการกิจโหวตโน

เพราะฉะนั้น คราวนี้ ถ้าโหวตโนมีคะแนนมากพอ คณะประชาชนก็ทูลเกล้าเลย หรือคณะประชาชนคุณจะต้องเองของคุณ อาตมาก็เชื่อว่าคนคงรับยากถ้าตัวเอง หากคณะโหวตโนเป็นของคนทั้งประเทศ แล้วจะรวมตัวกันเป็นสภาประชาชน จะจัดตั้งกันยังไง จะเอาใครเป็นอะไร อาตมาว่าก็คงยากอยู่เหมือนกันนะ กว่าจะเป็นสภาประชาชน

๑๒ หากโหวตโน ๒๐ ล้าน อะไรจะเกิด ?

เพราะฉะนั้นคราวนี้ ถ้าเผื่อว่าโหวตโนแลนด์สไลด์ LANDSLIDE ขึ้นมา โหวตโนท่วมท้นขึ้นมา ๒๐ ล้านเสียงอย่างที่อาตมาว่า รับรองเลยเมืองไทยยังมีปัญญายังมีหิริโอตตปละ ยังสามารถที่จะระงับนักการเมืองทุกพรรคได้ ถ้าได้ ๒๐ ล้านจริง พรรคต่าง ๆ ทั้งหมดมีคนไปลงคะแนนให้แค่ ๑๐ ล้าน รับรองว่าพรรคต่าง ๆ จะตื่นหวาด ๆ เขาจะตื่นทู่รังยังไ้ แม้รัฐธรรมนูญยังไม่บัญญัติไว้ละเอียด เขาก็บัญญัติไว้เหมือนกันว่าจะต้องเลือกใหม่ ในรัฐธรรมนูญในกฎหมายไทยยังไม่ได้เอาคะแนนโหวตโนมาเป็น

“

ภาพคนหัวสัตว์...สื่อถึงว่า
บางคนแม้จะมีร่างกายเป็นคน
แต่จิตวิญญาณจริง ๆ ไม่ได้เป็นคน เป็นมนุษย์
ไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบ แต่เป็นสัจธรรมแท้

”

ตัวหลัก แล้วเขาทิ้งคะแนนโหวตโน ทั้ง ๆ ที่คะแนนโหวตโนคือคะแนนประชาชนนะ ทราบไว้ด้วย

๑๐ ปากฎการณ์ประชาธิปไตยใหม่

ตอนนี้มันเป็นการสร้างประชาธิปไตยขึ้นมาอย่างชัดเจนในเมืองไทย มันลงตัวกันขนาดไหน ที่ประชาชนช่วยหาคะแนนให้ความเป็นประชาธิปไตย ไม่ได้หาคะแนนให้ใคร แต่ละจังหวัดตอนนี้ก็ฮือฮากัน แต่ละคนขมิ้มมัน ออกไปโหวตโน ๆ แล้วมันก็เกิดการสร้างภาพศิลปะโดยธรรมชาติเพื่อสื่อให้ประชาชนเข้าใจว่า ทำไมต้องโหวตโน

๑๑ สัตว์ในคนย่อมต่ำกว่าสัตว์ในสัตว์

อย่างที่อาตมาอธิบายไปแล้วว่าภาพคนหัวสัตว์เหล่านี้ มันสื่อถึงว่า บางคนแม้จะมีร่างกายเป็นคน จิตวิญญาณจริง ๆ ไม่ได้เป็นคน เป็นอมมนุษย์ ไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบ แต่เป็นสัจธรรมแท้

จิตวิญญาณคือ โอปปาดิกะของเขา เป็นสัตว์จริง ๆ ไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบ เขาเป็นอมมนุษย์ ร่างกายเป็นคนนี้แหละแต่จิตเป็นสัตว์นรกจริง ๆ จิตเป็นสัตว์เดรัจฉานจริง ๆ และเป็นสัตว์ที่ต่ำช้ากว่าเดรัจฉานในร่างสัตว์ที่มีร่างกายต่าง ๆ เช่น สัตว์สี่ขา สองขา สัตว์ปีก สัตว์น้ำ สัตว์เลื้อยคลาน จิตวิญญาณมันไม่ชั่วต่ำช้ากว่าอมมนุษย์ เข้าใจให้ดี

คนจริง ๆ นี่แหละ จิตใจเป็นเดรัจฉานเลวกว่าสัตว์ยิ่งนัก !

๑๒ สัตว์ ๕ หัว สื่อศิลปะอันยอดเยี่ยม

เพราะฉะนั้น ที่มีภาพศิลปะ ร่างคนแต่หัวเป็นสัตว์ ๕ หัวนี้ เป็นสื่อแทนเท่านั้นเอง ไม่ได้หยาบคาย มันจึงเป็นศิลปะที่มีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง นี่แหละศิลปะอันเป็นมงคลอันอุดม คืองานศิลปะที่ก่อให้เกิดความรู้

และความบันเทิงใจได้แท้ ๆ จริง ๆ

แต่คนที่ทำหงานศิลปะชิ้นนี้ คนนั้นไม่เข้าใจว่าศิลปะคืออะไร ก็ใช้งานของศิลปะไม่ได้ ใช้ศิลปะไม่เป็น ทำศิลปะไม่เป็น

อาตมาเรียนศิลปะมาโดยตรง อาตมารู้ความเป็นศิลปะ เป็นอนาจารได้ ว่าเป็นศิลปะอย่างยิ่ง เป็น MASTERPIECE เลยนะชิ้นนี้ สือได้ชัด สือได้เข้าใจง่าย อธิบายได้อย่างที่อาตมากำลังอธิบาย

ร่างเป็นคนนี้แหละ แต่จิตวิญญาณของเขเป็นลัตว์จริง ๆ ภูมิธรรมของเขเป็นอย่างนี้และต่ำกว่าลัตว์ ๕ ชนิดนี้ด้วย เพราะว่าเลวชั่วร้ายกว่าควาย เลวร้ายกว่าเสือ เลวร้ายกว่าหมา เลวร้ายกว่าวรนุช เลวร้ายกว่าลิง นี่แค่เอามา ๕ ตัวมาเป็นสื่อเท่านั้น จะมีอะไรเลวร้ายกว่านี้กว่ากันไป นี่เป็นลัจจะ ไม่ใช่ไปโมเม ๆ กล่าวว่ด้วยความสะใจอะไร

๑ ลัตว์ ๕ หัวเป็นสัญลักษณ์อันวิเศษ

เพราะฉะนั้น การใช้ศิลปะครั้งนี้ เป็นงานที่แสดงออกได้ดีมาก เป็นปรากฏการณ์ในยุคสมัยนี้ที่วิเศษ ทุกอย่างมาสมรวม สมคัลลย เป็นคุณสมบัติ เป็นสิ่งที่จะพาเกิดได้ พาบรรลุได้ พาเข้าถึง มันพร้อมแล้ว มันเป็นเรื่องที่เหมาะสม สมควร สมจริง สมยุค สมสมัย สมเหตุการณ์ สมบูรณ์แบบ

๑ อธิบายความหมายของ “สม” อย่างละเอียดลึกซึ้ง

คำว่า สม เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ เป็นภาษาไทยที่มาจากภาษาบาลี สมะ ที่แปลว่าสุดยอดสงบ สงบราบรื่น เรียบ ได้ระดับ เสมอ สมณะคือ ผู้บรรลุความสงบ ผู้ที่เป็นอาริยะทั้ง ๔ ระดับ โสตาฯ ลกิตาฯ อนาคาฯ และอรหันต์ ซึ่งคือสมณะ ๔ เหล่า เป็นผู้เข้าถึงความเป็นสมะ แล้วเรากียืนหยัดอยู่ตามหลักสม แล้วอาศัยสมาทาน คือ สมบวกอาทาน อาทานคือยึดหรือยืนหยัดสมาทาน คือ ยืนหยัดความเป็นสมะ ยึดความเป็นสม

สละเป็นฐานอาศัย ก็เรียกว่าสละเสีย ราชประชาสมาสัย อาศัยสละนี้เป็นฐาน เป็นสิ่งที่สุดยอดแล้ว เป็นความสมดุลง เป็นทั้งสิ่งที่อยู่กันดีแล้วคานกันดีแล้ว สมดุลแล้ว และเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องการให้ได้ตั้งใจ จึงเรียกสละใจ หรือสละจิต หรือสละคิด นี่แหละคุณจะได้สมคิด สมใจ สมจิตเลย เพราะประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข แล้วเราก็นับถืออยู่กับราชประชาสมาสัย

ที่อาตมาพูดนี้เป็นเรื่องสังขาร อาตมาไม่ได้เล่นพญานาคราช ไม่ได้พูดเล่นลิ้น เล่นโวหาร เล่นคารม ไม่ใช่จริง ๆ ขอยืนยัน แต่พูดสังขาร คุณต้องเข้าใจให้ถึงสภาวะสังขาร ถ้าใครยังไม่ถึงก็แล้วไป ถ้าใครยังถึงจงทราบว่ที่อาตมาพูดนี้ ไม่ได้มาเล่นลิ้น

๑๑ ได้เวลาเปลี่ยนแปลงประเทศ ณ บัดนี้

เหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นขณะนี้ ทำให้ประชาชนจำเป็นต้องตื่นตัวมาช่วยกัน เพื่อที่จะร่วมกันเปลี่ยนแปลงประเทศ มันเป็นตัวเลี้ยวหัวต่อที่จะได้เปลี่ยนแล้ว เหตุการณ์มาถึงขณะนี้อาตมาว่าสุดยอดแล้ว ขณะนี้เรามีอะไรทุกอย่างมาสมรวม สมพร้อม สละนี้แหละสมรวม สมพร้อม

๑๒ สมบัติโลกีย์-สมบัติโลกุตระ

คำว่า สม ในภาษาไทยนี้มันยอดทุกอย่างเลย แม้แต่ สมรส ก็คือ ได้เสพรสอันสุดยอด สมรสถือว่ามันยอดแล้ว หรือว่า สมบัติ ก็หมายถึงสิ่งที่คนโลกอยากได้ เช่น โลกธรรม ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุขเป็นสมบัติทั้งนั้น นอกจากคุณจะรู้ว่า อย่าไปหลงใหลเลยลาภยศสรรเสริญโลภียสุข มันล้วนสิ่งหลอกทั้งนั้น คุณรู้ว่ามันมีสมบัติที่ดีกว่า คือ สมบัติที่เป็นคุณธรรม มันสุดยอดกว่าเยอะเอาธรรมะนี้มาเป็นสมบัติดีกว่าอย่าไปหลงโลกียสมบัติเลย โลภียสมบัติมันไม่ได้เรื่องอะไร ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตน อย่าไปหลงตัวตนในตนอยู่

เลย ผู้ยังอวิชชานั้นยังมีตัวตน หลงว่ามีตัวตนทั้งสิ้น ต้องกำจัดความหลงผิด
กำจัดอวิชา จึงจะกำจัดตัวตนได้ หมดล้นตัวตน

คนโลภียหรือปฤษนคือผู้มีอวิชาทุกคน มีอัตตาหรือมีตัวตนทุกคน
ไม่ว่าใคร จึงต้องเรียนรู้ตัวตนในตน และกำจัดตัวตนให้เป็นให้ได้ จึงจะได้
โลกุตรสมบัติ เป็นอารยบุคคลได้สมบัติที่ประเสริฐ หมดล้นตัวตนก็เป็นอรหันต์

๑ นิพพานเพี้ยนจึงไร้ค่า

นิพพานหรืออรหันต์ในชาวพุทธทุกวันนี้ ต้องมาเรียนรู้กันใหม่ เพราะ
หลงผิด จึงเป็นนิพพานเพี้ยนกันไปหมด ไม่มีประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ
ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า พฤษนหิตายะกันแล้ว อริยชนก็ผิดแปลกไป
ไม่รู้จักสังคัม

นิพพานนั้นเที่ยง ไม่ทุกข์ และหมดล้นตัวตนจนไม่เหลือตัวตนลัมบุรณ
จึงเป็นสมบัติที่ประเสริฐกว่าโลกียสมบัติ มีความเที่ยง ผู้บรรลุแล้วเที่ยงเลย
จึงเป็นคุณสมบัติที่ประเสริฐเป็นหลักประกัน เพราะไม่กลับกลอกไม่หลอกลวง

๑ พ้อท่านพาอารยชนมาประท้วง

ขณะนี้ พวกเราประชาชนที่มาช่วยกันประท้วงนี้ เราเอาสมณะมา
เป็นเชื้อหลักในการทำธรรมาธรรมะสงคราม สมณะท่านเป็นอารยชนที่แท้
จริง ทั้งอารยะระดับ ๑ - ๒ - ๓ - ๔ อารยะโสดาฯ อารยะสกิทาฯ อารยะ
อนาคาฯ อรหันต์ แล้วก็พากันมา ไม่ใช่แต่นักบวชนะ สมณะที่ว่านี้รวมทั้ง
ฆราวาสที่เป็นโสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์ด้วย ที่อาตมาพยายามอธิบาย
ขยายความ ยืนยันความจริงอันนี้อยู่ เพราะฉะนั้น ใครไม่รู้ ใครไม่เชื่อ ก็เรื่อง
ของเขา แต่ใครรู้จึงรู้เถิดว่า คนที่มีอารยธรรมขณะนี้จริง ซึ่งก็เป็นผูยืนยัน
MINORITY RIGHT เป็นสิทธิของคนกลุ่มเล็ก เข้ามาคานกับ MAJORITY RULE
ที่รัฐบาลพยายามจะเอา RULE มาเล่นงานเราตลอดเวลา

แต่คุณก็เบียดเบียน RULE คุณไม่มีน้ำยา ไม่มีน้ำหนักรู้เท่าไรเลย
แต่ RIGHT ของเราตัวนี้มีความหมายทั้ง ๒ อย่าง ทั้งสิทธิมนุษยชน
และความถูกต้องด้วย

๑ ประชาธิปไตยต้องคำนึงถึง MINORITY RIGHT

เพราะฉะนั้น นอกจากเรากำลังสู้ ด้วยความถูกต้องตามระบอบ
ประชาธิปไตยอยู่ เรายังสู้ด้วยสิทธิมนุษยชนของคนกลุ่มน้อย MINORITY
RIGHT ซึ่งโลกเขาก็คำนึงถึงความสำคัญ คุณอย่ามาดูถูก MINORITY RIGHT
คุณจะทำแต่ MAJORITY RULE กฎหมู่ใหญ่ แล้วจะเอามาเหยียบย่ำพวกน้อย
คณะน้อยไม่ได้ เขาถึงเตือนกันไว้ แล้วมันมีสัจจะซ่อนสภาพอยู่ในนี้เยอะ

ตอนนี้ กลุ่ม MINORITY RIGHT เขาก็มาแสดงสิทธิของเขา พวกเขากำลังทำงานเพื่อคนประเทศเอาไว้ ลึก ๆ แล้วประชาชนเขาก็ไม่ค่อยเข้าใจ
หรือกว่า พวกนี้เขาคิดอะไร เขาอยากได้อะไร เขาจะได้สนใจเขามั้ย เขาจะ
สมมติเขามั้ย เขาจะสมรึกของเขามั้ย เขาจะได้คุณสมบัติที่เป็นสมบัติของ
ประเทศชาติที่ควรได้นี้มั้ย มันเป็นคุณสมบัติของความเป็นมนุษย์ที่มีคุณธรรม
ที่มีคุณค่า เราก็มานเสนอ ซึ่งเป็นอารยธรรมของพระพุทธเจ้าแท้ ๆ

๑ นี่คือการประท้วงโดยมีวิถีพุทธเป็นครรลอง

ที่เสนออยู่นี้คือ สาธารณโภคี ซึ่งองค์รวมก็ถือว่า มีทั้งสาราณียธรรม
ทั้ง ๖ และพุทธพจน์ ๗ ที่เป็นคุณสมบัติทางธรรมของพุทธศาสนา ที่อาตมา
เอามาขยายความในงานนี้ อาตมาก็ได้อธิบายไปมากมายให้รู้ว่าเราอยู่กัน
ด้วยเมตตา สาราณียธรรม ๖ มีทั้งเมตตากายกรรม เมตตาวจีกรรม
เมตตามโนกรรม

และที่เรามาประท้วงก็ประท้วงด้วยเมตตา คือเราไม่ขอให้ใครทำ
บาปแม้ฮุนเซนนี้ อภิสิทธิ์ สุเทพ เพื่อกุศลธรรม ก็ทำบาปทั้งหมด กรุณาอย่า

ทำบาปต่อ แม้แต่ท่านผู้บัญชาการทหารบก แม้แต่ท่านแม่ทัพภาค ๒ ก็อย่า
ทำบาปเลย หยุดได้มัย เราไม่ยากให้ทำบาป ด้วยความจริงใจ ไม่ได้
หมายความว่าเรามาหลบหลู่อะไร เข้าใจธรรมะได้มัยว่า สิ่งไหนบาปสิ่งไหนบุญ
สิ่งที่ถูกต้องคือบุญ สิ่งที่ผิดคือบาป ผิดมากผิดน้อยแล้วแต่ ผิดมันบาปทั้งนั้น

๑๑ ทำไมต้องบังคับให้เลือกคนชั่วน้อยเข้าสภา?

แล้วจะมาบอกประชาชนว่า ส.ส.มันก็มีทั้งชั่วน้อยชั่วมาก ยังไงก็เลือก
พวกที่ชั่วน้อย ๆ ไปก็แล้วกัน ก็ขอถามหน่อยว่า ทำไมเราจะต้องเลือก ใน
เมื่อเมืองไทยยังมีธรรมะอยู่ มันจะสิ้นไร้ไม้ตอก จนไม่มีคนดีเข้าไปทำงาน
แทนพวกนี้ได้เลยหรือยังงี้ ถึงต้องให้เราไปเลือกคนชั่วที่ชั่วเห็นชัด ๆ อยู่แล้ว
เราไม่ตกหลุมพรางหรือลวงอันนี้หรือหอก จะบอกให้

๑๒ NEO PROTEST กลไกสร้างอารยสมบัติให้แผ่นดิน

มาช่วยกัน แล้วจะสมคิด จะสมใจ จะสมรัก จะสร้างสมบัติอันนี้ขึ้น
มาเป็นอารยสมบัติให้ประเทศชาติได้มัย นี่เป็นอารยธรรมนะ ถ้าออบกู่ประเทศ
ชาติครั้งนี้ด้วย NEO PROTEST ประสบผลสำเร็จ อาตมาว่าเมืองไทยจะ
เป็นที่ยอมรับของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกได้อย่างสำคัญเลย เพราะเรา
ประท้วงอย่างสันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธ์ คมลึก แม่นประเด็น เราไม่ได้
ออกจากประเด็นกันเลย เราอยู่ในประเด็นอยู่ในความหมายอย่างมั่นคง

๑๓ การเมืองภาคประชาชนคือตัวช่วย คือทางออก

โดยเฉพาะประเด็นที่ว่าเราทำเพื่อประชาชน เพราะเราเป็นประชาชน
เราก็กินทำ เพื่อประชาชน เพราะเราทำการเมืองภาคประชาชน เมื่อเราพา
กันทำ ก็คือประชาชนทำ ก็โดยประชาชน เพื่อให้ประชาชนมีทางออกที่ดีกว่า
ให้ดีขึ้นสมบูรณ์ขึ้น ให้เป็นของประชาชน ซึ่งทำมาแล้วก็เห็นได้ว่างดงามมาก

เลย เราทำมาได้ขนาดนี้ ถ้ามันไปไม่รอด อาตมาก็เสียดายทั้งโอกาส เสียดายทั้งความเป็นคนไทยที่มีพุทธศาสนาด้วย แล้วมีความเป็นคนไทยด้วย คนไทยไม่น่าจะเป็นคนชั้นต่ำ น่าจะเป็นคนชั้นสูง และพุทธศาสนาก็ไม่น่าจะซี้กะล่ำได้ น่าจะมีธรรมฤทธิ์อย่างเพียงพอที่จะช่วยได้

๑๑ สังคมไทยยังมีคุณธรรม

อาตมาเห็นว่าเมืองไทยยังมีผู้รู้ ในสายศาสนาก็ยังเข้าใจ หรือแม้แต่ในสายสากล ในสายความรู้ของสังคม ก็เข้าใจเรื่องการเมืองกันอยู่ อาตมาว่าภูมิธรรมยังมี เพราะฉะนั้น ทางออกขณะนี้ที่เรากำลังพูดกันอยู่แล้ว กำลังกระทำกันอยู่นี้ จะเป็นทางออก ซึ่งอยู่ในระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อ ถ้าประชาชนไม่มาช่วยกันจัดสรรให้มันเกิดผล มันก็คงยากที่จะเปลี่ยนแปลง

ขณะนี้ เราจึงหวังว่า ปรากฏการณ์โหวตโนเท่านั้นที่จะจัดสรรได้สำเร็จ อย่างที่อาตมาพยายามพูดนាំร่องไปแล้ว ถ้าออกมาลงคะแนนเสียงโหวตโนให้ได้ถึง ๒๐ ล้านเสียงได้ ก็จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจริง ๆ ตามนิติธรรม แม้ว่ากฎหมายยังไม่ระบุดผลของโหวตโนไว้สมบูรณ์ก็ตาม แต่โดยสังขรณ์อาตมาเชื่อมั่นว่าเมืองไทยต้องผลัดดันตรงนี้ไปให้เกิดผลจนได้

๑๒ เลื่อนนายก ฯ อย่าคิดว่ายาก

มีคนมาถามว่า ถ้าไม่เลือกใครคราวนี้ เอาแต่ชวนให้โหวตโนแล้วจะเอาใครมาเป็นนายกฯ นี่เป็นคำถามของประชาชนที่อยู่ชายแดน อาตมาว่า ถ้าไม่มีใคร ก็เอา ‘ยายไฮ’ มาเป็นนายกฯ ก็ได้ ขอให้มีความที่ช่วยกันบริหารดี ๆ เถอะ ถ้าเป็นประชาธิปไตยที่ถูกต้องแล้ว นายกฯนั้นไม่มีปัญหาหรอก

๑๓ บทบาทหน้าที่ของนายกฯ

นายก ฯ จริง ๆ คือผู้ที่มีมโนทัศน์ มีวิสัยทัศน์ที่ดี ที่จะต้องทำอะไร

ต่ออะไรเพื่อประชาชน ไม่ได้สร้างอำนาจ ไม่ได้เบ่งอำนาจ ไม่ได้ทำอาชีพ
เลี้ยงตน ไม่ได้มาสร้างลาภยศสรรเสริญสุขใส่ตนมารับใช้ประชาชนจริง ๆ เป็น
ผู้ที่มาร่วมจัดสรร

ขอให้มัตตัญญูตาดี ๆ หน่อยเท่านั้น จัดรวบรวม จัดลัดส่วนต่าง ๆ
ให้เหมาะสม ซึ่งเป็นการประมาณธัมมัญญูตา อตถัญญูตา อตตัญญูตา
มัตตัญญูตา กาลัญญูตา ปริสสัญญูตา ปุคคลปโรปรัญญูตา แม้แต่ตัวนายกฯ
เองก็ต้องดูอัตตัญญูตาของตัวเองแล้วก็ทำไป จัดสรรไป มีลัทธิปริสธรรม ๗ เป็น
คุณธรรมจริงที่จะทำงานให้ดี เพื่อประชาชนอย่างบริสุทธิ์ใจ เท่านั้นเป็นพอ

ผู้ที่มีคุณสมบัติอย่างนั้นทำได้

นายก ฯ ไม่ใช่ผู้ที่จะมาเบ่งอำนาจมาหาสมบัติ มายังมาใหญ่อะไร
ไม่ใช่จริง ๆ นายกฯ ต้องเป็นผู้ร่วมศูนย์ เหมือนใครรู้มัยในประเทศไทย ?

๑๑ ทรงงานเพื่อประชาชน

ผู้เป็นจตุรรวมศูนย์ของประชาชน ก็คือ ในหลวงนี้แหละ นี่คือ นัก
ประชาธิปไตยเบอร์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ในโลกเลย ไม่ใช่แต่ในประเทศไทยเท่านั้น
ผู้ใดที่รวมศูนย์จิตใจของประชาชนได้เท่าในหลวงพระองค์นี้ในยุคนี้ โดย
พระองค์ไม่ต้องหาเสียงเหมือนนักการเมืองทั้งหลาย ในหลวงพระองค์นี้
เป็นนักการเมืองที่แท้จริงที่สุด

พระองค์ได้รับการเทิดทูน ใน “ความเป็นนักการเมือง ที่เป็น
ประชาธิปไตยสุดยอด” โดยไม่ได้หาเสียงแบบนักการเมืองไทยที่ทำ ๆ กัน

“งานการเมือง” คือ งานเพื่อบ้านเพื่อเมือง แล้วพระองค์ทรงงาน
อย่างนั้นไหม? ทรงอย่างจริงพระทัยกว่านักการเมืองไทยทั้งหลายไหม ?

แต่พระองค์บริหารปกครองประเทศโดยธรรมสุดวิเศษ

พระองค์ทรงรักประชาชนแท้จริง ทรงงานเพื่อประชาชนอยู่ตลอดเวลาเพื่อประชาชนจริง ๆ

พระองค์จึงเป็นสุดเกล้าสุดเคียรของประชาชนบริสุทธิแท้
นี้แหละคือ นักการเมืองประชาธิปไตยแบบอย่างวิเศษสุด รู้กันไว้
บ้างเถิด

การเมืองไทย มันไม่ได้ทำเพื่อบ้านเพื่อเมือง เพื่อประชาชนจริงกัน
เลย มีแต่หลอกประชาชน มันประพฤतिकันออกนอกความเป็นการเมือง
ขบถต่อความเป็นประชาธิปไตยไปถึงไหน ๆ แล้วก็ยังดันทุรังจะทำกันต่อไปอีก

๑ ตัวอย่างที่ดึกกลับไม่ยอมทำ-คำแนะนำที่ดึกกลับไม่ยอมเชื่อ

นำเสียดายทั้งข้าราชการ ทั้งผู้บริหารประเทศไทยทั้งหลาย รับสนอง
ธูลิพระบาทไม่ได้ รับเอาแบบอย่างการเมืองที่ดีที่ถูกต้องไม่ได้ รับเอาความ
เป็นนักประชาธิปไตยของพระองค์ไม่ได้นั่นเอง ไม่เท่าทันพระองค์ ทั้งพระ
จริยวัตร ทั้งพระราชดำริ พระราชดำรัสต่าง ๆ นานา ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่มี
ไหวพริบ ไม่รู้เรื่อง แม้แต่เศรษฐกิจพอเพียงก็ไขไม่ออก รับสนองธูลิพระบาท
ไม่ได้จนทุกวันนี้ จนท่านทรงไขความเพิ่มต่อออกไปอีกว่า “ขาดทุนคือกำไร
กำไรคือขาดทุน” ก็ยิ่งงงกันไปใหญ่

กำไรคือขาดทุน มันยังงงกัน? เพราะยังมีภูมิไม่ถึงไม่ทันพระองค์
จึงรับลูกไม่เป็น ขยายผลสู่ประชาชนออกไปไม่ได้

คือภูมิปัญญาทางเศรษฐศาสตร์ไม่มีพอ รู้ลัทธิธรรมของเศรษฐศาสตร์
ที่พระองค์ตรัสนี้ไม่ได้ เมื่อไม่รู้ท่านทรงแนะเศรษฐศาสตร์มา สังคมศาสตร์มา
ท่านทรงแนะรัฐศาสตร์มา

เชิงนิติศาสตร์ท่านก็ทรงแนะต่อตุลาการ ทรงให้สัญญาและตรัส
กำกับว่าบ้านเมืองวิฤติ บ้านเมืองล่มจม แต่รู้ไม่ทัน หรือไม่รู้เรื่องที่พระองค์ทรง
ให้สัญญาก่อนก็ไม่รู้

แนะโดยตรงบ้าง โดยอ้อมบ้าง ทรงสอนตรง ๆ บ้างมากมายตลอด
มา เยอะแยะ

๑ สิ่งที่เข้าใจผิดในพระมหากษัตริย์จึงเกิดการกีดกัน !

แต่การบริหารบ้านเมืองไทยก็ยังไม่รอด ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยเรามียอดนักการเมือง ยอดนักประชาธิปไตยแล้ว แต่ไม่เข้าใจความเป็นการเมือง ความเป็นประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และทรงเป็นประมุขที่มีความเป็นนักการเมือง เป็นประชาธิปไตยที่ “สุดยอดผู้ดี” ที่สุด แต่ด้วยความที่เข้าใจ “ความเป็นการเมือง ความเป็นประชาธิปไตย” ผิด ๆ จนถึงกับพูดกันว่า ขอภัยอาตมาจำลำนวนที่พูด ๆ กันไม่ได้ แต่มีความหมายว่า “พระองค์ไม่ยุ่งการเมือง -อย่าเอาการเมืองไปให้พระองค์ต้องระคายเคือง ฐลีสพระบาท”

ใช่.. ถ้าคำว่า “การเมือง” คือ การกระทำอย่างนักการเมืองไทย ทำๆกันอยู่ทุกวันนี้ นั้น..มันไม่ใช่ “งานการเมือง” ที่ทำเพื่อประชาชน มันคือ “งานเอาประชาชนเป็นเหยื่อ” ต่างหาก คำว่า “การเมือง” ของคนไทยมันเป็น “คำเสีย” ไปแล้วอย่างชนิดที่ต้องกูกลับกันยากมาก เพราะเข้าใจผิดไปจากสัจจะของความเป็น “การเมือง” ที่ถูกต้องแท้จริงไปไกลลิบ

๑ พระเจ้าอยู่หัวทั้งทรงสอนทั้งทรงงานการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยมาตลอด

แต่ที่พระเจ้าอยู่หัวของไทยทรงพระจริยวัตรอยู่ตลอดพระชนม์มากกว่า ๖๐ ปี ที่ทรงครองราชย์โดยธรรม พระจริยวัตรทั้งหมดของพระองค์นั้นแหละดูออกไหมว่า คือ “งานการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ทั้งทรงเข้าถึงประชาชน ทั้งทรงงานให้เห็น ทั้งพระราชดำริ พระราชดำรัส สารพัดที่จะเรียนรู้รับรู้ แล้วรู้กันบ้างไหม แค่นี้ ?

นั่นแหละตัวอย่าง “การเมือง” ตัวอย่าง “ความเป็นประชาธิปไตย” ได้ความเป็นการเมือง ความเป็นประชาธิปไตย มาจากพระองค์บ้างหรือเปล่า? พระองค์ทรงเป็นตัวอย่างของผู้ทรงเสียสละเพื่อประชาชนอย่างไร แค่นี้

ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงอยู่ในพระฐานะพระเจ้าแผ่นดินนะ พระองค์ก็ทรงปฏิบัติกับประชาชนว่าพระองค์คือประชาชน แม้แต่กับข้าราชการทั้งหลายก็คือประชาชนที่พระองค์ทรงให้เกียรติยิ่งชนิดที่ไม่ละลาบละล้วงเลย รู้กันบ้างไหม แต่ก็มีแต่จะหาทางลิดรอนพระราชอำนาจท่าน!

๑๑ แท้ที่จริงในมาตรา ๓ พระองค์ทรงเป็นนักการเมือง

คำว่า “ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ซึ่งก็คือ “ทรงเป็นประมุขแห่งอำนาจอธิปไตยอันเป็นของประชาชน” ใช่ไหม ? พระองค์ทรงเป็น “รัฐาธิปัตย์” ใช่ไหม? ยิ่งในรัฐธรรมนูญมาตรา ๓ ที่ว่า “อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชนไทยพระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้” ก็ยิ่งชัด แล้วพระองค์ไม่เป็น “นักการเมือง” อย่างไร ?

๑๒ ประชาธิปไตยไทยมีการลิดรอนพระราชอำนาจตลอดมา

พระองค์ทรงมีอำนาจอธิปไตยไทย ทำไมจึงพยายามลิดรอนพระราชอำนาจของพระองค์กันนัก

ทั้งออกกฎหมายลิดรอน ทั้งประพฤติดต่อพระองค์สารพัด ที่เป็นการมิบังควร เข้าข่ายเป็นการลิดรอนพระราชอำนาจของพระองค์จนกลายเป็นธรรมเนียมในประเทศไทยไปแล้ว

ทั้ง ๆ ที่ประเทศประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ประเทศแม่แบบเขาประพฤติกความบังควรนั้น ๆ กัน เป็นประจำ เป็นธรรมเนียมแต่ไทยนั้นละเว้นจนการละเว้นกลายเป็นการลิดรอนพระราชอำนาจอันควรมีควรเป็นไปเท่าไร

รู้กันบ้างไหม ว่า ได้ทำการอันใด ที่มีบังควรไปจนเสียหายต่อความเป็นประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขไปแล้วเท่าไร?

๑ ต้นเกิดชาวไทย “ประเทศวิฤติ - ประเทศล่มจม”

ถึงวันนี้ ขอเถอะ ขอคืนพระราชอำนาจให้พระองค์ช่วยประเทศชาติไว้หนอยได้ไหม ประเทศวิฤติขนาดนี้แล้ว ถึงกับพระองค์ต้องตรัสคำนี้ออกมาก็ได้ยินได้ฟังกันเต็มสองหูมาแล้ว รู้สึกไหมว่า ที่พระองค์ถึงกับต้องยอมตรัสว่า “ประเทศวิฤติ-ประเทศล่มจม” นี้ พระทัยของพระองค์จะเป็นเช่นใด รู้สึกรู้สึกกันบ้างไหม ? ยังไม่ยอมลดราวาคอกกันอีกหรือ ?

๑ คืบพระราชอำนาจ ราชประชาสมาสัยพลันเกิด

คืนพระราชอำนาจให้พระองค์เถอะ ให้พระองค์ทรงทำตามพระราชอัชฌาศัย วินิจฉัยเต็มที่เลย ถ้าประชาชนถวายพระราชอำนาจนี้ได้สมบูรณ์ ราชประชาสมาสัยก็จะเกิดขึ้นที คืออำนาจเป็นของประชาชนกับในหลวงทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้น ตอนนี้อย่างน้อย ๓ สถาบัน เพื่อให้เกิด “สม” เกิดสิ่งสุดยอดได้ นี้อาตมาใช้พยานนะตามประสาที่อาตมาเข้าใจมาอธิบาย

สม หรือสละ คือ สุดยอดสงบ สงบราบรื่น เรียบ ได้ระดับ เสมอ เป็นความยิ่งใหญ่ มีความหมายสูงส่ง ไม่ใช่ตื่น ๆ ประเทศไทยจะได้สุขสงบ สมคิดจะได้สมใจจะได้สมรักจะได้สมบัติที่สุดยอด เป็นอย่างคุณสมบัติด้วย เป็นอาริยะสมบัติเลยแหละ จริง ๆ

๑ การเมืองวันนี้ไม่แก้ไขเตรียมสวดบังสุกุลกันได้

ถ้าคราวนี้ผ่านไปแก้ไขอะไรไม่ได้ จะโทษใครไปอีกนานแสนนาน จะโง่หัวกันไม่ขึ้น เพราะแรงพยาบาท มันก็แรงมาก กูจะเอาให้ได้ มันก็สูง โลกก็แรงร้าย โทสะก็ร้ายจัด กูต้องเอาให้ได้ กูต้องแก้แค้นให้ได้ก็จะเข่นฆ่า ทำร้ายกันสูง เรียกว่าเกิดศึกอย่างหยาบคายอย่างรุนแรงสูงยิ่งตอนนี้

ฟังธรรมะดี ๆ ที่อาตมาพูดให้ฟังนี้มันไม่ใช่เรื่องโมเม ไม่ใช่เรื่องมาใส่ความ ไม่ใช่เรื่องมาหาเรื่องด้วย

๑๐ นิยามการเมืองของแท้ต้อง ๑๐ ข้อ

ดังนั้น เราจะต้องพยายามกันอย่างจริงจัง ต้องเข้าใจว่า การเมืองคืออะไร ขอภัยเถอะ อาตมาขอขายความเห็น ขายความเข้าใจของตนเอง อีกหน่อยว่า การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ นั้น คืองานที่ต้องมีคุณธรรม และเป็นกุศล งานการเมืองที่อาตมาพยายามนิยามไว้มี ๑๐ ข้อ ดังนี้

การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ

๑. การเมืองต้องมีคุณธรรมและเป็นกุศล
๒. นักการเมืองต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้
๓. นักการเมืองต้องสอนหรือเผยแพร่ประชาธิปไตย ให้แก่ประชาชน ประชาชนก็ต้องชวนขวนขวายศึกษาความเป็นประชาธิปไตย
๔. นักการเมืองต้องเป็นผู้พึ่งตนเองได้แล้ว
๕. นักการเมืองต้องเป็นผู้มักน้อยสันโดษ
๖. นักการเมืองต้องไม่ทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากิน
๗. นักการเมืองต้องเป็นงานอาสาเสียสละ
๘. นักการเมืองจะต้องไม่มีอคติ
๙. นักการเมือง คือ ผู้มีอิสระแท้จริง ไม่เป็นทาสโลกกรรม
๑๐. การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา เพื่อครอบครัว เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวก แม้แต่พ้นไปจากพรรคของตน

๑๑ ขำวร้าย “การเมือง” ถูกข่มขืน!

แต่เพราะคนเข้าใจว่า “การเมือง” คือ งานแบบที่นักการเมืองไทยประพฤติกันอยู่ในทุกวันนี้ นี่แหละ คำว่า “การเมือง” จึงผิดเพี้ยนไปจากความเป็น “การเมือง” ที่เป็นสัจจะถูกต้องแท้จริงกัน ชนิดที่กลับหัวเป็นหาง

กลับขาเป็นดำไปสนิทแล้ว

คำว่า “การเมือง” จึงเสียหายยับเยินเกินจะกล่าว จนผู้คนมีความรู้ในความเป็นการเมืองผิดจากสัจจะไปหมดอย่างที่เป็นกันในโลก

เพราะนักการเมืองขบถต่อความเป็นการเมืองอย่างเลวร้าย คำว่า “การเมือง” จึงเสียหายผิดสัจจะไปอย่างที่เป็น ทั้ง ๆ ที่ความเป็น “การเมือง” นั้นคือ งานเพื่อบ้านเพื่อเมือง เพื่อประชาชนโดยตรง ไม่ใช่เพื่อตน ไม่ใช่เพื่อพรรคพวกตนเลย เป็นความดีงามแท้ เป็นธรรมาธิปไตยจริง ไม่ใช่แบบที่หลงผิดกันไปเป็นโลกาธิปไตย หรืออรรถาธิปไตย ดังที่นักการเมืองทั้งหลายในโลกประพุดกันอยู่ไม่

การเมืองจริง ๆ ที่เป็นสัจจะ ต้องดูพระจริยวัตรในหลวงของไทยเรานี้แหละ คือ แบบอย่างแห่งการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยสุดยอด เป็นอารยะการเมือง

๑๐ ผู้นำของแท้ ประชาชนจะยอมรับอย่างเทิดทูนบูชา

แม้แต่ “ประชาธิปไตยเดียว” คือ ประชาธิปไตยที่ไม่มีระบบพระมหากษัตริย์เป็นประมุขแล้วก็ตาม จะได้ชื่อว่าประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบแท้ ๆ บ้าง ผู้นำซึ่งได้แก่ “ประมุข” ผู้เป็นหัวหน้าอำนาจในประเทศจริง ๆ จะต้องได้รับความยอมรับอย่างเทิดทูนบูชา ไม่แตกต่างไปจากในหลวงของไทยที่ได้รับจากประชาชนไม่เพียงแต่ในประเทศไทย แต่ได้รับจากคนในประเทศอื่นของโลกอย่างจริงใจด้วย จึงจะเป็นประชาธิปไตยสุดยอดแท้จริง ซึ่งเป็นความสุดยอดในคุณธรรมและคุณภาพของการทำงานเพื่อประชาชน ที่เป็นการเสียสละเพื่อมวลมนุษยชาติอย่างบริสุทธิ์และจริงจังจริงใจ

อาตมาต้องขออภัยอย่างมาก ที่ให้นิยามคำว่า “การเมือง” อย่างอัตโนมติ แต่มันก็เป็นความจริงใจบริสุทธิ์จริง ๆ ก็ขออนุญาตท่าน

ถ้าไม่อกรบ ๑๐๐ จะไม่พบสัจจะ

ทั้งหลายทำตามสิทธิเท่าที่มีในระบบประชาธิปไตยก็แล้วกันนะ

๑๑ บทบัญญัติที่ ๑ : การเมืองเป็นเรื่องคุณธรรมแท้ ๆ

(๑) งานการเมืองคืองานที่ต้องมีคุณธรรมและเป็นกุศล

เรามาขยายความกันตรงคำว่าการเมืองกันหน่อย ขอภัยอีกทีเถอะ ทุกวันนี้คนไม่รู้จักการเมืองที่แท้กันแล้ว เขานึกว่าการเมืองก็คือ แค่เลือกตั้ง ประชาธิปไตย คือ อำนาจมีในสภาเท่านั้น แล้วก็ได้คนที่รับอำนาจเราไปทำ และทะเลาะไปบู๊บู๊แยการเมืองแบบโลกาธิปไตยและแบบอรรถาธิปไตยกันอยู่อย่างนี้ ทำลายธรรมะให้เสื่อมสิ้นไปหมด ไม่มีธรรมมาธิปไตยเลย ดีไม่ดีออกกฎหมายมาขวางกัน ไม่ให้ผู้มีธรรมะเข้าไปยุ่งกับการเมือง เข้าไปยุ่งกับสังคมพวกเขา โល่นักธรรมะเข้าป่าเขาถ้ำ จะอยู่ในป่าในเขาในถ้ำไหนก็ไป จะหลบในเลี้ยวในรูก็อยู่ไป กันธรรมะออกไปให้ไกลการเมือง

ไม่มีธรรมาธิปไตย ไม่มีอำนาจที่เป็นธรรม นี่แหละคือความล้มเหลว ที่ชัดเจนที่สุด อาตมาเห็นอย่างนี้ เห็นการเมืองมันล้มเหลวและจริงๆ มันมีแต่ อรรถาธิปไตย เห็นแต่สร้างอำนาจให้ตัวเอง แย่งอำนาจให้แก่ตัวแก่พรรคพวก และมันมีแต่โลกาธิปไตย เห็นแต่วนอยู่กับวัฏจักรการแย่งกอบโกยลากยศ สรรเสริญสุข แรงขึ้น หยาบขึ้น มันจึงไม่เป็นกุศล ไม่มีคุณธรรม มีแต่แรง จัดจ้าน ดึงลงไปสู่หายนะ อาตมาเห็นจริงอยู่อย่างนี้

การเมืองไม่มีอำนาจธรรมะ มีแต่อำนาจอรรถา มีแต่อำนาจโลกธรรม มันก็ไร้คุณธรรมไม่เป็นกุศลแก่งงานเพื่อบ้านเพื่อเมืองเลย

๑๒ การเมืองเตชัชชาธรรมะ

เราจึงจำเป็นจะต้องเอาธรรมะเข้ามาแก้ไขปรับปรุง เราได้ออกมา ทำงานการเมืองตามที่เราก็ได้ประกาศไปชัด ๆ แล้วว่ามาทำงานการเมือง เรา เดินทางมาถึงตรงนี้แล้ว ธรรมะได้เดินทางมาสวยพอได้ คนซึ่กลัวจึงออก

กฎหมายมาแก้งเราบ้าง มาทำลายเราบ้าง แต่ก่อนนี้ก็ออกกฎหมายแยก
ธรรมะออกจากการเมือง กันธรรมะออกจากสังคม หลอกให้เข้าป่าเข้าถ้ำไป
ก็เอาเถอะ เขาเข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่ถูก ก็ปล่อยเขา แต่
อาตมาเข้าใจศาสนาพุทธตามที่อาตมารู้ ก็เลยเอาสิ่งนี้มายืนยันเต็มอุตสาหะ
ซึ่งมันยังไม่เต็มรูปหรอก แต่แสดงออกได้ขนาดนี้ก็ไม่ใช่น้อยแล้ว กว่าที่จะพอ
ทำได้แค่นี้ก็ใช้เวลาตั้ง ๔๐ กว่าปี ถึงจะมาทำได้ที่นี่ ในที่สาธารณะขนาดนี้

๑ พุทธธรรมคือสุดยอดประชาธิปไตย

ตอนนี้ เป็นการแสดงธรรมะที่เป็นสัจธรรมของพุทธ เป็นธรรมะที่
สอนให้เสียสละ ให้ละกิเลส และพุทธธรรมนี้แหละเป็นประชาธิปไตยสุดยอด
ให้อิสระภาพ ปลอดแอกอย่างสมบูรณ์แบบ ทำให้เราเป็นคนมักน้อยสันโดษ
ไม่เห็นแก่ตัวได้จริงอย่างแอบโซลูท (absolute) ได้สูงอย่างอัลติเมท (ultimate)
สามารถฝึกฝนสมบูรณ์สูงสุดขั้นอันติมะได้แท้ ถ้าเป็นอาริยะถึงขั้นอรหัตผล

๑ บุคลากรพุทธ กินน้อยใช้น้อย ชีตชาติต่อโลกธรรม ๘

สมบูรณ์ของพุทธนี้ เกิดจากวิญญานที่หมดกิเลสตัวตนอย่างแท้จริง
ไม่แย่งลาภยศกับใครอีก ไม่ต้องการแล้วลาภ มีแต่ลาภธัมมิกิภาหรือลาภที่ได้
โดยธรรม ซึ่งก็คือสิ่งที่เราได้มาอย่างบริสุทธิ์ จะโดยสร้างเอง หรือผู้อื่นให้ก็
ต้องบริสุทธิ์เช่นกัน และเราก็เป็นคนกินน้อยใช้น้อย เป็นคนเลี้ยงง่าย เป็นคน
ไม่ติดไม่ยึด ไม่ได้หลงในรสอร่อย ไม่ได้หลงในรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส ไม่ได้หลง
ว่าต้องมีอะไรมากมาย หรือต้องได้อย่างโน้นอย่างนี้ ได้เพียงพออาศัยเป็น
ปัจจัยจำเป็นในชีวิตเท่านั้น ก็อยู่ได้แล้ว ไม่ร้อนเร่าลำบากใจ

เราจึงเป็นคนที่ไม่เปลือง ไม่ผลาญ ไม่ทำลาย ไม่โลภ ไม่กอบไม่โกย
มีเท่าไร ไร ๆ ก็สร้างสรรมาแจกจ่ายเพื่อแผ่ เอื้อเพื่อเจือจานกัน คนที่เป็น
เช่นนี้แหละเป็นคนสร้างสรร นี่คือการเมืองที่แท้ เป็นคนที่มีบทบาทในการสร้าง

พหุชนิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ

ขอยืนยันเลยว่าการเมืองจริงๆ ต้องเป็นเช่นนี้ ตามที่ในหลวงทรงประทานเศรษฐกิจพอเพียง และขาดทุนคือกำไรมาให้ผู้บริหารข้าราชการหรือให้นักการเมืองนำมาใช้พัฒนาการเมือง นั่นแหละ คนที่ทำได้ตามในหลวงตรัสแล้วจะเห็นจริง

๑ การเมืองไทยห่วยแตก !

แต่นักการเมืองไทยเท่าที่เห็นมาไม่เห็นทำให้เกิดเศรษฐกิจพอเพียงขึ้นในสังคมได้จริง หรือทำให้คนมีปัญญาเห็นจริงว่า ขาดทุนคือกำไรกันได้ จึงยังไม่เป็นงานที่มีคุณธรรมหรือเป็นกุศล เป็นการให้ที่แท้ จึงยังไม่ใช่งานการเมือง

เพราะฉะนั้น ถ้าผู้ใดยังไม่รู้จักงานการเมือง ทำงานการเมืองไม่เป็นการเมืองเป็นแค่งานเห็นแก่ตัว สร้างอัตรากำลังจัดจ้าน ทำให้ประชาชนหลงโลกธรรม ก้อย่าอาสามาทำงานนักการเมืองสิ มันไม่เป็นการเมือง

๑ บทบัญญัติที่ ๒ : ต้องถูกฝ่าถูกตัว

เมื่อก็เกริ่นไว้ข้อ (๒) ว่า นักการเมืองต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้ ผู้ใดจะเข้าสู่การเมือง ต้องทำความเข้าใจเรื่องนี้ให้จริง อาตมาถึงพยายามอธิบายเรื่องประชาธิปไตยให้พวกเราฟังมาเรื่อย ๆ เพราะเราจะได้มาทำงานกับสังคมเขาต่อไป เดียวคุณจะได้เข้าใจว่าการเมืองที่ดี ประชาธิปไตยที่ดี ก็ไปเหมือนคนอื่น ๆ เขาทำ แต่เรามีธรรมะก็คงจะไม่เหมือนเขาง่าย ๆ หรือ

๑ อำนาจประชาชนไม่มีวันถูกริบ ถูกลิดรอน

ประชาธิปไตยนั้น อำนาจต้องเป็นของประชาชน ไม่มีวันถูกริบ ต่อให้เลือกตั้งผู้แทนเข้าไปทำงานแทนก็คนก็ครั้งก็ยังมีอำนาจอยู่เต็มตลอดเวลา แต่เราถูกเขาหลอก เขาครอบงำทางความคิดจนหลงผิดไปเกือบสิ้นแล้ว จึง

ถูกนักการเมืองแม้แต่นักวิชาการ ก็ช่วยกันตมตุนมาจนถึงวันนี้ ค่อย ๆ ทำความเข้าใจไปเรื่อย ๆ ก่อน เพิ่งจะอธิบายถึงข้อ (๒)

ประชาธิปไตย หมายถึง ความมีอำนาจ หรือความเป็นอำนาจ ที่เป็นของประชาชน อธิปไตย แปลว่าอำนาจ ซึ่งประชาชนไทยทั้งหมดเองนั้นแหละ ต้องร่วมมือกันทำให้เป็นอำนาจ จึงเรียกว่า โดยประชาชน และทุกคนต้องทำอย่างไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ครอบครัว ไม่เห็นแก่พรรคพวก ต้องเห็นแก่ประชาชน เพื่อประชาชน จึงจะชื่อว่า การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย

๑๑ การเมืองภาคประชาชนใหญ่กว่าการเมืองภาครัฐสภา

อำนาจของประชาชนในประเทศยังคงมีอำนาจยิ่งกว่าอำนาจของรัฐบาลทุกยุคทุกสมัย เรียกว่า การเมืองภาคประชาชน อำนาจยังมีอยู่เต็มคนเดียวก็นิยามอำนาจ ยังมีคะแนนเสียง แม้จะเลือกตั้งผู้แทนเข้าไปทำงานในสภาแล้วก็ตาม อำนาจของประชาชนก็ยังมีคงเดิม ทำงานภาคประชาชน หวังคนหนึ่งเสียงอยู่เต็มอำนาจ แสดงตัวรวมคะแนนเสียงมากเพียงพออย่างเหมาะสมเมื่อใด มีอำนาจทางประชาธิปไตยเมื่อนั้น ยังใหญ่กว่าภาครัฐสภาอยู่ไม่เปลี่ยนแปลงตราบที่ยังชื่อว่า ประชาธิปไตย ภาครัฐสภาต้องเชื่อฟังภาคประชาชน ประชาชนยังเป็นใหญ่อยู่ตลอดเวลา

๑๒ นักการเมืองเป่ามรดก

แต่ทุกวันนี้ นักการเมืองได้ครอบงำทางความคิด จนประชาชนหลงผิดไปสำเร็จแล้ว ว่า การเมืองภาครัฐสภา ใหญ่กว่าภาคประชาชน ประชาชนจึงไม่รู้อำนาจของตน และไม่รู้วิธีปฏิบัติเพื่อแสดงอำนาจของตน

อย่าเข้าใจผิดตามที่ถูกล้างสมองว่า เมื่อเลือกตั้งรัฐบาลได้พร้อมสำเร็จลง การเมืองภาคประชาชนหรืออำนาจประชาชนไม่มีแล้ว อำนาจก็มีแต่อยู่ในมือของรัฐบาล ที่จะทำงานในรัฐสภา แล้วเรียกว่า การเมืองภาค

รัฐสภา ภาคประชาชนทำอะไรไม่ได้ หมดยุคอำนาจ ไม่ใช่อย่างนั้นเด็ดขาด

๑ มาตุภูมิแห่งอำนาจของแต่ละฝ่าย

ภาครัฐสภาที่มีอำนาจทำงานตามหน้าที่ซึ่งก็มีอำนาจ เป็นอำนาจตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ในนิติรัฐ มีเท่านั้นเท่าที่กำหนดไว้ ทำเกินก็ผิด เข้าคุกได้ เชียวนะ นั่นคืออำนาจของรัฐบาล

ส่วนอำนาจภาคประชาชนนั้น ประชาชนทุกคนยังมีสิทธิมนุษยชนที่จะแสดงความเห็นแสดงออกตามอำนาจแห่งประชาธิปไตยประหวัดรัฐบาล ประหวัดข้าราชการได้ทุกเมื่อ ถ้ามีความเห็นแย้งที่เหมาะสมควรถูกตามนิติรัฐ

แต่ต้องประท้วงอย่างสงบ ไม่ก่อให้เกิดความรุนแรง ลั่นตี อหิงสา ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น นั่นเอง

การประท้วงอย่างสงบ ไม่รุนแรงนี้ จะมีผลทำให้รัฐบาล หรือ ข้าราชการเปลี่ยนแปลงได้ หรือล้มเลิกไปได้ ก็ด้วยอำนาจตุลาการบ้าง อำนาจประชาชนบ้าง ถ้าคณะตุลาการยังเป็นที่พึ่งแหล่งสุดท้ายอยู่ คณะบริหาร และคณะสภานิติบัญญัติ พึ่งไม่ได้แล้ว การชนะหรือแพ้ต้องอยู่ที่ความรู้และความจริง เป็นอำนาจ เรียกว่า ตุลาการวิวัฒน์

นี่คือ ระบอบประชาธิปไตย ไม่ต้องแบ่งข่ม จนถึงขั้นฆ่าแกงกัน จึงจะเรียกว่า มีอำนาจ ยิ่งถ้าเป็นความร่วมมือเพรียงของประชาชนออกมาชุมนุมประท้วงกันมากจริง ๆ แล้วยืนยันความรู้ความจริงที่ประชาชนเห็นชอบนั้นแก่รัฐบาล แก่ข้าราชการ นั่นแหละยิ่งชื่อว่า ประชาธิปไตยแท้ ๆ ตรง ๆ

๑ อำนาจประชาชนสุดขั้ว ๆ

และเป็นอำนาจแท้ก็ด้วยอำนาจของประชาชนนั้นแหละ ที่จะแสดงปาฏิหาริย์การเมืองไทย เมื่อออกมารวมตัวกันเป็นจำนวนประชาชนแสดงคะแนนเสียง ที่มากพอ จนคณะรัฐบาล หรือข้าราชการ ต้องยอมแพ้ ตาม

ความรู้ และความจริง ว่าผิด ว่าไม่เหมาะ จึงแพ้ เรียกว่า ประชาภิวัฒน์

ประชาชนนั้น มีการเมืองภาคประชาชนได้อยู่ตลอดเวลา แม้แต่ในการทำงานการเมืองเพื่อบ้านเพื่อเมือง เพื่อประโยชน์แก่ประชาชน เหมือนกับข้าราชการ เหมือนกับนักการเมืองตามนิติรัฐ ถ้าไม่ละเมิดกฎหมายหรือละเมิดหน้าที่ที่กำหนดห้ามไว้ ก็ทำได้อยู่เสมอ เป็นงานการเมืองภาคประชาชนที่ทำประโยชน์ช่วยประชาชน เพื่อประชาชน

๑ ตัวอย่างงานการเมืองประชาชน

เช่น ช่วยพัฒนาสร้างสรรสาธารณูปโภค ช่วยการศึกษาแก่ประชาชน ช่วยการสาธารณสุขแก่ประชาชนช่วยประชาชนให้ทำมาหากินอยู่เย็นเป็นสุข เหมือนงานที่นักการเมืองข้าราชการทำหน้าที่ช่วยประชาชนอยู่นั้นแหละ ภาคประชาชนก็ทำได้ ถ้าไม่ล่งล้าเกินขอบเขตที่กำหนดห้ามไว้ในนิติรัฐ

อย่าหลงผิดว่า ประชาชนเลือกตั้งผู้แทนเสร็จแล้ว การเมืองก็มีแต่ภาครัฐสภา ภาคประชาชนไม่มีแล้ว ทำการเมืองหรือทำงานเพื่อบ้านเพื่อเมือง เพื่อประชาชน เพื่อสังคมนั่นเอง ไม่ได้แล้วเป็นอันขาด

ก็เพราะคนไทย แม้แต่นักการเมืองเองเข้าใจการเมืองกันไม่ถูกต้องนี่แหละ การเมืองไทยจึงได้เข้ารกเข้าพงกัน จนซบหายวายวองอย่างนี้

ขอผ่านนิยามการเมืองข้อ (๒) นักการเมืองต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้ เอาแค่นี้ก่อนแล้วกัน

๑ บทบัญญัติที่ ๓ : หมั่นสอนแต่มิใช่ครอบงำ

ต่อไปก็มาพูดถึงนิยามการเมือง ข้อ (๓) นักการเมืองต้องสอนหรือเผยแพร่ประชาธิปไตยให้แก่ประชาชน

ดังนั้น อาตมาก็ขอเผยแพร่ประชาธิปไตยบ้าง มาเปิดเผยเรื่องการเมืองแบบที่ตนเองเข้าใจเท่านั้น ก็ขอภัย ถ้ามันจะเป็นความเห็นที่แปลก

แตกต่างออกไปจนท่านฟังแล้วรับลำบากนี้เป็นความเข้าใจของอาตมาเองอาตมา

ก็ขอแสดงของตัวเองบ้าง ผิดถูกอย่างไร ก็ขอภัยจริง ๆ ได้ฟังแล้วก็ถือ
เสียด่า เออ..คนที่เห็นว่าการเมืองประชาธิปไตยเป็นแบบนี้ก็มีด้วยเนาะ!

นักการเมืองที่รู้จักการเมืองที่แท้ ประชาธิปไตยที่แท้ ก็ต้องมาสอน
ตามข้อ (๓) ที่อาตมานิยาม แต่นักการเมืองทุกวันนี้ไม่สอน มีแต่ครอบงำทาง
ความคิด หลอกด้วย ช่อนเชิงด้วย เลี้ยงคนไว้เป็นบริวาร เลี้ยงคนเป็นฐาน
อำนาจด้วย เป็นลี้ล่อ เป็นเครื่องใช้ เป็นเหยื่อเลย อย่างนี้สังคมประเทศ
จึงช่วยกันหมด

ถ้าแบบนี้ประเทศไหนก็ไปไม่รอด

๑๑ บทบัญญัติที่ ๔ : ฟังตนจนคนอื่นฟังได้

ข้อ (๔) นักการเมืองต้องเป็นผู้ฟังตัวเองได้แล้ว

กล่าวคือ เป็นคนที่มีสมรรถนะ ไม่งอมืองอเท้า ไม่เป็นคนชี้เกียจ
ทำงาน หรือทำตนเป็นนักปฏิบัติธรรมประเภท เข้าไปบิดบาตकिन เสรีแล้ว
ก็นั่งสมาธิบ้าง นั่งอยู่เฉย ๆ บ้าง หรือประพฤติดนแบบใครมาหาพูด
ด้วยก็ไม่พูด ฉันทสงบ แล้วก็หลงกันว่าผู้สงบคือผู้ไม่ค่อยพูด ไม่ค่อยจา
ไม่ค่อยมีบทบาทอะไรในสังคม หลงผิดหนักไปถึงขั้นเอาแต่นั่งแข็งทื่อ แล้ว
เข้าใจผิดว่านั่นแหละเป็นนิโรธของพุทธ เป็นผู้สงบแล้ว ไม่ใช่ซะ

๑๒ ลักษณะการฟังตนภายใต้พลัง ๔

ผู้ที่ฟังตนเองได้แล้วนั้น ต้องเป็นผู้ที่ทำงานอย่างมีวิริยารัมภะ ขยัน
เสมอ ประารถความเพียรอยู่เสมอ มีความขวนขวาย มีเวียรวิจิตร
ขวนขวายขยันหมั่นเพียร แล้วก็สร้างสรรค์สิ่งที่เป็นอนวัชระ คือทำการงาน
ที่ไม่มีโทษ ตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพลัง ๔ ได้แก่ พลังปัญญา พลังวิริยะ

พลังอนวัชชะ พลังสังคหะ

๑ พลังที่ ๑ จะพาขับเคลื่อนสู่พลังที่ ๒,๓,๔

เพราะว่า ผู้บรรลุลหรรณของพุทธแท้ ๆ แล้ว จะมีปัญญาจริง ๆ ซึ่งเป็นปัญญาที่มีกำลังรู้แจ้งครอบคลุมนอีก ๓ ข้อนั้นด้วย ว่า เมื่อเราเกิดมาเป็นคนนั้นมันต้องขยันหมั่นเพียรเกิดมาเป็นคนมันต้องทำงานและมีปัญญารู้จริง ๆ ว่างานใดมีโทษ..ไม่มีโทษ จึงทำงานที่ไม่มีโทษอย่างถูกต้องไม่ทำงานเลอะ ๆ เทอะ ๆ อย่างคนที่ไม่มีการรู้ปัญญารู้ และมีการรู้ปัญญารู้จริง ๆ ว่า เกิดเป็นคนมันต้องมีสังคหะ คือ มีการสั่งในการสร้างสรรมาแล้วมีลาภโดยธรรม ก็เอามาแจกจ่ายแจกจ่ายแก้อุปการะแก่ผู้คนที่อยู่ในสังคมในโลก ไม่ใช่เอามาหากำไร

๑ ทำพลัง ๔ ได้จะพ้นภัย ๕ อย่าง

นี่คือ พลัง ๔ หรือกำลัง ๔ ของผู้ที่มีพุทธธรรมหรือบรรลุลหรรณของพุทธ แล้วจะพ้นภัย ๕ คือ ไม่เกรงกลัวเรื่องการเลี้ยวชีพ (อาชีวิกภัย) ไม่เกรงกลัวเรื่องที่จะถูกตีเตียน (อสิโลกภัย) ไม่เกรงกลัวหวาดหวั่นสะทสะท้านที่จะอยู่ในสังคม (ปริสสารชชภัย) ไม่เกรงกลัวเรื่องการตาย (มรณภัย) ไม่เกรงกลัวเรื่องจะตกไปสู่ที่เสื่อมต่ำ (ทุกตภัย)

๑ เป็นฆราวาสก็จริงแต่มีคุณธรรมระดับนักบวชได้

เมื่อคนปฏิบัติตนจนบรรลุลหรรณเป็นสมณะที่ ๑ - ๒ - ๓ - ๔ จริงแล้ว คือ เป็นโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ ก็จะลดโลก ไม่ทุกข์ร้อน ไม่กอบโกย ไม่สะสม สิ่งใด ๆ ได้จริงไปตามฐานะแห่งสมณะ

ซึ่งมันก็เป็นเรื่องของฆราวาสนั่นแหละเป็นคนส่วนมากที่เป็นโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ ไม่ใช่มีแต่ในคนที่บวชเป็นภิกษุภิกษุณีเท่านั้น

อุบาสกอุบาสิกาเหล่านั้นเองทำงานอยู่ในสังคม สร้างอะไรได้

ก็เอามาเผื่อแผ่กัน ส่วนตัวเองอาศัยกินอาศัยใช้ก็ไม่มากเลย

ไม่หัวสูงแต่ทำงานชั้นสูง ทำงานเพื่อเกื้อกูลเป็นประโยชน์สร้างสรรค์
สิ่งที่ดีที่งามในสังคมให้แก่สังคม

จะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ถ้าปฏิบัติธรรมพระพุทธเจ้าอย่างสม่ำเสมอ
แล้วจะมีคนที่เป็นอย่างนี้ได้ตามที่ว่านี่จริง ๆ

๑) นักการเมืองของชาวพุทธ

นักการเมืองจึงต้องเป็นผู้พึ่งตนเองได้ และควรมาทำงานอย่างพวก
เรา มาทำงานให้แก่สังคมด้วยความตั้งใจจริงและเต็มใจจริง เพราะปัญหาเรา
เข้าใจจริง ๆ ว่า งานที่ทำเพื่อคนอื่นนั้นเป็นคุณค่าทั้งตนและผู้อื่น

ส่วนงานที่ทำเพื่อตนนั้นดูเหมือนตนได้ก็ได้จริงตามความเป็นจริง แต่
การได้วัตถุซึ่งส่วนมากเป็นวัตถุที่เอาเปรียบมาจากคนอื่น ที่คนไม่รู้วิชา
คือได้ก็เลสสใจ บำเรอโลภกิเลส

กิเลสก็โตขึ้นหนาขึ้น จึงมีแต่ความเห็นแก่ตัว เป็นคนไม่มีประโยชน์
แก่ใคร มันจึงเป็นโทษทั้งตนและผู้อื่น

๒) ชุมชนชาวอโศกมีต้นแบบให้ศึกษา

พวกเราไม่ต้องกังวลตกงาน มาอยู่กับพวกเราทีมงานทำแน่นอน มี
ระบบ ทุกคนได้ทำงานช่วยกัน ใครถนัดอันไหนก็ทำอันนั้น แม้ไม่ถนัดอยาก
ช่วย อยากฝึกฝนก็ได้ คุณมีความสามารถเท่าไร เขายังต้องการเลย
เพราะในสังคมของเราทำงานฟรี ทำงานไม่มีเงินเดือน ไม่มีเบี้ยเลี้ยง ทุกคน
ทำแล้วผลได้เข้ากองกลาง ทั้งหมด เท่ากับเสียภาษี ๑๐๐ % แล้วกินใช้
ร่วมกันในกองกลางนี้ คือ สาธารณโภคี

๓) งานทำมีเยอะ

ที่นี่ไม่มีคนตกงาน มีแต่งานตกคน งานเยอะ งานที่นี้ขาดคนทั้งนั้นเลย ไม่ใช่ว่าคนเกินงาน เพราะที่นี้มันเข้าระบบทุกอย่าง ทำงานฟรี คนมันจะตกงานได้อย่างไร งานก็เป็นงานดี ๆ เป็นอนวัชชะ ยิ่งเป็นงานสร้างสรรค์ประโยชน์ให้ประชาชน ประเทศชาติแล้ว สร้างไปเลย

◎ งานเราไม่มีโทษภัย

ที่จริงเราพยายามไม่ขยายงานให้มากด้วยซ้ำไป เพราะคนไม่ค่อยพอ แม้แต่งานที่จำเป็นที่สำคัญ ๆ ทุกวันนี้ก็ต้องการคนอยู่ เราจะพึงตัวเองให้รอดได้ เราต้องทำงานให้เป็น และพวกเราก็กินงานที่เป็นอนวัชชะทั้งนั้น ขอยืนยัน งานที่เป็นอนบายมุข งานที่ฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อ งานที่ทุจริตาเกินเหตุ งานที่ผลาญพรำทำลายเราไม่เอา ที่นี้รู้จักการงานที่จำเป็น ที่สำคัญในสังคมมนุษยชาติ ด้วยปัญญาเราจึงตั้งใจทำงานนั้นกันอย่างเต็มที่

◎ งานนี้ใช้ระบบบุญนิยม

ถ้าเราทำงานแล้วมันคุ้มกินคุ้มใช้ นั่นเรียกว่าพึงตนเองรอด แล้วก็สร้างไป ๆ โดยไม่สะสมไม่เอาเปรียบ ไม่ตกเป็นทาสทุนนิยม ประเภททำงานแล้ว เราไม่ทำ เราไม่เอาแนวคิดแบบทุนนิยม ของเราเป็นแนวคิดบุญนิยม แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงจริง ๆ คนพึงตนเองรอดต้องเป็นอย่างนั้น

◎ บทบัญญัติที่ ๕ : ความนัยแห่งมกน้อยสันโดษ

ข้อ (๕) นักการเมืองต้องเป็นผู้มกน้อยสันโดษ เป็นผู้มีจิตมกน้อยจริง ๆ เป็นจิตสันโดษจริง ๆ

มกน้อยคือไม่มีมาก ไม่ต้องเอามาก ทำมากแต่เอาน้อย

สุดท้ายไม่ต้องมีอะไรเลยเป็นสมบัติของตัวเอง เป็นอนาคาริกชน เป็นคนที่ไม่ต้องมีบ้านช่องเรือนชานทรัพย์ศฤงคารเป็นของตัวเองของตนเลย ได้อย่าง

แท้จริง !

นี่คือคนที่มักน้อย อับปิฉณะ ใจพอ สันโดษหรือสันตุภี

◎ เมื่อใจพอ - ไม่สะสม - ให้หมู่เลี้ยง - ไม่เกี่ยงงาน ก็ สบม.!

คนมีใจพอมันพอจริง ๆ นะ จึงจะช่วยคนอื่นได้

เมื่อไม่สะสมสมบัติเป็นของตัวเองแล้ว มีชีวิตอยู่กับหมู่กลุ่ม ให้หมู่กลุ่มเลี้ยงไว้ อาศัยกินอาศัยใช้อยู่กับหมู่กลุ่ม ไม่ต้องกังวลอะไร ไม่เกรงกลัวเรื่องการเลี้ยงชีพ (อาชีวิกภัย)

คนรับหน้าที่ปลูกข้าวก็ปลูกไป คนมีหน้าที่ทำกับข้าวก็ทำไป คนมีหน้าที่ทอดผ้าก็ทอดผ้าไป คนที่มีสิ่งอะไรที่จะเป็นปัจจัยมาช่วยกันดูแลสุขภาพ อย่างคนที่จะทำยากก็ทำไป คนที่จะปิดกวาดเช็ดถู แยกหาม จะขัดส้วมอะไรก็มีไป ทำหน้าที่ตามตำแหน่ง ตามฐานะ ตามที่เหมาะสม

◎ ปรัชญาแห่งการทำงาน

ถ้าเราเข้าใจแล้ว มีกำลังปัญญา ๔ เราก็จะรู้หน้าที่รู้งานที่จะทำ

ที่นี้งานทุกอย่างไม่ใช่งานต่ำ เป็นงานประโยชน์สูง

คนขัดส้วม ล้างส้วมก็ไม่ใช่งานต่ำเป็นงานจำเป็น เป็นงานสำคัญของมนุษย์

ใครเก่งสามารถขัดส้วม ดูแลไม่ให้เกิดความเน่าความเหม็น ไม่ให้เกิดความสูญเสีย ไม่ให้เกิดความเป็นพิษ เป็นโทษ คนนั้นทำงานประโยชน์สูง อย่างนี้เป็นต้น

ส่วนคนที่จะทำงานมีสมรรถนะ ในระดับเป็นประโยชน์ต่อประเทศได้กว้าง ก็ทำไป ไม่ริษยากัน เราจะเป็นผู้ที่มักน้อยสันโดษจริง ๆ

อย่าเข้าใจผิดตามคำแปลผิด ๆ ว่าสันโดษ คือ ผู้หลีกเลี่ยงสิ่งลัทธิสังคมผู้นิยมการอยู่โดดเดี่ยว

สันโดษที่ถูกแท่นั้นคือ ผู้มีใจพอ ผู้พอเพียงนั่นเอง

๑๑ บทบัญญัติที่ ๖ : อย่ามาหากินกับการเมือง

และที่สำคัญ ข้อ (๖) นักการเมืองต้องไม่ทำงานการเมืองเป็นอาชีพ หากิน อันนี้อาตมาว่าเป็นข้อสำคัญมากเลย นักการเมืองไปทำงานให้สังคม ให้ประเทศชาติ ไม่ใช่ไปหากินกับงานการเมือง

๑๒ งานการเมืองไม่ใช่งานหารายได้

นักการเมืองที่มีสมรรถนะทำงานที่เป็นประโยชน์แก่สังคมได้แล้ว ให้สังคมเลี้ยงไว้ได้เลย จึงไม่จำเป็นจะต้องหารายได้มาให้ตน แม้แต่ใช้ภาษาว่า ไม่ต้องมาหากิน ให้คนอื่นเลี้ยงไว้ ให้รัฐเลี้ยงไว้

สำนวนทางธรรมว่า ชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น ปรปักษ์พิพาทา เม ชีวิกา แล้วเราทำงานให้แก่รัฐ ให้แก่ประชาชน ให้แก่สังคมประเทศชาติ

ด้วยสมรรถนะที่มีผลงานคุ้มตนหรือพึงตนได้แล้ว ตามข้อ (๔) เราจึงไม่เกรงกลัวเรื่องการเลี้ยงชีพ (อาชีวิกรภัย) ได้แล้วจริง

งานการเมืองคือการทำประโยชน์เพื่อประชาชน รับผิดชอบต่อประชาชนแท้

๑๓ บทบัญญัติที่ ๗ : มาเสียสละไม่ใช่ขึ้นค่าตัว

ข้อ (๗) งานการเมืองต้องเป็นงานอาสาเสียสละ นี่คือ นิยามที่อาตมานิยามความเป็นประชาธิปไตยจริง ๆ เลย

อาสาแล้วมาทำงานนี้จะเรียกร้องสิ่งตอบแทนไม่ได้

แต่นักการเมืองไทยขึ้นเงินเดือนให้ตัวเองเป็นว่าเล่น ทั้ง ๆ ที่ได้ทั้งเงินอะไรต่ออะไรมากมายแล้ว สวัสดิการก็นับไม่ถ้วน !

๑๔ เพราะขัดเจนเสียสละจึงไม่เกี่ยงกันไม่ริษยากัน

พวกเรานี่ จะเข้าใจดี ว่าการเสียสละคืออะไร สันโดษจริงแล้วเป็น

ถ้าไม่อกรบ ๑๑๔ จะไม่พบสัจจะ

อย่างไร จะได้แต่พยายามช่วยกันทำงาน ใครไม่มาก็ไม่เป็นไร ชาวอโศก
หลายคนไม่มาที่นี่เลย เราก็ไม่ว่ากัน คุณจะไปปลูกผักอยู่ ไม่อยากมา ก็
เรื่องของคุณ เพราะเรามีปัญหชัดเจนแล้วว่า ใครทำก็ใครได้ ใครไม่ทำก็ไม่ได้
ดังนั้นจึงไม่เกียจกัน ไม่ริษยากัน มันเป็นคุณค่าที่เราทำเราทำได้แท้ ๆ

๑๐ เพราะชัดเจนเสียสละจึงไม่รีรอเมื่อร้องขอ

ถ้าเป็นชาวอโศกที่เข้าใจดีแล้วระดับหนึ่ง แม้คุณทำงานอยู่ทางโน้น
แต่ถ้าบอกว่า ต้องมาช่วยที่นี่หน่อยมันขาดคน มันจำเป็น อันโน้นพอวางได้
ก็มา เขาก็จะมาได้

บางคนก็บอกว่าไม่มาหรอก มันยาก มันลำบาก มันร้อน

พอบอกว่า มาเถอะ มาฝึกหน่อยสิลำบากก็ดี ได้ฝึกฝน เขาก็มาทำ
เป็นต้น

อาตมาถึงบอกว่าพวกเราเป็นอิสระ มีเสรีภาพที่มีปัญญา ถ้าเห็น
เป็นงานส่วนรวม ก็เสียสละ อาสามาทำกัน

แล้วต่อไปมันจะต้องเสียสละมากกว่านี้ด้วย รู้ตัวนะ

ถ้าใครเห็นว่าไม่ไหวแล้ว ขณะนี้ก็หนักหนาสาหัสแล้ว รีบโดดออก
จากเรือนาวาบุญนิยมได้นะ

หรือใครเห็นว่านี่นาวาบุญนิยมจะพากันไปสู่แดนบุญ ใครจะมาด้วย
ก็โดดขึ้นเรือให้ทันก็แล้วกัน

๑๑ บทบัญญัติที่ ๘ : อย่าลำเอียง อย่าอคติ อย่าขลาดกลัว

ข้อ (๘) นักการเมืองจะต้องไม่มีอคติ อันนี้เป็นสังฆธรรม เราต้องมา
ล้างกิเลสเหล่านี้จริง ๆ ทั้งความอคติ ลำเอียงเพราะรัก ลำเอียงเพราะชอบ
ฉันทาคติ ลำเอียงเพราะชังเพราะไม่ชอบ โทสาคติ ลำเอียงเพราะว่ามัว ๆ
หลง ๆ โมหาคติ ลำเอียงเพราะกลัว ภยากติ

อาตมาเห็นสังคมนักการเมืองไทยนี้ โอ้โฮ มีภัยคติ กลัวจะ
เสียตำแหน่ง กลัวจะเสียลาภยศ กลัวจะเสียสรรเสริญมาก

แม้แต่กลัวจะเสียศักดิ์ศรีหรืออะไร ๆ อีกเยอะแยะ มีภัยคติสูงมาก
เยอะเลย แม้อย่างนั้นมันก็ซอมนั่นแหละมันก็มีอคติทั้ง ๔ อย่างนั่นแหละ ลำเอียง
เพราะเหตุใน ๔ ประเภทนั่นแหละ ลำเอียงเพราะกลัวก็เยอะเห็นชัดๆ
ต้องไม่มีอคติ

ต้องมาปฏิบัติธรรม!

ถ้าเราได้นักปฏิบัติธรรมบรรลุลหรรณวจริง ๆ ขึ้นไปบริหารบ้านเมือง
ทำงานให้แก่สังคมในระดับสูง ประเทศชาติจะไปได้ดี จะไปรอดแน่ เมืองไทย
เป็นเมืองพุทธ อาตมายังหวังอยู่ว่าจะไปรอด!

๑๑๒ บทบัญญัติที่ ๙ : ไม่เป็นทาสลาภยศสรรเสริญ

ข้อ (๙) นักการเมืองคือผู้มีอิสระแท้จริง ไม่เป็นทาสโลกธรรม นี่คือ
ตัวแท้

นักการเมืองต้องเป็นผู้หลุดพ้นจากลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ไป
ตามลำดับ

โสดาฯ ก็เริ่มไม่มีทุจริตแล้ว

สกิทาฯ โลภะราคะโทสะโมหะก็ลดลง ๆ

อนาคาฯ ก็ยังไม่มีแล้วเรื่องเสพติดภายนอก บริสุทธ์ทั้งกาย ทั้ง
โลกธรรม เหลือแต่อัตตาในโอปปาติกะ

คือ กิเลส ที่ไม่เป็นโทษเป็นภัยแก่โลกแล้ว มีแต่เศษกิเลสในจิตตนเอง
เท่านั้น ที่ยังกวนใจตนเองอยู่บ้าง ก. ซึ่งกิเลสส่วนนี้ในโลกสังคมภายนอก
ข. ถือว่าบริสุทธ์ ค. ยังไม่เป็นภัย

ยังเป็นพระอรหันต์ได้ ยิ่งพระพุทธเจ้านั้นแหละคือนักการเมืองตัวแท้!

บางคนฟังอาตมาพูด จะร้องว่า อู๊ย.. จะบ้าหรือเปล่า อรหันต์ท่าน

ถ้าไม่อกรบ ๑๑๒ จะไม่พบสัจจะ

ไม่มายุ่งแน่เรื่องอย่างงี้ พระอนาคามีท่านก็ไม่มายุ่งหรอก เอาที่ไหนมาพูด!

◎ พระอารีย์เจ้าของพระโคตมจะทำงานกับสังคม ไม่หนีปลีกเดียว
ไม่เป็นไร อาตมาเข้าใจ

พระอรหันต์ และพระอนาคามีแบบของคุณ เป็นคนละแบบกับ
ของอาตมา

พระอรหันต์ พระอนาคามี พระสกิทาคามี พระโสดาบันของอาตมา
ไม่เหมือนกับของชาวพุทธอีกมาก อาตมาเข้าใจ

เรามีพระพุทธเจ้าคนละองค์ก็แล้วกัน ไม่เป็นไร

พระพุทธเจ้าของอาตมานั้น ทรงสอนว่า อรหันต์ อนาคามี สกิทา-
คามิ โสดาบันจะทำงานอยู่กับสังคม เป็นประโยชน์แก่สังคมได้ยิ่ง ๆ ขึ้นตาม
ฐานะที่บรรลุนิพพาน

ยิ่งบรรลุนิพพานยิ่งทำงานกับสังคมมนุษย์ที่มากขึ้น ๆ พุทฺชนิตายะ
พุทฺชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ รั้งใช้ปวงชนอยู่อย่างนี้

อย่าลืมนะว่า อรหันต์ อนาคามี สกิทาคามี โสดาบันสำหรับอาตมานั้น
เป็นฆราวาสเป็นส่วนมากที่อยู่ในสังคม ตามที่ได้ยืนยันมาแล้วนะ

◎ การหาเสียงแนวใหม่ที่มีใช้น้ำเน่า

พวกเรานี่ คือผู้ที่รับใช้สังคมแท้ ๆ ไปหาเสียงกันอยู่ตอนนี้ แต่หาเสียง
แบบใหม่ แปรลกจากที่เคยมีในโลก จะต่างกับคนข้างนอกที่เขาไปหาเสียงกัน
อยู่ทุกวันนี้ว่า ผมจะไปรับใช้ท่านนะครับ ช่วยเลือกผมหน่อยนะครับ

สำหรับพวกเราไม่จ้างอนเขาอย่างนั้น เรารับใช้เขาไปเลย แล้ว
ประชาชนก็จะรู้เห็นเอง

ต่อไปในอนาคตเขาจะมาบอกเราว่า ท่านไปเป็นตัวแทนพวกเรา
หน่อยเถอะ เราขอให้ท่านไปทำหน้าที่อย่างนี้ เขาจะเห็นเอง เขาจะเข้าใจ
เขา จะมาขอเราไปเอง จึงจะชื่อว่า เราไปเป็น “ตัวแทนหรือผู้แทน” ทำงาน

รับใช้เขา

๑๑ การเมืองเก่าให้หัวหมา

อันนั้นเป็นลัทธิส่วนที่นักการเมืองทำอยู่ทุกวันนี้ ยังไปหลอกลวงเขา
ที่ไปทำปลก ๆ ให้กราบเขาไปทั่ว เขาบอกว่าแม้แต่หมาแต่หมาของบ้านโน้น
บ้านนี้ก็ให้เอละเอะไปหมด !

๑๒ การเมืองเก่าหาตัวแสนยาก

เสร็จแล้ว พอได้รับเลือกตั้งแล้ว โอ้โฮ หัวไม่เห็น หางไม่เห็น จะขอ
เข้าพบทีหนึ่งก็ยากแสนยาก แล้วก็อ้างว่างานเยอะ ออกมาพบไม่ได้

เอาเถอะ เราก็เห็นใจ เราก็เข้าใจอยู่หลายอย่าง แต่มันก็ลำเอียง
ส่อภาษา กิริยาส่อสกุลของมนุษย์ มันพอเข้าใจอยู่ มันก็จะเห็นได้ว่าคนจริง
คนเท็จคืออะไร

๑๓ การเมืองจริงต้องหลุดพ้นโลกีย์

เพราะฉะนั้น นักการเมืองจึงต้องเป็นผู้ที่มีอิสระแท้ ไม่ได้หลง ไม่ได้เป็น
ทาสลาภยศสรรเสริญโลกีย์สุขนันทน์เอง จึงจะเป็นผู้ที่สุดยอด เป็นอารยชน เป็น
มนุษย์เจริญ มนุษย์ประเสริฐที่จะสร้างสรรการทำงานให้แก่สังคมได้จริง ๆ

ก็ต้องคนผู้มีคุณสมบัติ “หลุดพ้นโลกีย์” แท้จริงเท่านั้นถึงจะจริงแท้
ใครล่ะ..? ก็ต้อง “โลกุตระบุคคล” ผู้บรรลุนิพพานแบบพุทธที่ลัทธิ
ทิฐิจริง ๆ จึงจะใช้...ใช่มั๊ย? ถึงจะมีปราชญ์เปลี่ยนแปลงการเมืองไทย
สำเร็จ

๑๔ ระบวงการหลุดพ้นโลกีย์แบบมิจฉาทิฎฐิ !

ขออภัยอดมาจำเป็นจะต้องพูดตรง ๆ ว่าต้องไม่ใช่ผู้ “หลุดพ้น” ที่
มิจฉาทิฎฐิอยู่แน่ เช่น ผู้ที่หนีโลกีย์เข้าป่า หลบหลีกหนีสังคม

โดยเข้าใจว่า ผู้ปฏิบัติธรรมจะไม่ยุ่งการเมือง หรือจะไม่มายุ่งกับสังคม
ต้องหลบอยู่แต่ในป่าเขาถ้ำ หรือนิโรธอยู่แต่ในภวังค์ สรุปก็คือ
แบบฤๅษีตาบสเทวนิยมนั่นเอง อย่างที่ชาวพุทธส่วนใหญ่ในทุกวันนี้ได้หลง
ผิดจึงบรรลุแต่ “มิจฉาผล” ช่วยสังคมไม่ได้เพราะไม่มี “โลกวิทู” ไม่รู้จัก
ล้มมาอาชีวะ ล้มมากัมมันตะ ฯลฯ

๑๐ : ก้าวข้ามตัวกูของกูพวกกู สู่มวลชนอื่นไพศาล

ข้อ(๑๐) **การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา เพื่อครอบครัว เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวก แม้แต่พ้นไปจากพรรคของตน**

การเมืองที่จะเป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ ที่เรากำลังคิดว่า มันเป็นการเมืองแนวใหม่ เป็นการเมืองที่จะสร้างประชาธิปไตยให้แก่ประเทศได้ ต้องไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา ไม่ใช่งานเพื่อครอบครัว ไม่ใช่งานเพื่อหมู่พวก ไม่ใช่งานเพื่อพรรค

แต่เป็นงานเพื่อบ้านเพื่อเมืองจริง ๆ เพื่อประโยชน์แก่มวลประชาชนตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า พหุชนหิตายะ อย่างเห็นได้เป็นเชิงประจักษ์

ต้องเพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว

พ้นไปจากหมู่พวก พ้นไปหมดแม้แต่พรรค

สุดยอดจริง คือ ไม่ได้เป็นทาสแม้แต่ลภยศสรรเสริญสุข สูงสุดยิ่ง ๆ ไม่เป็นทาสอวดตา จึงเรียกว่าผู้หมดตัวหมดตน

๑ อาริยะโสตาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์ พิสุจน์ได้ในยุคนี้แหละ

แล้วอาริยมมนุษย์อย่างนี้แหละ ที่คนทั้งหลายจะปฏิบัติได้ เป็นได้
ธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น อาตมาขอยืนยันว่า เป็นสวากขาตธรรมยิ่งที่สุด
สันทิฏฐิโก แปลว่า เอาตัวเองมาปฏิบัติ มาเลย มาพิสูจน์กันเลย
อกาลิโก ยุคนี้ ก็เป็นโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ได้ ขอยืนยัน
เอหิปัสสิโก มาปฏิบัติแล้วคุณจะได้ของตนเอง เป็นเอหิปัสสิโกะ จะ
รู้จะเห็นของตนเองเลยว่า เราบรรลุแล้วจริง

เราปฏิญาณต่อโลกได้ว่า เราสำเร็จแล้ว ธรรมของพระพุทธเจ้า
เป็นเช่นนี้เอง เพราะตัวเองมีอยู่ที่ตนเองย่อมเห็นของแท้เอง เป็นตถตา

จึงปรากฏเป็นพหุติพุทธอยู่ในสังคม ซึ่งจะพิสูจน์ว่า เราบรรลุธรรม
พระพุทธเจ้าจริง เขียวมาได้

หรือถึงกับแปลโดยอรรถกันว่า ทำให้มาพิสูจน์ได้ ตรงตาม สวาก-
ขาโตของพระพุทธเจ้าจริง ๆ

๑๑ ขออนุญาตคุยไม้สักหน่อยเถอะ

พูดอย่างซื่อ ๆ อย่างพวกเรา ทุกวันนี้พวกเราอย่อกอมปากออมคำนะ
ไม่ค่อยพูดคุยไม้เท่าไร ถ้าในอนาคตเราจะคุยไม้ก็ระมัดระวังปาก อาตมาก็
คุยไม้ตัวเองมาเยอะแล้วตอนนี้ มันดูเหมือนกับคุยไม้ แม้เราพูดความจริง
แต่มันดูใหญ่ เพราะคำที่พูดนี่มันเป็นบิกเวิร์ดส์ big words แต่ความจริง
มันเป็นเกรทเวิร์ดส์ GREAT WORDS

แต่เอาเถอะ ใครจะว่ายังไง อาตมาเข้าใจ ใครจะหาว่าอาตมา
บิกเวิร์ดส์ ก็แล้วแต่ อาตมาก็ว่าอันนี้มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ มันเป็นเดอะเกรท
มันไม่ใช่เดอะบิก เท่านั้น

๑๒ ระวังเค็ด...ประชาธิปไตย

ถ้าเราสามารถปฏิบัติตนหรือฝึกฝนตนเองเป็นนักประชาธิปไตย

ชั้นหนึ่ง เราก็จะได้ความเป็นประชาธิปไตยในประเทศ แต่ถ้าคนยังไม่เป็นนักประชาธิปไตยจริง เป็นแค่ประชาธิปไตยยัยยัย มันก็เป็นอย่างนี้แหละ มันก็ไม่ได้เรื่องอะไร มันก็ได้แค่นี้เท่านั้น

๑ เวลาสำคัญมาถึงแล้ว

ในเรื่องของเหตุการณ์ขณะนี้ อาตมาถือว่าอยู่ในช่วงระยะหัวเลี้ยว หัวต่อที่สำคัญมากของประเทศไทย มันมีปรากฏการณ์โหวตโน อาตมาก็ขบอกให้พวกเรา รู้กาลเวลาว่า ตอนนี้ทำไมต้องเป็นเรา

ที่มันต้องเป็นเรา ก็เพราะโลกหรือประเทศกำลังต้องการคนเสียสละจริงๆ ต้องการผู้ที่มีสันติที่แท้จริง ๆ มีอหิงสาจริง ๆ มีความซื่อสัตย์จริง ๆ มีความบริสุทธิ์จริง ๆ ที่จะมาร่วมกันทำงาน เพราะฉะนั้นอาศัยความรู้ความเห็นอาศัยมวลหมู่ที่มีภูมิปัญญาคุณลิก แม่นประเด็น

ที่ช่วยกันอยู่นี้สามประสาน เป็นเรื่องจริงที่เรา กำลังดำเนินการกันอยู่ ก็มีแค่นี้แหละ จะเรียกว่าเป็นไมเนอร์ตี minority ก็ได้ ยังไม่ถึงขั้นจะเป็นมาจอร์ตี majority ไม่ใช่กลุ่มใหญ่กลุ่มโตอะไรหรอก

๒ ขอแรงขอความร่วมมือได้ยืนไหม? ขอแค่นี้แหละ

จึงขอให้สิดว่า ตอนนี้ กำลังเข้าช่วงระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ ต้องการแรงงานและความร่วมมือ ถ้าคำพูดนี้จะได้ยินไปถึงประชาชนคนไทยทุกคน ก็กรุณา ลองตั้งใจฟังบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ยังดีกว่า ตอนนี้เราต้องการแรงงาน และหัวใจของผู้คนมาร่วมมือกัน อย่างน้อยที่สุดก็ ไปโหวตโน อย่างนอนหลับทับสิทธิ์ เพราะโหวตโน คือ ธรรมาวุธ

๓ ระวังค่ายกลลับ - ลวง - พราง

เพราะ ทุกวันนี้พวกนักการเมืองหลอกพวกเรา หลอกประชาชน

คนไทยให้มงบายว่า เรามีสิทธิ์แค่เลือกตั้ง แล้วเขาก็ใช้วิธีการโกงซับซ้อน ในตอนเลือกตั้ง ก็หาคนที่ เป็นบริวาร ช่วยโกง ให้ได้คะแนนเสียงมาก ๆ ก็ **“หาเสียงให้แก่ตัวเอง”** นั่นแหละ ทั้งโลก ด้วยการใช้อำนาจ ด้วยชื่อ ด้วยโกง ด้วยลวงพราง

นี่เป็นวิธีการของการเมืองที่อ้างว่าเป็น ประชาธิปไตย ทั่วประเทศ และทั่วโลก ทุกคนหาเสียงให้แก่ตัวเอง ให้แก่พรรคตัวเองเท่านั้น ซึ่งตรงกันข้ามกันกับข้อ (๑๐) ที่อาตมาสรุปให้ฟังแล้ว

๑๐ ต้นแบบโพ้นทะเลก็ยังเป็นตัวอย่างไม่ได้

แม้แต่ประเทศประชาธิปไตยอย่างประเทศอังกฤษหรืออเมริกาก็ตาม ล้วนหาเสียงให้แก่พรรคตัวเอง ให้แก่ตัวเองทั้งนั้น ผู้ยังมีความเป็น “ตัวกู ของกู” ก็ยังหาเสียงให้ตนเอง พรรคตนเอง แล้วก็หาบริวารประชาชนคนอื่น ๆ ให้หาเสียงให้ตนให้พรรคที่ตนชอบ ด้วยความพยายามอยู่เสมอ

ประชาชนไม่ได้เกิดสุจริตใจด้วยปัญญาบริสุทธิ์ ที่นิยมชื่นชมผู้ที่เราจะเลือกจริง แต่ความถูกต้องมันต้องจริงมีพหุติอันมาจากใจที่จริงบริสุทธิ์

๑๑ ยิ่งหาเสียงยิ่งไม่ใช่ของจริง

ฟังความจริงตรงนี้ ที่ถูกต้องคือบุคคลที่ดีจริงถึงที่แล้ว ถึงที่ ก็คือ คนนี้เป็นเบอร์หนึ่งซึ่งได้คะแนนเสียงประชาชนรักเชิดชูจริง ๆ เช่น ปาร์ตี้ลิสต์ คือเลือกมาทั่วประเทศ เลือกคนนี้ขึ้นมาเป็นที่หนึ่ง นี่คือ คนของประชาชนจริง ๆ เป็นต้นโดยคนปาร์ตี้ลิสต์คนนี้ไม่ต้องไปหาเสียงให้ตนเลย นอนอยู่ที่บ้าน

ไม่ต้องเอ่ยว่าเป็นพรรคไหนหรอก พรรคไหน ก็คนนี้แหละประชาชน ยกให้คนนี้ ที่ประชาชนเลือกโดยเขาไม่ต้องไปหาเสียงให้ตนเลย คนนี้เป็นเบอร์หนึ่งของประเทศสุจริตจริงอย่างนี้ ยิ่งของจริง ยิ่งไม่หาเสียงเลย ยิ่งยอดนักประชาธิปไตยเลย คนทั้งประเทศรู้จักเราดีแล้ว เราดีแหละเหมาะสม

ดังนั้น ยิ่งหาเสียงยิ่งไม่ใช่ของจริง ความจริงมันคมลึกอย่างนี้ เห็นมั๊ย?

๑ ของจริงจะมีคนช่วยเหลือตัวเอง

เพราะฉะนั้น ใครที่ยังไปหาเสียงให้ตัวเองอยู่ ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยจริง คนที่จริงประชาชนจะไปหาเสียงให้ เบอร์หนึ่งจริง ประชาชนจะไปหาเสียงให้ โดยไม่ต้องไปจ้างเขา เขาจะทำของเขาเอง เขาจะไปช่วยเอง นี่คือสัจจะของประชาธิปไตย คนจะมาหาเสียงให้เราโดยที่เราไม่ต้องบอกกล่าวเลย แม้บอกว่าไม่ต้อง ๆ ๆ เขาก็จะไปทำให้ เพราะเขาเกรงว่าเราจะแพ้คนอื่น นี่คือสัจจะ โหวตโน เป็นการหาเสียงแบบใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อนในโลก การเลือกตั้งครั้งนี้มีการหาเสียงที่แปลกประหลาด ก็ศึกษากันดูดี ๆ

๒ ประชาธิปไตยเป็นการรวมกลุ่มอย่างอิสระเสรีไม่มีบังคับ

การหาเสียงให้ตัวเอง ให้แก่พรรคตัวเองอยู่ จึงไม่ใช่ประชาธิปไตย ความจริงแล้วพรรคมันไม่มี การมารวมเป็นหมู่กลุ่มนี้มันเป็นธรรมชาติ อย่างพวกเรา พรรคสามประสานเป็นพรรคประชาชน ใครจะออกจะเข้าได้เลย ตามจิตวิญญาณ อิสระเสรีภาพ ไม่ต้องลงทะเบียน ใครเห็นด้วยวินาทีนี้ ก็มาร่วมวินาทีนี้ เห็นด้วยชั่วโมงนี้มาร่วมชั่วโมงนี้ เห็นด้วยเดือนนี้มาร่วมเดือนนี้ เห็นด้วยปีนี้มาร่วมทั้งปี เห็นด้วยชาตินี้จะร่วมกับคุณทั้งชาตินั้นแหละ เห็นไหม มันเป็นอิสระ มันเป็นไปตามความที่มีใจที่จริง ไม่มีอะไรกำหนด

หรือแม้บางคนตั้งใจจะร่วมกับหมู่นี้ทั้งชาติ แต่เสร็จแล้วมาเจอขบถ ก็ไม่เอา เขาจะถอนตัวไปเมื่อไหร่ก็ได้ ไม่ต้องลงทะเบียน ไม่ต้องบอกลาออก จะออกก็ออกไปเลย จะอยากเข้าก็เข้า ออกก็ออก นี่คืออิสระเสรีภาพลัทธิบูรณ มันจึงเป็นเรื่องที่จิตวิญญาณเป็นตัวตัดสินทั้งสิ้น จิตเป็นใหญ่จริงๆ

๓ ข้อดีของประชาธิปไตย ๒ ขา

ประชาธิปไตย ๒ ขาที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขจึงดีที่สุด

แข็งแกร่งกว่าประชาธิปไตยขาเดียว เพราะเป็นต้นไม้ที่มีทั้งเปลือกทั้งแก่น เป็นประชาธิปไตยที่มีทั้งกายและจิต ยิ่งผู้เป็นประมุขมีสันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด้น ยิ่งนั่นแหละคือ จอมจักรพรรดิที่ทรงมีเมตตา และเด็ดขาดยิ่ง

๑๐ ทางแยกต้องตัดสินใจระหว่างการเมืองเก่ากับการเมืองแนวใหม่

ที่นี่ ขอบอกว่าทำไมต้องไปช่วยกันกาโหวตโน คือ ตอนนั้นมันเป็นทางแยกของการจะเอาการเมืองเก่า หรือจะเปลี่ยนเป็นการเมืองแนวใหม่ ถ้าคุณยังไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งพรรคการเมืองที่ลงเลือกตั้งอยู่ขณะนี้ โดยคุณไม่เข้าใจ คุณก็ต้องไปเอาแบบเก่า

แต่ถ้าเข้าใจว่าตอนนี้อย่าเลือกตั้งเลยเลือกตั้งมากก็ได้พรรคเก่า ๆ คนหน้าเก่า ๆ นักการเมืองเก่า ๆ

ถ้าคุณเข้าใจอย่างที่อาดมาพูด จะเห็นว่า ผลมันใช้ไม่ได้หรอก อปรีชาไปได้บุญไรมาอยู่อย่างเก่า หนีเสือก็ปะจระเข้อยู่อย่างเก่า

๑๑ แค่ว่าให้ถูกก็เปลี่ยนประเทศ !

ถ้าเข้าใจอย่างนี้จริงเลยนะ คุณก็มาช่วยกัน อย่างนอนหลับทับสิทธิ์ มาช่วยกันโหวต แต่โหวตไม่ลงคะแนนเสียงให้ใคร มาลงช่องไม่ประสงค์จะลงคะแนนให้ใคร กากบาทในช่องที่เขาไว้เวลานั้น ตรงนั้น ดูดี ๆ แล้วค่อยกา

ถ้าเผื่อว่าคะแนนโหวตโนนี้ท่วมท้นแบบแลนด์สไลด์ landslide จริง การเมืองประเทศไทย เปลี่ยนแน่ ถ้าคะแนนเสียงโหวตโนมาอย่างท่วมท้น ดังที่อาดมาสมมุติแล้ว ใน ๓๐ ล้าน ถ้าโหวตโนได้ ๒๐ ล้านนี่เปลี่ยนแน่!

๑๒ แนวทางเลือกนายฯ วิธีที่ ๑

เพราะฉะนั้นอย่าไปสมมุติว่าจะเอาใครมาเป็นนายฯ การเปลี่ยนแปลง

นี่เป็นได้ ๒ นัย

(๑) ทีมพรรคประชาชน ก็ต้องจัดให้มีสภาประชาชนขึ้นมาเป็นสภาชั่วคราว แล้วก็เลือกประธานตัวจริงขึ้นมา นายกฯ ตัวจริง ประธานตัวจริงขึ้นไป แล้วก็เลือกคณะบริหารขึ้นมา นี่นัยที่ ๑

การเลือกคณะบริหารนั้นแหละวิถีประชาธิปไตย ประชาชนก็เลือกไปสิ แล้วมันจะไหวไหม ประชาชน ๖๐ กว่าล้านคน จะมาตั้งสภาประชาชน จะเอาสนามหลวงหรือจะเอาตรงไหนเป็นสถานที่ประชุมประชาชน ๖๐ กว่าล้าน คนก็จะมา ก็เอาทูกอาชีพมา อะไอย่างนี้เป็นต้น ซึ่งนั่นเป็นวิธีทำอย่างที่ดี ๑

๑๒ แนวทางเลือกนายกฯ วิธีที่ ๒

ทีนี้ ถ้าทำอย่างนี้แหละ จะไหวไหมละ แต่เอาตามข้อเสนอแนะ

นัยที่ (๒) ว่า พี่งพระเจ้าอยู่หัวเถอะ จะตั้งสภาประชาชนนั้นมันไม่ถ่าย เชื่อในพระปัญญาธิคุณของในหลวงพระองค์นี้ไหมละ

ถ้าเชื่อแล้วมอบพระราชอำนาจให้พระองค์เถอะ พระองค์ทรงเป็นประธานมาเลย ท่านก็จะทรงอย่างไร ท่านก็จะปรึกษา ท่านก็จะทำอะไรโดยพระองค์เอง โอ้อโฮ..ไม่มีปัญหาเลย

เอาตามว่าจะเกิดความยุ่งยากน้อย ความลำเอียงก็จะไม่มี การดึงดันต่อสู้อยู่เอาคนของข้า-ของเอ็ง ของคนนั้นของคนนี้ก็จะไม่มี ทูลเกล้าถวายพระราชอำนาจเต็มทีเลย

๑๓ การเมืองพลิกผันเมื่อมีราชประชาสมาสัย

ส่วนประชาชนได้ช่วยแล้วไง ช่วยกันโหวตโนกันเต็มที่จนได้มีการปฏิวัติการเมือง ปฏิวัติอย่างสันติ อหิงสาด้วยโหวตโนเป็นธรรมอาวุธ

นี่คือกำลังของประชาชนที่ร่วมทูลเกล้าให้พระองค์พระราชทานมา มัน

ก็เท่ากับราชประชาสมาสัยแล้ว

นี่คือราชประชาสมาสัย ให้ได้เถื่อนๆ อย่างนี้รับรองเลย

ในหลวงท่านจะทรงพอพระทัยแน่ ขอให้จริงเถื่อน

แต่ทุกวันนี้เราไม่จริงจัง เหลาะ ๆ แหละ ๆ ทำอะไรก็ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ทำอะไรก็ไม่ชัดไม่เจน แต่พระองค์ท่านทรงทำอะไรทุกอย่างชัดเจน แม่น ประเด็น ทุกอย่างถูกต้อง แต่ผู้รู้ไม่ทันก็ 모르 ท่านเป็นนักรัฐศาสตร์นะ นิติศาสตร์ด้วย อันนี้แหละถึงเวลาวาระที่สมควรอย่างยิ่ง

๑ โนอีเล็กชั่นช่วยไม่ได้ต้องโหวตโนเท่านั้น

เพราะงั้น อาตมาถึงบอกว่านี่เป็นวาระสำคัญที่ประชาชนควรจะตื่น ขึ้นมารู้ยุครู้กาลว่า ยุคนี้ ขณะนี้ เป็นยุคเทศกาลเลือกตั้ง

บางคนที่ไม่เห็นว่าไม่ควรเลือกตั้ง พวกนี้เห็นว่าควรจะไม่อีเล็กชั่น (no election) พวกนี้แหละต้องมาช่วยกันโหวตโนให้เต็มที่ เพราะคุณจะไม่รับ ไม่ให้มีการเลือกตั้ง มันไม่ได้แล้ว

แต่มาถึงวันนี้แล้ว ก็ยังมีบางคนไม่เชื่อไม่ฟัง

ทั้ง ๆ ที่บอกแล้วว่า เราก็ตอบใจเรื่องโนอีเล็กชั่น แต่ว่าเหตุปัจจัยมัน ไม่ให้ เราก็ต้องมาเอาโหวตโนก่อน อย่าเพิ่งดันทุรังเลย

เราไม่เถียงนะว่า การเมืองแย่ ๆ แบบนี้ ไม่มีการเลือกตั้งเลย มันดี เลือกตั้งคราวนี้เราไม่เห็นด้วย จะเลือกตั้งใครมาทำไม คว้าไปเลย แต่จะมีวิธีไหนล่ะที่จะล้มมัน ?

๑ คุณนั่นแหละ...ช่วยได้ !

เพราะงั้น ถึงบอกว่าขณะนี้มันต้องอันนี้แหละ มาช่วยกัน นี่ธรรมาธิ เพื่อที่จะให้มาโหวตโนให้มาก ๆ ไม่ว่าลูกเล็กเด็กแดง ไม่ว่าแก่ว่าเฒ่า ช่วยกัน งวดนี้ ต้องอาศัยคุณแล้วละ ต้องรบกวนคุณแล้ว ช่วยหน่อยเถื่อน

รณรงค์เพื่อทำความเข้าใจอันนี้กัน แล้วก็ไปปฏิบัติ

นี่เป็นเรื่องของสากล ไม่ใช่เรื่องพริกแพลง ไม่ใช่เรื่องที่โม้กัน มันรู้ทั่วโลก รับรองว่า ประชาธิปไตย อย่างนี้ทั่วโลกเข้าใจ

อาตมามั่นใจว่าเข้าใจ เพราะฉะนั้นลงมาช่วยกันทำงาน นี่ให้เต็มที่ มีเวลาอีก ๒๐ กว่าวัน วันนี้เพิ่งวันที่ ๑๒ วันที่ ๓ กรกฎาคม เป็นวันเลือกตั้ง มาช่วย ๆ กัน

ขยันขึ้นอีกสักนิด อย่างนอนหลับทับสิทธิ์เลย

๑ ย้อนมาอ่านบทพจนบทวิอีกสักครั้ง

ที่อาตมาเอาบทวิมาอ่านไปแล้วว่า ศาสนาพุทธเป็นประชาธิปไตย อย่างยิ่ง ไม่ใช่อาตมาพูดโม้เม ไม่มีหลักฐาน

พุทธ เป็นศาสนาแห่งอารยภูมิ

อารยะคืออะไร คือภูมิตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป

อารยภูมิคือ ถ้าคุณได้ธรรมนั้นแล้วมันคือคุณสมบัติอันประเสริฐของผู้ที่ได้ มันยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน

๑ ยิ่งกว่าเอกราชทั้ง

ทั่วไพท

ยิ่งกว่าสวรรคาลัย

เลิศล้ำ

ยิ่งกว่าอธิปไตยใด

ในโลก ทั้งปวง

คือประชาธิปไตยแท้

กว่าอ้างอิสรา

นี่คือความจริง พระพุทธเจ้าท่านตรัส และพระพุทธเจ้าท่านก็มีทฤษฎี มีหลักสูตรสอนให้คนมาบรรลุเข้าถึงความเป็นมนุษย์แบบนี้

๑ การได้เอกราชใด ๆ ก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่ากับการได้อารยะ !...งั้น ?

มนุษย์อารยะระดับเบื้องต้นเลย ท่านก็บอกว่าเป็นความประเสริฐที่ยิ่งกว่าเอกราชใด ๆ แล้ว

แม้เริ่มขึ้นโศดามัน ยังประเสริฐกว่าเอกราชใด
อาริยะนี้เป็นความประเสริฐยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน เพราะ
ว่ามันหลุดพ้นออกมาจริง
ทั่วทั้งแผ่นดินนี้เป็นโลกีย์
ตกเป็นทาสลาภยศสรรเสริญ โลภียสุข ซึ่งเป็นสุขโง่ ๆ
มีอวิชา หลงสุขจากอบายมุข
แค่คำว่าอบายก็คือโลกต่ำ ปุถุชนหลงว่ามันเป็นสุข ก็หลงติดยึดอยู่
อย่างนั้น

โศดามันปฏิบัติให้หลุดพ้นออกจากโลกโลกีย์อย่างนั้น หมดสุข-
หมดทุกข์จากโลกอบายนั้นเลย เช่น โลกที่แย่งกันเป็นนักการเมืองยุคนี้
โลกอบาย คือ สังคมที่สุขทุกข์อยู่กับอบายนั้น มีมากเหลือเกินยุคนี้
เมื่อหมดสุขหมดทุกข์อย่างนั้น ก็เป็นคนที่มีเวลาเหลือ
แรงงานเหลือ ทุนรอนเหลือ
เพราะว่าเอาคืนมาได้จากที่ไปหลงผิดต้องจ่ายให้แก่โลกอบาย
เมื่อเหลือทุนรอน เหลือแรงงาน และเหลือเวลาอีกด้วย เราก็ได้ความ
สูญเสีย ที่ยิ่งใหญ่ของคน คินมา
นั่นก็คือ ๓ อย่างนี้ ๑. เวลา ๒. แรงงาน ๓. ทุนรอน

๑ อาริยะแต่ละระดับท่านหลุดพ้นจากกิเลสตัวไหนบ้าง ?

โลกโลกีย์นั้น เอาเงินไปถมไปเท เอาสมบัติอะไรไปให้ แรงงานก็ทุ่ม
ลงไป จึงเสียทั้งแรงงาน แรงกาย แรงสมอง และเวลา กับเรื่องอบายเหล่านี้
ความสูญเสีย ๓ อย่างนี้ยิ่งใหญ่มา
ผู้ที่หลุดพ้นจากอบายโลกต่ำนั้นมาได้ ก็เอา ๓ อย่างนี้มาสร้างสรรค์
มาใช้ประโยชน์ในโลก

เพื่อยกระดับสูงขึ้นจากโศดามัน ก็มาลดกิเลสต่อไปในอีกระดับหนึ่ง

คือหลุดมาจากโลกที่ยังไปหลงไหลในกาม ในโลกธรรม ที่ยังมีขึ้นสูงขึ้นไปอีก
เพราะโสดาบันยังติดลาภยศสรรเสริญอยู่พอสมควร โลกียสุขก็ยัง
มีรูปสกลันเสียงสัมผัสก็ยังติด อัตตาก็ยังมี ก็ลดลงไปอีก เป็นสกิทาคามี
ลดลงไปเรื่อย ๆ... เรื่อย ๆ... เรื่อย ๆ จนกระทั่งหมดกาม หมดโลก
ธรรม หลุดพ้นจากโลกกามารมณ์ โลกที่ต้องสุขด้วยรูปรสกลันเสียงสัมผัส
สุขเพราะได้เสพรสโลกีย์ต่าง ๆ นั้น
ถ้าหยุดโลกภายนอกที่หลงลามาหลงยศหลงสรรเสริญหลงอะไรต่อ
อะไร ได้หมด โลกธรรมก็ไม่มี เป็นอนาคามี
เพราะขั้นสกิทาคามีนี้มีมาเรื่อง - ยาว - เยอะ ลดลงมาจนกว่าจะเป็น
อนาคามี

๑๐ พระอนาคามีท่านเหลือแต่งงานละเอียดย

อนาคามีก็ศีล ๑๐ สบายแล้ว ไม่ต้องแย่งลาภยศสรรเสริญ
โลกียสุข ไม่ต้องติดรูปรสกลันเสียงสัมผัสอะไรกับใคร อัตตาก็ต่ำลง เหลือ
อัตตานิดเดียว

มีเศษกาม รูปราคะ อรูปราคะ ก็เลสภายในตนน้อยหนึ่งเท่านั้น
มานะถือดีถือตัว ยึดดี อนาคามีจะยึดดี ก็ลดลง ๆ

ตรวจสอบอุทธัจจะ สิ่งที่ยังกระเซ็นกระสายฟุ้งฟอย ฐิละองอะไร
ก็ล้างให้หมดจด จนรู้แจ้งพ้นอวิชชาสังโยชน์

สุดท้ายถึงสัญญาเวทิตนโรธก็เป็นอรหัตต์จริง ในร่างฆราวาสหรือ
ในร่างของนักบวชได้ทั้งนั้น

๑๑ ตลาดอาริยะต้องการฆราวาสมากกว่านักบวช !

นักธรรมะที่บรรลุนิพพาน เป็นโสดา สกิทา อนาคา อรหัตต์ ควร
เป็นฆราวาสมากกว่านักบวชด้วยซ้ำ

ถ้าไม่อกรบ ๑๓๐ จะไม่พบสัจจะ

แต่นักบวชก็ต้องมีพอสมควร เป็นหลักเป็นแก่นยุคไหนก็แล้วแต่เถอะ
นักบวชก็ย่อมน้อยกว่าฆราวาส

เพราะฉะนั้น ฆราวาสก็คือ พุทธบริษัทองค์รวมที่จะช่วยเป็นเมือง
ศรีอาริยเมตไตรย

ฆราวาสรวมอยู่เป็นอุบาสก อุบาสิกา ภิกษุ ภิกษุณี พุทธบริษัท ๔
ซึ่งเป็นอาริยชนทั้งนั้น

ส่วนนักบวชชาย นักบวชหญิงนั้นก็เป็นส่วนแกน ที่เป็นตัวอย่าง
เป็นหลักสำคัญให้เห็นเลยว่า ท่านก็อยู่ทางนี้ อย่างนี้

ดำรงสมณสาธูปชัต ๑ ไม่นุโลมเกินขีดเหมือนฆราวาสทำ

๑๑ ความลึกซึ้งสูงสุดคืนสู่สามัญจะช่วยสังคมได้

อย่างฆราวาสแม้ท่านบรรลุแล้วจริง จะเป็นอรหันต์ เป็นอนาคามีจริง

ท่านต้องคลุกคลีเกี่ยวข้องกับลาภยศสรรเสริญ ต้องไปคลุกคลีอยู่
กับรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส กับผู้หญิงผู้ชาย ต้องไปแสดงเหมือนกับมี
อัตตามานะอะไร

จริงอยู่ท่านต้องไปเกี่ยวข้องกับซึ่งท่านไม่ติดหรอกถ้าท่านบรรลุจริงแล้ว
แต่คนจะเข้าใจไม่ได้ว่า ท่านสูงแล้ว แต่ต้องสูงสุดคืนสู่สามัญ ปฏิบัติสัจจะ

ท่านจึงอนุโลมปฏิโลม ใช้สัจจานุโลมิกญาณ ทำงานกับสังคมให้มีผล
แท้จริง ซึ่งเหมือนกับท่านยังมีความอยาก แหม..เหมือนกับอยากได้ตำแหน่ง
ยศศักดิ์ อยากจะได้ลาภได้ยศ อยากจะให้ใหญ่อยากจะดัง

ขอร้องเถอะ อย่างที่อาตมามาทำนี่แหละ มันเหมือนอย่างนั้นเลย ที่
อาตมามาทำนี่ ใช่ไหม ?

๑๒ อาตมาสร้างคนเพื่อให้คนไปสร้างสังคม

แต่ที่จริง อาตมาบอกแล้วอาตมาไม่เอา หรือแม้ที่สุด บอกได้เลย

ว่าชาตินี้ ถ้าจะให้อาตมาไปรับตำแหน่งทางการเมืองนี้ ตำแหน่งไหนก็ไม่เอา
ต่อให้เป็นพ่อนายก ๆ ก็ยังไม่เอาเลย พ่อนายก ๆ นี่ใหญ่กว่า
นายก ๆ นะ ก็ไม่เอา!

อาตมาจะทำคนเพื่อให้ไปทำงานให้แก่สังคม
เพราะงั้นใครจะไปเป็นนายกฯ ใครจะไปเป็นรัฐมนตรี จะไปเป็นอะไร
อาตมาสนับสนุน เพื่อไปทำงานให้แก่สังคมจริง ๆ

แล้วต้องเป็นนายกฯ เป็นรัฐมนตรี เป็นอะไรต่ออะไรที่รับใช้
ประชาชนจริง ๆ นะ อย่าไปหลอกลวงเอาตำแหน่งหน้าที่พวกนี้ไปกอบโกย
ลาภยศสรรเสริญโลภียสุข หรือดีไม่ดีก็ไปขบถคดโกงทุจริตอะไรอีก มันบาป!

อาตมาพูดเป็นธรรมะ ใครอย่าไปทำ บาปมีจริง แต่ถ้าคนไม่เชื่อ
บาปไม่เชื่อบุญ เขาไม่เชื่อไม่มีธรรมะจริง ๆ เขาก็ฟังหูทวนลมไปอย่างนั้น
สำหรับคนไม่บรรลุนิพพานจริง

มันต้องเป็นคนที่มีธรรมะจริงระดับสูงเพียงพอถึงจะเชื่อขั้นไม่ทำบาป
เพราะงั้นก็เรื่องของเขา บาปใครบุญมัน อาตมาไม่ได้มีปัญหาหรอก
เรื่องนี้

๑๑ เรื่องอินไตยของโพธิสัตว์ ! จะเป็นนักบวชหรือเป็นจักรพรรดิ เป็นความเหมาะสมของแต่ละยุค

ชาตินี้ อาตมามีหน้าที่ต้องทำงานด้านนี้ อาตมาเป็นโพธิสัตว์ที่ต้อง
ทำงานในฐานะนักบวช

ตอนพระพุทธเจ้าประสูติ พราหมณ์ที่ทำนายอย่างเก่งเลยนะ ทำนาย
ว่าท่านจะต้องได้ ๒ คติ มีทำนายคติเดียวอยู่คนเดียวคือโกณฑัญญะ บอก
ว่าท่านจะต้องได้เป็นพระพุทธเจ้า

พราหมณ์อีกหกคนบอกว่า ถ้าอยู่เป็นฆราวาส ก็จะเป็นจอมจักรพรรดิ
ถ้าบวชก็จะเป็นพระพุทธเจ้า ๒ คติอย่างนี้

ถ้าไม่อกรบ ๑๓๒ จะไม่พบสัจจะ

อาตมาบอกได้เลยว่า พระพุทธเจ้าท่านไม่ไปเป็นจอมจักรพรรดิหรอก เพราะระดับพระพุทธเจ้าย่อมไม่เป็นจอมจักรพรรดิแล้ว

อาตมาจะพูดต่อไปนี้เป็นอจินไตยหน่อย มันมีประวัติศาสตร์ที่คุณตามไม่ถึง แต่อาตมารู้ ในบางยุคนั้นใช่ ท่านจะไปเป็นจอมจักรพรรดิเพราะท่านยังบำเพ็ญที่จะต้องไปทำภาระนั้น ด้านนักบวชนั้นมันต้องพัก ท่านจึงต้องไปเป็นจอมจักรพรรดิ

มันเป็นเรื่องของการบำเพ็ญบารมี แต่ยุคนี้เป็นไม่ได้ ไม่ใช่ยุคนั้น

๑๐ ยุคนี้โพธิสัตว์ต้องแยกงานจะฆราวาสหรือนักบวชแบ่งไปเลย

อย่างเช่นขณะนี้ นักบวชนี้ละ จะมาเป็นพระเจ้าแผ่นดินด้วย จะเป็นนักบวชด้วย เหมือนกับทิเบตไม่ได้แล้ว

เป็นจอมจักรพรรดิด้วย เป็นนักบวชด้วยไม่ได้ ยุคนี้ไม่ได้ เพราะต้องรับผิดชอบเยอะ

นักบวชก็ต้องสอนคนเป็นหลัก

แต่ผู้บริหารบ้านเมืองต้องทำงานคลุกคลีเกี่ยวข้องกับอะไรต่ออะไร ต้องอยู่กับประชาชนเยอะ ต้องรับผิดชอบงานการ ต้องสร้างต้องสรร

ต้องเป็นเหมือนอย่างฆราวาสเกือบทุกแบบ มันมากกว่ากันตั้งเยอะ ทำไม่หวาดไม่ไหว

ถ้าเป็นนักบวชมันดูไม่งาม มันซับซ้อน ลับสน

ไปเป็นฆราวาสจะทำได้เยอะ ก็ให้ไปเป็นฆราวาสกัน ฆราวาสนั้นแหละทำได้ และทำได้มากกว่า

ยุคไหนก็ได้ ผู้ที่ยิ่งใหญ่ท่านจะต้องไปเป็นฆราวาส ไปเป็นจอมจักรพรรดิ แต่ไม่ใช่จักรพรรดิเหมือนเจงกิสข่าน หรือเหมือนกับฮิตเลอร์ หรือเหมือนนโปเลียน เหมือนอย่างอเล็กซานเดอร์มหาราชนะ ไม่ใช่ !

ที่เที่ยวไปบุกรุกเขา ไปฆ่าคนเป็นเบืออย่างนั้น

อย่างน้อยเหมือนกับพระเจ้าอโคทมหาราชในภาคปลายพระชนม์ชีพ
ก็ยังพอเห็นได้เป็นรูปลักษณ์ ไม่ใช่ภาคต้นนะ

ภาคต้นไม่เอา ไปเที่ยวได้บุกรุกเขา ล่าอาณาจักรแบบนั้นไม่ใช่
จอมจักรพรรดิหรอก จักรพรรดิเก้!

จอมจักรพรรดิแท้จริงต้องใช้บุญญาบารมี บุญนิยม นี่ก็เข้าใจยากแล้ว
ประชาชนยุคนั้นต้องไม่เหมือนยุคนี้... เหมือนกับประเทศไทย

ประเทศไทยนี้เป็นเมืองที่มีสยามเทวาริราชจริงๆ แม้มีเหตุการณ์
รุนแรงขนาดนี้ อย่างเหตุการณ์เดือนเมษายน หรือพฤษภาคม โอโฮ..ไม่ไหว
เพราะงั้นคนไทยมีตัวอย่างนั้นแล้ว มาถึงวันนี้ไม่เอาแล้ว!

๑ การประท้วงทางการเมืองของไทย เป็นเอกลักษณ์โดดเด่นยากจะเลียนแบบ

มาถึงวันนี้มันจึงมีคุณภาพของงานประท้วงทางการเมือง มันได้
ขนาดนี้ นี่เป็นเรื่องของประเทศไทย

ประเทศอื่นจะเลียนแบบไม่ง่ายแน่ ขอยืนยัน

นี่ตอนนี้หลายประเทศก็ประท้วงกันอยู่ ฆ่าแกงกันอยู่ไม่รู้จักหยุด แล้ว
เขาก็ไปจับมือกับต่างประเทศ

ไทยขณะนี้มีคนจะทำ ระวังอย่าไปให้ต่างประเทศเข้ามาเอี่ยวละลาบ
ละล้ง เดี่ยวจะเกิดศึกใหญ่ในประเทศได้ !

เมืองไทยมีคุณสมบัติ และมีอำนาจเพียงพอที่จะรักษาอธิปไตยของ
ไทยได้ โดยไม่ต้องไปพึ่งพหุภาคี ไม่ต้องเลย ขอยืนยัน

๑ ปิดประเทศพิสูจน์คุณภาพกันมั๊ย ?

เชื่อไหมว่าเมืองไทย ขณะนี้ปิดประเทศได้เลย โดยเฉพาะมีพระเจ้า
อยู่หัวพระองค์นี้ เอาไหม ? ไปรอดแน่

ปิดประเทศเลย จริง! อาตมามั่นใจเลย
ขอให้ฟังในหลวงให้ดี ๆ เถอะ แล้วทำตามในหลวงจริง ๆ
มาเป็นข้าราชการอารียะ เป็นนักรการเมืองอารียะกันให้เต็มที่เถอะ
ทุกวันนี้มันไม่ใช่ข้าราชการ มันไม่ใช่नักรเมืองแล้ว มันขบถ
ราชการ ขบถการเมืองจริง!
เพราะจนถึงบอกว่ามันไม่ไหวแล้ว มันต้องมาเปลี่ยนแปลง!

๑) ยิ่งกว่าได้เอกราช ยิ่งกว่าได้สวรรค์คือได้อารียะ ขออย่าซ้ำอีกที่

พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า เอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน มันเป็นเอกราชจริง ๆ
เมืองไทยก็หลงผยองว่าเมืองไทยเป็นเอกราช แต่ยังไม่ใช่
จะเอกราชจริงต้องมีอารียธรรม คนต้องเป็นอารียชน ถึงขั้นโสดาบัน
เป็นขั้นต้นได้จริง เพียงพอ

จึงจะเป็นเอกราช เป็นสวรรค์

สวรรค์ของพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ยิ่งกว่าสวรรค์คือได้อารียะ นี่แหละสวรรค์
นี่พวกเราเทวนิยม นี่เองที่อยู่สวรรค์ทั้งนั้นเลย

นี่เทวดาทั้งนั้นนะนี้ รู้ตัวหรือเปล่าว่าเป็นเทวดา แต่ไม่ใช่เทวดา
แบบเทวนิยม ?

๑) ความแตกต่างเทวดาแท้ - เทวดาเทียม

เทวดานี้ เอาที่จิตวิญญานนะ จิตวิญญานที่ไม่ได้เบียดเบียนใคร
จิตวิญญานไม่ได้หลงเป็นทาสลาภยศสรรเสริญโลกียสุข

จิตวิญญานไม่ใช่ไปติดกาม ไปติดโลกธรรม

นั่น..มันเทวดาที่ไม่มีเอกราช ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า

เป็นแค่เทวดาทาสกามารมณ์ หรือเป็นแค่กามเทพที่ยิงลูกศรอาบ
น้ำผึ้งมอมเมากันให้มกมายไม่รู้จักหยุดจักหย่อนอยู่ชั่ววันนิรันดร์

เทวดาที่ยังหลงลาภยศสรรเสริญสุข ยังเป็นเทวดาทาสโลกีย์
เทวดาเท็จ เทวดาสุขลลิกะ ที่เป็นสุขเท็จ เป็นสมมุติเทพ

ต้องชัดเจนแม่นยำประเด้น ในสมมุติเทพกับอุบัติเทพ วิสุทธิเทพ

ถ้าเข้าใจเทวดาอย่างนี้ ไม่ชัด ไม่คมลึก ไม่แม่นยำประเด้น ยังไม่สามารถ
บรรลुरुธรรมะชั้น “อเทวนิยม” (ลัทธิไม่หลงอัตตาไม่ยึดถืออัตตา) ยังไม่ใช่ “อเทวนิยม”

ยังเป็น “เทวนิยม” (ลัทธิยึดถืออัตตา) อยู่

ยังมกมายไม่รู้จักกาม ไม่รู้จักอัตตา

ไม่รู้จักอาตมัน ไม่รู้จักปรมาตมัน แต่หลง “ยึดถืออัตตาที่ได้แค่คำพูด”

(อัตตวาทุปาทาน)

เป็นแค่ “ผู้ยึดถือลัทธิอัตตา” (อัตตวาทุปาทาน)

เพราะไม่รู้จักจิตวิญญาน ไม่รู้จักอัตตาหรืออาตมัน ไม่เคยสัมผัส
ปรมาตมัน

๑๐ เทวตาจริงต้องหลุดพ้นกิเลสเหล่านี้

ผู้ที่รู้จิตวิญญานจริง รู้เทวดาที่จริง คือคนที่มีภูมิอเทวนิยม

เป็นผู้ “พ้นยึดถือลัทธิอัตตา” คือ พ้นอัตตวาทุปาทาน

ขั้นต้นต้องพ้น “โอฬาริกอัตตา” ที่เป็นสัตว์อบาย จึงจะเป็นผู้รู้จักจิต-
เจตสิกได้แท้

คือ รู้จัก “สัตวโอปปาติกะ” (สัตตา โอปปาติกะ) แล้วกำจัดโอปปาติกะ
ที่เป็นอัตตา (อาตมัน) สำเร็จ

จึงมีจิตวิญญานบริสุทธิ์ ขึ้น ไปเป็นลำดับ ๆ

ขั้นต้นนี้ชื่อว่าโสดาบัน

นี่แหละ คือผู้มีคุณสมบัติแห่งความเป็น “ก๊อด” (God) ที่แท้จริง ใน
ร่างคนที่มีชีวิตเป็น ๆ

จึงเป็น “ผู้สร้าง” แล้วก็ “ผู้ให้” แก่มวลมนุษยชาติ

๑ เทวดาแท้ต้องห้าห้าห้านราคะ - โทสะ - โมหะ

นั่นแหละเทวดาแท้ ไม่ใช่เทวดาเสพลุข

แต่เป็นเทวดาผู้สร้างผู้ให้

ไม่ใช่เทวดาติดโลก เสพลุขกิเลส เพราะไม่ได้เสพราคะ ไม่ได้เสฟโทสะ หรือสมใจในโทสะ

แต่เป็นผู้ห้าห้าห้านราคะ - โทสะ - โมหะได้ กำจัดมันได้

มันไม่ได้สมใจสะใจในกิเลส มันไม่ได้อร่อยแล้ว มันไม่มีรสใด ๆ ไม่มี รสโทสะ ไม่มีรสโลภะ ไม่มีรสราคะ

เทวดาแท้ไม่มี “รสโลกีย” พวกนี้

๒ เทวดาของอเทวนิยมคืออุบัติเทพที่มีสุดขอมมหาสมบัติ

นี่คือ เทวดา ที่ชื่อว่า “อเทวนิยม” เป็นเทวดาที่ “จิต” ผุดเกิดได้ สำเร็จ “เกิด” อย่าง “โอปปาติกโยนิ”

ซึ่ง “ตาย” จากอบาย “ผุดเกิด” เป็น “อุบัติเทพ” ไม่ใช่ “สมมุติ เทพ” เพราะ “หลุดพ้นจากสมมุติเทพ” ไปได้แล้ว

เจริญเป็นไปตามลำดับ ชั้นของโสดาบัน

จะเป็นสภิกษาคามีก็ตรัสโลกียไปอีกให้ได้มากขึ้น ๆ ตามลำดับ

จึงเป็นผู้ที่มีเอกราช ยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน

มีสวรรค์ที่ ยิ่งกว่าสวรรค์เลย เลิศแล้ว

และเป็นผู้มีอธิปไตย ยิ่งกว่าอธิปไตยใด ๆ ในโลกทั้งปวง

นี่แหละคือ ผู้มีอำนาจอธิปไตย ที่ยิ่งกว่าอธิปไตยใด ๆ ในโลกทั้งปวง ไม่ใช่แค่ภาษานะ ไม่ใช่เล่นลิ้น แต่เป็นภาวะแห่งความจริง !

เริ่มต้นเป็นโสดาบาก็จะมีคุณสมบัติอันนี้ ประเสริฐยิ่งกว่าได้เอกราช ทั่วทั้งแผ่นดิน นี่ไม่ใช่ภาษาลอยลม เป็นภาวะที่เป็นจริง

มาถึงวาระนี้อาตมาก็หิบบายันยัน ขยันให้ตรงกับกาละ ขยายธรรม

ในกาละ

ผู้ฟังธรรมด้วยดี สุตสุสัง ลมเต ปัญญัง พังติ ฯ แล้วจะได้ปัญญา
จะได้เข้าใจ ได้รู้ว่าเป็นคืออะไร

๑๐ หากไม่เห็นด้วยกับแนวคิดนี้ก็ไม่ว่ากัน

นี่คือ ลัทธิที่เป็นปรมาตมลัทธิ ตามที่อาตมามีของตนในตน เป็น
ภูมิรู้ในความเป็นโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ ตามนัยสำคัญที่พูดไปนี้
นี่พระพุทธเจ้าของอาตมาสอนอย่างนี้

ส่วนใครจะมีพระพุทธเจ้าคนละองค์กับอาตมาก็ว่ากันไป อาตมาไม่ไป
ทะเลาะด้วย ไม่เถียงด้วย ไม่เอาชนะด้วย ไม่ไปยื้อแย่งใด ๆ ใครด้วย

เขาจะยืนหยัดยืนยัน ดีไม่ดีเขาจะพยายามมาปราบอาตมา ปราบก็
ปราบ อาตมาก็เลียงเอา รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหางไปตามประสาอาตมา
อาตมาไม่ไปชกไปต่อกันไปตีรันฟันแทงกับใครหรอก

แต่อาตมาจะทำงาน สร้างสรรอันนี้ให้เกิดให้ได้ประโยชน์ตามประสา

๑๑ ปีของพ่อท่านชนะรายทางมาเรื่อย ๆ

ด้วยเทคนิคสัปปริสธรรม ๗

มาถึงวันนี้อาตมาทำงานมา ๔๐ กว่าปี ก็คิดว่าได้ผลพอสมควร
ทุกวันนี้อาตมาทำงานก็ยังเห็นผลอยู่ว่า มันมีอัตราการก้าวหน้า
แบบชนะรายทาง ตามจำนวนอาจารย์ปานเทพ

เห็นจริง ๆ เห็นความชนะรายทางอยู่เรื่อย ๆ

อาตมาไม่เล็งผลเลิศ อย่างที่คาดว่าจะได้ตามโครงการ ที่นักวิชาการ
ทำ ๆ กัน เช่น โครงการ ๕ ปี คาดว่าจะได้เท่านี้ ๆ อาตมาไม่ใช้สูตรแบบนี้

อาตมาใช้สูตร สัปปริสธรรม ๗ ประการ ไปตามกาละ แล้วก็
คำนวณอรรถะ ธรรมะ ไปตามสิ่งที่มันเกิดจริงเป็นจริง แล้วก็ดูตามกาละ ตาม

บุคคลด้วย ดูตามหมู่กลุ่มด้วย โดยเฉพาะดูตนประมาณตนเป็นสำคัญ

ตอนนี้ก็ทำอยู่ในเมืองไทย ประิสัญญฤตา ทำกับหมู่กลุ่มคนไทยก่อน ช่วยสังคมไทยก่อน อาตมาก็อยู่ในกรอบของเมืองไทย ใครจะชวนให้ออกจากเมืองไทยตอนนี้ อาตมาว่ายังไม่อ้าขาพวาปีก

เพราะฉะนั้นใครจะไปหาเสียง ไปสร้างศาสนาให้มันทั่วโลก จะต้องไปเผยแพรศาสนาพุทธให้กว้างไกล ก็แล้วแต่ อาตมายังเห็นตนเองว่ายังไม่สามารถปานนั้น ฐานะไม่ถึงขั้นนั้น และกาละอาตมาก็ว่ายังไม่ถึงเวลา

อาตมาเห็นว่าเอาไทยนี้แหละให้มันเป็นพุทธอย่างเพียงพอก่อน เป็นแท้ ๆ ที่ตัวเอง ที่กลุ่มบริษัทตน ถ้ายังไม่ได้ เอาไปแค่แพะ ๆ ๆ ไว้ มันก็จะได้แต่ศาสนาแพะไปเผยแพรเท่านั้นเอง

พุทธแท้ ๆ ตัวเองก็ยังไม่ได้เลย แล้วจะเอาอะไรไปเผยแพร?

มันต้องเอาพุทธที่เป็น “อารยธรรม” ในตัวเองให้ได้ก่อน “ตั้งตนในคุณอันสมควรก่อน” ตามพระพุทธเจ้าสอน ต่อเมื่อได้แล้วจึงค่อยไปแพรไม่ต้องรีบทรอก

อาตมาว่าถ้าศาสนาพุทธแข็งแรงในเมืองไทยเต็มที! คนจะมาเอาเอง ทุกวันนี้คนมาคบเขามากันด้วยจรวดแล้ว อาตมาเคยบอกแล้ว อีกหน่อยประธานาธิบดีอเมริกาตบิุตที่ไวท์เฮาส์ จะ همینถึงนี่เลย ทุกวันนี้ได้เห็นภาพ ได้ยินเสียงเท่านั้น แต่ยังไม่ได้กลิ่น อีกหน่อยได้กลิ่นถึงนี่เลย ไม่ต้องห่วงทรอก เทคโนโลยีมันจะสูงขึ้น

ก็แล้วแต่ทัศนะ ใครจะเอาอย่างนั้น ก็ทำอย่างนั้นไป เราก็ทำของเราไปตามจังหวะ

เขาอยากจะกว้าง อยากจะเร็วอะไร อาตมาว่าคนใจร้อน - มักมาก - อยากจะได้ไว - ได้โตเร็ว ๆ

เป็นมทิจจะ โดยไม่มีแก่น ไม่ประมาณตน ไม่ไปตามลำดับ มัตตัญญฤตาไม่ดี ไม่พอเหมาะพอดี ล้มละลายมาเยอะแล้ว

๑ การเผยแพร่ธรรมะในต่างประเทศ รวิงจะกลายเป็นทำลายพระพุทธศาสนา !

เพราะฉะนั้นอาตมาก็ขอภัยเถอะ วันนี้นักขบพุดใหญ่อีกครั้งหนึ่งว่า ผู้ที่ทำงานศาสนาพุทธในเมืองไทย หยุดไปเผยแพร่เมืองนอกให้ได้ก่อนเถอะ

มาทำตนให้บรรลู่โสตาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์ ให้ได้ อย่าเพิ่งไปอ้าหาผวาปีก โอ้อโฮ...จะต้องแพร่ศาสนาไปทั่วโลก ไปไม่รอดหรอก ขอ ยินยันไม่ใช่ดูแคลน ไม่ใช่ดูถูก มันฟาม ไปได้ก็หลวม ๆ แล้วก็จะลาย หรือ เนาในไม่ช้า เท่ากับทำลายศาสนาพุทธในตัว เพราะยังไม่เป็นเนื้อแท้ที่เป็น อาริยธรรม เอาของยังไม่เป็นจริง ของปลอมไปแพร่ เอาของยังไม่มีเชื่อ มี แต่เปลือกไปปลุก มันก็ทั้งไม่จริง และทั้งไปได้ไม่นาน

๑ โลกต้องการพุทธสมบัติจริง ๆ

ที่แน่ ๆ ทำดี ๆ เอะในทุกวันนี้ โลกทั้งโลกเขาต้องการอาริยธรรมจริง ๆ โลกทั้งโลกเขาต้องการอาริยธรรมที่แท้ ธรรมะที่ศิวิไลซ์นี้แหละ เป็นอาริยะนี้เอง หรืออารยะก็ดี อริยะก็ดี ต้องลั้มา โลกต้องการจริง ๆ

สร้างธรรมะที่ศิวิไลซ์ให้แท้ให้จริงเถอะ ศึกษาและปฏิบัติให้ถูกต้อง พระอนุสาสนี เป็นผู้ที่มีวรรณะ ๙ ตรวจสอบสวนกถาวัตร ๑๐ ก็ให้ชัด เอาหลักตรวจจรรณวินัย ๘ ซ้อมาจับก็ให้ชัด ให้ได้มรรคได้ผลกันจริง ๆ เกิด

๑ เปิดกรุพุทธสมบัติโดยมีหมู่กลุ่มหรือชุมชนรองรับเป็นรูปธรรม

ขอให้มีพุทธสมบัตินี้ให้จริงเถอะ และถ้ายังมีระบบอย่างที่ว่าอาตมาว่า เช่น ในเมืองไทยก็มีเกิดแล้ว เป็นได้ถึงขั้นสาธารณโภคี มีเมตตาทายกรรม เมตตาจารกรรม เมตตาโมกกรรม

มีสาธารณโภคี แล้วก็มีศีลสามัญญตา ธิฏฐิสามัญญตา ตรงตามหลักเกณฑ์เป็นพระอนุสาสนีของพระพุทธเจ้า

มีจุดหมาย ที่ภูฏิสลามัญญตา คือจุดนิพพาน จุดประเสริฐ จุดสำคัญ
ของความเป็นสังคม ความเป็นมนุษย์ ที่สุดยอดตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ไว้แล้ว
นั่นแหละ

เมื่อปฏิบัติได้ผลจริง มันก็จะเกิดพฤติกรรมในสังคมคนกลุ่มนั้น ๆ จริง
อย่างพุทธพจน์ ๗ ในสาราณียธรรม๖ นี้แหละ ถ้าทำได้ทุกคนก็จะ
เป็นคนไม่ใจดำ

แต่ที่เขาอธิบายผิดพลาดคือจะมีจิตระลึกถึงกัน ก็ไม่ได้ อย่าไปคิด
ถึงใคร อย่าให้จิตออกนอกตัว จิตอยู่แต่ในตัว จิตออกนอกตัวไม่ใช่สมาธิคือ
จิตฟุ้งซ่าน ก็สอนกันอย่างนี้ ใจจึงดำ !

๑๑) ตรวจสอบคุณภาพหมู่กลุ่มด้วยเกณฑ์ชีวิตพุทธพจน์ ๗

ซึ่งไม่ตรงกับพระอนุสาสนี ! คำสอนพระพุทธเจ้านั้นมีสาราณียธรรม
ต้องมีสาราณียะ ระลึกถึงกัน - มีความรักกัน ปิยกระณะ - มีครุกระณะ
เคารพกัน-มีสังคหะ เกื้อกูลกันเลี้ยงดูกัน

และตรงกับหลักสำคัญยิ่งใหญ่ของศาสนาพุทธอีกด้วย นั่นคือ เป็น
พหูชนหิตายะ พหูชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ และมีอวิวาทะ ไม่วิวาทกัน
ใครจะวิวาทกับเรา เราไม่วิวาทกับใคร

และอีก ๒ คือ มีสามัคคียะ พร้อมเพรียงกัน มีเอกิภาวะ ความเป็น
หนึ่งเดียวกัน หรือน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จะมี “พฤติกรรม” ปรากฏจริง ตามที่
พระอนุสาสนีนี้ อย่างเป็นจริง

๑๒) ชาวอโศกพาทำปาปฏิบัติและพาพิสูจน์

นี่คือพุทธพจน์ ๗ ที่เป็นเนื้อแท้

ทั้งที่เป็นอุตตริมนุสสรธรรมในจิตของผู้ปฏิบัติ

ทั้งที่เป็น “พฤติกรรม” ในพุทธบริษัทนั้น ๆ

จะเห็นปรากฏเป็นเชิงประจักษ์ได้จริงในสังคมมนุษย์ ไม่ใช่มีแต่พูด
แต่ก็มีให้เห็นเชยดูได้ พิสูจน์ได้ เป็นเอพิปสลิโก

๑๑ บทสรุปแนวทางสู่สันติภาพสันติสุขของโลกมนุษย์

อาตมาก็ขอสรุปท้ายสุดไว้อย่างนี้ ว่า

นี่เป็น “เอภิภาวะ”

โลกทั้งโลก ถ้ามีคุณธรรมนี้แพร่หลายออกไปทั้งโลก จะเป็นโลกที่จะ
ประหนึ่งแผ่นดินเดียวกัน

มีเอภิภาวะ มีภาวะหนึ่งเดียวกัน น้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ต้องมีคุณธรรมคุณสมบัติ ดังที่กล่าวนี้ โลกจึงจะเป็นสันติภาพ
ของโลกตัวจริง สันติสุขแท้

๑๒ บทสรุปของพวกเราที่เป็นมนุษย์

เพราะฉะนั้น เราไม่รอ เราไม่หวัง แต่เราทำ

ทำได้เท่าไร เราทำได้ไปจากน้อย ไปหามาก

ก็ร่วมกันทำ ด้วยอุตสาหะ และเป็นสุขสงบไปเรื่อย ๆ

ไว้อย่างดี อาตมาพูดมานานแล้ว ว่า อีกห้าร้อยปีมันจะประสบผล
อย่างสมบูรณ์

อีกกี่ปีละ นี่ก็ผ่านมามากหลายปีแล้ว คำนวณเอาแล้วกัน

ตอนนี้ก็ทำไปเรื่อย ๆ แล้วจะประสบผลปลายทางไปตามลำดับ

สำหรับวันนี้ขอเจริญธรรมทุกคน

ตั้งใจออกแรง
จะไม่พบสิ่งจ:

๑ อารัมภบท

วันนี้อาทิตย์ที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ แรม ๑๐ ค่ำ เดือน ๗ ปีเถาะ วันที่ ๑๖๕ สำหรับการชุมนุมประท้วง

ตอนนั้นก็แว่ว ๆ วันถอนทัพ (ถอนจากการชุมนุมประท้วง) พุด ๆ เปรย ๆ กันอยู่ แต่อาตมาจะไม่พุดด้วยหรือกว่าวันนี้จะเป็นวันไหนแน่ เพราะอาตมาเห็นชัดเจนในมหัศจรรย์อันลึกลับเหลือเกิน

ไอ้โฮ อะไรก็รู้ไม่ได้เตรียมตัวเลยว่าต้องทำ ก็ต้องมาทำอะไรที่เตรียมตัว แล้วกลับไม่ได้ทำ กลายเป็นแม่สายบัวแต่งตัวค้าง

ไอ้ที่ไม่ได้กะมาเลย เอ้า..ทำ ก็เลย...ไม่เอาดีกว่า ไม่ยึดมั่น ถือมั่น ไม่ปักมั่นกับอะไรดีกว่า มีอะไรที่อยู่ต่อหน้า อะไรที่เข้ามาเผชิญปั๊บ... ปฏิบัติ! เผชิญปั๊บ... ปฏิบัติ! ด้วยความยินดี

จะมีความหนักหนา ลำบากลำบากอย่างไรก็พยายามที่จะต่อสู้กับอุปสรรคทุกอย่าง ตั้งใจอย่างนั้นเลย และก็ทำมาตลอดเวลา

๑ ทักทายกับผู้ฟังธรรม ที่เป็นผู้สมัคร ส.ส.

วันนี้เป็นวันเลือกตั้งล่วงหน้า เพราะฉะนั้น สต.นน.ทั้งหลาย (ผู้สมัครส.ส.พรรคเพื่อฟ้าดิน ที่สอบตกแน่ ๆ เพราะไม่ได้สมัครเพื่อจะเป็นส.ส. แต่สมัครเพื่อทำการเมืองแท้ ๆ ให้ดี) ไม่ได้ไปรณรงค์กันวันนี้ เชิญมาฟังธรรมซะดี ๆ

วันนี้ไปหาเสี่ยงไม่ได้ วันนี้เขาห้ามรณรงค์ทางการเมือง ก็มาฟังธรรม อาตมาจะเทศน์ธรรมะให้ฟัง

๑ ธรรมะที่สัมมาทิฏฐิคือ ความรู้ที่ชัดเจน แจ่มแจ้ง ถูกต้องสัจธรรม

พวกเราได้ดี อาตมาต้องใช้คำนี้เลย ได้ดีมาเพราะธรรมะใช้ใหม่

เราได้ดีมาเพราะธรรมะ อาตมาได้เอา “อิตตา ๓” มาอ่าน มาขยายความ แล้ว และได้พยายามที่จะชี้รายละเอียดของความเป็น *อิตตาทิปปิตาย-โลกาทิปปิตาย - ธรรมาทิปปิตาย* ให้ฟังชัด ๆ ก็จะได้เห็นได้ชัดยิ่งกว่าชัด

จะได้เห็นความชัดที่ “เปิดเผย” คือ ไป..เปลือยความชัดกันอำชา!

อาตมาว่า โอ! ยุคนี้ กาลนี้ คนผู้มีภูมิธรรมที่สัมมาทิฐิ มันจะชัดมากเลย เพราะว่ามันมีสิ่งที่เห็นโทนโท ไอ้โฮ..มันดำตาเลย รู้ไตง ๆ ผู้มีปัญญาชนิดคมลึกแม่นยำ จะเข้าใจถึงความจริงที่จริงแท้ลึกล้ำ ได้

แสดงความชัดกันอย่าง “เปิดเผย” ไป..เปลือย ไม่อายกันเลย! มันชัดยิ่งกว่าชัดยิ่งกะอะไรดี ยิ่งกว่า “นู้ด” คือ มันอำชา! มันไป! เปิดเผยกันอลังฉ่างในระดับไหนดีละ ไอ้โฮ..ระดับ “อนาจาร” ขึ้นดำกันเลย *เขียวแหละ* แล้วหลงเพ้อกันว่า เก่ง หลอกกันว่าเป็น “ศิลปะ”!

๑ อะไรคือ “ศิลปะ”..? อะไรคือ “อนาจาร”..?

นู้ดน้ำเน่าแท้ ๆ แล้วหลงผิดว่าเป็นศิลปะ หลอกกันหนักขึ้น ๆ

งาน “นู้ด” ที่เข้าชั้น “ศิลปะ” นั้นทำได้ยากมาก ที่ทำ ๆ กันอยู่ทั่วไปทุกวันนี้ แม้แต่งานจิตรกรรม ภูมิภาพกรรม มัน “อนาจาร” กันไปหมด!

งาน “นู้ด” ที่จะนับได้ว่าเป็น “ศิลปะ” คือ งานนั้นทำให้ผู้บริโภคล้มผัสแล้ว “กิเลส” ลดได้ งานนี้จึงจะชื่อว่าเป็น “ศิลปะ”

“ศิลปะ” นั้นเป็นความเปิดเผยอย่างซื่อสัตย์ จริงใจ ลดกิเลส

“ศิลปะ” คือ งานจากใจสะอาด ไม่อำพราง ไม่ทำเป็นเล่น

“ศิลปะ” ไม่ใช่งานที่เปิดตรงนั้นปิดตรงนี้หน่อย ไม่ใช่งานที่ใช้อะไรต่าง ๆ ยั่วให้มีกิเลส ไม่ใช่งานที่ใช้สิ่งนั้นเหยย สิ่งนี้ยั่วให้มีกิเลส

งาน “ศิลปะ” คือ งานที่ใช้องค์ประกอบ (composition) ให้มาเห็น “ความจริง” ที่ลึกซึ้งลึกล้ำ ให้เห็นความผิด - ความถูก ให้รู้ความดี - ความชั่ว รู้บาป - บุญที่ถูกต้อง ให้รู้จักสังขารธรรม

ส่วน “อนาจาร” นั่นคือ สิ่งที่สัมผัสแล้วก่อให้เกิดกิเลสมากขึ้น ๆ
แต่ “ศีลปะ” นั้น สัมผัสแล้วจะทำให้ลดกิเลส จนกิเลสหมด

๑ “ศีลปะ” เป็นมงคลอันอุดม “อนาจาร” เป็นข้าศึกแก่ใจคน

ผู้ทำงานยั่วกิเลสนั้นจิตลึก ๆ ก็รู้ว่ามันก่อให้เกิดกิเลสมันไม่ดี จึง
พรางลงด้วยเล่ห์ ด้วยท่าทีกลบเกลื่อนอยู่ในที่ ด้วยจิตวิทยาไม่ให้คนรู้
ทัน แต่ก็คืองานยั่วให้เกิดกิเลส ผู้ทำอย่างนี้ จึงชื่อว่า ทำ “อนาจาร”

ส่วน “ศีลปะ” คืองานที่เจตนาอย่างบริสุทธิ์ ที่จะมุ่งให้ลดกิเลส
แม้มีองค์ประกอบ (composition) ก็จะไม่ให้ก่อกิเลส จะไม่มีเชิงชั้นแฝง
ทำที่ใส่สีสีน ใส่อะไรต่ออะไรต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบที่จะเป็นฤทธิ์แรงให้
ก่อกิเลส

“ศีลปะ” นั้น ใจผู้สร้างงานออกมาจะไม่แฝงความต้องการให้คน
สัมผัสแล้วเกิด “ความอยาก” ที่เป็นกิเลสราคะ - โทสะ - โมหะ จึงเรียก
งานนี้ว่า “ศีลปะ” เพราะเป็นมงคลอันอุดม บาลีว่า มังคลามุตตมมัง

งาน “ศีลปะ” ต้องไม่ใช่งานที่ยั่วให้คนเกิดความอยาก ชนิดที่
เกิดความอยากที่เพิ่มกิเลสตาม เพิ่มกิเลสอัตราให้แก่ใคร ๆ

ส่วน “อนาจาร” เป็นสิ่งไม่ดีไม่ควรประพฤติ เพราะเป็นข้าศึกแก่
ใจ เป็นข้าศึกแก่กุศล วิสฤทสสนา ไม่ควรทำให้ใครรู้ใครเห็นใครสัมผัส

งาน “ศีลปะ” คืองานที่ไม่ทำให้กิเลสอ้วนขึ้น-หนาขึ้น-มากขึ้น

คำว่า อ้วน หนา มาก โต ใหญ่ นี้ภาษาบาลีว่า “ปุถุ”

ดังนั้น คนที่มีกิเลสเกิดขึ้นเสมอ ๆ จึงเรียกว่า ปุถุชน

ความเป็น “ศีลปะ” จะต่างกับ “อนาจาร” ตรงข้ามกันเสมอ

“อนาจาร” จะสร้างภาพด้วยใจที่มีทมิฬมาก (ปาปกัง ทมิฬจิตตัง) คือ
ยังมีกิเลสแฝงในใจ หลอกล่อให้คนเกิดกิเลสอยู่ ยังไม่พาให้คนลดกิเลส
งานที่ก่อให้เกิดกิเลสทั้งหลาย ล้วนชื่อว่างาน “อนาจาร” ทั้งสิ้น

“ศิลปะ” นั้นยังลึ้มผัส ยิ่งเห็น ยิ่งได้ยิน ยิ่งได้รู้ ยิ่งเกิดปัญญา
รู้แจ้งรู้จริงรู้ทันในความเป็นสัจจะ ว่า อย่างนี้ก็กิเลส อย่างนี้ลดกิเลส
อย่างนี้พาเป็นทุกข์ อย่างนี้ไม่เป็นทุกข์ อย่างนี้เป็นโทษ อย่าง
นี้เป็นคุณ อย่างนี้พาเป็นสุขโลกีย์ซึ่งเป็นสุขก็กิเลส เป็นความไม่เที่ยง
เป็นทุกข์ ไม่ใช่ของจริง มันเป็น “สุขเท็จ” ภาษาบาลีว่า สุขัลลิกะ
ยังไม่ใช่ “สุขโลกุตระ” ยังไม่พาลดกิเลส ไม่พาลดทุกข์
ยังไม่ใช่ “สุขพิเศษ” ที่เป็น “สุขสงบบจากกิเลส” (รูปสมสุข, ปรमสุขัง)
“ศิลปะ” จะต้องพาสุขสงบ “สุขพิเศษ” ที่สิ้น “ทุกข์อาวียลั”
จึงเรียกว่า เป็นมงคลอันอุดม

๑ “อนาจาร” จัดจ้านยิ่ง ยั่วให้เกิดกิเลสแรงขึ้น ๆ ไม่หยุดยั้ง

โลกปัจจุบันนี้ไม่เข้าใจความเป็น “ศิลปะ” ที่เป็นมงคลอันอุดม
กันแล้ว มีแต่ “อนาจาร” ซึ่งเป็นการก่อกิเลส เป็นข้าศึกแก่กุศล

พฤติกรรมคนในสังคมโลกทุกวันนี้มันเป็นน้ำดะดับ “อนาจาร”
อลังฉ่าง ไม่ปิด ไม่บัง ไม่อำพราง ไม่อับอาย ไม่เหนียม ไม่กระมัด
กระเมี้ยนอะไรเลย ไร้มารยาทจน “น่าอาย” กลายเป็น “น่าอวด” ไปแล้ว

มันเปิดเผยจริง ๆ มันชัดเจน มันโป๊ มันเปลือย มันไม่อาย มัน
ไม่เหนียม หน้าด้าน หน้าท่น เปิดเผยสิ่งที่ไม่น่าจะเปิดเผย สิ่งที่ไม่
น่ากระทำเพราะมันน่าเกลียด มันชั่ว มันทุจริต เขาก็ทำกันหน้าตาเฉย

นอกจากมันจะทุจริตแล้ว ไฮโซ เป็นการขบถ เป็นการผิด ผิด
ต่อกฎหมาย ผิดต่อวัฒนธรรม ผิดต่อมารยาท ผิดต่อหน้าที่ มันผิดไป
หมด แล้วเขาก็ทำอย่างไม่เหนียม ไม่อาย เรียกว่าโป๊กัน เปลือยกันสนิท
เลย เห็นชัด มีหน้าซ้ำเขาก็ยังเถียงเสียงแข็งว่า เขาไม่ผิด ไม่ได้ทุจริต
ใคร ๆ ก็ทำกัน

แล้วยังทำกลับไปกลับมาอีก กลับกลอก ตลบตะแลงอีกเนาะ

ที่จริงอาจมาพูดว่าตลปตะแสงมันไม่ถูก มันควรจะบอกว่าต่อแหล่ ยัง
ต่อแหล่อีก ขอภัย ต่อแหล่ยังไม่ตรงนัก ถ้าจะใช้ให้ตรง ก็ต้องใช้คำว่า
“ทุเรศ” ด้วยซ้ำ เพราะมันน่าเกลียดเหลือทนจริง ๆ

๑๑ จาก SMS ของประชาชน มาเป็นประเด็นอธิบายสัจธรรม

SMS ที่ส่งเข้ามา ก็ขอใช้ประเด็นของ SMS เป็นคำอธิบายธรรม
เราจะใช้รหัส ตัวเลขของผู้ส่ง SMS เข้ามา แทนชื่อ

▶▶ รหัส ๓๔๑๔ (แสดงความเห็นมาว่า) : ถึงเลือกตั้งได้ ส.ส. เก่า
หรือคนใหม่ ชื่อเสียงเข้ามา ก็แค่เริ่มวงจรรอบาพ...

ตอบ : มันรู้กันทั่วอยู่เนี่ย เขาปิดให้เซตไม่ใช่เหวอ ก็เหมือน
เลือกตั้งครั้งไหน ๆ ครั้งนี้ก็เถอะ การเมืองเมืองไทย มันก็เป็นอยู่เช่นนี้
ยังเป็นประชาธิปไตยไม่ได้กันอยู่อย่างนี้แหละ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งครั้งนี้ยิ่งชัดเจน เลือกไปแล้วก็ได้ ส.ส. เก่า หรือ
ได้คนใหม่ก็ตามที่ชื่อเสียงที่โกงเข้ามา ก็โอ้แค่เริ่มวงจรรอบาพอย่างเก่า ก็ตาม
ที่พูด ๆ กันนั้นแหละ อับริยไป - จัญไรมา อย่างเดิม แย่กว่าเดิมอีก

ก็เข้ามาปล้นชาติครั้งใหม่จะแก้ไขอย่างไรถึงจะได้คนจริง ได้คน
ดีเข้าสภา เราก็ยังหาทางว่า จะกันไม่ให้เขาทำอาชญากรรมนั้นได้อย่างไร

เรามุ่งสันติ อหิงสา ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่ประเด็น
กันจริง ๆ จึงเห็นกันว่า “โหวตโน” ให้มันรู้ผลอย่างใดอย่างหนึ่งกันบ้าง
“โหวตโน” นี้แหละมันจะขี้งออะไรออกมาให้เรารู้ตัวกันไม่มากก็น้อย
คอยดู แล้วคอยหาวิธีเลือก ส.ส. กันใหม่ในโอกาสใหม่ ให้ดีกว่านี้ ดีไหม

นี่คือ เจตนาจากใจจริงของเรา ที่เปิดเกม “โหวตโน”

อาจมาว่า ไม่แต่เราเห็นเช่นนี้ เท่าที่ดูกระแสสังคม น่าจะเป็น
ความต้องการของประชาชนเลย ที่เบื่อระอาการเมืองน้ำเน่าของไทยขณะนี้
เราจะต้องพยายามกันอีกมาก ที่จะช่วยแก้ไขกอบกู้บ้านเมือง

ถ้าไม่อกรบ ๑๔๔ จะไม่พบสัจจะ

๑ “โหวตโน” นวัตกรรมการเมืองประชาธิปไตย ที่เกิดขึ้นในเมืองไทย

เพราะฉะนั้น วิธีการที่เราณรงค์โหวตโนกันคราวนี้ จึงเป็นปรากฏการณ์ที่มีประสิทธิภาพอย่างที่เราเห็น เป็นปรากฏการณ์ที่ใช้ได้ในคราวนี้ ซึ่งออกแบบโดยพระเจ้าเป็นผู้ออกแบบแท้ ๆ เพราะเราไม่มีใครออกแบบไว้มาก่อน ใช้ปฏิภาณปัจจุบันธรรมทั้งนั้น เร็วไว ทันทีทันใด

ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่า จะมี “โหวตโน” ชนิดนี้เกิดขึ้น ไม่มีใครตีใจไว้มาก่อน มันปุบปับ ๆ ปุบปับ ๆ แล้วมันก็ออกมาปุบ ๆ ปับ ๆ

๑ เกิดงาน “ศิลปะ” ขึ้นเยี่ยมขึ้นมาอย่างไม่คาดคิด

ไอ้โฮ ทำไมเจ๋งอย่างนี้ หมดแรกออกมา...ภาพศิลปะ *อย่าเลือก* *สัตว์ทำลายการเมืองเข้าสภา* เป็นภาพสะท้อนต่อความรู้สึกร่วมของสังคม ได้วิเศษยิ่งจริง ๆ แสดงความเป็น abstraction (งานศิลปะที่มีผลขั้นพัฒนามาตรฐาน, ผลที่เกิดจากปฏิกิริยาหรือบทบาทของจิตวิญญาณ) ชัดเจนคมลึก

นี่คือ งาน “ศิลปะ” ของแท้ ขึ้นเยี่ยม ให้ผลให้ประโยชน์ตาม interest point (นัยสำคัญแห่งเป้าหมาย) ได้ยอดเยี่ยมจริง ๆ มี convergence (ปรากฏการณ์ที่ใ้มนำพุ่งเข้าสู่เนื้อหาสำคัญ) ที่ลึกล้ำได้วิเศษ เร็วไว และง่ายชัดเสียด้วย สวยงาม เรียบง่าย

๑ เป็นงานศิลปะที่ชื่อว่า abstract art ตัวจริง

ขออภัยนะ สำหรับท่านผู้อยู่ในวงการศิลปะทั้งหลาย ขออนุญาตวิจัยวิจารณ์ภาควิชาถึงความเป็น “ศิลปะ” สักนิดหน่อยเถอะ

งานชิ้นนี้แหละ ที่อาตมาว่าเป็นงาน abstract art ตัวจริง เป็นงานที่สื่อให้รู้เข้าไปถึงขั้นนามธรรม (abstract) มีผลแท้ และเป็นงานสื่ออิทธิพล ถึงขั้นคุณธรรมระดับปรมาตมธรรมทีเดียว

นั่นก็คือ งานชิ้นนี้สามารถทำให้ผู้บริโภคนั่งลึกเข้าไปรู้แทงทะลุ

ถึงความเป็นสัจธรรมของจิตโดยตรง จึงได้สารลัจจะยิ่งจากงานศิลป์ชิ้นนี้ เพราะเป็นงานที่ใครก็ตาม ที่พ้นความไม่เที่ยงสาแล้ว มีปัญญา สามัญพอสสมควร เมื่อได้สัมผัสก็จะไม่เห็นเพียงภาพผิวเผินภายนอก จะ ยิ่งเข้าไปเห็นสัจสาระของงานชิ้นนี้ถึงความล้าลึกทันทีแทบทุกคน

งานชิ้นนี้ผู้ดูจะอ่านผ่านรูปธรรมได้ง่าย จะไม่ติดยึดอยู่แค่ภาพ ภายนอก จะยิ่งรู้ทะลุรูปสี่เหลี่ยม ผ่านกายภาพรูปร่างตัวตนภายนอก ทะลุเข้าไปถึงความ เป็นนามธรรม คือ “หัวใจหรือจิตวิญญาณ” ของรูป

จะรู้ซึ่งเข้าไปถึงเนื้อแท้ของความเป็น “สัจอิมปาติยะ” ตาม ความรู้ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบแล้วทรงสอนไว้ว่า “จิตวิญญาณ” ที่เป็น นามธรรมของมนุษย์นั้นเป็นจริงอย่างไร ซึ่งเป็นความรู้ขั้นปรมาตมลัจจะ

งาน “โหวตโน” ชิ้นนี้สื่อให้คนรู้ได้ และง่ายด้วย ได้รู้กันอย่าง ไม่ยากเย็นเลย ให้คุณค่า “เป็นมงคลอันอุดม” (เหตุที่นำมาซึ่งความเจริญ ขึ้นสูง คือขั้นปรมาตมลัจจะ) จึงชื่อว่า ศิลปะ ตามนิยามของพระพุทธเจ้าชัดเจน และเป็นศิลปะขั้น abstract art ที่ให้ความรู้ความเข้าใจแก่นุชยชาติ ผู้บริโภคตามที่ศิลปินผู้สร้างมีเป้าหมายได้ดีเยี่ยม เพราะถึงขั้นนามธรรมแท้ นี้คือ เป้าหมายของงานชิ้นนี้ และมันก็สื่อได้แจ้งจริง ๆ

๑๑ ขอบข่ายศิลปินผู้รู้ทั้งหลายด้วยเถิด ที่บังอาจวิจัยวิจารณ์

abstract art

งาน abstract art (งานศิลปะที่สื่อให้รู้เข้าไปถึงขั้นนามธรรม) ส่วนมากทั่วไป จะเป็นงานที่เจตนาให้ดูยาก ๆ ยุ่ง ๆ ให้คนดูแล้ว งง ๆ งาม ๆ คล่า ๆ ไม่ค่อยรู้เรื่อง ให้เดาไปได้สารพัด ไม่มีเป้าหมายชัด ไม่มี interest point (จุดสนใจที่มีนัยสำคัญเป็นเป้าหมาย) ของงานชิ้นนั้น ๆ

แต่ abstract art “โหวตโน” ชิ้นนี้ แตกต่างจากนิยามใน ความเป็น abstract art สามัญสากล ที่เข้าใจกันอยู่ดาษดื่นทั้งหลาย

นิยามหรือคอนเซ็ปต์ของสามัญทั่วไปเข้าใจกันว่า abstract art เป็นงานที่ดูยาก ๆ ยุ่ง ๆ คนดูแล้วจะงง ๆ งม ๆ คลำ ๆ ไม่รู้เรื่องได้ง่าย ต้องเดากันสารพัด ไม่มีเป้าหมายชัด แทบไม่มี interest point ของงาน ขึ้นนั้น ๆ เลย อย่างที่อาตมาพูดมาแล้ว ดีไม่ดี ผู้เรียกตนว่าเป็นศิลปิน นั้นๆถึงกับเจตนาให้ผู้บริโภคจินตนาการฟุ้งซ่านไปหลากหลายเท่าไหนได้ ยิ่งดี ไม่มีเนื้อหา ไม่มีจุดหมายใด ๆ เลอะเทอะกันไปถึงปานนั้นก็มิ

สำหรับ abstract art “โหวตโน” ที่เป็นรูปสัตว์ห้าตัวขึ้นนี้ เป็นงานที่เจตนาให้รู้ง่าย ไม่ยุ่งเลย กระจางชัด ไม่งง ไม่มม ๆ คลำ ๆ แค่นี้ มีปัญญาพอสมควร ไม่ต้องหัวสูง ก็รู้แจ้งได้ทันที ไม่ใช่ต้องปีนบันไดดู

ที่สำคัญยิ่งก็คือไม่ต้องเดาเป็นอื่น มี interest point ของงาน ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญชัดเจนแม่นยำประเดี๋ยวนั้น

และที่เรียกว่า abstract art แท้จริงยิ่งนั้นก็คือ งาน “โหวตโน” ขึ้นนี้เป็นงานที่สื่อให้เห็นถึง “นามธรรม” โดยตรงจริง ๆ ซึ่งเป็นงานที่อาศัย ภาพภายนอกให้สื่อผ่านเพื่อทะลุเข้าไปถึง “นามธรรม” (abstract) อัน ลึกล้ำโดยแท้ ได้อย่างง่ายดาย ไม่งง ไม่วุ่นวายสำหรับผู้พบมีปัญหา

ผู้ดูชมจะไม่ติดอยู่แค่รูปร่างที่สัมผัสภายนอก จะไม่ติดอยู่แค่ รูปภาพเส้นแสงเงาสี หรือแค่ความงดงามแปลกตาภายนอก แล้วก็หลง เสพรสชื่นชอบอยู่ที่ความงดงามแปลกตาเท่านั้น แต่ผู้สัมผัสจะเกิดมี ปฏิภาณทะลุภายนอกเข้าไปหาเนื้อหาสำคัญทันที จะสามารถหยั่งรู้ลึก เข้าไปถึงเนื้อหาที่เป็น interest point ของงานภายในที่เจตนาสื่อทันที ว่า มีเป้าหมายที่จะให้รู้อะไร ? อย่างไร ? แค่นั้น ?

๑๐ ไม่รู้แจ้งจริงในความเป็น “ศิลปะ”

ความหลงก็กลายเป็นความหลง

และที่ลึกล้ำสำคัญยิ่งก็คือ เนื้อหาของสิ่งที่จะทำให้ผู้บริโภคได้รับ

นั้น มีผลถึงขั้น “นามธรรม” ตามความหมายของคำว่า abstract art ได้จริง ๆ และเข้าขั้นปรมาตตะด้วย คือ มีสารสังจะที่เป็น “มงคลอันอุดม” แท้ซึ่งแน่นอนว่า “ศิลปะ” ที่เป็น “มงคลอันอุดม” ต้องไม่ใช่แค่ภาพยั่วกาม ที่มักจะชวนเล่นทำที่ลึกลับลวงคนว่าเป็นศิลปะ แต่เจตนาให้คนสัมผัสงานนั้นแล้วก็เร่งเร้าเพิ่มกามเพิ่มอัตตาขึ้นในจิตผู้บริโภค จึงทำให้คนยิ่งกิเลสหนาจัดจ้านยิ่ง ๆ ขึ้น เพราะมันเป็น “ข้าศึกแก่กุศลในการดูการเห็น” (วิสุทธิสสนา) สำหรับผู้ยังไม่มีภูมิโลกุตระจิตคุ่มกัน มันไม่เป็น “มงคลอันอุดม” ตรงตามความเป็นสังฆธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้เห็นไหม

มันเพิ่มกิเลสแก่ผู้บริโภคงานนั้นอยู่ แล้วจะเรียกว่า “งานศิลปะ” ได้ยังไง ในเมื่อมันเป็นข้าศึกแก่กุศล ก็ต้องเรียกว่า “งานอนาจาร” ใช่มั้ย

และอีกแบบหนึ่งก็เป็นแค่งานบำเรออารมณ์ของผู้สร้างงานเอง บำเรออัตตาตัวเองไปตามแต่ตนอยากระบายอารมณ์ลงไปในงาน ซึ่งคนผู้ยังไม่เข้าใจในความเป็น “ศิลปะ” อย่างถ่องแท้ ก็ยิ่งหลงผิด ทั้งผู้สร้างงานทั้งผู้บริโภคงาน ต่างก็หลงเลอะไปกันใหญ่ ก็เลยยิ่งกลายเป็นการหลอกที่ซับซ้อนมีเล่ห์ซ่อนยิ่ง ๆ ขึ้น ก็ยิ่งมกมายหลงสะเปะสะปะออกนอกสังจะ

คนหากินในทางนี้ก็ยังทำอะไรต่ออะไรไปตามอารมณ์ ละเลงสีสันทันเบี้ยว ๆ บิด ๆ ไปไม่มีจุดหมาย ไม่มีเนื้อหาสำคัญสร้างสรรค์แท้ที่ตนมุ่งหมายอะไร เพราะยังไม่รู้ความเป็น “ศิลปะ” จึงนับวันก็ยิ่งพากันหลงผิด บ้างก็ทำเพียงแค่บำบัดความใคร่ของตน บ้างก็ทำให้เลอะเทอะไปสารพัด เพื่อหลอกคน ให้แปลกใหม่ ให้แหวกแนวออกไป ๆ ๆ ๆ

๑) อย่างไรไม่ใช่ “ศิลปิน” งานอย่างไรไม่ใช่ “ศิลปะ” แต่หลอกคนได้

ความไม่เข้าใจในความเป็น “ศิลปะ” อย่างถูกต้องธรรม แล้วก็หลอก

ครอบงำทางความคิดกันให้หลงผิดบานปลายออกไปเรื่อย ๆ

ต้องอัด “อารมณ์” ให้เต็มทีเสียก่อน จึงจะทำงานได้ดี ถ้ายังไม่มี “อารมณ์” ก็ทำงานไม่ได้

อัดความเชื่อกันอย่างนี้ เป็นความหลงผิด ซึ่งเข้าใจผิดลึบสนับซ้อนของคนที่เป็น “ทาสอารมณ์” กันมานานแล้ว

นั่นมันแค่คนที่ทำงานด้วย “อารมณ์” ใช้ “อารมณ์” ทำงาน

“อารมณ์” คือ จิตที่ปรุงแต่งไปด้วย ราคะ-โทสะ-โมหะ”

งานที่สร้างที่ท่าจึงเกิดจากแรงปรุงแต่งของกิเลสราคะ,โทสะ,โมหะ

งานแบบนี้ไม่ใช่งาน “ศิลปะ” คนผู้นี้จึงไม่ใช่ “ศิลปิน”

เป็นแค่ “คนหลงผิดความเป็นศิลปะ” ตนเองก็เมาศิลปะ แล้วหลอกคนอื่นให้มาเลอะเทอะไปตาม คนหลอกคนด้วย “ศิลปะระ” มีเยอะ

ศิลปิน คือ ผู้มีสติเต็มในการทำงาน มีปัญญาในธรรม มีสติที่จะไม่ให้กิเลสเข้ามาปรุงแต่งใน “อารมณ์” ทำ “อารมณ์” ให้ว่างจากกิเลส ไม่ใช่คนที่เต็มไปด้วย “อารมณ์ที่ถูกปรุงแต่งด้วยกิเลส” นั่น..คน “ทาสอารมณ์”

คนที่เห็นว่า จะทำงานที่ ก็ต้องมีอารมณ์ “อยาก” เช่น อยากด้วยราคะ อยากด้วยโทสะ อยากด้วยโมหะ จึงจะทำงานได้นั้น

๑) แม้แต่คนทั่วไป ก็มักจะทำงานด้วย “อารมณ์”

เพราะไม่รู้ธรรมะ

นั่นคือคน “ทาสอารมณ์” แท้ ๆ หลงผิดจริง ๆ จะทำงานที่ต้องให้มีอารมณ์เสียก่อน หรือไม่ก็ต้อง “สร้างอารมณ์ขึ้นมา” แล้วจึงจะบำบอดอารมณ์ของตน รับผิดชอบอารมณ์ของตน

คนมีอารมณ์ คือ ถ้าชอบอะไรก็จะติดติดก็จะกอดจะรัดแนบแน่นหวงแหน ถ้าใครมาแย่ง ก็จะชิงกัน ทำร้ายกัน ถ้าไม่ชอบก็จะผลักจะทำลาย

จะรุนแรงถึงขั้นฆ่าแกงกันเลย

หนักเข้าก็ทำอะไร “ตามอารมณ์” ให้กิเลสเป็นนายอารมณ์ เป็น
เจ้าอารมณ์ จนกลายเป็นคนไร้สติ ไร้ปัญญาในธรรม และทำอะไรตามอารมณ์

๑ จิตสามัญสำนึก จิตใต้สำนึก จิตไร้สำนึก นั่นคือ จิตอย่างไร ?

จึงกลายเป็นคนมีแต่อารมณ์ แสดงอารมณ์ดิบ ๆ ของตนออกมา
มาโดยการปล่อยให้ “จิตไร้สำนึก” (unconscious) มันออกฤทธิ์มาทำงาน
นั่นคือ “กิเลสอนุสัย” ที่ตกค้างอยู่ในจิต นอนกบดานอยู่ใน
กันบังของจิตมันแสดงสัญชาตญาณดิบของผู้มัน ๆ ออกมาเป็นพฤติกรรม
คนที่ปล่อยสติ ไม่ใช่ปัญญานำพา ไม่ใช่ “สามัญสำนึก” (con-
scious) จะมีภาวะของ “อารมณ์” ยิ่งขึ้น นั่นคือ คนที่ให้ “จิตใต้สำนึก
(subconscious) หรือจิตไร้สำนึก (unconscious)” มันขึ้นมาแสดงอำนาจ
ของกิเลสทำหน้าที่แทน “จิตสามัญสำนึก” (conscious)

เพราะธรรมชาติคนสามัญมีสติและปัญญาเท่าใด ก็จะทำอะไร
ด้วย “สามัญสำนึก” (conscious) ตามสติและปัญญาของตนเต็มเท่าที่มี

แต่ถ้าสติอ่อน กำลัง ปัญญาอ่อน กำลัง “สามัญสำนึก” (con-
scious) ที่ควบคุมกิเลสก็จะน้อยลง ปล่อยให้ “จิตใต้สำนึก” (subconscious)
ออกมาทำงานมีอำนาจแทน กิเลสก็จะแสดงตัวดิบ ๆ ของมันมากขึ้นกว่า
สามัญ

ยิ่งถ้าถึงขั้นไร้สติ สติหมดกำลัง - ปัญญาหมดกำลัง “จิต
ไร้สำนึก” (unconscious) ก็ออกมาทำงานเต็ม ๆ เมื่อนั้นแหละ กิเลส
ดิบ ๆ สด ๆ เต็มสภาพของคนผู้นั้นก็จะออกมาแสดงตัวอย่างเต็มที่ ราคะ
- โทสะ - โมหะ ของคนผู้นั้นมีเท่าใด มันก็ออกมาแสดงตัวออกฤทธิ์เต็มที่
แล้วมันดีหรือ ?

ดังนั้น คนที่ทำงานด้วย “อารมณ์” ไม่ใช่สติเต็ม - ไม่ใช่ปัญญา

เต็ม ปล่อยตัวให้ “อารมณ์” มีอำนาจ ถ้า “สำนึกสำนึก” (conscious) ก็มี ไม่เต็ม “จิตใต้สำนึก” (subconscious) ก็จะทำงานแทน ก็เลสก็จะมีบทบาทมากขึ้น

ยังไม่ใช้สติ ไม่ใช้ปัญญาเลย “จิตใต้สำนึก” (subconscious) ก็จะยิ่งหมดกำลัง ปล่อยตัวหมดให้ “จิตไร้สำนึก” (unconscious) ทำงานเต็มที่ นั่นคือ คนนั้นโง่ !..เต็มที่ “อนาจาร” เต็มคราบ ก็เลสแสดงเต็มตัว “ศิลปิน” แท้ที่จริง มีความรู้ธรรมะ จะไม่ใช่คนชนิดดังกล่าวมานั้น คนที่ทำงานด้วยสติสัมปชัญญะปัญญา โดยไม่มีกิเลส ไม่มีอารมณ์ จะต้องปรุ่งด้วยความโลภ - โกรธ - หลง แต่ทำด้วยปัญญาที่รู้ดี รู้ชั่ว รู้ควร รู้ไม่ควร แล้วเลือกทำตามที่เหมาะสม ด้วยความเข้าใจ นี่คือ ดีที่สุด

ผู้ทำงานด้วยสติปัญญาที่ไม่มีกิเลส แม้จะยังไม่หมดกิเลสก็ใช้ “สำนึกสำนึก” (conscious) ทำงานควบคุมไม่ให้กิเลสมันมีอำนาจร่วมในงานที่ตนทำ แต่ใช้สติสัมปชัญญะปัญญาเต็ม ๆ ของตน ทำงานที่ “เห็นควร” จึงจะเป็น “ศิลปิน” แท้จริง

๑๐ พุทธที่สัมมาทิฐิ จะต้องมีความรู้ “สัตวิโอบาติกะ” จึงรู้ “ศิลปะ” ลึกถ้ำ

ผู้ไม่มีความรู้ทางศิลปะ เห็นงาน “โหวตโน” ขึ้นนี้ จะเข้าใจไม่ได้ จะเข้าใจเพียงไปเินทางไม่ดีเอาด้วยซ้ำ ขนาดผู้เรียนศิลปะมาแท้ ๆ บางคนที่ยังไม่รู้จักความเป็น “ศิลปะ” ถูกต้องดี ก็จะไม่เข้าใจเหมือนคนผู้ไม่รู้ อีโหน่อีเหน่ ซึ่งมีอยู่เยอะในคนยุคนี้

โดยเฉพาะคนที่ไม่มีภูมิรู้พุทธธรรมชั้นโลกุตระ ความเพียรที่บานปลายของ abstract art จึงยิ่งบานเบิก หลอกลวงกันซับซ้อน ซ่อนเชิงหนักหนาสาหัสจัดจ้าน หลงผิดอวิชามากขึ้น ๆ นับวันยิ่งผิดยิ่งหลง เพราะไม่มีความรู้ปรมัตถธรรมที่เป็นความรู้ชั้นนามธรรมที่ลึกถ้ำ

ละเอียดยุ้งแจ้งจริงทางจิตที่เป็นวิทยาศาสตร์ ก็จะไม่สามารถรู้แจ้งรู้จริง
ในงานระดับ abstract art อันเป็นศิลปะชั้นนามธรรมได้ลึกซึ้งเพียงพอ

๐ พุทธมีญาณพิเศษที่รู้แจ้งนามธรรมได้ถูกต้องว่าเป็น “สัตว์” อย่างไร

ศิลปะ abstract art ที่เกิดในงาน “โหวตโน” ขึ้นนี้มันลือซัด
มันลือง่าย ผู้ไม่มีญาณก็สามารถเข้าใจได้ เมื่อเห็นภาพแล้ว โอ..ไม่ต้อง
อธิบายเลย บิ่งเลย ! อ้อ..**อย่าปล่อยสัตว์เข้าสภา!!!**

ไม่ต้องมีใครแนะ ว่า หมายถึงสัตว์ตัวไหน ? และความเป็น
สัตว์ มันอยู่ตรงไหน ? อย่างไร ?

status quo* ซึ่งเป็นบรรยากาศของการเมืองไทย ณ ลมหายใจ
เอือนั้น หากใครได้สัมผัส “ศิลปะ abstract” ขึ้นนี้..บ๊อบ! ก็รู้บ๊อบ! ซัด
แจ่มมากเลย มันลือให้เห็นความเป็น “อมนุษย์” หรือสัตว์เดรัจฉานในคน
ได้ชัดแจ่มจริง ๆ

๐ ตาทิพย์แบบพุทธรู้ “ความเป็นสัตว์อื่น” (ปรสัตตานัง) ที่ “ใจ” แท้ ๆ เป็นสัตว์

มันเท่ากับมองผ่านทะลุภาพนั้นเข้าไป เห็นความเป็น “สัตว์
เดรัจฉาน” ตัวนั้นที่หมายถึง “อมนุษย์” (ร่างเป็นมนุษย์แต่ใจเป็นสัตว์) ได้ทันที
ซึ่งก็คือคนเราเองที่เขาคัดร้ายของมนุษย์ แต่ “ใจ” เขาเป็นสัตว์เดรัจฉาน

อันนี้เอาตามาก็คเทณ์มามาก อธิบายธรรมะพระพุทธรเจ้ามามาก
เทณ์ให้ทราบว่ ปรมัตถธรรมสุดยอดแห่งความจริง ที่ผู้ศึกษาปฏิบัติธรรม
แล้วจะมี “ญาณปัญญา” เห็นความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ (สัตว์

*[status quo หมายถึง สถานการณ์ที่เกิดที่เป็นอยู่จริงในปัจจุบัน]

โอปปาติกะ) เช่น ลัทธินรก ลัทธิไตร่จกาน เห็นผี เห็นลัทธิอบายภูมิต่าง ๆ เป็นลัทธิชั้นต่ำ ซึ่งเป็นภาวะของจิตวิญญานแท้ ๆ สามารถรู้แจ้งเห็นจริงในตนได้ สำหรับผู้ศึกษาปฏิบัติพุทธที่ลัทธิภูมิ จะรู้ลัทธิจะแห่งความเป็น “ลัทธิ” เป็น “ผี” เป็น “เทวดา” ทางธรรมนี้ มันไม่ได้หมายเอาที่ร่างกายหรือหมายเอาแค่ “กายนอก” แต่หมายเอาจิตวิญญานซึ่งไม่มีรูปมีร่าง (อสุริยะ)

๑ “ลัทธิ” ควาย เลื้อย หมา เหี้ย ถึง ฯลฯ ยังเลวไม่เก่งเท่า “ลัทธิ” คน

ที่จริงมันน่าขอภัยคุณควาย คุณเลื้อย คุณหมา หรือคุณเหี้ย คุณจ้อ มันควรขออนุญาต ขอภัยเขานะ

เพราะว่าไปดูถูกเขา หว่าเขาเป็นลัทธิเลวเข้าสภา ความจริงนั้นที่เข้าสภตามนัยสำคัญนั้นเลวกว่าลัทธิห้าตัวนี้ ชนิดที่คุณควายคุณเลื้อย คุณหมาคุณเหี้ยคุณจ้อ ไม่สามารถทำได้เท่าเทียมลัทธิที่เข้าสภaley

จิตวิญญานเขาเป็นลัทธิในทางธรรมจริง ๆ เป็นลัทธินรกแท้ ๆ ลัทธิเปรตแท้ ๆ ลัทธิไตร่จกานแท้ ๆ ลัทธิอบายทุกติวินิบาตแท้ ๆ ที่เลวกว่าห้าตัวนี้นักหนา ร้ายกาจมากกว่ามาก มีพิษภัยทำให้คนในสังคมเดือดร้อนทุกข์ทรมานได้หนักหนาสาหัสกว่า อย่างเทียบกันไม่ได้เลย

ไอ้โฮ ทำชั่ว ทำเลว ทำทุกข์ ทำร้อน ทำลายหนักกว่ายิ่งนัก ห้าตัวนี้ทำให้เก่งยังงี้ ๆ ก็ทำเลวไม่ได้เท่าหรอก ใช่ไหม ?

๑ นี่คือการอธิบายธรรมะด้วยลัทธิจะ ไม่ใช่เจตนาจะตำหนิใคร

อาตมาพูดไปอธิบายไปก็เกรงใจมาก เหมือนด่าเขา ก็ต้องขอภัยจริง ๆ ที่พูดนี้ไม่ใช่ด่า ไม่มีจิตโกรธจิตชิงอะไรเลย สงสารด้วยซ้ำ เพราะเขาทำบาปใส่ตนเองจริง ๆ แต่มันก็ต้องพูดตามเนื้อธรรมเมื่ออธิบายธรรมะ

● ก็แค่เริ่มวงจรรอบาท์...

ความจริงมันเป็นเช่นนั้น นี่คือสัจธรรม ฟังสัจธรรมให้ดี ๆ แล้ว
จะได้เข้าใจถึงสัจธรรมของพระพุทธเจ้าว่าอมนุษย์ ที่ร่างเป็นคนอยู่จึงยัง
เรียกว่ามนุษย์ แต่ใจเขาไม่ใช่มนุษย์ ที่แปลว่า “สัตว์ใจสูง” เขาเป็น “มนุษย์
อบาย” หรือ “มนุษย์ทุกติ” เป็นผี นี่แหละคือ ผีตัวจริง สัตว์นรกตัวจริง
มนุษย์ที่มีภูมิทุกติแท้ ๆ ที่ปรากฏอยู่ในโลก ผู้ศึกษาธรรมะจะรู้จริงได้
ไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบ แต่เป็นเรื่องที่มี “ความเป็นอยู่” ที่แท้
จริง

ความเป็นสัตว์เดรัจฉานทาง “สัตว์โอปปาติกะ” หรือสัตว์ทางจิต
วิญญาณ มันจึงไม่ใช่สัตว์ทางร่างกายที่เป็นสัตว์สี่ขา สองขา สัตว์บก
สัตว์น้ำ สัตว์ปีก สัตว์เลื้อยคลาน ที่เห็นได้ด้วยตาเนื้อ ไม่ใช่สัตว์ชนิดนั้น

ไม่ได้หมายเอาตรงนั้นแค่นั้น ที่เรียกขานความเป็นสัตว์ แต่เป็น
สัตว์ชนิดหนึ่งแท้จริง เพราะเป็นสิ่งมีชีวิตชั้น “จิตนิยาม” เข้าใจชัดไหม

สัตว์เดรัจฉานดังที่ได้อธิบายนี้ จึงคือจิตวิญญาณเป็นจริงขณะ
ไม่ได้เปรียบเทียบ และคิดปะโหวตในขั้นนี้ก็เป็นการสร้างความรู้ เอาหัวสัตว์
มาใส่คนใส่สิ่งนอก ภาพจึงแค่เปรียบเทียบ แต่ความจริงนั้นคนที่ “ใจเป็น
อมนุษย์” มันจริง ใจเป็นจริงยิ่งกว่าภาพ พอเห็นได้รู้ได้ชัดในปัญญาใหม่

๑๑ กิ๊ได้ ส.ส. เก่า หรือคนใหม่ ซื่อเลียงเข้ามา ก็แค่เริ่มวงจรอุบาทว์..

เพราะฉะนั้น ที่เราณรงค์กันอยู่ขณะนี้ ก็เข้าใจกันทั่วๆ ว่า
ไม่อยากได้พรรคเลือกตั้งแบบนี้ ขึ้นเลือกตั้งไปก็ได้อย่างเก่า กิ๊ได้ ส.ส. เก่า
หรือคนใหม่ ซื่อเลียงเข้ามา ก็แค่เริ่มวงจรอุบาทว์..อย่างเดิม “อับริยไป -
จัญไรมา” เป็นการเมืองที่ไทยเผชิญอยู่นี้ มันมีแต่จะเลวร้ายหนักกว่าเก่า
ไปเรื่อย คนเก่าเขาก็ต้องปฏิบัติแบบเก่า เขาไม่มีคุณธรรมความดีเพิ่มขึ้น
เขาไม่เอาใหม่ ไม่เป็นคนใหม่ จิตวิญญาณที่เป็น “ประธานสิ่งทั้งปวง” (โมน

บุพพังคมมาธัมมา) ของเขา เขายังทุจริต เขายังกิเลสหนารุนแรง ร้ายแรง แล้วเขาก็ทำอย่างนั้นแหละ ที่มันยิ่งผิดซ้ำผิดซ้ำ และยิ่งหาวิธีทำให้ต่ำหยาบ เลวร้ายเสื่อมเสียยิ่งขึ้น ๆ ประชาชนก็ยิ่งทุกข์ร้อนย่ำแย่ยิ่งขึ้น ๆ ลี

มันควรหยุดแล้ว เพราะปล่อยเวลาให้ทำมามากแล้ว ในประดา นักการเมืองเก่าที่ทำอยู่นี้ ต่างคนต่างเป็นนักการเมืองมาบางคนยี่สิบปี บางคนสามสิบปี จนบางคนน่าจะปลดระวางได้แล้วก็ยังไม่ยอมเสียที ยังดันทุรังอยู่ ลากยศก็ได้มาแล้วจะอยู่ทำให้การเมืองเลวร้ายยิ่งขึ้นไปอีก

๑๐ โหวตโน คือ การปฏิวัติการเมืองของประชาชนชนิดหนึ่ง

เพราะฉะนั้นคราวนี้มาช่วยกันเลย ถ้าประชาชนต้องการ การปฏิวัติการเมือง ต้องมาร่วมคะแนนโหวตโน เราถือว่าปฏิวัติการเมือง ไทยเลยนะ เพราะถ้าเชื่อว่าคะแนนโหวตโนมากเพียงพอจริง ๆ อาตมา มันใจเลยว่า นักวิชาการก็ดี หรือจะเป็นใครก็ตาม นักวิชาการ เทคโนโลยี แครตจริง ๆ หรือว่าข้าราชการที่มีอำนาจทางสังคมอยู่ก็ตาม จะต้องได้สำนึกในทางนิติธรรมที่มันเกิดจริงเป็นจริงนี้ว่า อันนี้เป็นเสียงประชาชนใช้ไหม ?

“เสียงประชาชน” จากคะแนนโหวตโนนี้แหละคือ ธรรมาวุธ เป็นอาวุธวิเศษที่จะปราบศัตรูทางจิตวิญญาณ โดยไม่เสียเลือดเนื้อเลย

เพราะ “โหวตโน” เป็นเสียงสวรรค์ของประชาชนแท้จริง เป็นธรรมาวุธที่สร้างสันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น วิเศษเยี่ยมยิ่ง ให้เกิดประชาธิปไตยชนิดที่สวยสดงดงามประณีตสุดยอด

ถ้าเสียงโหวตโนมันท่วมท้น ยิ่งกว่าบาร์ดีลิสต์ ทั้ง ส.ส. เขต แต่ละพรรคแต่ละเขต แต่ละจังหวัด ก็ต้องยอมรับโดยคุณนี่เลย คุณจะไม่เถียงไม่ได้เลย แม้จะมานั่งเล่นแง่อย่างเงื่อนอย่างงี้ มันก็ต้องยืนยันคะแนนของความเป็น “ประชาชน” กันจริง ๆ ให้ได้ ถ้ามันชนะอย่างท่วมท้นจริง ซึ่งจะต้องชนะอย่างแอ็บโซลูท มันควรจะต้องชนะอย่างเด็ดขาดอย่างนั้นเลย

ถ้าทำได้คราวนี้ปาฏิหาริย์การเมืองไทยเกิดแน่ อย่างน้อยก็ดีขึ้นแน่นอน
ด้วยวิธี “โหวตโน” นี่แหละที่เป็น “ธรรมาวุธ” ชนิดพิเศษของประชาธิปไตย
ถ้าไม่ใช่ “ธรรมะ” เป็น “อาวุธ” แก้ไขปัญหาบ้านเมือง และ
สร้างสรรค์ สังคมไทย เมืองไทยลุ่มจมแน่ ขอยืนยัน

► รหัส ๓๔๑๔ : คนไทยส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธจริงหรือ
และมีศีล ๕ สักข้อไหม...

ตอบ : ศีล นี่เป็นหลักพื้นฐานบ่งชี้ถึงความเป็น “มนุษย์” จริง ๆ
ตั้งใจฟังสังฆกรรมให้เข้าใจดี ๆ จะอธิบายเนื้อธรรมให้ฟังลึก ๆ ชัดๆ

ถ้าใครยังมีพฤติกรรมละเมิดศีลอยู่ แม้แค่ “ศีล ๕” ไม่ว่ากายกรรม -
วจีกรรม - มโนกรรมก็ไม่ได้สั่งไว้ใน “ศีล” เลย ผู้นั้นก็ยังไม่ใช่ “มนุษย์” เลย
นี่ไม่ได้ด่าว่าใครนะ อาตมาสาธยายสังฆกรรม พูดความจริง

◎ คนที่เป็น “มนุษย์” กับคนที่ไม่เป็น “มนุษย์” ตามสังฆกรรม
ต่างกันอย่างไร ?

ชีวิตใครก็ตามที่ยังละเมิดศีล ทั้ง ๕ ข้ออยู่ ก็คือ “อมนุษย์” แท้
“อมนุษย์” คือ คนไม่มี “ใจสูง”

เพราะ “ศีล ๕” นี่เป็นพื้นฐานวัด “ความเป็นมนุษย์” ตามสังฆกรรม
นั่นคือ คนผู้นั้นแม้แค่ทางกายเท่านั้น ก็ยังทำบาป คือ ยังละเมิด
กรรมชั่ว ละเมิด “ศีล” และแค่ ๕ ข้อเท่านั้นก็ยังไม่สูง ยังละเว้นขาดไม่ได้

จับประเด็นให้แม่น ๆ นะ ที่เรียกว่า “มนุษย์” คือ ผู้มี “ใจสูง”
แต่แค่ “กาย” ก็ยังไม่สูงเลย ยังละเมิดศีลอยู่ และใจก็ยังไม่รู้จน
กระทั่งทำให้ “สูง” ชนิดถาวรยั่งยืนไม่ได้ จึงยังไม่มีอะไร “สูง” เลยสักส่วน
ถ้าใครบริสุทธิ “ศีล ๕” ได้แค่กายกรรม วจีกรรม เท่านั้น
แต่ “ใจ” ยังมีอาการละเมิดศีล คือ ใจยังไม่สูง ใจยังไม่เด็ดขาด

ในการฆ่าสัตว์คือใจยังมีการฆ่าอยู่ ใจยังอยากได้ของที่ไม่ใช่ของเรา ใจยัง
มีกามคุณ ๕ สูงอยู่ ปากยังพูดปิด ใจยังสุขยังเสพลีสิ่งที่ เป็นอบายมุขอยู่
ผู้นี้ก็ยังไม่พอเรียกได้ว่า ยังเป็น “คน” มีความ “สูง” อยู่ส่วนหนึ่ง
ทางกาย แต่ก็ยังไม่ใช่ “มนุษย์” แท้ ๆ เต็ม ๆ เพราะ “ใจ” ยัง “ไม่สูง” เว้น
ขาดจากบาปได้แค่ทาง “กาย” แต่ “ใจ” ยังละเมิด เพราะใจยังผิติดอยู่
ยังมีบาป

ก็เป็นบุญแก่ตน เป็นคุณแก่โลกอยู่ส่วนหนึ่งจริง คือไม่ทำบาป
ทางกาย - ทางวจี แต่ยังต่ำทางใจอยู่ ยังไม่ได้ปฏิบัติ “ใจ” ให้พ้นบาป
เด็ดขาด

นั่นคือ “ใจ” ยังเป็น “อมนุษย์” อยู่ ยังไม่ใช่ “มนุษย์” นี่คือ
สังขาร

แม้จะปฏิบัติได้แค่นี้ ก็ยังพอชื่อว่า มีอาการ “สูง” อยู่ในสังคม
บ้าง ทางกาย - วาจา แต่ “ใจยังไม่สูง” ใจ มนุษย์คือผู้มี “ใจสูง” ใจเป็น
เครื่องชีวิต

แต่ “ใจ” ก็ยังต่ำ “ใจ” ยังทำบาปทำชั่วอยู่จริง จึงยังไม่ใช่
“มนุษย์” เพราะ “ใจยังไม่สูง” ชนิด “ตั้งมั่น” (สมาธิ) เด็ดขาดสัมบูรณ์ถาวร
ยั่งยืนนั่นเอง

จึงชื่อว่า “มนุษย์” ยังไม่ได้ ยังเป็น “อมนุษย์” ฟังดี ๆ จะเข้าใจ
สูงแค่กายกับวจีเท่านั้น แต่ “ใจ” ยังไม่สูงจริงจึงยังไม่ใช่ “มนุษย์”
“ใจ” นี่คือ ความจริงแท้ยิ่งกว่ากาย ใจเป็นใหญ่ ใจมาก่อนอื่น
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า “ใจเป็นประธานสิ่งทั้งปวง” (มโนหัพพังคมา ชัมมา)

๑ “ศีล” แปลว่า “ปกติ” นั้น ปกติอย่างไร ?

แต่ถ้าละเมิด “ศีล ๕” อยู่เป็น “ปกติ” สามัญ ทั้งภายนอกทั้ง
ภายใน

ถ้าไม่อกรบ ๑๖๒ จะไม่พบสัจจะ

นั่นคือ ผู้ยังมี “ปกติ” เป็น “มนุษย์” อยู่แท้ ๆ เต็ม ๆ ไม่ใช่ “มนุษย์”

ยังไม่ “สูง” ทั้งภายนอกคือทางกายทางวาจา ทั้งภายในคือทางใจ รู้จัก “ความเป็นมนุษย์” ให้ชัดเจนกันดี ๆ ลัทธิธรรมคือความจริง ถ้า “สูง” ทั้งภายนอก และทั้งภายในก็ “ใจสูง” คือ “ใจ” ก็ได้ ปฏิบัติฝึกฝนอบรมจนใจเป็น “ความตั้งมั่น” (สมาธิ) ที่เป็น “ปกติ” จริง ก็ เป็นลัทธิธรรม

นั่นคือ “ใจ” ตั้งมั่นแข็งแรงถาวรยั่งยืน (ฐิวัจ) ตลอดกาล (สัสตัง) เป็น “ปกติ” ไม่ละเมิด “ศีล ๕” ได้สนิทเป็น “ปกติ” ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น อีก (อวิปริณมยัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้ (อสังหริัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง)

เมื่อกิเลส (อกุศลจิต) ใน “ใจ” แต่ละเรื่อง ตายหรือ “ดับ” เด็ดขาด “ใจ” ที่เป็น “อกุศลจิต” อันเป็นตัวต้านทานไม่ให้ใจแข็งแรง มั่นคงไปจากใจ “ใจ” ส่วนที่เหลือ จึงยิ่งเป็นพลังงานที่แข็งแรงคุม “กาย - วาจา” ไม่ให้ละเมิดบาปได้ถาวรยั่งยืน เพราะ “ใจเป็นประธานสิ่งทั้งปวง” จริงตามที่พระพุทธเจ้าตรัส จึงเป็น “มนุษย์” จริง มนุษย์แท้ ๆ สัมบูรณ์ ขั้นที่ ๑ เป็นโสดาบัน

๑ คนที่เป็น “มนุษย์” แท้ ๆ ตามสัจจะ นั้นเป็นจริงอย่างไร?

คนเริ่มเป็น “มนุษย์” กันจริง ๆ ก็คือ คนผู้นั้นมี “ใจสูง” ซึ่ง เข้าข่ายมีคุณสมบัติเป็น “อาริยบุคคล” ได้แล้ว ใช้ “ศีล” เป็นตัวชีวิตได้

เริ่มขั้นแรกที่ “คน” ผู้นั้นมีคุณสมบัติสูงกว่าสามัญชนทั่วไป

นั่นคือ คนผู้นั้นมีคุณวิเศษขั้น “โสดาบัน” หมายความว่า ชีวิต ที่ดำเนินอยู่ของคนผู้นั้นก็ยังมีทั้งบุญและมีทั้งบาปนั้นแหละ แต่ว่าปัจจุบัน นี้ได้ปฏิบัติธรรมลดการทำบาปจน “จิตตั้งมั่น” (สัมมาสมาธิ) บรรลุลัทธิธรรมได้ สำเร็จแน่นอนขั้นต้นจริง กระทั่งทุกกรรมที่ทำในชีวิตตอนนี้เป็นบุญ

มากกว่าเป็นบาปแล้ว มี “ศีล ๕” เป็นความจริงที่บ่งบอกความเป็นจริงของคนอยู่ได้ ๕ ชัด ๕ ทั้งทางกายและทางใจ จึงเป็นชีวิตที่เรียกได้ว่า “มนุษย์”

ซึ่งได้เป็น “คน” ผู้ดำเนินชีวิตไปด้วย “กรรม” (กายกรรม - วจีกรรม - มโนกรรม) ที่พันบาปพันชั่วจริง เพราะบริสุทธิ์ทั้งกายและใจ มี “ศีล ๕” เป็นเครื่องวัด และเป็นหลักประกันความจริงนี้ได้จริง ๕ มีในตนเป็น “ปกติ”

โดยเฉพาะ “ใจ” ที่สะอาดบริสุทธิ์ “ตั้งมั่น” อย่างเที่ยงแท้ (นิจจัง) ยั่งยืน (ธวัง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนอีก (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้ (อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบแล้ว (อสังกุปัง)

นี่คือ “ใจสูง” แน่แท้ “ตั้งมั่น” อย่างแข็งแกร่งมั่นคงยั่งยืน ตลอดกาล

๑ “ศีล” คือ ความเป็น “ปกติ”

“สมาธิ” ละ คือ อย่างไรกันแท้...?

คำว่า “สมาธิ” นี้ ความหมายคือ ความตั้งมั่นของจิตของใจ อย่าเข้าใจผิดอยู่แค่หมายความว่า คือ การทำให้ “ใจ” เข้าไปอยู่ในภวังค์แล้ว “ใจ” ก็ตั้งมั่นแข็งแรงได้แค่อยู่ในภวังค์เท่านั้น ซึ่งก็เป็น “ความตั้งมั่นของใจ” เหมือนกันแบบหนึ่ง ก็เป็นแบบนั้น ยังไม่ใช่ “ปกติ” นั้น..ยังไม่เป็น “ความตั้งมั่น” คือไม่เป็น “สมาธิ” ตามนิยามของพุทธ

นั่นมันแค่ทำ “ความหยุดใจให้สงบอยู่ในภวังค์” เท่านั้นที่ “ตั้งมั่น” แล้วก็หลงว่า การฝึกฝนทำให้ “ใจ” เข้าไปสงบอยู่ในภวังค์ได้เก่งได้นานแค่ไหน แล้วชาวพุทธก็หลงถือว่านี่คือ ความเป็น “สมาธิ” ของพุทธ

ถ้าไม่อกรบ ๑๖๔ จะไม่พบสัจจะ

อย่างนั้นยังไม่ใช่ “สัมมาสมาธิ” ที่เป็น “สมาธิ” ของพุทธ
นั่นเป็นแค่ “สมาธิ” ทั่วไป ที่รู้ ๆ กันดาษดื่น และทำกันเป็น

สากล

แต่ “สัมมาสมาธิ” ที่เป็นสมาธิของพุทธนั้นเป็น “เอกังส สมาธิ”
ซึ่งเป็น “สมาธิ” พิเศษหนึ่งเดียว มีเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น

และ “การทำใจในใจ” (มนสิการ) ก็มีวิธีทำกันคนละวิธี แตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญที่ต้องพิจารณาให้ถ่องแท้, แยกกาย, ลงไปถึงที่เกิด
(โยนิโส)

จึงจะปฏิบัติเป็น “สัมมาปฏิบัติ” ทำ “ความดับ - ความเกิด”
สำเร็จ

จึงจะเกิดผลเป็น “สัมมาผล” ถูกต้อง...ถูกถ้วนเป็น “สัมมาสมาธิ”

๑๑) สมาธิทั่วไป มีพฤติกรรมกับ “สัมมาสมาธิ” อย่างไรบ้าง?

“การทำใจในใจ” (มนสิการ) ให้เป็น “สมาธิ” ตามที่รู้จักกันอยู่
ทั่วไปอย่างแพร่หลายนั้น ก็คือ การทำ “ใจให้สงบตั้งมั่น” แข็งแรงที่หนึ่ง
หลับตาเพ่งลมหายใจ หรือเพ่งอะไรต่ออะไรต่าง ๆ ตามวิธีการสะกดจิต
แท้ ๆ นั่นเอง

ซึ่งเป็น “สมาธิ” แบบสากลรู้จักกันกว้างขวาง ยังไม่ “ตั้งมั่น”
จริง

เพียงแค่นี้เป็น “สมาธิ” ที่ใช้วิธีหลบเข้าไป “สงบ” อยู่ในภวังค์ ทำ
กันอยู่เป็นสามัญ ไม่ยากนัก รุ่ง่าย - ห่าง่าย ทำได้กันอยู่ทั่วโลก

๑๒) “สัมมาสมาธิ” นั้นเป็น “เอกังส สมาธิ” คืออย่างไร?

ส่วน “การทำใจในใจ” (มนสิการ) ให้เป็น “สัมมาสมาธิ” ตามแบบ
พุทธนั้นเป็น “เอกังส สมาธิ” คือ เป็น “สมาธิ” เฉพาะหนึ่งเดียวในโลก

ใครก็เหมือนไม่ได้ เพราะเป็นสมาธิพิเศษที่คัมภีรา - ทุททสา - ทุรณูโพธา - ลันตา - ปณิตา - อตักกาวจรา - นิปุณา - ปันทิตเวทนียา มีในแบบ พุทธเท่านั้น

“สมาธิ” ทั่วไปมีวิธีปฏิบัติหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ ไม่รับรู้อะไรภายนอก แม้ผลที่ได้สำเร็จเป็น “สมาธิ” หรือเป็น “จิตตั้งมั่น” ดีที่สุด สูงสุดแล้วปานใด ก็ได้เฉพาะขณะที่ทำนั้นเท่านั้นเป็นการได้ “สมาธิ” ดี สูงสุด

แต่ถ้าอยู่ในสภาพเป็นอยู่ปกติชีวิตลืมตาตื่น ๆ จะไม่สามารถ ได้ “สมาธิ” อย่างนั้น จะได้ “จิตตั้งมั่น” สูงสุดอย่างนั้นไม่ตลอดไป ไม่ ตลอดเวลาเป็นปกติ

จะได้เฉพาะตอนที่อยู่ในขณะตั้งใจปฏิบัติได้ในภวังค์เท่านั้น

และเวลาจะปฏิบัติจะต้องปลีกเอาเวลาแยกไปปฏิบัติสมาธิเฉพาะ โดยหยุดอิริยาบถอื่นทั้งหมด ซึ่งถ้าจะปฏิบัติเข้าสมาธิก็ทำอะไรอื่นไม่ได้

ผลที่ได้เป็น “จิตที่ตั้งมั่น” (สมาธิ) ดีที่สุดในชั่วระยะขณะที่ทำได้ ในภวังค์เท่านั้น ไม่ใช่ได้แล้วเที่ยงแท้คงที่ถาวรยั่งยืน ชนิดที่ได้แล้วได้เลย

แต่ต้องปฏิบัติอยู่เสมอ ไม่ใช่ “สมาธิ” ที่มี “จิตตั้งมั่น” สัมบูรณ์ แล้ว “จบกิจ”

จะไม่ “เป็นเช่นนั้นเอง” (ตถตา) อัตโนมัตติถาวรยั่งยืนตลอดกาล โดยไม่ต้องปฏิบัติใหม่อีกแล้ว เพราะประสิทธิภาพไม่เหมือนของ “สัมมา-สมาธิ”

“สมาธิ” ทั่วไปพอออกมาจากภวังค์ ออกมาจากสมาธิ เป็นคน ตื่นลืมตา ทวาร ๖ ทำงานปกติที่คนมีกรรมกิริยาสามัญครบกายกรรม- วจีกรรม-มโนกรรม “สมาธิ” หรือ “จิตตั้งมั่น” แบบที่ทำได้ในขณะสำเร็จ ผลอยู่ในภวังค์นั้น จิตจะไม่คง “ความตั้งมั่น” เหมือนอย่างที่ได้ไว้ใน ภวังค์

๑ “นิโรธ” ของ “สมาธิ” ทัวไป ก็แบบหนึ่ง ต่างจากแบบ “สัมมาสมาธิ”

“สมาธิ” ทัวไปนั้นแม้จะถึงขั้น “จิต” สามารถทำ “นิโรธ” ได้สำเร็จ ก็จะทำให้ขณะอยู่ในภวังค์ ออกมาจากภวังค์ก็ไม่สามารถทำ “นิโรธ” ได้ เพราะเป็น “นิโรธ” ชนิดดับจิตไม่ให้ทำหน้าที่รับรู้อะไรเลยเท่านั้น แม้แต่ในภวังค์เอง จิตก็ไม่รู้อะไรเลย ซึ่งอยู่ในสภาพเป็น “อสังขยัตถ์” (สัจที่จิตไม่มีการกำหนดรู้อะไรเลย) นี่คือ “นิโรธ” ของ “สมาธิ” ทัวไป จะเป็นเช่นนี้

“นิโรธ” ของ “สมาธิ” ทัวไปไม่อยู่ในสภาพ “วิญญานฐิติ” (ไม่ เป็น “ธาตุรู้ที่ทำหน้าที่รู้อยู่” แล้วขณะนั้น) แต่ยังถือว่าเป็น “สัจ” อยู่

หมายความว่า ยังไม่หลุดพ้น (วิมุตติ) จากความเป็นสัจของโลกีย ยัง ไม่ตายจากความเป็นสัจโลกียขั้นใดขั้นหนึ่ง ยังไม่สูญหายไปจากอภิปภาพ หรือยังไม่หมดสิ้นความเป็นสัจที่จะ “เกิด - ตาย” วนเวียนอยู่ใน สังสารวัฏโลกที่ยังเป็นโลกีย จึงยังถือว่า “เป็นสัจอยู่” คือยังเป็น “สัจตาวาส”

“นิโรธ” ของ “สมาธิ” ทัวไป เมื่อออกจาก “นิโรธ” แล้วจิตก็กลับ มาทำหน้าที่ของจิต กลับมาทำหน้าที่ “รู้” และเสพลอกียอย่างเดิม เป็นสัจ โลกอยู่ในวัฏสงสารโลกียอย่างเก่า

ความเป็น “นิโรธ” ที่ได้ในภวังค์ก็หายไป เป็นสัจโลกียตาม เดิม

อยากได้ “นิโรธ” อีกก็ต้องทำเอาใหม่ ให้ได้อย่างที่เคยทำได้อีก ที่ ไม่จบกิจ จะไม่มีวันได้สิ้นสุดสำเร็จเป็น “ตถตา” เหมือน “นิโรธ” ของ พุทธ

เพราะจะไม่มีที่สุด (อนันตัง) ที่ได้ “นิโรธ” แล้วได้เลย ชนิดเป็น “นิโรธ” ถาวรอยู่เช่นนั้นยังยืนเที่ยงแท้วันนตร จะไม่เหมือน “นิโรธ” ของ “สัมมาสมาธิ” ที่เป็นจิตได้ “นิโรธ” อย่าง “ตั้งมั่น” ถาวรยังยืนแบบพุทธ

๑ “ตถตา” คือ ความเป็นเช่นนั้นเอง นั้น มันอย่างไรกันแท้ ?

“นิโรธ” ที่เกิดจาก “สมาธิ” ทั่วไปนั้น เป็นนิโรธเฉพาะกิจเท่านั้น จะไม่ใช่ นิโรธถาวรยั่งยืนตลอดกาล ที่สัมบูรณ์เป็น “ตถตา”

ยังเป็น “นิโรธ” ที่ถาวรยั่งยืนตลอดไปจน “ตถตา” ไม่ได้

เพราะ “นิโรธ” ของ “สมาธิ” แบบทั่วไปนั้นผู้ปฏิบัติทำได้ยังไม่สำเร็จสูงสุดจริง จน “นิโรธ” นั้น “เป็นเช่นนั้นเอง” ในตน โดยตนไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้องปฏิบัติใหม่ซ้ำอีกแล้ว ชนิดที่ตัดสินได้ว่า “จบกิจ”

มันยังไม่ “เป็นเอง” เป็น “นิโรธ” ชนิดที่อัศจรรย์ในตัวแล้ว จนกระทั่งเราไม่ต้องใช้สติรู้ตัวแล้วก็ทำอีก ไม่ต้องสังวรอีก ไม่ต้องช่วยทำแล้ว มันเป็นสิ่งที่ทำได้แล้วนั่นเองในตัวมันเอง

จึงยังไม่ถึง “ความจริง” (ตถ) ที่ปริบูรณ์อยู่ในตนเองสัมบูรณ์แล้ว

จึงยังไม่เป็น “ตถตา” แห่งปรมาตตลัจจะ ชนิดถึงที่สุดจนกระทั่งไม่มีที่สิ้นสุดกันอีกแล้ว (อนันตัง)

ซึ่งเป็น “นิโรธ” ที่ต่างกันมากตามนัยสำคัญนี้

๑ “นิโรธ” ของ “สัมมาสมาธิ” จึงเป็นอีกแบบหนึ่ง มีนัยพิเศษต่างกัน

“สัมมาสมาธิ” นั้นมีวิธีปฏิบัติลึ้มตา มีปกติชีวิตที่ตื่นอยู่สามัญตามหลักมรรคองค์ ๘ ปฏิบัติเพื่อให้เกิดสมาธิได้ตลอดเวลาทุกขณะที่มี “ความคิดนึกที่” (สัมมาสังกัปปะ) มี “การพุดจา” (สัมมาวาจา) มี “การกระทำทุกอย่าง” (สัมมากัมมันตะ) แม้ในขณะปฏิบัติภาว “การงานเลี้ยงชีพ” (สัมมาอาชีวะ) โดยมีหลักธรรมสำคัญอื่นๆ อีกมากที่ใช้ประกอบในการปฏิบัติ

จึงไม่จำเป็นต้องปลีกเวลาแยกไปปฏิบัติสมาธิเฉพาะ แบบที่ต้องหยุดอิริยาบถ หยุดทำอะไร ๆ หหมด ดัง “สมาธิ” ทั่วไปเขาทำ

เพราะปฏิบัติแบบ “สัมมาสมาธิ” นั้นยังคงทำอะไร ๆ ตามปกติ

ได้ตลอดเวลา ไม่ต้องปลีกเวลา หยุดการงานสามัญหมดไปนั่งสะกดจิตทำ
“สัมมาสมาธิ” นี้ จึงต่างกันทั้งวิธีปฏิบัติ

และยัง “ผล” ที่ได้สำเร็จเป็น “สมาธิ” หรือเป็น “จิตตั้งมั่น” ดี
ที่สุดสูงสุดก็ยิ่งแตกต่างกันคนละชั่วเลยทีเดียว

เพราะ “สัมมาสมาธิ” นั้น “ผล” สำเร็จสูงสุดจะเที่ยงแท้ (นิจจัง)
ถาวรยั่งยืน (ฐังง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงไปเป็นอันอีก (อวิปริณาม
ธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ (อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปัง)

“นิโรธ” ของ “สัมมาสมาธิ” ที่สมบูรณ์แล้ว จึงไม่ต้องปฏิบัติเพื่อ
ให้เกิดสมาธิหรือให้เกิด “จิตตั้งมั่น” กันอีก เพราะ “จบกิจ” แล้ว

เพราะเกิดผล “อุภโตภาควิมุตติ” คือ วิมุตติทั้ง ๒ ส่วนแล้ว

ทั้งส่วนความเป็น “จิต” ก็ได้ “ดับกิเลส” ในจิต สนทนเกลี้ยงสิ้น
“อาสวะ” อย่างสะอาดหมดจด “ตั้งมั่น” แข็งแรงเต็ม เป็น “เจโตวิมุตติ”
แน่แท้

ทั้งส่วนความเป็นปัญญา ก็ได้ตรวจสอบมาตลอดด้วย “เทวชิโร”
ด้วย “อรุปฌาน ๔” หรือ “วิโมกข์ ๘” ด้วย “เจโตปริยญาณ ๑๖” และอื่น ๆ
เป็น “ปัญญาวิมุตติ” ตลอดที่ได้ปฏิบัติ “สังจิกิริณะ” (กระทำให้แจ้ง)

๑ “สัญญาเวทยิตนิโรธ” คือ “นิโรธ” ของพุทธที่ “แจ้ง” (สังจิจิ) มีไข “มีด, คำ”

จึงได้เห็น “แจ้ง” (สังจิจิ) ในความเป็น “นิโรธ” สมบูรณ์สุดท้าย
ที่เรียกว่า “สัญญาเวทยิตนิโรธ” และญาณหรือปัญญาที่ “แจ้ง” จบครบ
ยิ่ง จนกระทั่งถึงขั้น “สังจิกิต” (แจ้งแล้วด้วยตาทิพย์ [วิชา,ธรรมจักขุ] พิเศษของ
ตนเอง)

“สังจิกิต” คือ เห็นแจ้งชัดจริง “แจ้งผล” นั้นจบสมบูรณ์แล้ว ที่
พระพุทธเจ้าตรัสว่า “นิโรธ” ต้องทำให้แจ้ง คือต้อง “สังจิกิริณะ” (ทำให้

แจ้ง)

ครั้งนี้ได้เห็นสิ่งนั้น สภาวะนั้น “แจ้ง” จบ ก็เป็น “ลัจฉิกิต”
จึงเป็น “นิโรธ” ชนิดที่ต้อง “เห็น” กันจะจะ กระทั่ง “แจ้ง” จบ

ครบสุด

ซึ่งต่างกันอย่างกับ “นิโรธ” ที่จิตดำมืด ไม่มีธาตุรู้ตัวไหนรู้ “เห็น”

เลย

นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติทำได้ “ผล” จนแน่ใจมั่นใจ เพราะได้ *อาเสวนา-
ภาวนา-พหุลีกัมมัง* สังสม “ผล” จนกระทั่งรู้แจ้งเห็นจริงสูงสุดชนิดที่เกิด
“ความเชื่อของตนจนปักใจมั่นสูงสุด” ผ่าน “อัปปนา” (แน่วแน) และสูงขึ้น
เป็น “พยัปปนา” (แนบแน่น) กระทั่งสูงสุด “เจตโส อภินิโรปนา” (ปักใจมั่น)

และถ้าจะปฏิบัติแบบนั่งหลับตาเข้าไปอยู่ในภาวะเหมือนอย่าง
“สมาธิ” ทั่วไปกระทำ ก็ใช้ปฏิบัติเสริมได้ด้วย เมื่อผู้นั้นมีสัมมาทิฐิแล้ว
ก็สามารถปฏิบัติ ซึ่งควรปฏิบัติ เพราะเป็นอุปการะมาก

๑ ความแตกต่างของ “สมาธิ” ทั่วไป กับ “สัมมาสมาธิ” มีนัยสำคัญอีกมาก

ความเป็น “ฌาน” ของ “สมาธิ” ทั้ง ๒ แบบยังมีความเหมือน
กันในบางแง่ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหลายแง่

ลักษณะความเป็น “ฌาน ๔” ของ “สมาธิ” แบบทั่วไปนั้น ขึ้น
สูงสุดถึง “ฌาน ๔” ก็มีภาวะ “อาการเฉย, ไม่เป็นทั้งสุขทั้งทุกข์” (อุเบกขา)
ได้จริง

แต่เป็นชนิด “*เคหสิตอุเบกขาเวทนา*” ที่ไม่มี “องค์ธรรม ๕”
จึงเป็นสมาธิที่ “อริศีลสิกขา” ก็ได้แค่ “สัลลพตูปาทาน”
หรือแม้จะพ้น “สัลลพตูปาทาน” แต่ก็ไม่พ้น “สัลลพตปราคาส”
“สัลลพตูปาทาน” นั่นคือ ยึดได้แค่ “ถือศีล” ยึดถือไปอย่าง

นั่นเอง แต่จะทำตามข้อที่ห้าม ก็ทำไม่ได้ (ข้อที่ห้าม คือ บาปสมาจาร) ข้อที่ควรทำให้ยิ่ง ก็ทำไม่ได้ (ข้อที่ควรทำให้ยิ่ง คือ อภิสมาจาร) ทำไม่ได้ทั้ง ๒ อย่าง อย่างนี้เองเรียกว่า “ไม่พินสัลลพตูปาทาน” นี่แบบหนึ่ง

อีกแบบหนึ่ง คีล คือ ข้อให้ปฏิบัติ ก็ทำได้อย่างพาซื่อ คือ ข้อห้าม ห้ามไว้อย่างไร ก็ทำได้ แต่ทำได้แค่ “กาย” กับ “วาจา” เท่านั้นที่ไม่ผิดศีล ไม่ละเมิดศีล บางคนเคร่งศีลอย่างมากด้วย ภายนอกก็บริสุทธิ์นียบ แต่ไม่ได้มรรคได้ผลขัดเกลากิเลสแต่อย่างใด เพราะไม่**สัมมาทิฐิ** “อริจิตสิกขา” ก็ได้แต่ “ความสงบระงับ” แม้จะถึงขั้นเป็นจิตขั้น “อุเบกขา - ความวางเฉย” ซึ่งเป็นคุณสมบัติขั้นสูงของ “อริจิต” แท้ ๆ ขั้นคุณวิเศษคือฌานคือสมาธิ ที่ยังมีผิดมีถูกแตกต่างกัน ตรงนี้สำคัญมาก

๑๑ จิตขั้น “อุเบกขา” นี้ เป็นคุณวิเศษ หรือไม่ใช่คุณวิเศษ ที่ต้องศึกษาดี ๆ

อย่างเช่น “ความเฉยหรือความสงบ” หรือ “อุเบกขา” นี่แหละทั้ง “สมาธิทั่วไป” ทั้ง “สัมมาสมาธิ” ต่างก็มีคุณสมบัตินี้ด้วยกันทั้งคู่ แต่ก็ เป็น “ความเฉยหรือความสงบ” หรือ “อุเบกขา” ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

“อุเบกขา” ของ “สมาธิทั่วไป” นั้นไม่มี “องค์ธรรม ๕” แต่ “สัมมาสมาธิ” มี “องค์ธรรม ๕” เป็นคุณวิเศษที่มีคุณค่ามากกว่าสามัญเฉย

“องค์ธรรม ๕” นั้นก็คือ “ปริสุทธา - ปรีโยทาตา - มุทุ - กัมมัฏเฐ - ปภัสสรา (พตปฎ.เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๓๐ ชาติวิภังคสูตร)

“สมาธิทั่วไป” อาจจะมีองค์ธรรมบางอย่างใน ๕ องค์ธรรมนั้นบ้างก็ได้ เช่น มี “ปริสุทธา” มี “ปภัสรา” ต่างก็สามารถมีทั้งคู่ แม้มีได้ แต่ก็ยังมีนัยสำคัญที่แตกต่างกันอย่างพิเศษ

เป็นต้นว่า ปริสุทธา คือ ความบริสุทธิ์, ความสะอาดหมดจด

และปภัสรา คือ ความสดใสผุดผ่อง

ซึ่งผลของ “สมาธิ” ทั้ง ๒ ต่างก็มีความบริสุทธิ์สะอาด และหรือมีความสดใสผุดผ่องได้ด้วยกันทั้งคู่ แต่ในขณะที่ทรงความบริสุทธิ์สะอาด - ความสดใสผุดผ่อง นั้น มีหลายนัยที่ต่างกันลึกล้ำ

๑ “ปริสุทธา” คือ ความบริสุทธิ์ นั้น มีนัยสำคัญแตกต่างกันอย่างไร ?

ความแตกต่างแง่หนึ่งคือ ระยะเวลาของ “ความบริสุทธิ์” (ปริสุทธา) ที่ผู้ปฏิบัติทำได้ สำหรับ “สมาธิทั่วไป” จะทรง “ความบริสุทธิ์” ในความเป็นฌานเป็นสมาธิอยู่ได้เฉพาะเวลาแค่ “ขณะปฏิบัติสำเร็จในภวังค์” เท่านั้น พอออกมาจากฌานจากสมาธิที่อยู่ในภวังค์ ก็ไม่บริสุทธิ์เหมือนกับ “ขณะ” อยู่ในภวังค์จิตที่เป็นฌานเป็นสมาธิ

สภาพ “จิตที่ตั้งมั่น” (สมาธิ) จะไม่เหมือนเดิม เมื่อออกมาจากภวังค์ที่เป็นฌานเป็นสมาธิ ก็เลสก็กลับคืนเข้ามาในจิตอีกไม่มากนักน้อย

เพราะ “สมาธิทั่วไป” รู้จักแต่ลักษณะของ “การทำจิตให้สงบ - จิตให้ไม่หวั่นไหว - จิตให้นิ่งให้หยุด” เท่านั้น ผลที่ได้จึงเป็น “จิตสงบ - จิตไม่หวั่นไหว - จิตนิ่งจิตหยุด” ใน “ขณะที่อยู่ในภวังค์” นั้นเท่านั้นที่ “ตั้งมั่น”

ไม่ใช่ “ความตั้งมั่นของจิตที่หมดกิเลส” หรือ “จิตที่ตั้งมั่นเพราะกิเลสถูกกำจัดไปจนหมดสิ้น” เหมือนที่ “สัมมาสมาธิ” ทำได้

การปฏิบัติ “สัมมาสมาธิ” จะมี “ญาณ” รู้จัก “ตัวตน” (อัตตา) ของกิเลสที่เป็น “สักกายะ” ในเบื้องต้น แล้วปฏิบัติกำจัด “สักกายะ” (ตัวตน) ลงไปตามลำดับกระทั่งกำจัดตัวตนสุดท้ายของกิเลสชั้น “อาสวะ” อันเป็นตัวกิเลสชั้นปลายสุด ดับสิ้นได้อย่าง “ตั้งมั่น” เป็นที่สุดถาวรยั่งยืนไปตลอดกาล

“สัมมาสมาธิ” จึงมีระยะเวลาของ “ความบริสุทธิ์” (ปริสุทธา) ที่ผู้ปฏิบัติทำได้สำเร็จแล้ว ทรง “ความบริสุทธิ์” ในความเป็นฌานเป็นสมาธิไปตามลำดับที่ได้ปฏิบัติให้กิเลสลดได้ ทุก “ขณะ” ที่ปฏิบัติได้ก็จะพัฒนาเจริญขึ้น ๆ ๆ ๆ ทั้งในขณะที่อยู่ในฌานว่างจิต ทั้งในขณะที่อยู่ในสภาพของจิตขึ้นรับวิถีทั้ง ๖ ทวาร จะไม่ใช่ได้แต่ “ขณะ” ปฏิบัติอยู่ในฌานว่างเท่านั้น

ส่วน “สมาธิทั่วไป” นั้น จะไม่มี “อธิปญญาสิกขา” ที่เป็น “วิชา ๘” และ “ญาณ ๑๖” ไปตามลำดับ เหมือน “สัมมาสมาธิ” มีอย่างสำคัญ

๑ ความแตกต่างที่สำคัญมากของ “สมาธิทั่วไป” กับ “สัมมาสมาธิ”

เพราะ “สมาธิทั่วไป” ไม่มี “ญาณ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตัวตน” (อัตตา) ของกิเลสหยาบ - กลาง - ละเอียด เหมือน “สัมมาสมาธิ” ที่ต้องมี

ถ้าไม่มีก็ไม่สามารถบรรลุธรรม เพราะ “ญาณ” นั้นเองที่เป็นการรู้แจ้งเห็นจริง ปฏิบัติกำจัด “ตัวตน” (อัตตา) ไปได้ตามลำดับ จากชั้นหยาบลดลงเหลือชั้นกลาง จากชั้นกลางสุดท้ายลดละชั้นปลาย ดับสิ้นหมดอาสวะ แล้วก็ปฏิบัติทบทวนอีก (ปฏิบัติสัทธิปทาน) จนเป็น “นิสสรณพหาน” สูงสุดของ “สัมมาสมาธิ” จะเป็น “จิตตั้งมั่น” (สมาธิ) ที่ “จบกิจ”

ถาวร

ซึ่ง “สัมมาสมาธิ” นั้นถ้าผู้ที่ปฏิบัติถึงขั้นสำเร็จ จิตที่ “บริสุทธิ์” (ปริสุทธา) ของผู้สำเร็จจะ “บริสุทธิ์” เป็นฌานเป็นสมาธิ “ทุกขณะ” เทียง (นิจจัง) ถาวรยั่งยืน (ธุวัง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่เปลี่ยนเป็นอื่น (อวิณิปาตัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ (อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปัง)

เพราะวิธีปฏิบัติของ “สัมมาสมาธิ” นั้นปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” ในทุกขณะชีวิตสามัญที่มีกรรมกิจแล้วสั่งสมจิตขึ้นเป็น “สมาธิ” ทั้งใน

ขณะมีความนึกคิด (สัมมาสังกัปปะ) ทั้งในขณะที่มีการพูดจา (สัมมาวาจา) ทั้ง
ในขณะที่มีการกระทำทุกอย่าง (สัมมากัมมันตะ) ทั้งในขณะที่ทำงานเลี้ยงชีพ
(สัมมาอาชีวะ) ด้วย “จิตเปิดรับวิถี” ทุกทวารเป็นหลักจึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
โลกวิทู

ซึ่งไม่เหมือนการปฏิบัติของ “สมาธิทั่วไป” ที่ปฏิบัติ “จิตปิดอยู่
ในภวังค์” เป็นหลัก จำกัดขณะใดขณะหนึ่งเท่านั้น ผลที่ได้จึงไม่มีโลกวิทู
ดังนั้น ทั้งในแง่ “คุณค่าประโยชน์” ในความเป็นสมาธิ ทั้งคู่ก็มี
ประสิทธิภาพและสมรรถนะไม่เหมือนกัน

๑๐ บริสุทธิคุณดั่งที่เรียกว่า “ปริโยทตทา” นั้น คือลักษณะอย่างไร ?

“สัมมาสมาธิ” นั้น จิตบริสุทธิ์ผุดผ่องมีคุณสมบัติถึงขั้นเรียกว่า
ได้ว่า “ปริโยทตทา” ซึ่งหมายถึง คุณสมบัติที่มีความบริสุทธิ์สะอาดคง
เดิมอยู่เสมอ ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่นอีกแล้ว (อวิปริณามธัมมัง) “ตั้งมั่น”
อย่างเที่ยงแท้ (นิจจัง) ยั่งยืน (ธูรัง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่มีอะไรมาหักล้าง
ได้ (อสังหริง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปัง) แม้จะสัมผัสสัมพันธ์ คลุกคลี
เกี่ยวข้อง ถูกกระทบ ถูกกระแทกอยู่กับสังคมสามัญ ไม่ได้หลบหนี
อยู่กับทุกสิ่งทุกอย่างที่ชีวิตควรเกี่ยวข้อง ความบริสุทธิ์ผุดผ่องสะอาดก็
ยังคง “ตั้งมั่น”

เพราะชีวิตปกติก็ได้ฝึกฝนอบรม “ความดำรินึกคิด” (สังกัปปะ)
หรือมี “การทำใจในใจ” (มนสิการ) ชนิดที่มีการปฏิบัติตามหลักทฤษฎี
“มรรคองค์ ๘” และ “โพชฌงค์ ๗” หรือตามหลักทฤษฎี “โพธิปักขิยธรรม
๓๗” อย่างแยบคาย (โยนิโส), อย่างถ่องแท้ (โยนิโส) ดีแล้ว หรือตามหลัก
ทฤษฎี “มหาสติปัฏฐานและอานาปานสติ” ซึ่งก็เป็นการปฏิบัติอย่างเดียวกัน
กับ “ไตรสิกขา” หรือ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” นั่นเอง ถ้าศึกษาคำสอนของ

พระพุทธเจ้าเข้าใจเป็น “สัมมาทิฐิ” ถูกถ้วนจริง

เพราะพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ทางปฏิบัติของพุทธนั้น *เอเสว มัคโค นัตถัญญเญ* ซึ่งแปลว่า *ทางปฏิบัติมีทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น*

ดังนั้น เมื่อได้ปฏิบัติ “ทำใจในใจ” (มนสิโรติ) อย่างแยบคาย, ถ่องแท้ กระทั่ง “ความดำรินึกคิด” ก็ได้ฝึกฝนอบรมมาจนเป็น “สัมมาสังกัปปะ” บรรลุสัมบูรณ์แล้ว “การพุดจา” ก็ได้ฝึกฝนอบรมมาจนเป็น “สัมมาวาจา” บรรลุสัมบูรณ์แล้ว - การทำงานทำกิจทุกอย่างก็ได้ฝึกฝนอบรมมาจนเป็น “สัมมากัมมันตะ” บรรลุสัมบูรณ์แล้ว - การทำอาชีพใด ๆ อยู่ ก็ได้ฝึกฝนอบรมมาจนเป็น “สัมมาอาชีวะ” บรรลุสัมบูรณ์แล้ว

ทั้งหมดนั้นมี “สัมมาทิฐิ” เป็นประธาน โดยมี “*สัมมาวายามะ และสัมมาสติ*” เป็นแนวหนาร่วมกับประธานนำการปฏิบัติอย่างสำคัญ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑

“สัมมาสมาธิ” จึงเป็นการปฏิบัติในชีวิตประจำวันปกติสามัญ ไม่ใช่การปฏิบัติที่ต้องหลบหลีกหนีออกไป ไม่ทำงาน หลบไปจากปกติชีวิต ไปปฏิบัติเฉพาะเป็นพิเศษต่างหาก หรือหนีจากงาน หนีจากสังคมออกไปปฏิบัติในที่สงัด ๆ ตามแบบ “สมาธิทั่วไป” ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติกัน

๑ “ความบริสุทธิ์ผุดผ่อง” ของ “ปริโยทาทา” พิเศษฉะนี้เอง จึงมีคุณค่ามาก

“สัมมาสมาธิ” ปฏิบัติอยู่ในสังคม ไม่ใช่การปลีกแยกไปจากสังคม ทั้งสังคม กลัวสังคม พยายามหลีกหนีสังคม

แต่ปฏิบัติอยู่กับสังคม ทำงานทำกิจอยู่ปกติในสังคมด้วย สัมปยุตธรรม ๗ จนมีคุณสมบัติพิเศษที่เรียกว่า “ปริโยทาทา” จึงเป็นการช่วยสร้างประโยชน์ต่อสังคมหรือต่อมวลชนเป็นอันมาก (พหุชนหิตายะ) ช่วยสร้างความสุขต่อสังคมหรือต่อมวลชนเป็นอันมาก (พหุชนสุขายะ)

อนุเคราะห์เกื้อกูลโลก (โลกานุกัมปายะ)

ดังนั้น ทั้งในขณะปฏิบัติทั้งในขณะบรรลุ “ผล” สัมบูรณ์แล้ว
จึงยังคงสัมผัสสัมพันธ์ คลุกคลีเกี่ยวข้อง ถูกกระทบ ถูกกระแทกอยู่
กับสังคัมสามัญไม่ได้หลบหนี อยู่กับทุกสิ่งทุกอย่างที่ชีวิตควรเกี่ยวข้อง
ความบริสุทธิ์ผุดผ่องก็ยังคง “ตั้งมั่น” ถาวรยั่งยืนตลอดนิรันดร์
“จิตตั้งมั่น” (สมาธิ) ที่มีคุณสมบัติเป็นคุณวิเศษ แม้ถูกกระทบ
กับโลกธรรมอย่างไรปานใด ก็ยังคงไม่หวั่นไหวไม่เปลี่ยนไม่แปรเปลี่ยนไป
จากเดิม (ผู้รู้สัจจะโลกธัมเมหิ จิตตังยัสสะ น กัมปติ) ยังคงความสะอาด
หมดจดสิ้นเกลี้ยงทั้งธุลีหมอง “อโศก” - ธุลีเริง “วิรัช” เกษม (เขม่ง)
สัมบูรณ์

เพราะความเป็น “อุเบกขา” ของ “สัมมาสมาธิ” นี้มี “องค์ธรรม ๕”
เป็นคุณวิเศษ ดำรงความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ดำรงความวางเฉยเป็นกลางที่
“บริสุทธิ์ตั้งมั่น” ที่ยังเท่าถาวรยั่งยืนไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว” อยู่นิรันดร์

จะนี้แหละเรียกว่า “ปริโยทตา” ซึ่งเป็น “ความบริสุทธิ์ผุดผ่อง”
พิเศษแตกต่างจาก “สมาธิทั่วไป” ที่มี “ปริสุทธา” ได้ แต่ไม่มี “ปริโยทตา”

คำว่า “ปริสุทธา” นั้น เป็นการบอกกล่าวถึงคุณสมบัติของจิตที่
“บริสุทธิ์ผุดผ่อง” จากกิเลสนั้น ๆ แค่นี้ตัวมันเองเท่านั้น ว่าสะอาด
ขาวผ่อง

ส่วนคำว่า “ปริโยทตา” นี้ เป็นบัญญัติที่ชี้ถึงคุณสมบัติของจิต
ที่ “บริสุทธิ์ผุดผ่อง” จากกิเลสนั้น ๆ ในตัวมันเองแล้วด้วย และยังมีพิเศษ
น้อยอื่นอีกด้วย

เพราะจิตนี้มีประสิทธิภาพยิ่งกว่านั้น คือ แม้ “จิตที่บริสุทธิ์
ผุดผ่อง” นี้คลุกคลีเกี่ยวข้องกับสัมผัสสัมพันธ์มีงานมีเรื่องหนักหนาสาหัส
ปานใดก็ยัง “บริสุทธิ์ผุดผ่อง” อยู่ได้คงเดิม อย่างแข็งแรง “ตั้งมั่น”
ยั่งยืนตลอดไป

๑ “มฤ” คือ จิตที่มีคุณวิเศษ นั้น อย่างไร ?

“อุเบกขา” ของพุทธที่มีสมรรถนะพิเศษได้ เพราะมี “ฌาน” อันสัมบูรณ์ด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้า “อุเบกขา” ของผู้มี “ฌานที่เป็นสัมมาสมาธิ” จึงพิเศษ นอกจากจะมี “ปริสุทธาและปรีโยทาตา” ดังกล่าวแล้ว และยังมี “มฤ” คือ “จิตหัวอ่อน” ซึ่งเป็นคุณวิเศษเยี่ยมยิ่งของจิตอีกด้วย

“จิตหัวอ่อน” (มฤ) นี้หมายถึง *ไม่โง่ที่บื้อและไม่ดีด้านแข็งกระด้าง*
“*ไม่โง่ที่บื้อ*” นั้นหมายถึง จิตในเชิงฉลาด คือจิตมีไหวพริบแววไวเฉลียวฉลาดทันต่อโลกต่อสังคม เพราะคุณสมบัติในเชิงฉลาดนี้จะฉลาดรู้ “โลกียธรรม” หรือรู้จักใน “เคหสิตเวทนาทั้งหลาย - ความเป็นทเวดาโลกียเป็นสัตว์โลกีย (เทวนิยม)” และรู้ทั้ง “โลกุตระธรรม” หรือรู้แจ้ง “เนกขัมมสิตเวทนาทั้งหลาย - ความเป็นทเวดาโลกุตระเป็นสัตว์โลกุตระ (อเทวนิยม)”

“*ไม่ดีด้านแข็งกระด้าง*” นั้นหมายถึง จิตในเชิง “ตัวจิตเอง” จะดัดจะปรับได้ง่าย ไม่แข็งกระด้าง ไม่ดีดิ่ง ไม่ดื้อหนา จึงปรับแก้ปรุงแต่งจิตตัวเองได้เร็วได้ดี ปรับจิตของตนให้เข้ากับผู้อื่นกับสังคมก็ได้ดีเร็วไว

ตัวเองก็ปรับปรุงตนเองได้เร็วไว รู้ทันโลกหรือผู้อื่นได้ไวได้เร็ว

“จิตหัวอ่อน” (มฤ) จึงหมายถึง จิตที่ก่อประโยชน์ยิ่ง เป็นจิตที่เจริญง่าย บำรุงง่าย พัฒนาง่าย เป็นประโยชน์มากแก่ตนแก่สังคมแก่โลก

๑ “กัมมัฏฐา” คือ จิตที่มีคุณวิเศษ อีกอย่าง นั้น วิเศษอย่างไร?

ยังมีคุณวิเศษของ “อุเบกขา” อีกอย่างที่เกิดจาก “สัมมาสมาธิ” คือ “กัมมัฏฐา” ที่ผู้รู้ท่านแปลว่า *สละสลวย หรือการงานอันเหมาะสม* ซึ่งหมายถึง กรรม หรือการงาน - การกระทำนั่นเอง ที่สละสลวย

หรือที่เหมาะสม

นั่นก็คือ ผู้มีจิต “เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา” ที่เป็น “อุเบกขา” ของ “สัมมาสมาธิ” อันเป็นโลกุตระนี้ จะไม่ใช่คุณสมบัติของจิตที่อยู่เฉย ๆ หนึ่ง ๆ อุเบกขาไม่มีการงานไม่มีสมรรถนะอะไร อย่างสามัญที่เข้าใจกันต้น ๆ

แต่ลึกล้ำสำคัญกว่านั้น นั่นคือ จิตเฉยต่ออำนาจโลกีย์ได้เด็ดขาด ชนิดที่แรงโลกีย์หักล้างไม่ได้ (อสังหรั) จิตอุเบกขาที่มีคุณสมบัติไม่ทุกข์ ไม่สุขตามที่คนโลกีย์เขาสุขเขาทุกข์กันแล้ว (อทุกขมสุข)

เป็นจิตเฉย ๆ ไม่สะดุ้งสะเทือนเพราะไม่มีกิเลสเข้ามาปรุงแต่ง ในจิตให้หัวนี้ไหวไปกับลาภยศสรรเสริญสุขของโลกีย์แล้ว จิตเป็นกลาง ไม่หลงติดผลักอะไรในโลกแล้ว ชนิดที่เที่ยง - มั่นคง - ยั่งยืน - ไม่แปร เป็นอื่น - ไม่มีอะไรหักล้างได้ - ไม่กลับกำเริบ

จึงเป็นจิตที่มีความรู้เหนือกว่าสามัญ ที่ทำงานทำการอยู่กับโลก กับสังคมอย่างเหมาะสม สละสลวย อย่างเป็นกลางไม่มีอคติใด ๆ

การงานที่แท้จริงเป็นการทำงานที่มีคุณค่าอย่างเหมาะสมกับสังคม มีความรู้ในอุปสงค์ - อุปทานที่ทำทั้งประโยชน์และความสุขอันพิเศษให้แก่ ตนแก่สังคม (วุฒสมสุข) เป็นพหุชนพิตายะ - พหุชนสุชาเย - โลกาณุกัมปายะ ซึ่งไม่ใช่ “ลัทธิลัทธิ” ที่เป็น “สุข” เท็จ (อลิเก) อย่างชาวโลกีย์ หลงอยู่

๑ “ปัสส” คือ จิตที่มีคุณพิเศษ ข้อสุดท้าย นั้น วิเศษอย่างไร ?

องค์ธรรมอย่างที ๕ ของ “อุเบกขา” ใน “สัมมาสมาธิ” นี้ คือ ปัสส

ปัสส ก็แปลว่า บริสุทธิ์ นั่นแหละ สดใส บริสุทธิ์ผุดผ่อง ซึ่งก็คือ คำสรุปสุดท้ายของจิตอันมีคุณพิเศษขึ้น “อุเบกขา” ชนิดนี้นั่นเอง บริสุทธิ์ผ่องใสไปตลอด อย่างที่เป็นได้แล้วก็จะเป็นอย่างนั้นอยู่

ถ้าไม่อกรบ ๑๗๘ จะไม่พบสัจจะ

ยังยืน ไม่แปรเป็นอื่นจริง ๆ แม้จะทำงานสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับสังคม มีชีวิตปกติเผชิญกับเรื่องหนักหนาสาหัสแค่ไหนปานใด ก็ทำงานให้สังคม เป็นทั้งประโยชน์ ให้ทั้งความสุข และอนุเคราะห์โลกอยู่อย่างไม่เห็นแก่ตัว สร้างสรร เลียสละอยู่อย่างมี “วิริยารัมภะ” พากเพียรเสมอ

จิตก็ยังบริสุทธิ์ผ่องใสถาวรยังยืน “ตั้งมั่น” คงเดิม เทียงแท้ ยังยืนไม่เปลี่ยนไม่แปรไปจากที่สะอาดบริสุทธิ์อยู่แนบแน่นน้อยอย่างใดเลย

ปภัสสร จึงเป็นตัวอ้ายยืนย่นคุณสมบัติอันวิเศษของ “อุเบกขา” นี้

“สัมมาสมาธิ” คือ การสั่งสม “ฌาน” แบบพุทธที่บรรลู่ “เนก-
ขัมมลิตอุเบกขาเวทนา” อันเป็นคุณสมบัติพิเศษดังที่กล่าวมานี้จริง ๆ จึง
เรียกว่า มี “อุตตริมนุสสรธรรม” คือ คุณวิเศษที่เหนือกว่า “ผล” สามัญ
ทั่วไปอื่น ๆ

ซึ่งแตกต่างจาก “สมาธิทั่วไป” เพราะ “สมาธิทั่วไป” จะบริสุทธิ์
สงบ สะอาด มีอาการของความเป็น “จิตตั้งมั่น” (สมาธิ) ได้ดีในขณะหนึ่ง
หลับตาทำสมาธิอยู่ในภวังค์เท่านั้น ออกมาจากภวังค์ “จิตตั้งมั่น” ที่ได้
นั้นจะไม่ “ตั้งมั่น” อย่างเดิม ดังนั้นออกจาก “สมาธิ” มาสู่สังคม การสัมพันธ์
กับผู้อื่นข้างนอกจึงมีผลมีประโยชน์น้อยกว่ากันมากอย่างเทียบไม่ได้เลย

ส่วน “สัมมาสมาธิ” นั้นความบริสุทธิ์สะอาด สงบ มีอยู่ตลอด
ทุกเวลาตามภูมิธรรม มีในทุกอิริยาบถ ทั้งเวลาล้มตาหลับตา ถ้าได้ “จิต
ตั้งมั่น” (สัมมาสมาธิ) เท่าใดก็คงคุณสมบัติของ “สมาธิ” เท่านั้นต่อไป

และถ้าฝึกฝนจนบริสุทธิ์สูงสุด ก็จะเที่ยงแท้ (นิจจัง) ถาวรยังยืน
(ธูวัง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่มีเปลี่ยนแปลงเป็นอื่นอีก (อวิริณามธัมมัง)
ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ (อสังหิง) เมื่อทำได้จนสำเร็จแล้วจะไม่กลับกำเริบ
อีกเด็ดขาด ได้แล้วได้เลย (อสังกุปปัง)

โดยเฉพาะ “จิตตั้งมั่น” (สมาธิ) ที่ยังยืนถาวรตลอดกาล ทั้งขณะ
อยู่ในภวังค์ทั้งในขณะมีปกติทำงานการทุกอย่าง แม้ขณะสัมผัสเกี่ยวข้องกับ

อยู่กับโลกตื่น ๆ ไม่ใช่ในขณะหลับหรืออยู่ในภวังค์ ซึ่ง “จิตที่ตั้งมั่น” นี้ จะมีตลอดเวลาในขณะคตินึก (สัมมาสังกัปปะ) ขณะพูด (สัมมาวาจา) ขณะที่ มีกายกรรมวจีกรรมมโนกรรม (สัมมากัมมันตะ) แม้กระทั่งขณะทำงาน ที่เป็นงานเลี้ยงชีพ (สัมมาอาชีวะ) จิตก็ยังมีความตั้งมั่น (สมาธิ) อยู่ตลอดเวลา

๑) สรุป ความแตกต่างของ “สมาธิทั่วไป” กับ “สัมมาสมาธิ”

สรุปแล้ว ทั้งในความเป็น “สัมมาสมาธิ” และ “สมาธิทั่วไป” ทั้งคู่ต่างก็มี “จิตวางเฉย” (อุเบกขา) ซึ่งหมายถึงนัยชนิดหนึ่งคล้ายกันก็จริง แต่ต่างกันมากจนละชั่วใน “อาการวางเฉย” (อุเบกขา) ๒ ชนิด “อุเบกขา” แบบพุทธนั้น จะมีจิตว่างวางเฉยแบบ “เนกขัมมสติ อุเบกขาเวทนา” ที่มีองค์ธรรม ๕ ปริบูรณ์สมบูรณ์ (ปริสุทธา - ปริโยทตา ฯลฯ)

“อุเบกขา” ของ “สมาธิ” ทั่วไป คือใจไม่ทำงานอะไรมาก ไม่คิดไปในเรื่องอะไรมาก หากสุดวิสัยก็คิดบ้างอย่างเสียไม่ได้ ไม่เต็มใจ จึงไม่มีภูมิรู้ที่เรียกว่า “โลกวิทู” ผลประโยชน์ที่จะบริบูรณ์เป็น “พหูชน - หิตายะ - พหูชนสุขายะ - โลกานุกัมปายะ” จึงเกิดไม่ได้ เพราะไม่สัมมาทวิญญูแบบพุทธ

ผลจึงไม่เกิดญาณปัญญาที่รู้ละเอียดประณีตความเป็น “กายในกาย - เวทนาในเวทนา - จิตในจิต - ธรรมในธรรม” ไม่มี “วิโมกข์ ๘” แบบพุทธ ไม่มี “พุทธิญาณ” เช่น “ญาณ ๑๖” หรือบรรลุได้ด้วยปัญญา ๖๗-๗๓

และเพราะวิธีปฏิบัติไม่ได้เปิดทวาร ๖ ไม่มี “ผัสสะ” เป็น “สมุทัย” ในการปฏิบัติ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มุลสูตร” (พตปฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๔๘) และ “มิจฉาทวิญญูสูตร - ลักกายทวิญญูสูตร - อัตตานุทวิญญู-

สูตร” (พตปฏ. เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖) เป็นต้น

จึงไม่รู้แจ้ง “การเกิด - การดับ” ของกิเลสชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อตฺตา - สักกายะ - อาสวะ” แล้ว “ดับ” หรือทำ “นิโรธ” อย่าง “สังจิกฺขณะ” (กระทำให้แจ้ง) กระทั่งที่สุดแห่งที่สุดถึงขั้นเป็น “สังจิกต” (แจ้งจบแล้ว) สัมบูรณ์

เพราะ “สมาธิ” ทั่วไปนั้นจะทำ “นิโรธ” อย่าง “อัสญฐีสมาบัติ” จึงไม่มี “พุทธิญาณ” บริบูรณ์ เช่น “วิปัสสนาญาณ ๙” หรือ “ญาณ ๑๖” เป็นต้น

“นิพพาน” ของ “สมาธิทั่วไป” จึงคนละชั่วกับ “นิพพาน” ของพุทธ

๐ “สมาธิทั่วไป” กับ “สัมมาสมาธิ” มีส่วนคล้ายกันน้อยนิดเดียวแต่มิมีนัยสำคัญต่างกันละเอียดมาก ลึกล้ำประณีตยิ่งทั้งวิธีการและผลลัพธ์

แม้จะมีสภาพไม่ดำริไปในนิรณ ๕ อย่างเดียวกัน “สัญญาอย่างเดียวกัน” นั่นเอง คือไม่ดำริในกาม ในพยาบาท ในถีนมิทธะ ในอุทธัจจกุกกุกจะ ในวิจิกิจฉา คล้ายกันในส่วนนี้

แม้แต่ในความเป็นบัญญัติว่า “นิโรธ” (ความดับหรือความสงบระงับ) ก็ได้ตามความกำหนดหมาย (สัญญา) อย่างเดียวกัน คือ มีความดับไปมิดไป ดำไป คล้ายกัน (มีการดับของจิต แต่ “จิตที่ดับ” ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ)

คือกำหนดหมาย (สัญญา) กันว่า เป็น “ความไม่มีหรือความดับไป” หรือจิตนั้นไม่มีบทบาทนั้นแล้ว ทำให้มันหายไปได้แล้ว

“สมาธิ” ทั่วไปก็ใช้วิธีทำ “ความดับจิต” (ดับหรือพักนามธรรมทั้ง ๔ เวทนา, สัญญา, สังขาร, วิญญาณ) ก็คือ “ดับธาตุรู้” ไปทั้งหมดไม่ให้ทำหน้าที่รู้อะไรเลย แล้วก็นับเอา “ความไม่รู้อะไรเลย” แบบนี้ว่าเป็น “ความดับ” เป็น “นิโรธ” ซึ่งมันมีลักษณะ “ความดับ - ความมิด - ความดำ” ก็ใช่ เป็น

ความดำ ความมืดของจิต ถือว่าได้ “ความดับ - ความดำ” ได้ “นิโรธ” ก็ใช่

ผู้ทำสำเร็จ ก็ถือว่าเป็น “โสด” (สุภ) “นาคพิงใจ” (สุภ)

ส่วน “สัมมาสมาธิ” นั้น มีนัยสำคัญว่า “นิโรธ” มันคือ “ความดับของกิเลสหรือดับ ไม่ให้มีเฉพาะกิเลส” เป็น “ความดับเฉพาะอกุศลจิต” ที่เป็น “เหตุแห่งทุกข์ - เหตุแห่งความเสื่อมต่ำ” เท่านั้น

ไม่ใช่ไป “ดับจิตทั้งหมด” หรือ “ดับเวทนา, สัญญา, สังขาร, วิญญาณ” ทั้ง ๔ ขันธ์หมดไปพร้อมกัน ซึ่งไม่ใช่ “ดับ” ความเป็น “นามธรรมหรือธาตุรู้” ไปหมด ๔ ขันธ์หมดสิ้น

นัยสำคัญ ที่ต่างกันมันอยู่ตรงนี้

แต่ใน “สัญญา” คือการกำหนดหมายว่า “ดับ” นะ หรือ “นิโรธ”นะ นั้นมันก็กำหนดตรงกันว่า “นิโรธ” มี “ดับ” นั่นคือ “สัญญา” อย่างเดียวกัน

ส่วน “องค์ประชุม (กาย) ดับ” ก็คือ “สภาวะนั้นไม่มีให้เห็น” คือดำ คือมืด คือหายไป ลักษณะ “กายไม่มี” ก็ตรงกัน นั่นคือ “กาย” อย่างเดียวกัน

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “วิญญูณสูตร ๗” และ “สัตตาวาส ๙” ข้อที่ ๔ ว่า “กาย” อย่างเดียวกัน “สัญญา” อย่างเดียวกัน ก็ชัดเจนอย่างนี้

แต่มันก็มีภาวะความเป็น “นิโรธ” ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ดังที่ได้สาธยายผ่านมาแล้ว

นั่นคือ “สมาธิทั่วไป” ทำ “ดับ” คือทำให้ดำ ให้มืด ให้ทั้ง.. เวทนา, สัญญา, สังขารวิญญาณไม่รู้อะไรไปหมด ชะนี้

องค์ประชุม (กาย) ในที่นี้เป็นการประชุมของ “จิต” หรือ “นามธรรม” องค์ประชุมของ “จิต” ทั้งหมดก็ดี องค์ประชุมเฉพาะส่วน “อกุศล

จิต”ตัวใดตัวหนึ่งที่ดี ก็คือ “นามธรรม” เหมือนกัน เรียกองค์ประชุมที่สามารถสัมผัสเห็นได้นี้ว่า “นามกายหรือนามรูป” ผู้มี “ญาณ” สามารถรู้ “นามกายหรือนามรูป” นี้ได้ ก็เรียกว่า ผู้นั้นมี “นามรูปปริจเฉทญาณ”

“สมาธิทั่วไป” ไม่สามารถมี “ปัจจัยปริคคญาณ”

อาจจะ มี “นามรูปปริจเฉทญาณ” อาจจะ มี “ธัมมวิจย” แต่ไม่ถึงขั้น “โพชฌงค์” (องค์แห่งการตรัสรู้) ที่เรียกว่า “ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” ขณะมีผัสสะเป็นปัจจัยในปัจจุบันที่จิตขั้นรับวิถี มีทวาร ๖ ทำงานเป็นปกติอยู่

หรือไม่มี “ติริณปริญญา” จึงไม่สามารถ “ดับเฉพาะสักกายะ หรือเฉพาะอกุศลจิตตัวนั้น ๆ” จนหมดสิ้นตัวตนที่เป็น “อาสวะ” ได้สมบูรณ์

แต่ในขณะนี้เรากำลังพูดถึง “สมาธิทั่วไป” ก็ดี “สัมมาสมาธิ” ก็ตาม เมื่อ “กาย” แบบ “สมาธิทั่วไป” ก็ถูก “ดับ” ก็ “ดำ” ไป ก็ “มืด” ไป ไม่มี - ไม่เห็นภาวะนั้นแล้วเหมือนกันกับของ “สัมมาสมาธิ” ต่างก็ทำได้แล้ว ทั้งคู่ ก็ถือว่าประสบผลสำเร็จเหมือนกัน

ปฏิบัติได้ผล ต่างก็เรียกว่า “นิโรธ” บัญญัติเดียวกัน ปรากฏการณ์ที่ได้ต่างสำเร็จเป็นผล มีส่วนที่ “ดำ - มืด - ดับ” เหมือนกัน

บัญญัติที่เรียกจะขึ้นปรมัตถ์ปานนี้ ซึ่งมี “กาย” อย่างเดียวกัน มี “สัญญา” อย่างเดียวกัน แต่มีนัยสำคัญต่างกันยิ่ง จึงมีอีกคำหนึ่งต่างหาก

คำว่า “กิณห” หมายถึง ดำ, มืด

ส่วน “สุภ” หมายถึง โชค, น่าพึงใจ

เมื่อต่างฝ่ายต่างก็สนใจเป็น “โชค” (สุภ) แก่ตนทั้งคู่ ต่างก็มี “โชค” (สุภ) ประสบผลน่าพึงใจของตน ๆ เหมือนกัน

ความคล้ายที่คล้ายกัน ก็คือ การกำหนดหมาย (สัญญา) ว่าจะได้ “ดับทุกข์ - ระวังอารมณ์ทุกข์” ต่างก็อย่างเดียวกัน คือ “ไม่มีทุกข์เหมือน

กันในสภาวะนั้น ทว่าน้อยสำคัญนั้น มีต่างกันมากในความเป็น “กาละ-สฐานะ”
และภาวะก็ “ดำ, มืด” (กิณท) เหมือนกัน
ทว่าเป็น “นิโรธ” ที่ต่างกันคนละชั่วอย่างมีนัยสำคัญลึกล้ำ
ท่านจึงใช้บัญญัติ ว่า “สุกิกิณท” ในสภาวะนี้ ด้วยประการฉะนี้

๑ “นิโรธ” เหมือนกัน แต่นัยสำคัญต่างกันคนละชั่ว เพราะเหตุใด?

เพราะเหตุ “จิตใจ” เต็มสภาพนั้น “สมาธิทั่วไป” ไม่ได้ใช้ “จิตใจ”
ไม่ได้ฝึก “จิตใจ” ทำงานเต็มที่ให้เข้มแข็งให้เกิดสมรรถนะ จะไม่พยายาม
ใช้ “ใจ” ให้เปิดรับรู้โลกรู้สังคมเต็มที่ ที่เรียกว่า “โลกวิทู” มีปัญญา รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงในความเป็นสังคมโลกทุกสิ่งทุกอย่างได้เต็มสภาพเท่าที่จะสามารถ
รู้ได้ ตามวิสัยสามัญของคนในสังคมโลกปกติ

“สมาธิทั่วไป” ที่ไม่ใช่ “สัมมาสมาธิ” จะมีสำนักเอียงหรือสุดโต่ง
ไปข้างพยายามไม่รับรู้โลกเต็มสภาพ ไม่รับรู้สังคมเต็มที่ ทั้งสังคม ปลีก
แยกจากสังคม ไม่พยายามเข้าสังคม ไม่พยายามทำงานกับสังคมโลกกว้าง
เพราะใจไม่แข็งแรง ไม่ตั้งมั่นจริง ไม่แก้กลัวล้าอาภาย
เพราะวิธีปฏิบัติไม่สัมพันธ์กับภาวะโลกเต็มที่ จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น “โลก” สัมบูรณ์

ไม่ “รู้จักรู้แจ้งจริงในความเป็นโลก” ที่อยู่ที่เป็น ไม่มี “โลกวิทู”
ตามพุทธสมบัติของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฐิ นั่นเอง

จิตไม่ “ตั้งมั่นสัมบูรณ์แล้ว” (สมาธิ) จริง จึงสัมพันธ์กับโลกธรรม
ที่แรงที่จัดจ้านแล้วสู้กับสังขารโลกที่เขาเป็นอยู่จริงไม่ได้

เพราะไม่มี “มงคลอันอุดม” ในข้อที่ว่า “*บุญฐัสสะ โลกธัมเมหิ
จิตตัง ยัสสะ น กัมปติ*” ซึ่งหมายความว่า จิตไม่หวั่นไหว แม้จะสัมผัส
สัมผัสร่วมปรุ่งอยู่กับโลกธรรมที่เต็มไปด้วยลาภยศสรรเสริญโลกียสุข
และไม่ได้ตรวจสอบจิตใจของตนด้วย “อรูปฌาน ๔” แบบพุทธ

หรือไม่มี “วิโมกข์ ๘” อย่างบริบูรณ์ครบถ้วน กระทั่งไม่เหลือเศษของ “อโศก- วิราช” จนกระทั่งถึงขั้น “เขม” ตามขั้นตอนของ “มงคลอันอุดม” (มังคลมุตตม)

แล้วก็ใช้จิตใจทำงานเต็มที่ รับรู้กับโลกเขาเต็มที่ รับรู้ร่วมคิดนึก วินิจฉัย ร่วมทำกับความเป็นอยู่ต่าง ๆ ของสังคมมนุษย์โลกที่เราตัดสินว่า ดีว่าควรตามหลักมหาปเทศ ๔ ของพระพุทธเจ้า อย่างสงบสุขมีประโยชน์

๐ “สมาธิ” คือ จิตที่ตั้งมั่น แต่ก็ยังเหยียยังอ่อนแอ ไม่แก้วกล้ำหลายนัย

“สมาธิ” ที่ไม่ใช่ “สัมมาสมาธิ” จิตใจยังอ่อนแออยู่ ไม่ตั้งมั่นจริง ไม่สามารถเข้าสู่บริษัทหรือเข้าสู่สังคม (ศรัทธาไม่บริบูรณ์แม้แค่ข้อที่ ๕ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๘) จึงมี “พหุติพุทธ” ไม่ได้

“สมาธิ” ที่ไม่ใช่แบบพุทธไม่พินัย ๕ ไม่พิน “อาชีวิกภัย” (ความเกรงกลัวเนื่องด้วยการเลี้ยงชีพ) - ไม่พิน “อสีโลกภัย” (ความเกรงกลัวจากการถูกตำหนิ)-ไม่พิน “ปริสสารัชชภัย” (ความเกรงกลัวที่สะทกสะท้านเมื่อเข้าสู่บริษัท) - ไม่พิน “มรณภัย” (ความเกรงกลัวในความตาย) - ไม่พิน “ทุคติภัย” (ความเกรงกลัวที่จะพาลไปสู่ที่ต่ำ)

เพราะไม่มี “พลัง ๔” [พลัง ๔ ได้แก่ ๑. กำลังปัญญา (ปัญญาพละ) ๒. กำลังความขยันหมั่นเพียร (วิริยพละ) ๓. กำลังการทำงานที่ไม่มีโทษ (อนวัชชพละ) ๔. กำลังการสงเคราะห์เกื้อกูล (สังคหพละ) ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๐๔]

จึงไม่มีประโยชน์เป็นอันมากต่อตนเองผู้อื่นต่อสังคม

๐ “สัมมาสมาธิ” ต้องมี “พลัง ๔” และ “พินภัย ๕” บริบูรณ์ที่สุด ซึ่งต่างจาก “สัมมาสมาธิ” ของพระพุทธเจ้า ที่มีใจตั้งมั่นแข็งแรง

แล้วยังแกลักลอบหาญเข้าสู่สังคมบริษัทหมู่นอนอย่างไม่สะทกสะท้านอีกด้วย เพราะประกอบไปด้วย “พลัง ๔” ที่มีกำลังของปัญญา ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสรับรองไว้

และเป็นปัญญาที่รู้ทั้งความเป็นโลกีย์ ทั้งความเป็นโลกุตระ

กำลังปัญญา (ปัญญาพละ) จึงมีมาก รอบรู้ แตะกาน ไม่แคบ ไม่เหมือนคนหลังเขา จะรู้ข่าวคราวทันสังคม รู้แจ้งสังคมโลกที่ควรจะอนุโลมปฏิบัติอย่างไร แค่นั้น เพราะรู้แจ้งทั้งอารยธรรมและอารยธรรมแท้จริง

กำลังความเพียร (วิริยพละ) จึงมาก แข็งแรงมาก ขมิขมันชวนชวายุมาก อุตสาหะเสมอ พลังจึงมีเสมอ มีกำลังสร้างอย่างเลือกสรรอีกด้วย ตามกำลังปัญญา เป็นแรงงานขับเคลื่อนทำคุณทำประโยชน์แก่ตนแก่โลกอยู่

กำลังที่รู้จักการงานที่ดีที่มีคุณค่ามีประโยชน์แท้ลึกซึ้ง ให้แก่ตนแก่โลก เป็นการทำงานที่ปราชญ์ในโลกทำไม่ได้ (อนวัชพละ) จึงสร้างแต่ประโยชน์แท้ ๆ ธุรกรรม ไม่เป็นโทษแก่มวลมนุษยชาติจำนวนมาก เพราะเข้าใจอุปสงค์ - อุปทานของสังคมแต่ละปัจจุบันละเอียดลึกไปถึงนามธรรม มีกำลังการแจกจ่ายเจือจาน เอื้อเพื่อเกื้อกูลคนอื่น เกื้อกูลสังคมมนุษยชาติ (สังคหพละ) อย่างไม่มีกิเลสตระหนี่หวงแหน เพราะใจได้ลดละความโลภของตนจริง จึงมีแต่ใจเผื่อแผ่ช่วยเหลือชนิดที่มีปัญญาจัดสรร

๑๐ ปัญญาของผู้มี “สัมมาสมาธิ”

มีอาริยมิวัตร “ความเป็นชีวิต” ในโลก

ผู้มี “พลัง ๔” นี้จริง จะมีปัญญาเข้าใจเห็นแจ้งในความเป็นชีวิต และโลกวิสัยสงสารได้ทะลุลึกล้ำดีกว่า ปุถุชนแม้แต่กัลยาณชน

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในความมีชีวิตที่เป็นชีวิตอยู่ในสังคมโลก (ชีวิตา)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในความสิ้นไปแห่งชีวิต, ความตาย (ชีวิตักขะ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในการดับในความเป็นชีวิต (ชีวิตปริยาทาน)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในความหวังใยในชีวิตที่เหมาะสม (ชีวิตนิกันติ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในสิ่งจำเป็นแก่ชีวิต (ชีวิตปริกขาร)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในความมัวเมาในชีวิต, ความหยิ่งในชีวิต, ความหลงในชีวิต (ชีวิตมทะ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในการดำรงชีพ, ความเป็นไปแห่งชีวิต (ชีวิตวุตติ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในเหตุแห่งความเป็นอยู่, เหตุแห่งชีวิต (ชีวิตเหตุ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในความเป็นใหญ่แห่งชีวิต, ความสำคัญแห่งชีวิต, กำลังแห่งชีวิต, ชีวิตินทรีย์ (ชีวิตินทรีย์ะ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในความหวังในชีวิต, ความต้องการเป็นอยู่ (ชีวิตาสา)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในที่สุดของชีวิต (ชีวิตปริยसान)

๑ ผู้มี “พลัง ๔” รู้แจ้งยิ่งตาม ๑๑ ข้อนั้น

จึงเป็นคน “ไม่เกรงกลัวต่อภัย ๕”

ก็เพราะกำลังแห่งปัญญา ที่ได้จากผลของ “สัมมาสมาธิ” นั้นเอง
จึงเป็นเหตุให้ผู้บรรลุมีใจแก่กล้าท้าอาภายาญ แข็งแรงมั่นคง เฉลียวฉลาด
แล้วดำเนินชีวิตไปอย่างมี “จรณะ ๑๕ เป็นพหุติพุทธ” ให้เห็นได้อยู่ในสังคม
ชนิดที่ “ทำให้มาพิสูจนได้” (เอทิปัสสิโก) กันทีเดียว ว่า

คนผู้บรรลุ “สัมมาสมาธิ” นี้

๑. ไม่เกรงกลัวภัย เนื่องด้วยการเลี้ยงชีพ (อาชีวิกภัย) ไม่มีความ
เกรงกลัวในการดำเนินชีวิต ยังชีพอยู่ในสังคม แม้จะทำงานฟรี ไม่สะสม
ลาภเงินทองเข้าของ ยศศักดิ์อำนาจ ชื่อเสียงค่ายกย่องสรรเสริญ
โลกียสุข ซึ่งเป็นโลกธรรมมาบำเรอตน มาเป็นของตน ก็ “พอเพียง” เป็น
สุขอุดมสมบูรณ์อยู่ได้ด้วยสมรรถนะและความขยันของตน

เพราะมีภูมิปัญญารู้แจ้งกุศลธรรม - อกุศลธรรมของสมมุติ

ลัจจะ และตนเองก็มีเนื้อแท้ของกุศลจิตที่เป็นปรมาตมัลลจะแล้วตาม
ฐานานุฐานะ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงโลกียธรรม - โลกุตระธรรม ตามฐานะแห่ง
ตน ตามบารมีของตน จะมาก จะกว้าง จะละเอียด - หยาบ ลึกซึ้ง เก่ง -
ไม่เก่ง ก็ตามแต่บารมีของแต่ละฐานะ จึงอยู่ในสังคมมิอนุโลม - ปฏิโลม
ไปตามลัจจจานุโลมิกญาณ

๒. *ไม่มีความเกรงกลัวภัย ที่เป็นการถูกตำหนิตีเตียน (อสีโลกภัย)*

ไม่มีความเกรงกลัวที่ตนจะทำงานให้แก่สังคมอยู่อย่างจริงจัง ด้วยเมตตา
จริงใจด้วยความปรารถนาดี ต้องการช่วยเหลืออนุเคราะห์ผู้อื่นต่อสังคม
อยู่แท้ ๆ แม้จะถูกตำหนิ ถูกต่อต้านก็เข้าใจผู้ตำหนิผู้ต่อต้าน ที่เขาต้อง
ตำหนิต่อต้าน เพราะเขาเห็น “ใจที่บริสุทธิ์ - ใจที่จริง” ของเรายังไม่ได้ ว่า
ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็นจริง ที่ทำเพื่อผู้อื่น เพื่อสังคม
แท้ ๆ อย่างไร ? แค่นั้น ? เขาจึงตำหนิ ไม่ชอบใจ หรือระแวงเราอยู่

โดยเฉพาะเรามี “กำลังแห่งปัญญา” ตามที่เรามี “พลังปัญญา” ทำ
ความเพียรด้วยปัญญา (วิริยพละ) ทำงานไม่หวั่นไหว งานที่ปราชญ์ไม่ตำหนิ
ด้วยการใช้ปัญญาเลือกงานและทำงานนั้น (อนวัชพละ) ที่สำคัญคือ ทำ
เพื่อเป็นประโยชน์แก่อุศลผู้อื่นในโลก (สังคหพละ) ไม่ใช่ทำเพื่อให้ตนได้ เพื่อ
พรรคพวกของตนได้ เหมือนอย่างคนที่ยังเต็มไปด้วยกิเลสเห็นแก่ตัวทำกัน

เพราะ “พลังปัญญา” สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “ความเป็นชีวิต”
อย่างน้อยก็ ๑๑ ประการดังที่ได้กล่าวถึงผ่านมาแล้วนั้น

๓. *ไม่เกรงกลัวภัยในการเข้าสู่หมู่คนสังคมบริษัท จะไม่
สะทกสะท้านหวั่นไหวใด ๆ (ปริตสารัชชภัย)* เพราะมั่นใจในความถูกต้อง
ความดีความจริงใจของตนว่า ตนไม่ได้เข้ามาทำร้ายทำลายสังคม ไม่ได้มา
แย่งชิงอะไรเลย ไม่ว่าลาม - ยศ - สรรเสริญ - สุขใด ๆ จากหมู่คน
สังคมบริษัท เราทำเพื่อเสียสละแท้ ๆ บริสุทธิ์ใจจึงไม่เห็นจะต้อง
สะทกสะท้านอะไร

๔. ไม่เกรงกลัวภัยในความตาย (มรณภัย) เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ในความตายดีแล้วจริง ไม่ว่าความตายที่เป็นเรื่องของ “วัตถุธรรม” ของทุกสิ่งทุกอย่างในมหาจักรวาลนี้จะต้อง “เกิดขึ้น” แล้วก็ “ตั้งอยู่” ตามระยะเวลาของมันแล้วก็ต้อง “ดับไปหรือตาย” ไม่มีอะไรเลยในเอกภพนี้ที่จะพ้น “ไตรลักษณ์” ไปได้ แม้สิ่งนั้นจะยิ่งใหญ่มหัศจรรย์ อภิมหาขนาดไหนก็ไม่พ้นความเป็นไตรลักษณ์ไปได้ ผู้รู้แจ้งจริงย่อมไม่กลัวความตายนี้แน่

ไม่ว่าความตายที่เป็นเรื่องของ “นามธรรม” จิตวิญญาณที่เป็นปรมาตมธรรมคือ “นิโรธหรือนิพพาน” ตัวของเราก็ได้ปฏิบัติจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งเป็นทั้งได้ “ความตาย” นั้นมากน้อยในตัวเองตามฐานานุฐานะแห่งขั้นต้น - ขั้นกลาง - ขั้นปลายอย่างไม่ข้องใจสงสัยในความจริงที่ลึกลำนั่นแล้ว จึงไม่เกรงกลัว ไม่สงสัยข้องใจใน “ความตาย” ชนิดนี้

ไม่ว่าจะเป็นความตายสูญหายไปของ “กิเลส” ของ “จิตวิญญาณ” ที่เป็น “อัตตาหรืออาตมัน” ว่าเราจะอาศัย หรือเราจะวางสูญ เราก็รู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น “อมตะหรือความไม่มีเกิดไม่มีตาย” นี้สมบูรณ์แล้ว เราได้ปฏิบัติจนเห็นแจ้งรู้จริงในความมีอยู่หรือความตายสูญไปชั้นปรมาตมนี้อย่างไม่ข้องใจสงสัยในความจริงที่ลึกลำนั่นแล้วจึงไม่เกรงกลัว “ความตาย” นี้

๕. ไม่เกรงกลัวภัยว่าจะตกนรกหรือจะตกไปสู่ที่ต่ำที่ทุกข์ร้อน (ทุคติภัย) เพราะได้เรียนรู้และปฏิบัติจนกระทั่งไม่ทำชั่วทำบาปใด ๆ อีกได้จริงแล้ว (สัพพปาปัสสะอกรรม) ตามลำดับ ทำแต่กุศลหรือบุญให้ยิ่งใหญ่ให้ถึงพร้อม (กุสลัสสุปปสัมปทา) ตลอดทุกขณะ

เนื่องจากได้ทำจิตให้สะอาดผ่องใส (สจิตตปริโยปนัง) ได้จริงมาแล้วตามฐานานุฐานะ โดยเฉพาะรู้จักทิศทางที่เดินไปสู่ที่ต่ำหรือนรก กับทางเดินไปสู่ “ความพ้นการเวียนอยู่กับที่ต่ำที่สูงของโลก” และได้เดินออกจาก (เนกขัมมะ) ทางนั้นไปในทางอีกโลกหนึ่งคือ “โลกุตระ” ทางที่ไม่หลง

● ผู้มี “สัมมาสมาธิ” แบบพุทธจริง จึงมีคุณสมบัติเป็นประโยชน์
๓ ข้อ คือ มีพหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ

วน มีแต่ทางตรงไปสู่ที่สุดที่สูงที่เรียกว่า “นิพพาน” ที่เป็นการสำเร็จได้แล้ว มีความเที่ยงแท้ - ถาวรยั่งยืน - ตลอดกาล - ไม่เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว - ไม่มีอะไรหักล้างได้ - ไม่กลับกำเริบ ชนิดที่มี “จิตเป็นพลัง” ที่แท้จริง และ เราก็คงกำจัด “ตัวอำนาจ” ที่บงการจิตใจเราได้จริง จนอำนาจนั้นดับสนิท ไปตามลำดับ

และที่สุด “ดับสิ้นหมดไม่เกิดอีก” จึงไม่กลัวจะตกต่ำอีกแล้ว

๑ อาริยชนแบบพุทธแท้ จึงมีลักษณะตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสชัดเจน

ผู้บรรลุธรรมมี “สัมมาสมาธิ” จริง จึงมีคุณสมบัติเป็นประโยชน์ ต่อมวลชนเป็นอันมากหรือต่อปวงประชาชนส่วนใหญ่ ๓ ข้อ ตามคำตรัสของ พระพุทธเจ้าแท้จริง คือ มีพหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ

ผู้มี “สัมมาสมาธิ” จึงเป็นคนมีกำลังความเพียร (วิริยพละ) ทำงาน ที่เป็นประโยชน์ (อนวัชชพละ) แก่สังคมหรือคนหมู่มาก (พหูชนหิตายะ) เป็น ธรรมดา ไม่ดูดยาย ขี้เกียจไม่เป็น ซึ่งผู้พบเจอจะเห็นได้ชัดเป็น “พฤติพุทธ” อยู่ชนิดที่ “เชื่อเชิญให้มาดูได้” หรือ “ทำให้มาพิสูจน์ได้” (เอหิภัสสิโก)

มีกำลังปัญญา (ปัญญาพละ) รู้จักความสุขที่ประเสริฐสุขที่สงบ (รูปสมสุข) ก่อความสุขให้แก่สังคมหรือประชาชนหมู่มาก (พหูชนสุขายะ)

และมีกำลังช่วยเหลือสงเคราะห์สังคม (สังคหพละ) หรืออนุเคราะห์ ช่วยเหลือโลก (โลกานุกัมปายะ) ตามบารมีแห่งสมรรถนะของแต่ละท่านแต่ละ บุคคลอย่างมี “พฤติพุทธ” ที่เห็นที่รู้ได้ ชนิดที่ “กาละนี้ก็เป็นได้” (อภาลิโก)

สมาธิของพุทธ เรียกว่า “สัมมาสมาธิ” เป็น “เอกังส สมาธิ” หมายความว่า เป็น “สมาธิ” หนึ่งเดียวเฉพาะในพุทธ มีเฉพาะในพุทธศาสนา เท่านั้น ซึ่งต่างจาก “สมาธิ” ทั่วไป ที่รู้ ๆ ทำ ๆ กันอยู่ อย่างมีนัยสำคัญ ฉะนั้น

๑ คนที่ชื่อว่าเป็นพุทธ ก็ต้องมี “พฤติพุทธ”

จึงจะยืนยัน “เนื้อแท้ของพุทธ”

ตอนนี้ก็ต้องพูดตามประเด็นของเจ้าของประเด็นที่ปรายมา คือ **คนไทยส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธจริงหรือ ? และมีศีล ๕ ลักข้อใหม่** สำหรับประเด็น **มีศีล ๕ ลักข้อใหม่...** ก็ได้พูดไปไม่ใช่น้อยแล้ว ถ้านำมาตรวจสอบความเป็นจริงใน “ความเป็นคน” ทุกวันนี้ จะหาคนที่ “ศีล” อย่างแท้จริงตามที่ได้อธิบายมานั้นได้สักเท่าไร

จะหาคนที่ไม่พูดปด เป็นต้น ในเมืองไทยที่เป็นเมืองพุทธ มีประชากรนับถือพุทธศาสนาถึง ๙๕ % นี่แหละได้ก็คน แม้แต่ผู้ที่เป็นคนที่เรายกย่องว่า เป็นคนระดับบน ต้องเคารพกราบไหว้กันในสังคม แต่งตั้งกันให้เป็นผู้ที่อยู่ตำแหน่งสูงในสังคม เป็นคนสูงทางสังคม เพราะเป็นผู้มีตำแหน่งหน้าที่บริหารสังคม เป็นต้น

จะหาคนไม่โกหกสักคนได้มั๊ย หรือมี “ศีล ๕” ชนิดที่บรรลूसักจริง เป็น “มนุษย์” แท้ ๆ พ้นจากความเป็น “อมนุษย์” ตามลัทธิจะอย่างที่ได้สาธยายมาแล้วมากมายพอสมควรนั้น

๑ ย้ำตรวจสอบความเป็น “มนุษย์” ในสังคมพุทธอีกที !!!

คนที่ไม่ “ศีล” เลย ทั้งทางกายทางวาจายังละเมิดทำบาป ผิดศีลอยู่เป็น “ปกติ” ในชีวิต นั่นก็คือผู้ยังไม่ใช่ “มนุษย์” เลย แม้แต่ภายนอก สำหรับผู้สามารถงดบาป ไม่ละเมิดศีลได้ อย่างน้อยก็เท่ากับข้อกำหนดคือ “ศีล ๕” นี้ทางกายก็ยังนับว่า เป็น “มนุษย์” ที่มีความสูงอยู่บ้าง

ถ้ามี “พฤติ” หรือมีความประพฤติทางกาย แม้ยังไม่มี “พฤติ” ทางใจ ใจยังมีกิเลสอยู่บ้าง แต่กายและวาจาไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดัวเขาเมียใคร ไม่พูดปด ไม่เสพติดอบายมุข

นี่ก็ดีแล้วขั้นหนึ่ง แต่ยังไม่ใช่ “ใจสูง” สมบูรณ์
แค่นี้ก็ยากแล้วในยุคนี้อีก แค่กายรูปข้างนอก แค่กายวาจาข้างนอก
เป็นไปได้ไหม ?

ไม่เห็นเป็นไปได้กันสักเท่าไรเลย ยิ่งในจิตใจก็ไม่ต้องพูดถึงเลย
ไม่บรรลุนิติ ๕ กันได้ เพราะไม่รู้ ไม่เรียน หรือเรียนก็ยังไม่สัมมาทิฐิ

ถ้าบรรลุนิติ ๕ บริสุทธิ์ทั้งกายทั้งใจ ถึงจะเป็นการบรรลุนิธรรม
ขั้นต้นของพุทธ ใช่ไหม ? จึงจะเริ่มเป็น “คน” นานาถใหม่ ?

เป็นชาวพุทธ แต่ไม่เชื่อมั่นในศีลในธรรม

การเลือกตั้ง ยังโกหก ยังโก่งสารพัดวิธี เป็นต้น นักการเมือง
ชื่อเสียง ประชาชนขายเสียง ขายเสียง ขายตัว ทั้งนักการเมือง ทั้งประชาชน
ขายอธิปไตย ขายสิทธิ โอ๊ะ ! แย่เลย นี่คือ ยังไม่ใช่เมืองมนุษย์

ในพฤติกรรมระดับประเทศ พฤติกรรมของคนในประเทศยัง
ไม่มีธรรมขั้น “ปกติ” ของความเป็นพุทธ “ศีลพื้นฐาน” ละเมิดกันครั้นเคร่ง
ครัดกันทั้งปวงอยู่ในระดับบริหาร ทั้งในระดับประชาชนคนทั่วไปอย่างไม่รู้สึกรู้
สำแล้วจะเอา “ความเป็นพุทธ” มาจากไหน เพราะพฤติกรรมของความ
เป็น “มนุษย์” ยังไม่มีในสังคมไทย ที่ชื่อว่าเมืองพุทธ

เมืองไทยจึงเป็นแค่เมือง “อมนุษย์” ที่คนยังไม่มีความเป็น
“คน” !!!

▶▶ รหัส ๓๔๑๔ : รัฐมนตรีสุวิทย์ ถ้ามรดกโลกดั้งเดิม วอลด์
เฮ้าท์ ลาออกทันที เอาดินแดนไทยคืนมา

ข้าราชการ แรงงานสหภาพและประชาชนควรสุจริตที่จ่ายภาษี
ด้วยแรงงานตน...

ตอบ : แม้แต่ข้าราชการเดี๋ยวนี้เขาก็ทำที่ว่าเก็บภาษี
ที่จริงก็ย้ายกระเป๋าซ้ายมาใส่กระเป๋าขวาเท่านั้นเอง

๑๑ การเมืองที่เป็นมา สร้างเวรกรรมทุกชั่วร้อนให้ประเทศมาตลอด

ตอนนี้คนไทยแบกหนี้ ซึ่งเป็นบาปที่ธุรกิจการเมืองยัดเยียดให้

...

ไอ้โฮ ดี..ที่คุณพูดขึ้นมาชัด ๆ ทุกข์แค่นี้มากพอหรือยัง

คิดว่าฟางเส้นสุดท้ายที่ลาพอมในประเทศไทย... ใครเอ่ยลาพอม
ประเทศไทย ประชาชนไง จะทนทานได้ไปอีกนานแค่ไหน... หลังมันจะ
ขาดแล้วนะ มันแบกหนักจะหักอยู่แล้ว ทานไหวหรือไม่ ...

คาดได้ว่าประเทศไทยจะล่มละลายแน่นอนในอนาคตใกล้ ๆ นี้

ดูรอบ ๆ ตัวและในกระเป๋าท่านสิ...ในกระเป๋าท่านมีอะไร?

สัญญาทุกชิ้นนั่นเลย สัญญาทุก ๆ กับหนี้ที่เราไม่รู้

ที่นักการเมืองแต่ละคณะทำขึ้นให้เรา เป็นนามธรรมที่บรรจุกุญแจ
เราไม่รู้ตัวนะ แต่ละคนมีหนี้เท่าไร? อย่านึกว่าตัวเองไม่เป็นหนี้

นะ แม้แต่เอาตัวมา เขานับหัวของคนไทยทั้งนั้นนะ

เขานับหัวคนไทยทั้งหมดแล้วหารเลย คนละแสนกว่าบาท

เพราะฉะนั้นถ้าอุปรี๊ดไป จัญไรมา มาหลอก มาโกง เผาบ้านเมือง
ผลาญทำลาย แก่งแย่งกันเช่นนี้ แล้วลูกหลานจะอยู่กันอย่างไร ในเมื่อรัฐ
ไม่มีเงินเดือนจะจ่ายมีแต่หนี้ มีเงินบาทก็ไร้ค่า อีกหนอยใส่กระสอบไปตลาด

ก็เดี๋ยวนี้ก๊วยเตี๋ยวซามละสี่สิบบาทแล้วอาตมานี้กินก๊วยเตี๋ยวซาม
ละสลึงนะ ตั้งแต่เด็ก พอจะขึ้นมาทำลิปสติก เขาก็หาเรื่อง ก่อนจะขึ้น
ทำลิปดั่งก็ก็ต้องเล่นแวงว่าก๊วยเตี๋ยวตั้มยำ คือใส่เครื่องครบเลยนะ

หนึ่งสลึงยังไม่ตั้มยำ คนก็จำนนต้องซื้อซามละสี่สิบดั่ง

ตั้มยำ

หาวิธีที่จะเอาเปรียบคนกิน คนซื้อ

โอ้ยวะแก้วละสลึง กาแฟนมทำลิปสติก เดียวนี้มันเท่าไรแล้ว
ซึ่งจริง ๆ นั้น ก๊วยเตี๋ยวซามละสลึง หรือซามละสี่สิบบาท มันก็

ถ้าไม่อกรบ ๑๙๔ จะไม่พบสัจจะ

คือ กว่ายเตี้ยวหนึ่งชามอย่างเดิมนั้นแหละ ไม่ว่าจะยุคไหน กินแล้วก็มี
ลัจจสาระ หรือคุณค่าประโยชน์สำคัญของมันอย่างเดิม คงเดิม เลี้ยงกาย
ถ้าใครรู้จักลัจจสาระ กับสิ่งที่เคลื่อนไปเปลี่ยนไปก็แค่ตัวเลข
ของเงินเท่านั้น ก็จะไม่เดือดร้อนวุ่นวายอะไรนักหนาหรอก
หากว่า ชีวิตไม่จมอยู่ในสังคม “อบาย” หลงติดเสพ “อบายรล”

๑ อะไรคือ ลัจจสาระของสรรพสิ่ง

อะไรคือ อิทัปปัจจยตา - สัจจยตา...?

นี่คือ ความไม่เที่ยงของโลก ความเปลี่ยนแปลงไปเสมอของสิ่งต่าง ๆ
ถ้าเราเข้าใจตัวเลขของยุคที่มันมีอัตราทวี ก็ดี ทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลงไปเสมอ
ก็ตาม เราเข้าใจดี เราไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งที่ไม่เที่ยง ที่เปลี่ยนแปลงไปเสมอ
อะไรก็ตาม มันไม่เที่ยง มันเคลื่อนไป ๆ ๆ ทุกอย่างเคลื่อนที่
ไม่มีอะไรไม่เคลื่อนที่ ยกเว้นอย่างเดียวเท่านั้น คือ สัจจยตา หรืออนัตตา
ซึ่งจริง ๆ นั่นก็คือ “ความไม่มี” นั่นเอง ที่ไม่เคลื่อนที่แล้วอย่างเที่ยง ถาวร
ยั่งยืน

ต้องเรียนรู้ สิ่งที่เป็นปัจจัยของชีวิต และต้องเป็น “ลัจจสาระ”
จำเป็นอาศัย แล้วทำให้ดีที่สุด

ชีวิตต้องมีเครื่องอาศัย แต่ล้วนเป็นไปชั่วคราวนะ แล้วอย่ายึดมั่น
ถือมั่นในอะไร ว่าเที่ยง ว่าคงที่ ว่าต้องเป็น “เรา” ถาวรยั่งยืน

ทุกสรรพสิ่งในเอกภพทั้งวัตถุและชีวิตไม่มีอะไรเที่ยงแท้คงที่
ทุกสรรพสิ่งคือ “ความเป็นเหตุเป็นปัจจัย” ที่เคลื่อนไป มันคือ
อิทัปปัจจยตาที่เป็นความสัมพันธ์สัมพันธ์ของ space and time [of
continuum] ตามที่ไฮสไตน์ ค้นพบ

หรือทุกสรรพสิ่งคือ “ความเป็นเหตุเป็นปัจจัยแก่กันและกัน” ที่
ปรุงแต่งกัน เคลื่อนไปสัมพันธ์สัมพันธ์กัน เนื่องต่อเชื่อมต่อกันไป ตลอดกาล

เรียกว่า “อิทัปปัจจยตา” ที่ เป็นความสัมผัสสัมพันธ์ต่อเนื่อง
กันไปของ “กรรม กับ กาละ” นั่นเอง สำหรับความรู้ยิ่งในศาสนาพุทธ
และตามลัทธิธรรมสูงสุดที่เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า นั่น
ก็คือ ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นอิทัปปัจจยตาหรือกาละ ที่ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น
กับอีกภาวะหนึ่งคือ สุนฺณตาเท่านั้น
ในวัฏสงสารหรือในมหาจักรวาล
ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีในเอกภพมหาจักรวาล ไม่มีอะไรเที่ยงถาวรเลย
มีแต่ “สฺสุนฺณตาหรืออนัตตา” เท่านั้นที่เที่ยงแท้ถาวรยั่งยืน
ตลอดกาล

ศึกษาพุทธธรรมและปฏิบัติให้บรรลุ “ความจริง” ดังกล่าวนั้นได้
ก็สบาย ประเสริฐแล้วชีวิต ช่วยตนได้ ช่วยสังคมประเทศชาติได้แน่นอน
ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธ มีอย่างไหน ไม่เจริญด้วย “สัจ-
สาระ” ของพุทธธรรมที่แสนประเสริฐ เป็นสุข สงบ สามัคคี อุดมสมบูรณ์

► รหัสน์ ๕๔๗๖ : คนที่เบียดเบียนคน เบียดเบียนสัตว์
สิ่งแวดล้อมก็เพราะความเห็นแก่ตัว...

ตอบ : อันนี้เรื่องจริงแท้ ๆ คนนี้แหละเบียดเบียนที่สุด
ทำร้ายทำลายทั้งคนทั้งสัตว์ เบียดเบียนสิ่งแวดล้อม เบียดเบียน
ทุกสิ่งทุกอย่าง

► รหัสน์ ๕๔๗๖ : ความเห็นแก่ตัวคือต้นเหตุของทุกปัญหา
ในโลก...

ตอบ : จริงที่สุดอีกเหมือนกัน คุณคนนั้นเอาแต่ “ความจริง” (สัจ-
สาระ) กำปั้นทุบดินมาพูดทั้งนั้นเลย
...จึงต้องแก้ที่ “ต้นเหตุ” คือ ลดความเห็นแก่ตัว

ถ้าไม่อกรบ ๑๙๖ จะไม่พบสัจจะ

๑ แล้วความเป็น “ตัวตน” (อัตตา) มันคืออะไร ?

มันมี หรือไม่มีกันแน่...?

เราจะต้องลดความเห็นแก่ตัว เพราะฉะนั้นความเห็นแก่ตัวก็ต้องรู้จัก “ตัว” ตัวคืออะไร ตัวคือ “ตัวตน” (อัตตา) ตัวตนคืออะไร?

คือ จิตวิญญาณ คือ กิเลสที่อยู่ ในจิตวิญญาณ ในใจของ “คน” นี่แหละคือ “ตัวเหตุ” คือ “ต้นเหตุ” “คน” นี่เองคือ “ตัวเหตุ”

แท้

ดังนั้น ต้องแก้ที่นี้ การแก้ปัญหาสังคม แก้ปัญหาการเมือง ล้วนเป็นเรื่องของ “คน” และตรง “จิตวิญญาณ” นั่นเองคือ “ตัวเหตุ-ต้นเหตุ” ตัวจริง

จิตวิญญาณเป็น “นามธรรม” แต่อย่าเข้าใจผิดว่า “นามธรรมเป็นตัวตนไม่ได้” คนเองยึดเองจึงเกิด “ภาวะ” เอง ที่เรียกว่า “ตัวตน” ขึ้นในใจ

มีชาวพุทธที่มีปัญญาฉลาด พอได้รับคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ว่า “ธรรมทุกอย่างล้วนไม่ใช่ตัวตน” ก็เหมาเอาทันทีว่า เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนไม่ใช่ตัวตนแล้วนี่” เราจะไป “มีตัวตน” อยู่ทำไมล่ะ !

ดังนั้น ถ้าใครไป “นึก” หรือไป “เข้าใจเอาเอง” ว่า ตัวเองมีตัวตน คนผู้นั้นก็หลงผิดแล้ว

ตัวตน “มันไม่มี” ใจเล่า...! ไป “นึก” เอาเองว่า “มี”

นึกยังงี้ ๆ เชื่อยังงี้ ๆ ทำยังงี้ ๆ มันก็ไม่มี

คนที่หลงนึกว่า “มี” นั้นแหละ “มิจฉาทิฏฐิ” ว่าตัวเองมี “ตัวตน” นี่แหละคือ “ความไม่รู้” (อวิชชา) ที่ “หลงผิด” (โมหะ) ไปจาก “สัมมา” จึงเป็นผู้ “มิจฉาทิฏฐิ” แท้ แล้วไปหลงผิดว่าผู้อื่น “มิจฉาทิฏฐิ” ไม่ “สัมมา” หมายความว่า ไม่ถูกต้องตามธรรมของพระพุทธเจ้า ความเป็น “ตัวตน” คือ “นามธรรมที่เจ้าตัวยึดเองเป็นตัวตนเอง”

ตาม “อวิชชา” (ความไม่รู้สัจจะแห่งพุทธธรรม) ของตน พอยึดภาวะนั้น ๆ เข้า ก็เกิด “ตัวตน” ตามที่ “จิตตัวเอง” ยึดทันที

แต่เพราะ “อวิชชา” คือ ไม่มีความรู้ “ความจริง” นี้ จึงมีความเป็น “ตัวตน” เล่นงานตัวเองอยู่โดยไม่รู้ตัว คนที่ “เห็นแก่ตัว” จะไม่รู้จัก “ตัวตน” ที่มันเลวตัวนี้ หรือแม้จะ “รู้” แต่ไม่มีวิธีการจัด “ตัวตน” ของตน หรือไม่มี “อำนาจ” ที่จะสู้กิเลสตัวนี้ได้ กิเลส “ตัวตน” ตัวนี้ มันจึงปฏิบัติการ “เห็นแก่ตัว” ทำความเลวอยู่ ไม่หยุดไปได้

◎ อวิชชา คือ ความไม่รู้ตัวตน

วิชา คือ รู้ตัวตนและกำจัดตัวตนได้จริง

“ความเห็นแก่ตัว คือ ต้นเหตุของทุกปัญหาในโลก...”

...ตามที่คุณ รหัส ๕๔๗๖ ส่ง SMS มานี้ ถูกที่สุด

ต้องเรียนรู้ “ตัวตน” (อัตตา) ที่มันเป็นจริง เกิดจริงอยู่ในคนอวิชชา แล้วกำจัด “ตัวตน” ให้เกลี้ยงสิ้น ความเห็นแก่ “ตัว” (ตน) จึง

จะหมด

คนอวิชชาไม่รู้จักรักตัวตน ไม่ได้ล้างตัวตนหมดเท่านั้นแหละ มัน จึงมีตัวตน

เพราะมันต้องกำจัด “อวิชชา” ให้หมด และล้าง “ตัวตน” ให้หมด ต้องกำจัดทั้ง “อวิชชา” ทั้ง “ตัวตน” (“ตัวตน” มีอยู่ ๓ ประเภท) “วิชา” คือ ความรู้

รู้อะไร รู้ตัวตน รู้การกำจัดตัวตน ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ตามสัจธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบแล้วนำมาประกาศแก่โลก

ตัวตนกำจัดได้จริงไหม?

จริง ! กำจัดจนกระทั่งมันดับ ดับแล้วก็ทำซ้ำตามที่เรทำได้นี่

อีก ทำจนกระทั่งมันหมดสิ้นแน่นอน

และมีการตรวจสอบละเอียดด้วย “อรูปมาน ๔” จนแจ้ง “นิโรธ”
หมดตัวตนกระทั่งพ้น “อวิชชา” ล้นเกลี้ยง “อวิชชาสวะ”
จนไม่เหลือแม้แต่เศษธุลีของ “อาภินัจญฺญายตนมาน”
ที่สุดแห่งที่สุด..ล่วง “พินฺนเวสัณฺณานาสัณฺณายตนมาน” บรรลุ
“สัณฺณเวทยิตนิโรธ” ไม่เหลือ “อวิชชาสังโยชน์” เพราะพ้น “อวิชชาสวะ”
สุดท้าย สัมบูรณ์ด้วย “วิชชา” ของพระพุทธเจ้า

หมดสิ้น “ความเห็นแก่ตัว” เพราะดับ “ตัว” (ตน) ที่มัน “เห็น
แก่” ได้แน่แท้ถูกถ้วนสูงสุด จึงจะ **ไม่เบียดเบียนคน – สัตว์ – สิ่งแวดล้อม**
ได้จริง

► รหัส ๕๔๔๗ : **ผีเสื้อขยับปีก ชาวจะเข็งเทราโหวตโน**

ตอบ : เอาให้หมดทั้งจังหวัดเลยนะ แปดริ้ว จะเข็งเทรา
เอาเลย โหวตโนเลย ลู้... ลู้

◎ **ผีเสื้อขยับปีก** การก่อหวอดไปเป็นลมสลატัน
ก็เริ่มขึ้นจากปีกน้อย ๆ

ยินดินะ แม้จะไม่รู้จักกัน แต่ซบทรากันทางสื่อสาร มีความเห็นร่วม มีความคิดร่วม ก็ช่วยกัน ต้องช่วยกันให้มากจึงจะไปรอด

คุณ ๕๔๔๗ นี่ใช้จำนวนบอกว่า **ผีเสื้อขยับปีก** การลงแรงช่วย
รณรงค์เพื่อให้คนออกไปโหวตโน นี่คือ ผีเสื้อขยับปีกของเราขณะนี้ ทาง
จะเข็งเทราเริ่มผีเสื้อขยับปีก ที่อื่นที่ไหนจะขยับปีกอีกบ้างละ ก็เร่งเข้า

ทางนี้ (ที่กลุ่มชุมนุมทิมใหญ่) ก็ขยับปีกอยู่ทุกเอือกแห่งลมหายใจ
คืนนี้อีก ขยับปีกกันใหญ่เลย ไปปิ่นเสาไฟฟ้าติดป้ายโหวตโน...
เอาเลย ปิ่นเลย ปิ่นติดที่เสาก็ได้ ต้นไม้ก็ได้ อย่าไปปิ่นที่มัน

ไม่ปลอดภัย อย่าไปปิ่นที่ที่เขาจะจับเอา ที่เขาไม่จับถึงค้อยปิ่นนะ
ที่จะเชิงเทรา ฝีเสื้อและดอกไม้ จะเชิงเทราโหวตโน ลู... ลู

► รหัส ๐๕๐๑ : ระบอบประชาธิปไตยล้มปทาน...

ตอบ : ประชาธิปไตยล้มปทานชะด้วยนะ แบ่งกัน แบ่งล้มปทาน
กันเลยนะ ...เป็นอันตรายต่อประเทศ ประชาชนควรกำจัดออกไป

๑ ประชาธิปไตยนั้นยังงัย ทำอย่างไรจะเป็น“ประชาธิปไตย”..?

อันนี้ก็ชัด ว่า มันยังไม่ใช่ประชาธิปไตยเลย เป็นประชาธิปไตย
ล้มปทาน จอมขุนทรพย์กันเอาไปถลุง มันไม่ได้ทำเพื่อส่วนรวม ไม่ได้
พยายามที่จะจัดสรรเฉลี่ยให้ทั่วถึงประชาชน กระจายสู่ผู้ที่ควรได้ ให้
ทั่วถึงกัน มันไม่เลย

นักการเมืองไทยแท้ ๆ ที่ต่างก็ออกแบบประชาธิปไตยให้เกิด
ระบอบประชาธิปไตยล้มปทานขึ้นมาให้แก่ประเทศไทย

ยึดล้มปทาน เอาไปครอบครองกัน ต่างคนต่างได้ล้มปทานกัน
หมุบ ๆ หมับ ๆ แล้วก็กอบโกยทุจริตเอาให้เต็มทีเลย

นี่คือ ประชาธิปไตยเมืองไทย ที่คุณ ๐๕๐๑ ออกความเห็นมา
มันก็ใช้จริง ๆ เลย

แล้วเราจะปล่อยให้ประชาธิปไตยไทยให้เป็นไปอยู่อย่างนี้หรือ
ถ้าคนไทย ได้ตื่นตัว รู้ว่า “อธิปไตย” ของประชาชน คือ อะไร
คือ ประชาชนทุกคนแต่ละคนนั้นแหละเจ้าของอธิปไตย

ประชาชนทุกคน แต่ละคน หนึ่งคนหนึ่งเสียง ต้องออกมารวม
กัน ร่วมประท้วงรัฐบาลที่ทำผิด ทำไม่ชอบมาพากล นี่แหละคือ การใช้
อำนาจอธิปไตยของประชาชน เมื่อออกมารวมชุมนุมกัน ก็คือ การ
ออกมาแสดงคะแนนเสียงของประชาชน ว่านี่คือ อธิปไตยประชาชน

นี่คือ การรวมคะแนนอธิปไตยของประชาชนแท้ ๆ จริง ๆ ที่คนไทยยังไม่รู้ตัว ยังไม่รู้ว่ การทำอย่างนี้ คือ ประชาธิปไตย

▶▶ รหัส ๐๕๑๐ : ๒๗ มิถุนายน ๙ นาฬิกา หล่มสัก
หล่มเก่า แรลลี่ร่วมมรณรงค์โหวตโน พบกันที่หน้ารถส. หล่มสัก

▶▶ รหัส ๘๖๔๗ : ถูกต้อง ถ้าเราทำอะไรไม่บริสุทธิ์ใจ เจ้งทั้งนั้น

ตอบ : แต่ ๘๖๔๗ บริสุทธิ์ใจ แล้วรู้ตัวหรือเปล่า บริสุทธิ์ใจ
คำว่า บริสุทธิ์ใจหรือไม่บริสุทธิ์ใจ มันต้องมีภูมิปัญญา
ใจใคร่ใจเราเอง ต้องมีญาณปัญญาที่จะอ่านใจเราเองเป็น

๑ “ตาทิพย์” แท้แบบพุทธ คือ “การรู้ใจ” อ่าน “ใจ” ของตนเอง
ออกจริง ๆ

ผู้อ่าน “ใจ” เป็นนั้น จะต้องมึปัจจัยปริคหญาณะ มีตึรณปริญญา
ต้องมึธัมมวิจยสัมโพชฌงค์ ต้องมีความสามารถ มีสมรรถนะในการวิจย
คือ มี “ตาทิพย์” ทางปรมัตถธรรม ที่เรียกว่ามีญาณรู้ “อภิธรรม”

มีภูมิที่มี “ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” คือ วิจยธรรมะได้ละเอียด
ถึงขั้นรู้อรูป ถึงขั้นรู้นามธรรม

วิจยเข้าไปถึงภายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมใน
ธรรมต่าง ๆ เป็นต้น และสามารถปหานกิเลสได้ด้วย

ถ้าเราไม่มีญาณปัญญา ที่เรียกว่า “ธรรมจักขุ” ไม่มี “อธิปัญญา
สิกขา” เจริญถึงขั้นมี “ตึรณปริญญา” และ “ปหานปริญญา”

ตึรณปริญญา หมายถึง ญาณรู้ถึงขั้นแยกแยะภายในกาย,
เวทนาในเวทนา, จิตในจิต, ธรรมในธรรมได้ เป็นตาทิพย์แบบพุทธขั้นสำคัญ
ปหานปริญญา หมายถึง ญาณรู้ถึงขั้น “กำจัด” กิเลสลงได้ เป็น

ตาทิพย์ชั้นพ้นสัณห์พตปรามาส หรือมีมโนมยทิ มีอิทธิวิธีของพุทธ

๐ “นิโรธอริยสัจ” ต้องทำให้แจ้ง (สัจฉิภรณ์) นั้น ตามสัจจะเป็นอย่างไร?

สามารถที่จะแยกแยะอะไรต่ออะไร วิเคราะห์วิจัยแบ่งแยก ว่า “ทุกข์” มีภาวะอย่างไร “สมุทัย” คืออาการจิตแบบไหน ก็มี “ตาทิพย์” เห็น ทำ “นิโรธ” สำเร็จแล้วก็มี “ตาทิพย์” หรือดวงตาธรรมะ “เห็น” ความเป็น “นิโรธ” นั้นอย่าง “รู้แจ้ง” อยู่ใต้ง ๆ “แจ้ง” (สัจฉิ) ในความเป็นนิโรธ

“นิโรธ” คือ สามารถกำจัดกิเลสถึงขั้น “ดับ” ได้สำเร็จ ก็ “เห็นความดับนั้น” อยู่หลัง ๆ โทณโทที่เดียว ด้วยอริยปัญญาสิกขา มี “ตาทิพย์”

“นิโรธ” พุทธจึงไม่ใช่ “ดับจิตไปทั้งหมด” แล้วอยู่ในภาวะไม่รู้อะไร นั่นมัน “มืด” หรือ “ดำ” (กิณท) เท่านั้น มันไม่ใช่ “แจ้ง” (สัจฉิ)

ในขณะที่กิเลสดับไปจาก “ใจ” ขณะนั้น “ใจ” ยิ่ง “รู้ดียิ่งขึ้น” อีกส่วนหนึ่งที่เป็น “กิเลส” คือ “อกุศลจิต” ตัวนั้นเท่านั้นที่มัน “ดับ” นิโรธ ของพุทธ หมายถึง “กิเลสดับ” เท่านั้น

แต่ “ใจ” บริสุทธิ์ขึ้น “ใจ” ยิ่งรู้แ่ง - รู้ชัด - รู้ดียิ่ง ๆ ขึ้น ไม่ใช่ “ใจดับ”

ไม่ใช่สะกดจิต สะกด “ใจ” ให้มัน “ดับมืดดำ” ไปทั้งหมด จน “ดับ” ใจไม่รับรู้อะไรเลย เลยกลายเป็น “ดับ” ไม่รู้เรื่อง เข้าสู่ “อสังขณีสัตว์”

๐ “ใจบริสุทธิ์” คือใจมี “นิโรธ” แน่นอน แต่ต้องเป็นแบบพุทธ จึงจะจริง

“นิโรธ” ของพุทธนั้น คือ กิเลสดับไปจากใจ อย่างถูกตัวกิเลส

ใจก็บริสุทธิ์ขึ้น ซึ่งตัวเองต้องรู้ต้องเห็น “ใจที่บริสุทธิ์จากกิเลส นั้น ๆ ในตน” นี่คือ “ใจบริสุทธิ์” ที่เป็นสัจธรรม

แยกแยะ “ใจอาการต่าง ๆ” นะ ไม่ใช่แค่แยกแยะ “ขบคิด”

เหตุผล

ขบคิดไปอย่างนั้น เปรียบเทียบไปอย่างนี้ ผกผันความคิด ใช้แต่ความคิดวิจยเจาะลึกลงไปให้ยิ่ง ๆ ๆ ๆ คิดไม่ใช่ “เห็นแจ้ง” นั้น “ตรรกะ”

พิจารณา คือ เห็นความหลากหลายของจิตต่าง ๆ - เจตสิกต่าง ๆ แล้วก็พิจารณาถึงความแตกต่างของมัน แยกออกได้เป็นของจริงเลย

เหมือนกับเราคัด... คัดแยกแยะอันนั้นอย่างนั้น อันนี้แบบนี้ ตอนนี้อย่าไขว่ไม่ต้องคัดแล้ว เพราะว่าซังกิโ

แต่เวลาคุณจะขายไข่ต้มก่อนต้องคัตนะ นี่ลูกเล็ก ฟองเล็ก นี่ฟองโต นี่ฟองกลาง ราคาต่างกันนะ ฟองใหญ่ราคาแพงกว่าฟองกลาง ฟองกลางแพงกว่าฟองเล็กนะ คล้าย ๆ อย่างนี้

จับของจริงที่เป็น “ใจ” เราเลย มี “ตาทิพย์” รู้ได้เห็น ๆ ใจของเรา

คัตของจริงเลย มันต่างกันอย่างไร แยกออกละเอียดลออเลย

๑ “ใจที่บริสุทธิ์” จริง จึงไม่ใช่พูดพล่อย ๆ เพื่อหลอกใครต่อใคร ให้ได้บาป

นี่คือการแยกนามธรรม พิจารณาชนิดที่ต้องสัมผัส “ของจริง” ไม่ใช่ได้แต่ขบคิด อย่างนั้น อย่างนี้ แยกวิจยวิเคราะห์ด้วยเหตุด้วยผล ด้วยความรู้อะไรต่ออะไร ด้วยหลักฐานประกอบอย่างนั้น อย่างนี้ คำว่า พิจารณาที่เป็น “วิปัสสนา” นั้น ไม่ใช่แค่ทำให้เกิดความเข้าใจ

ต้องมีจิตมีใจเป็นอย่างนั้นให้เห็น จึงจะรู้ใจตนเองว่า บริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ เพราะยังมีกิเลสอยู่ในใจเราอยู่ มากหรือน้อยแค่ไหน

ต้องรู้ว่าเศษส่วนของ *อภุคฺคจิต* หยาบ - กลาง - ละเอียด หรือ กิเลสในระดับหยาบ - กลาง - ละเอียดขนาดไหน อย่างไร แล้วมันหมดหรือยัง ต้องละเอียดประณีต จนกระทั่งไม่เหลือเศษของกิเลส ไม่เหลือมูลละอองของกิเลส จนไม่เหลือส่วนเศษอะไรอีก นั่นถึงจะเรียกว่า “รู้ใจ” ตัวเองจริง

แล้วจึงจะรู้ความเป็น “ใจที่บริสุทธิ์” ของตนได้จริง

ไม่ใช่เอาแต่พูด เอาแต่เหตุผล เก่งกาจฉลาดเฉลียวปราดเปรียว อย่างคนยุคนี้ ที่ยังชีพตนด้วย “ปัญญาตรรกะ” กันเต็มโลก แล้วก็ทำอะไร “ไม่บริสุทธิ์ใจ” เพราะไม่รู้จัก “ใจ” ด้วยญาณแบบพุทธหยั่งถึงปรมัตถธรรม จึง **“ทำอะไรไม่บริสุทธิ์ใจ เจ็บทั้งนั้น”** ให้เห็นกันอยู่ในสังคมยุคนี้

▶ **รหัส ๘๖๘๘ : พญาแร้งกระพือปีกแล้ว แรงกว่าผีเสื้อ...**

ตอบ : แนนี่ ก็ปีกมันใหญ่กว่ากันมากมาย

ปีกพญาแร้งกว้าง ยาว ไกล ...และงามในเบื้องตน ท่ามกลาง บันปลาย ดีแน่ แต่เอาตัวก็ไม่อยากจะพุดขยายความมากหรอก

มันเหมือนจะเข้าตัวเอง มันเหมือนกับยกยอตัวเอง แล้วยินดี ยอมรับอะไรอย่างนี้ แต่แท้จริงก็ดูความจริงก็แล้วกัน

ถ้าเข้าใจในความหมายที่อธิบายเรื่องผีเสื้อกระพือปีก เมื่อวานนี้ ดร.ยุศ เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ ก็มาพูดถึงทฤษฎีผีเสื้อกระพือปีกนี้แล้ว คนก็ขยายความไปเยอะ ในพฤติกรรมผีเสื้อกระพือปีก

๑ **ทฤษฎี “ผีเสื้อกระพือปีก” เป็นจริงแน่ ถ้าเข้าใจและทำจริง**

ก็พวกเรานี้ คือ “ผีเสื้อกระพือปีก” จริง ๆ

คือ พยายามที่จะ..แม้มีแรงน้อย ๆ นิด ๆ หน่อย ๆ ฝึกลี้อ
แต่ละตัว ๆ ตัวน้อยตัวใหญ่ ตัวเล็ก ตัวกลาง ทั้งหมดเลย เป็นล้าน...
ล้าน ๆ... ล้าน ๆ ๆ ตัว ช่วยกันกระพือปีก ก็จะเป็นลมสลัตัน

เรียกว่าลมอะไรก็แล้วแต่ ที่มันมีฤทธิ์แรงเท่าที่จะตั้งชื่อขึ้นมา
เรียก ไชโคลนอะไรขนาดไหนก็แล้วแต่ หรือที่อเมริกาเจอบ่อย ทอร์-
นาโด อะไรนี้ หรือมันจะมีลมอะไรที่ใหญ่กว่านั้นกว่าไปสิ

นี่แหละเกิดจากฝึกลี้อตัวน้อย ๆ... น้อย ๆ รวมกัน โอ้โฮ ช่วย
กันกระพือปีกพร้อม ๆ กัน กระพือให้มันได้จังหวะพร้อมกัน เป็น
น้ำหนึ่งใจเดียวกัน พรึบ ๆ ... พรึบ ๆ อะไรก็ไม่เหลือ! สลายได้

อันนี้เป็นเรื่องเกิดแล้ว ตอนนั้นมันเป็นนามธรรม พยายามเถอะ
ไม่ต้องไปว่าให้พญาแร้ง ปีกใหญ่ ๆ กระพือ

อย่าทำสะดึง เล่นตัวว่า เราฝึกลี้อตัวเล็กตัวน้อย เราไม่มีแรง
หรอก แล้วเราก็ไม่ทำ แล้วมันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร !

อย่าดูถูกตัวเองอย่างนั้น

ทุกคน “หนึ่งคนหนึ่งเสียง” นี่คือ เสียงสวรรค์ จะเล็กจะน้อย
แค่ไหน ก็หนึ่งคน “หนึ่งเสียงเท่ากันหมด” เราตัวน้อยหนึ่งคน ก็หนึ่ง
เสียงเท่ากับนายกรัฐมนตรี ไม่ต่างกันเลย มี “อธิปไตย” เท่าเทียมกัน

ฝึกลี้อน้อย ๆ หนึ่งตัวนี้ ก็หนึ่งเสียงเท่ากับพญาแร้งนะ เห็นมั๊ย ?

๑๑ แร้ง ราคาแบบบุญนิยม ต่างจากราคาแบบทุนนิยม

อย่างมีนัยสำคัญแน่

นี่แรง.. เรามีทุนนี้จริง ๆ แล้ว ตั้งอยู่นั้น เห็นไหมล่ะ

นี่ปีกแรง เดี่ยวจะได้เห็นพญาแร้งกางปีกอย่างนี้ เราจะเอาไป
ตั้งไว้หลาย ๆ แห่งให้กระพือปีก เรามีอยู่ถึงห้าตัว

พูดแล้วไม่ยากพูดถึง ตัวหนึ่งค่าจ้างหล่อม้านหลายตั้งค์ ขนาด

กันเองแล้วนะ ช่วยกันหน่อยนะ เราไม่มีตังค์ เขาก็ว่า นี่ทำบุญเต็มทีแล้ว

เท่าไรไม่บอกตัวเลข เดี่ยวจะตกใจ
แต่ถึงอย่างไร ก็ไม่สูงลิ่วเหมือนราคาของชาวทุนนิยมหรอก !!
ปริมาณมูลค่าแบบทุนนิยมเขามันเยอะ แต่คุณค่ามันไม่เหมือนกันกับแบบบุญนิยม เพราะมันมีแนวคิดทางจิตใจที่ต่างกันคนละชั่ว
บุญนิยมมุ่งมาจน แต่ทุนนิยมมุ่งไปรวย
บุญนิยมเต็มใจจนอย่างสมัครใจด้วยปัญญา**บุญนิยม**
แต่ทุนนิยมก็เต็มใจรวยอย่างสมัครใจด้วยปัญญา**ทุนนิยม** เช่นกัน
บุญนิยม กับ ทุนนิยม จึงมี “ปัญญา” กันคนละแบบคนละชั่ว
ซึ่งต่างก็ “จริงใจ” เช่นเดียวกัน
แต่เชื่อไหม ว่า “ความจริงใจ” ของบุญนิยม กับของทุนนิยมนั้น
“มีความบริสุทธิ์สะอาดจากกิเลส” ด้วยสัจจะที่ต่างกันอยู่จริง

๑) **สัจจะของชาวโลก กับสัจจะของพระพุทธเจ้า มันคนละตำรา**

เพราะอะไรรู้มั๊ย เพราะการศึกษาเล่าเรียนและมุ่งฝึกฝนตนใช้ตำราต่างกัน เอาจริงกันคนละด้าน ผลจริงที่ได้จึงได้คนละด้านตามจริง

▶ **รหัส ๘๖๘๗ : นักวิชา... เรียนรู้จากตำรา แต่พญาแร้งเรียนรู้มาจากพระพุทธเจ้า**

ตอบ : โอ ทำไม่รู้ละ เอ้า!.. จริง เราเรียนรู้ความรู้มาจากพระพุทธเจ้า นักวิชาการเขาก็เรียนรู้ตำราของคนที่เขานับถือ

ก็เป็นเรื่องจริง ตำรา มี ๒ อย่างจริง ๆ ใครสมัครใจตำราไหนก็ใช้ตำรานั้นเรียนรู้ แล้วเอามาปฏิบัติ เลือกเฟ้นดี ๆ ให้เป็นลัมมาทิลลูลีที่ล้ำค่าก็คือ เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ มีพุทธศาสนิกชนมากถึง

๕๕% มีตำราพระไตรปิฎกอย่างวิเศษ แต่ไม่เอา ไปหลงตำราคนที่ไม่ใช่ พระพุทธเจ้ากันอย่างหัวปักหัวปำ กลายเป็นขบถต่อความเป็นจริง แล้ว ประเทศมันจะเจริญหรือเป็นสุขได้อย่างไร

จริง ๆ นะ อาตมาไม่ได้พูดเกินจริง มีคนไทยก็เปอร์เซ็นต์ที่ เห็นค่าของพระไตรปิฎกจริง ศึกษา ค้นคว้า และนำมาปฏิบัติตามอย่าง เอาจริงเอาจัง จนได้มรรคผลอย่าง “สัมมาทิฐิ” จริง

๑ สัมมาทิฐิก็มีลำดับ..ต้น - กลาง - ปลาย

ไม่ปฏิบัติถูกลำดับล้มเหลวแน่

ที่อาตมาต้องใช้คำว่า *อย่างสัมมาทิฐิ* เพราะคำว่า“สัมมา”ของ พระพุทธเจ้านี้ สำคัญมากยิ่ง ๆ จริง ๆ

ถ้าไม่ทำ “ทิฐิ” ให้ “สัมมา” จริง ๆ

ล้มเหลวจริงทุกรายไป

แม้แค่เบื้องต้นที่สุด คือ “สัมมาทิฐิ” ที่เป็นหัวข้อแรกที่สุดของ ทางปฏิบัติอันยิ่งใหญ่ของศาสนาพุทธ คือ “มรรค อันมีองค์ ๘”

ชาวพุทธทั้งหลาย แม้แต่นักบวชนักวิชาการทางพุทธศาสนาที่ยอม รับนับถือกันว่าเป็นปราชญ์ ก็ไม่มี “พฤติพุทธ” ที่เห็นได้จริงจังกับ “สัมมา ทิฐิ” ข้อแรกนี้เสียแล้ว แล้วมันจะหา “สัมมา” อื่น ๆ ที่มีอีกมากลำดับ ได้อย่างไร

สิ่งที่ดำรงอยู่จริงจึงเห็นแต่ “มิจจา” เต็มประเทศไทยเมืองพุทธ

ผู้ประสงค์จะรู้ว่า “สัมมาทิฐิ” เบื้องต้นที่สุดของการปฏิบัติ คืออย่างไร มีอะไรบ้าง ไปค้นคว้าดูในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗ และมีข้ออื่น ๆ ที่ต้องรู้ประกอบด้วยอีกหลายข้อ ทั้งก่อนจะถึง ๒๕๗ และ หลัง จึงต้องดูข้ออื่น ๆ ดังว่านั่นด้วย

๐ ผู้จะ “ละมิจฉาทิฏฐิ” ได้ คือ “มีสัมมาทิฏฐิ” เป็นขั้นต้นจริง ๆ นั้น
อย่างไร?

จะให้ชัดเจนยิ่งอีก ผู้จะนับได้ว่า “ละมิจฉาทิฏฐิ” แท้จริงนั้น
เป็นไหน ต้องดูในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ พระพุทธเจ้าตรัสตอบ
ภิกษุ ตรงประเด็นครบครันสภาพปรমัตถ์ คือ

“บุคคลรู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) จักขุแล โดยความ
เป็นของไม่เที่ยง (อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) รูป โดยความเป็นของไม่เที่ยง
(อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) จักขุวิญญาน โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) จักขุสัมผัส โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้ (อนิจจโต)

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) แม่สุขเวทนา ทุกขเวทนา
หรืออทุกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

บุคคลรู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) หู...

บุคคลรู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) จมูก...

บุคคลรู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) ลิ้น...

บุคคลรู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) กาย...

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) ใจ โดยความเป็นของไม่เที่ยง
(อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) ธรรมารมณ โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหตติ) มโนวิญญาน โดยความเป็น

ของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสโต วิหฺรติ) มโนสัมผัส โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสโต วิหฺรติ) สุขเวทนา ทุกขเวทนา
หรืออหุขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้

ดูกรภิกษุ เมื่อบุคคลรู้อยู่ (ซานโต วิหฺรติ) อย่างนี้ เห็นอยู่
(ปัสโต วิหฺรติ) อย่างนี้ จึงจะ “ละมิจฉาทิฏฐิ” ได้

ถ้าผู้ปฏิบัติ “ไม่สัมมาทิฏฐิ” หรือ “ละมิจฉาทิฏฐิ” ไม่ได้ ตั้งแต่
ขั้นต้นของการปฏิบัติ การปฏิบัติขั้นต่อไปแม้จะเคร่งครัด เอาจริงเอาจัง
ให้หนักหนาใดไหน ก็เป็นอันออกนอกทิศทางที่จะได้รับการบรรลุลหรรณ
ของพุทธ อย่างถูกต้องเป็น “สัมมาผล” แน่แน่นอนที่สุด ดังที่มีกันอยู่เต็ม
วงการพุทธศาสนาในปัจจุบันนี้

► รหัศ ๔๗๒๗ : **ทำอะไรที่ไม่บริสุทธิ์ใจ หรือใช้ทิฏฐิตน
เป็นที่ตั้ง เจ้ทั้งนั้น**

ตอบ : จับข้อความตรงนี้เลยมาอธิบายเป็นธรรมะวันนี้ คุณ
เอาแต่ภาษามาพูด ไม่มีลัจจสาระอะไร ไม่คมลึก ไม่มีประเด็นเลย อย่า
ไปพูดถึงแก่นประเด็น แม้ทิฏฐิของคุณก็ยังไม่มีความหมายเลย จะมีที่ตั้งตรงไหน

๐ **ต้องเข้าใจลัจจสาระของคำว่า “ทิฏฐิ” หรือ “ทฤษฎี” นี้ให้ถึง
เนื้อแท้ดี ๆ**

คุณพูดแต่ว่า ใช้ทิฏฐิตนเป็นที่ตั้ง เจ้ทั้งนั้น อย่างนี้ก็ต้องหมายถึง
ถึง “ทิฏฐิ” นั้นผิด คือ “ไม่สัมมา” แน่แน่นอน จึงเจ้ ถ้าถูก..ไม่เจ้หรือถูกคุณ !

ความเป็นทิฏฐิที่ยึดมั่นถือมั่น ที่ไม่รู้จักใน “ทิฏฐิ” นั้นว่าถูก - ผิด

ยังไป แล้วจึงนับถือ และเมื่อนับถือแล้วปฏิบัติพิสูจน์จนได้สัจจสาระแล้ว
จึงจะยึด แม้ยึดก็ยึดเพียงอาศัย อย่างสมาทาน ไม่ยึดเป็นอุบาทว์ ไม่เป็น
อภินิเวสะแน่ คือไม่ยึดมั่นถือมั่นเอา “ทิฏฐิ” นั่นเป็นตนเป็นของตนได้จริง

คุณเข้าใจคำว่า “ทิฏฐิ” ไฉน ? พันทิฏฐิแม่แค่ “มิจฉาทิฏฐิ”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ บ้างแล้ว
หรือยัง? ยังไม่ต้องพูดไปถึงขั้น “พันลักกายทิฏฐิ” ที่คุณจะต้องเริ่มพัน
เป็นลำดับต่อไปหรือก ยิ่งขั้น “อัตตาทนุทิฏฐิ” ก็ยังไม่ต้องพูดถึง

คุณเล่นโวหารกวาดทิ้งไปหมดเลยว่า **ใช้ทิฏฐิตนเป็นที่ตั้ง เจิง**
ทั้งนั้น คุณรู้มั๊ยว่า พระพุทธเจ้าก็มีทิฏฐิ และท่านก็ใช้ “ทิฏฐิ” หรือ “ทฤษฎี”
ของท่านนี้แหละประกาศพระศาสนา กระทั่งเกิดเป็น “พุทธศาสนา” ให้แก่
โลก

พระพุทธเจ้ามี “ความเห็น” ของตนเองไหม?

“ทิฏฐิ” หมายถึง ความเห็น หมายถึง ความเข้าใจ, ความรู้,
ความเชื่อถือ หมายถึง หลักลัทธิ, ทฤษฎี

พระพุทธเจ้าท่านมีไหม ? คิดดี ๆ ให้คมลึก ให้แม่นประเด็น
มีใช่ไหม ? มีอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ด้วย ไม่ใช่อย่าง “มิจฉาทิฏฐิ” แน่
ท่านสัมมาทิฏฐิถาวร ท่านสัมมาทิฏฐิสัมบูรณ์ ท่านก็ทำตามทิฏฐิ
ของท่าน ท่านใช้ “ทิฏฐิ” ของท่านเป็นที่ตั้งแน่นอน แล้วท่าน “เจิง” มั๊ย..?

ท่านไม่ได้เอา “ทิฏฐิ” ของใครมาใช้ แน่นนอนที่สุด ใช่ไหม ?

พระพุทธเจ้าใช้ “ทิฏฐิ” ของตนเป็นที่ตั้ง ท่านไม่เจิง

ส่วนคุณ ๔๗๒๗ ใช้ “ทิฏฐิ” ของตนเป็นที่ตั้ง คุณพูดไว้เองว่า
เจิงทั้งนั้น! พระพุทธเจ้าก็ต้อง “เจิง” ด้วย เพราะคุณไม่ละเว้นใครเลย

คุณว่า ความเข้าใจ, ความเห็น (ทิฏฐิ) ของคุณ ถูกต้องไหม..?

นี่คือ เรื่อง “ทิฏฐิ” ของคุณ สัมมาทิฏฐิไฉน ก็ตรวจตรา

ดูเถิด

คุณเจตนาจะว่าอาตมา อาตมาก็ขอบอกอย่างภาคภูมิใจด้วยซ้ำว่า อาตมาใช้ “ทิฏฐิ” ตนเป็นที่ตั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีเจิง รับรอง

๐ ยิ่งขึ้น “ปริสุทธิใจ” ยิ่งต้อง “สัมมาทิฏฐิ”

และต้อง “บรรลุมรรค” จึงจะจริง

ที่นี้คำพูดที่คุณ ๔๗๒๗ บอกว่า **ทำอะไรที่ไม่ปริสุทธิใจ** ยิ่งแค่ เข้าใจก็ต้อง “สัมมาทิฏฐิ” ให้ได้ก่อน แล้วปฏิบัติให้ “สัมมาปฏิบัติ” จนบรรลु “สัมมาปฏิเวธ” บริบูรณ์ จึงจะชื่อว่า “ปริสุทธิใจ” หรือ “ใจเราปริสุทธิ” จริง

คุณจะ “ปริสุทธิใจ” ก็คือต้องรู้ “ใจ” และคุณต้องทำความปริสุทธิ คือกำจัด “ใจ” ที่ไม่สะอาด ซึ่งมันก็คือ “อกุศลจิต” ทั้งหมดที่อยู่ในจิตในใจ

คุณต้องรู้จักอาการ หรือรู้จักลักษณะ รู้จักโทษสมบัติของมัน ไม่เรียกคุณสมบัติ ถ้าจะเรียกว่าคุณสมบัตินี้ได้ มันเป็นส่วนของคุณสมบัติ ของจิตของเรา มันเป็นลักษณะของอกุศลหยาบ - กลาง - เล็กยิ่ง ขนาด ไหน คุณต้องมีดวงตา ที่เรียกว่า ธรรมจักษุ เช่น ญาณ ๑๖ หรือ วิชชา ๘

ต้องมีอภิปัญญารู้ละเอียดลออ (พันวิจิตร) ว่าคุณได้กำจัดมัน ถูก “ตัวอกุศลนั้น” (อัตตา) หดไปจากใจเรา ว่าใจปริสุทธิจากกิเลสหรืออกุศล จิตนั้น หรือยัง ซึ่งในศาสนาพุทธจะล้าง “ใจ” แต่เฉพาะ “ตัว” ที่เป็นอกุศล จิต (อัตตา, ลักกายะ, อาสวะ) นี้เท่านั้นให้หมดไปได้เท่าที่ทำได้จริงเป็นลำดับ ๆ

ส่วน “ใจ” ที่ถูกล้างอกุศลออกไปจนสะอาดแล้วนั้น ที่เหลือก็เป็น ใจกุศลทั้งดุ้นเลย และเป็นใจของ “อารยชน” ที่เป็นคนเจริญหรือคนดีวิไลซ์ โดยเฉพาะ “ใจกุศล” ที่เป็นโลกุตรจิตแบบพุทธนั้น เป็น “จิตใจ” ที่ประเสริฐไปตามลำดับตั้งแต่โสดาบัน ซึ่งใจที่เป็น “อบาย” ก็สิ้นไปส่วนหนึ่ง

จึงเป็นใจที่ “ปริสุทธิ” ขึ้นต้นจริง เมื่อผู้บรรลุแล้วนั้นยังมีชีวิต อยู่จะทำอะไรก็ทำด้วย “ใจ” นี้ที่ “ปริสุทธิ” จริง มีความเที่ยง (นิจจัง) ถาวร ยิ่งยืน (ธวัง) ตลอดกาล (สัสตัง) และมี “นียต” (เป็นผู้เที่ยงแน่นอนที่จะได้

นิพพาน) ด้วย มี “สัมโพธิปรายณะ” (จะตรัสรู้สูงขึ้น ๆ ไปถึงที่สุดในเมืองหน้า) ด้วย ซึ่งเป็นคุณสมบัติโสดาบัน เท่าที่ท่านบริสุทธฺิ์ได้แล้ว ไม่เสแสร้ง ไม่หย่อนข้อ จึงทำอะไรอย่าง “บริสุทธฺิ์ใจ” เป็น “ปกติ” โสดาบันจริง ตามฐานะของท่าน และเป็นอารยชนสูงขึ้นไปก็เป็น “ปกติ” จริงสูงขึ้นไปจริงๆ ยิ่งเป็น “อรหัตตชน” ก็ยิ่งบริสุทธฺิ์บริบูรณ์จริง

เพราะ “เป็นใจที่บริสุทธฺิ์” แท้ ปฏิบัติด้วยวิธีที่สัมมาทิฏฐิ์ของพุทธ เพราะฉะนั้น “จิตกุศล” ทั้งดุ้นนั้นเป็นจริงตามฐานะ จะมี “ทิฏฐิ์” ก็เป็นทิฏฐิ์กุศล เป็น “ทิฏฐิ์” ที่บริสุทธฺิ์ เป็น “ทิฏฐิ์” ที่ดี และ “บริสุทธฺิ์ใจ” จริง “ใจที่อกุศล” ส่วนที่ได้ “ดับ” (นิโรธ) ได้ “ดับ” ไปแล้ว เป็นจริงแล้ว ไม่มีจริง ๆ แล้ว ซึ่งจะไม่เหมือนศาสนาอื่น เพราะรู้แจ้งเห็นจริง “เหตุ” แล้ว กำจัดตัวเหตุออกไป เเหือนออกไปถูก “ตัว” (อตฺตา) แม้จะทีละส่วน ๆ ๆ ก็หมดเกลี้ยงจริง

จึงไม่มี “ใจที่ไม่บริสุทธฺิ์” ส่วนนั้น มาทำอะไร จริงแท้แน่นอน คุณบอกว่า ทำอะไรที่ไม่บริสุทธฺิ์ใจ หรือใช้ทิฏฐิ์ตนเป็นที่ตั้ง เจิงทั้งนั้น ก็เป็นเรื่องของคนที่ไม่บริสุทธฺิ์ใจ และยังมี “ทิฏฐิ์ที่ไม่สัมมา” ซึ่งอยู่ในศาสนาที่ไม่ใช่พุทธ หรือแม้เป็นพุทธ ก็เป็นผู้ไม่สัมมาทิฏฐิ์เท่านั้น คุณพูดลอย ๆ ตีกินนะนั่น คลุมเครือ คุณตีทั้งในการมีทิฏฐิ์หมดเลย นั่นแสดงว่าคุณไม่เข้าใจคำว่า “ทิฏฐิ์” และคุณไม่เข้าใจความเป็น “ใจ” ด้วย

๑ “ใจ” หรือ “จิตวิญญาณ” เป็นสมบัติประจำชีพ

ต้องทำงานอยู่กับชีวิตปกติ

“ทิฏฐิ์” คุณยังไม่เข้าใจ “ใจที่บริสุทธฺิ์” คุณก็ไม่เข้าใจ ศาสนาพุทธ “สัมมา” อย่างไร ? คุณก็ต้องศึกษาดี ๆ

เพราะละเอียดประณีต คมลึก แม่นประเด็น ว่า สิ่งที่มี คือ

ถ้าไม่ออกรบ ๒๑๒ จะไม่พบสัจจะ

อย่างไร สิ่งที่ทำให้ไม่มีขั้นปรมัตถธรรม ก็สามารถ “กำจัด” หรือปราบ
จนผล “นิโรธ” หรือดับ ก็กำจัดแต่อกุศลจิต ไม่ได้ไปกำจัดตัวกุศลจิตเลย
เพียงแต่อย่ายึดมั่นถือมั่น “กุศล” เป็นเรา (อัตตา) เป็นของเรา (อัตตนิยา) เท่านั้น

“ทิวฐิ” ซึ่งเป็นความรู้ ความเห็น ความเชื่อของคนนั้น ต้องมี
ในคนที่ยังมีขั้น ๕ อยู่ ผู้ยังมีจิตวิญญาณอาศัยเป็นชีวิต ยังไม่ “ปรินิพพาน”
แม้จะสมบุรณ์ด้วย “นิพพาน” แล้วเป็นลำดับ ก็ทำงานที่ไม่มีโทษอย่างมี
ผละกำลัง (อนวัชพละ) อยู่กับชีพ ด้วยความขยันที่มีกำลังจริง (วิริยพละ)
ตามภูมิปัญญาแท้ที่มีกำลังในตัวเองจริง (ปัญญาพละ) และมีกำลังเสียสละ
เกื้อกูลผู้อื่น สงเคราะห์สังคม (สังคหพละ) ตามฐานะอยู่จริง ๆ

จึงเป็นคนมี “ความจริงใจ - บริสุทธิ์ใจ” อยู่ตามฐานะจริง ๆ

เพราะท่านเป็นผู้มีปัญญา และมี “ใจ” ที่จริง ได้กำจัด “ใจ” ที่
เลวที่ชั่วนั้น ๆ ออกไปจน “ดับสนิท” ได้สิ้นเกลี้ยง “ถูกตัวมัน” จริง ๆ แล้ว
อย่างคมลึก - แม่ประเด็น ตั้งแต่ขั้นโสดาบัน “ความซื่อสัตย์” ไม่มีแล้วจริง

ความซื่อสัตย์จนแค่ “อบายมุข” โสดาบันรู้จักมันจริง และหมด
ไปจากจิตจริงแล้ว จึงไม่ซื่อสัตย์จริง จึงทำงานอยู่ในสังคม มีประโยชน์แก่
สังคมอย่างบริสุทธิ์ใจอยู่จริง ตามฐานะของท่าน

จะไม่ใช้คนไม่เป็นประโยชน์ต่อสังคม อย่างหลายลัทธิ หรือ
อย่างชาวพุทธที่มี “ทิวฐิ” ผิด ที่ไปหลงยึดเอา “ทิวฐิ” ลัทธิอื่นมาเป็นของ
พุทธ ก็จะมี “พฤติ” ที่ผิด ๆ ให้เห็นอยู่ ชาวพุทธที่หลงผิดดังกล่าวนี้มีมาก
คุณต้องศึกษาให้ดี ๆ

อารยชนแต่ละฐานะของพุทธ มี “ใจบริสุทธิ์” จริง ไปตาม
ฐานานุฐานะ จะไม่มีหลอก จะบริสุทธิ์ไปตามลำดับแห่งความอารยภูมิที่จริง
จึงทำกุศลอยู่ในสังคมตามฐานะ ด้วย “ใจที่บริสุทธิ์” อยู่จริง ๆ

ความ “ซื่อสัตย์” นั้น เริ่มมีเป็นคุณสมบัติแล้ว ตั้งแต่ขั้นต้นคือ
โสดาบัน มี “ศีล ๕” เป็นเครื่องวัดได้ ฐานะสูงขึ้นก็บริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไปตามขั้น

จึงอย่าตีขลุม พุดง่าย ๆ คลุมเครือ มันไม่ตรงตามสัจจะ
จิตวิญญาณพระอรหันต์ขึ้นไปถึงพระพุทธเจ้า คือจิตวิญญาณที่
ทำงานเป็นกุศล เป็นพหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ อยู่
ตลอดเวลาที่ยังมีชั้น ๕ หมดอุปาทานในชั้น ๕ ไม่ใช่หมดชั้น ๕

๑ ขมพุทวิป คือ อย่างไร ? อยู่ที่ไหน ?

คนที่ยังเป็น ๆ อยู่เนี่ยยังมีชั้น ๕ เป็นอรหันต์หรือเป็นพระพุทธเจ้า
ก็ต้องมาอาศัยชั้น ๕ นี้ เป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์ จึงจะเป็นได้
ในชั้น ๕ นี้แหละ ที่เรียกว่า ขมพุทวิป ตามนิยามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า มนุษย์ขมพุทวิป คือ สภาพที่มี.. “สุรภาโว สติ
มันโต อธิ พรหมจริยาโล”

คำว่า “อธิ” นี้เอง ที่ยืนยันคำแปลว่า ณ ที่นี้, ที่นี้, ในภพนี้, ใน
โลกนี้

ถ้าเป็นคำว่า อธิโลก ก็แปลว่า โลกนี้, มนุษย์โลก, ในศาสนานี้
ดังนั้น ณ ที่ใดที่มีสุรภาโว สติมันโต

ณ ที่นั่นคือ อธิ พรหมจริยาโล

ที่นั่นก็คือ ขมพุทวิป ซึ่งหมายถึง ที่ที่มีคนอันครบไปด้วยสุรภาโว
สติมันโต นั่นก็คือ ถิ่นที่ใดมีคนที่มีสุรภาโว สติมันโต ที่นั่นคือ ขมพุ
ทวิป

หรือ ประเทศใดที่มีคนผู้มีสุรภาโว สติมันโต

ประเทศนั้นคือ ขมพุทวิป คือ ถิ่นที่มีคนผู้บรรลุพรหมจรรย์

นั่นคือ ที่ที่มีสุรภาโว สติมันโต ที่นั่นเป็นแหล่งที่อาศัยปฏิบัติ
เพื่อความบรรลุลหรรณ เพื่อความประเสริฐบริสุทธิ์

ขมพุทวิป คือ ภาวะเป็น..ที่อยู่สำหรับประพจน์ไปสู่ความบรรล
ุพรหมจรรย์ มีอยู่ที่ “มนุษย์” เท่านั้น

และประเทศที่มีมนุษย์ผู้บรรลุพรหมจรรย์ ที่นั่นคือ ชมพูทวีป
เพราะฉะนั้น หากในความเป็นจริง ประเทศไทยมีมนุษย์ที่บรรลุ
พรหมจรรย์มากเพียงพอ ประเทศไทยก็คือ ชมพูทวีป

ปัจจุบันนี้ ประเทศอินเดีย ไม่มีผู้บรรลุพรหมจรรย์ที่เป็นอารียะ
เป็นโลกุตระ และเป็นอเทวนิยม ตาม “ทิกฺขุ” ของพุทธอย่างสัมมาทิกฺขุแล้ว
ประเทศอินเดียก็หมดสิทธิ์ที่จะเป็นชมพูทวีป

ชั้น ๕ คือ โลกของความเป็นมนุษย์ อันประกอบไปด้วย กาย
ยาวาหนาคีบกว้างคอก พร้อมสัญญาและใจ ที่มี สุรภาโว สติมันโต
จึงเป็น อิธ พรหมจริยาโส ในร่างกายที่มีพร้อมดินน้ำไฟลม พร้อมทั้งใจ

มีนามชั้น มีเวทนา - สัญญา - สังขาร - วิญญาณอยู่ในนี้
และมีดินน้ำลมไฟด้วย นี่แหละครบอาการ ๓๒ คือ สุรภาโว และมี
สติมันโต คือ ความรู้ตัวทั่วพร้อมก็มีพร้อมเป็นที่สุด พร้อมอย่างนี้หมด
อย่างนี้แหละ คือแดนแห่งชมพูทวีป ที่จะสูงสุดในการประพาศพิตรหมจรรย์
สูงสุดที่จะเป็นอรหันต์ได้ ซึ่งเป็นเบื้องต้นของความเป็นมนุษย์

หรือจะสูงยิ่งขึ้นกว่านั้นเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ต้องมา
ตรัสรู้ในร่างกายเป็น ๆ นี้ ที่เป็นสุรภาโว สติมันโต อิธ พรหมจริยาโส
ภาษาบาลีว่าอย่างนั้น

นี่คือความเป็นชมพูทวีป ความเป็นทวีปอันนี้ไม่ได้หมายความว่า
แผ่นดิน แต่หมายถึงความเป็นจิตวิญญาณที่มีคุณสมบัติในตัวคนเป็นพุทธ
เป็นโลกุตระ และเป็นอเทวนิยม

คนที่ไปอยู่ไหนในแผ่นดินไหน จิตวิญญาณทั้งหมดนั้นแหละ
เป็นตัวชี้บ่งถึงความเป็นชมพูทวีป

เพราะงั้นใครก็ตามที่มีจิตวิญญาณที่สามารถทำพรหมจรรย์ให้
แก่จิตวิญญาณตนเองได้บริสุทธิ์บริบูรณ์ จิตวิญญาณนั้นแหละเป็น
จิตวิญญาณที่เป็นชมพูทวีป บริสุทธิ์บริบูรณ์แห่งพรหมจรรย์สูงสุด

๑ มนสิการ หรือมนสิการโรติ คือ อย่างไร?

เพราะฉะนั้นที่อาตมาพยายามอธิบายธรรมะให้ฟังอย่างลึกซึ้งละเอียด ให้ถึงสภาวะจริง ๆ โดยใช้พยานุชณะสื่อให้ฟัง ฟังความดี ๆ แล้วก็จะเข้าใจ

อาตมาเห็นใจแล้วก็สงสารคนที่เข้าใจยังไม่ถูกต้อง ไม่ได้โกรธ ไม่ได้เกลียด หรือก คุณ ๔๗๒๗ ก็ไม่ได้โกรธได้เกลียดอะไรเลยจริง ๆ

อาตมาก็ต้องรู้ “ใจ” ของอาตมาว่าอาตมามีอาการโกรธในจิตใหม่ มันโกรธน้อย ๆ มันโกรธแรงหน่อย ยิ่งโกรธแรงเท่าไร ยิ่งรู้่ายมีไหม ต้องดู อ่านอาการใจตนเองให้เป็น แล้วจัดการกับ “ใจ” ของตนเองให้มันดี

อ่านอาการใจตนเองให้เป็น แล้วจัดการกับ “ใจ” ของตนเองให้มันดี ให้เป็น ตามศัพท์ที่ว่า มนสิการโรติ หรือ มนสิการ คือ การทำใจในใจ

การทำใจในใจให้เป็นอาริยะ นี่คือ มนสิการ ที่แท้จริง

การทำใจในใจของเราได้จริงอย่างถูกต้องถ่องแท้ คือ โยนิโส มนสิการ จนกิเลสดับ

รู้จักใจแล้วก็ล้างกิเลสตัวอกุศลได้จริง หยาบกลางละเอียดหมดจริง ๆ คุณก็เห็น “กิเลสดับ” เรียกว่านิโรธ หรือเรียกว่านิพพาน เรียกว่าวิมุตติ ได้เยอะเยอะ คำไวพจน์ ซึ่งเป็นคำที่ใช้บอกสภาวะแทนกันได้

คุณสามารถเห็นจริง ความจริงพวกนี้แหละคือสิทธิอันพิเศษของทุกคนทำได้ อกาลิก (ทำได้ทุกยุคไม่จำกัดเวลา) เอหิปัสสิโก (ผู้ทำได้จริงเห็นจริงเชิญใคร ๆ ให้มาดูได้) สันนิทฺฐิโก (ตัวเองเข้ามาทำให้เป็นจริงได้เอง) เอาตนเองเข้ามาปฏิบัติเลย แล้วจะมีปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ตนเองจะมีของตนเองเลย เฉพาะตนเอง บรรลุเอง ของตนเอง เป็นเอหิปัสสิเก ตัวเองเห็นโน้นเห็นนี้ เห็นจิตตัวเองเลยว่า โอ้ จิตสะอาดก็เห็นจริง จิต “ดับ” ก็เห็นแจ้ง

๑ พระเจ้า เป็นไหน? อยู่ที่ไหน? พิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ

เพราะฉะนั้นคนที่บริสุทธิ์บริบูรณ์ด้วยการล้างกิเลสออกหมดแล้ว มีนิโรธนิพพานในตัวสมบูรณ์แล้ว จิตของผู้นั้นสะอาดบริสุทธิ์ เป็นคุณธรรมระดับอุเบกขา ซึ่งมีเมตตาเป็นข้อต้นในพรหมวิหาร ๔ ช่วยโลกอยู่จริง

“จิต” ที่ช่วยโลก เป็น “จิตวิญญาณ” ของพระเจ้า คือ “พระพรหม”

นี่คือ คุณสมบัติของจิตวิญญาณจริงแท้ ที่เรียกว่า พระเจ้า หรือ “พระจิตวิญญาณยิ่งใหญ่ที่สุดสูงสุดของเอกภพ” เป็น “จิตวิญญาณ” แท้ ๆ ที่จับต้องได้ ที่มีจริงเป็นจริง ซึ่งขึ้นต้นด้วยเมตตา ลงท้ายด้วยอุเบกขา มีเมตตา - กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา ที่เกิดจากจิตวิญญาณของจริงเป็นภาวะจริง

มี “พฤติ” แท้ อยู่ในความเป็นมนุษย์จริง ที่ใช้ภาษาพูดกันว่า “ผู้ที่เข้าถึงพระเจ้า, เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า, อยู่กับพระเจ้า”

นี่แหละคือ “สิ่งที่ปรากฏจริงของพระเจ้าจริง” ที่พิสูจน์ได้

จึงชื่อว่า วิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณที่แท้จริง ไม่ใช่ชื่อนูมาน ไม่ใช่ตรรกะ ไม่ใช่คาดคะเนเอา ไม่ใช่แค่เชื่อตาม ๆ กันมา ไม่ใช่แค่ตามลัทธิ

“พระพรหม” คือ เทพเจ้าสูงสุด หรือ “พระเจ้า” สูงสุด

“พรหมวิหาร ๔” เป็นคุณสมบัติของ “พระเจ้า” แท้ ๆ เป็นจิตเหว่ชั้นสูง เป็นพฤติกรรมของ “จิตวิญญาณชั้นสูง” ซึ่งเราจะเข้าถึงพระเจ้าต้องสั่งสมคุณสมบัติของ “จิต” อย่างพระพรหม มีพฤติกรรมอย่างพระพรหมให้ได้ ผู้ทำได้ - เป็นได้ ก็จะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระพรหม เป็นเนื้อแท้อันเดียวกันกับ “พระเจ้า”

สิ่งจะก็คือ “พระเจ้า” นั่นเอง เพราะ “จิต” ที่มีคุณสมบัติเดียวกันกับ “พระเจ้า” นั่น ก็คือ “พระเจ้า” และโดยความจริงแท้ ๆ “ความเป็นพระเจ้า” คือ “จิตวิญญาณ” ดังนั้น “จิตวิญญาณ” ใดมีคุณสมบัติ

เดียวกันกับ “พระเจ้า” อย่างไม่ผิดเพี้ยน คุณค่านั้นเนื้อแท้ นั้น ก็เป็นอันเดียวกัน นั่นคือ สิ่งเดียวกัน “จิตวิญญาณ” นั่น จึงคือ “พระเจ้า”

คุณสมบัติอันพิเศษของ “พระพรหม หรือ พระเจ้า” ที่เป็น “จิตวิญญาณ” นั้นมี ๔ ประการ ได้แก่ เมตตา - กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา

๑ เมตตา - กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา ที่เป็นวิทยาศาสตร์นั้น อย่างไรกันแท้ ?

คุณสมบัติของ “เมตตา” คืออะไร คุณสมบัติของ “กรุณา” คืออะไร คุณสมบัติของ “มุทิตา” คืออะไร ที่สุดคุณสมบัติของ “อุเบกขา” คืออะไร คุณต้องรู้สมบัติ คุณต้องรู้อาการอันนั้น ว่าคุณธรรมชาติแบบนั้น คุณลักษณะแบบนี้ ต้องอ่านเข้าไปให้อาการ “เมตตา” คืออย่างไร อาการ “อุเบกขา” คืออย่างไร หรืออาการ “กรุณา” คืออย่างไร อาการ “มุทิตา” คืออย่างไร

อาตมาก็เอาสภาวะของความเป็นจริงเหล่านั้นมาอธิบาย ซึ่งทั่วไปนั้น อธิบายกันว่าเมตตาคืออาการสงสารผู้อื่น เห็นผู้อื่น ตกทุกข์ก็อยากให้พ้นทุกข์ ส่วนกรุณานั้นคือ เห็นคนอื่นไม่เป็นสุขก็อยากให้เป็นสุข แล้ว “สุข” ที่ว่านี้ มันเป็น “สุข” อย่างไร

ถ้าเป็น “สุข” คือ การ “บำบัดทุกข์” นั้น แค่การช่วยแก้ปัญหาที่ “วน” อยู่ในโลกลสามัญที่เรียกว่า “โลกียะ” เท่านั้น มันก็ “วน” อยู่ที่ไม่ได้เล็ก “ความวน” จนหมดสิ้น “ทุกข์” ไปได้เด็ดขาดสนิท เหลือแต่สุขสงบสบาย

เพราะทุกข์กับสุขในโลกลนั้นมันเป็นเรื่องเดียวกัน เป็นแต่เพียงคนละชั่วของเรื่องเดียวกัน หัวกับหางของสิ่งเดียวกัน เท่านั้น แก่ไปด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งก็ไม่ได้หายไป หรือเรื่องไม่ได้จบลง คือ “ทุกข์” นั้น ไม่ได้หมดสิ้นไปเด็ดขาด ซึ่งสัจจะขั้นนี้ ขั้นโลกุตระ ที่เดียว

๑ การแก้ปัญหา “ทุกข์” ที่เป็น “อารยสัจ” ไม่ใช่แก้ “ทุกข์” แต่โลก ๆ สามัญ

ผู้เป็นอริยะ อรหันต์แล้ว ไม่มีหอรอกทุกข์สุขอย่างนั้น นั่นมันแค่ทุกข์ - สุขของโลกปุถุชน หรือโลกที่เป็นโลกีย์สามัญทั่วไป ซึ่ง “ทุกข์” แบบนั้น - สุขแบบนั้น ตามภาษาชัด ๆ ก็คือ *เคหสิตโทมนัส* (ทุกข์แบบชาวโลกีย์) *เคหสิตโสมนัส* (สุขแบบชาวโลกีย์) ในพระอริยะ ในพระอรหันต์ มันไม่มีแล้ว มันเรื่องของสุขของทุกข์สำหรับคนที่ยังหลงยังติด “สุข” อยู่ เพราะฉะนั้น คุณจะบอกว่า แหม..คนนี้มีทุกข์อยากให้อันทุกข์ นี่เป็น “เมตตา” แล้วคุณก็ “อยาก” ให้เขามี “สุข” มาทดแทน นี่คือ “กรุณา” และ “สุข” ที่คุณอยากให้เขาได้ด้วยความ “กรุณา” นั้น คุณก็ไม่ว่า “สุข” นั้นคืออะไร มันแก้เพียง “บาปตอราณ” ไปได้ช่วงหนึ่งระยะหนึ่ง หรือแก้ถึงขั้น “หลุดพ้นจากทุกข์และสุข” ชนิดนั้นเกลี้ยงสิ้นไม่มี “ทุกข์” นั้นเกิดอีก ที่เรียกว่า พ้นทุกข์อริยสัจ

๑ โลกียภูมิ กับ โลกุตรภูมิ จะเห็นทางแยกที่แตกต่างกัน อย่างแม่นยำประเด็น

แต่ถ้าแก้ “ทุกข์ - สุข” อยู่แค่โลกียะ มันไม่จบเรื่องทุกข์เรื่องสุขนั้นได้เด็ดขาดหอรอก มันก็เป็นเรื่องเดียวกัน อยู่ในเรื่องเดียวกัน ไม่แตกต่างกันในเรื่องโลกีย์ แค่ “หัวกับหาง” มันวนไปวนมาไม่รู้จบเท่านั้นเอง เมตตากับกรุณาของคุณ จึงไม่ได้แตกต่างกันเลย เอาพยัญชนะคนละมุมมาพูดเท่านั้นเอง กลับหัวกลับหางพูด เช่นพูดว่า หัวลิง แตกต่างจาก หางลิง เสร็จแล้วคุณก็พูดอีกทีหนึ่งว่า หัวแตกต่างจากหาง ซึ่งมันไม่เป็นการแก้ไขปัญหา ที่พ้นไปจากความเป็น “ตัวลิง” เลย ยังเป็น “โลกีย์” อยู่อย่างเดิม หรือยังเป็น “ลิง” อยู่อย่างเดิม ไม่พ้นไปได้ ทุกข์ - สุขนั้นยัง “หมุนวน” อยู่คงเดิม

คุณจะพูดว่า ทุกข์ กับ สุข นั้น มันแตกต่างกัน

ก็ถูก! คุณพูดถูก มีสิ่งต่างกัน แต่โดยอาริยสังขจะมันแตกต่างกันไหม ผู้ที่ยังวนอยู่ในสุขในทุกข์ อันเป็น *โลกียสุข* แต่เป็น *ทุกขอาริยสังข* ที่คุณล้ำคุณมันหมายอยู่กับ “สุข - ทุกข์” โลกียนี้ไม่ออกไปจาก “วงวน” นี้ ยังเห็นว่า “สุข” กับ “ทุกข์” นี้ มันต่างกัน แก้ปัญหา “วน” อยู่แค่นี้ ยังไม่เห็นว่าเป็น “โลกียะ” อย่างเดียวกัน อย่างเดิม ยังอยู่กับ “ความเป็นลิง” พ้นออกไปจาก “ความเป็นลิง” ไม่ได้ ซึ่งยังไม่มี “ภูมิโลกุตระ” ที่จะต้องออกจาก “สุข - ทุกข์” อันเป็น *ความวน* ของหัวกับหางที่อยู่ในตัวลิงนี้ ซึ่งยังไม่พ้นจาก “ความเป็นลิง” หรือเป็น “โลกียะ” แม้แค่การบัญญัติภาษาให้เห็น “ความแตกต่าง” ก็ยังวนที่แปล “เมตตา” แปล “กรุณา” อยู่อย่างนั้น มันไม่ได้ลือออกไปจาก “โลกียภูมิ” มันยังไม่แตกต่างไปจนเป็น “ความจริง” อันลึกอันสูงไปกว่านั้น ที่จะพาออกไปจาก “โลกียะ” สู่ “โลกุตระ” ที่เรียกได้ว่า ภูมิอาริยะ ประเสริฐกว่านั้น มันยังเป็น “ความจริง” ที่รู้กันสามัญ “โลกียะ” เท่านั้น ที่เรียกว่า “สมมุติสังขะ” เหมือนเดิมโลกเดิมยังไม่เป็น “ปรมาตตสังขะ” ที่เป็นโลกใหม่ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ แล้วทรงเรียกว่า “โลกุตระ” อันเป็นแดนอาริยะ

๑ พระเจ้า ชนิดที่เป็น “พระเจ้าโลกียะ” ก็มี และมีทั้ง “พระเจ้าโลกุตระ”

ทางที่ “ไปแดนอาริยะ” (อลมริยา) กับทางที่ “ไม่ไปแดนอาริยะ” (นาลมริยา) มันต้องรู้ทางจึงจะพูดได้ ผู้ไม่รู้ทางก็เลยอธิบายกันอยู่แค่นี้ ขออภัยนะ อาตมาไม่ได้ไปชม ไม่ได้ไปดูถูกดูแคลน หรือไม่ได้ไปยกตนข่มท่านอะไร แต่ขอวิจารณ์โดยประกอบหน้าจะ คีตะ วาทีตะ มันจะดูกระด้าง ๆ หน้อย ก็ต้องขออภัย มันไม่สุภาพ มันไม่นุ่มนวลจะจำ

ดูไม่เรียบร้อยเท่าไร อาตมาเป็นคนจริงใจ และทำงานเพื่อให้เห็นให้รู้ได้ชัด ๆ ง่าย ๆ ให้เกิดภาพพจน์ได้ชัด ให้รู้ได้ตั้ง ๆ จึงออกจะเบื่จะหยาบบ้าง

เพราะฉะนั้นการอธิบายเมตตา - กรุณาอยู่แค่นั้นอาตมาว่ามันไม่ตรงกับสภาวะของโลกุตระ อาตมาจึงมาอธิบายสภาวะที่ถูกต้องตรง ๆ ว่า

เมตตา คือ มีจิตต้องการให้เขา “หมดสุขหมดทุกข์” กันเลย เป็น “โลกุตระ” จิต “พระเจ้าชั้นโลกุตระ” ไม่ใช่แค่ “พระเจ้าที่ยังเป็นโลกียะ”

แต่เพราะผู้ยึดสุขทุกข์ที่ยังวนเป็นโลกียะ สิ้นทุกข์สิ้นสุขจนเป็นโลกุตระไม่ได้ เขาจึงอธิบายอันนี้ไม่ออก ผู้แค่เข้าใจจริงก็จะแยกได้แล้ว ยังมีสภาวะเป็นโลกุตระภูมิจริง ยิ่งจะยืนหยัดยืนย่นภาวะในตนได้ ก็ยิ่งไม่มีวน

เมตตา คือ เห็นเขาทุกข์อยู่ในโลกียะ ก็ต้องการให้เขา “พ้นทุกข์” ซึ่งโลกียะแก้ปัญหาวุ่นกันแค่ “กลับหัว - กลับหาง” ดังที่ได้อธิบายมาแล้วเท่านั้น ยังอยู่ใน “ววนวน” ต้องไป “สุข ๆ - ทุกข์ ๆ” อยู่ในโลกียะนั้นอีก ไม่มีจบ

ซึ่งแตกต่างกันกับชนิดที่เป็น “โลกุตระ” มีนัยสำคัญที่ต้องศึกษา

๑) นัยสำคัญของ “พระเจ้า” ชนิดที่เป็น “โลกุตระ”

ซึ่งเป็นปรมาตตัสสจจะ

“โลกุตระ” นั้น “เมตตา” คือ ขั้นต้น *ใจอยากช่วย* เริ่มที่ “ใจ”

เกิดที่ “ใจ” เท่านั้น เกิดได้จริง ต้องเป็นของจริง เมื่อเกิดจริง ก็คือ “จิตพระเจ้า” เกิดที่ “ใจ” เรา นี่คือ “จิตพระพรหม คือ พระเจ้า” แท้ ๆ ขั้นต้น

กรุณา คือ *ลงมือช่วย ช่วยด้วยการกระทำ ด้วยความสามารถ* ไม่ใช่แค่ “ใจ” อยากให้เขา “เป็นสุข” เท่านั้น “กรุณา” ลงมือทำเพื่อช่วยจริง ๆ

“จิตพระเจ้า” สูงขึ้นถึงขั้น “ใจกรุณา” จะมีความเป็นจริงยิ่งใหญ่กว่าขั้น “ใจเมตตา”

จากนั้นก็ไต่ผ่าน “ความจริง” ที่เป็นการประพฤติ “พรหมจรรย์” ประพฤติ “พรหมจรรย์” ก็คือ ผู้นั้นได้สร้าง “พฤติของใจ” ให้เกิดให้มีกุศลจิต ให้ “เนกขัมมะ” ซึ่งในภาษาวิชาการก็ได้แก่ “มนสิการ” นั้นเองแล้ว...ช่วยด้วยความสามารถ จนกระทั่งสำเร็จต่อเมื่อสำเร็จจึงจะเกิด “ใจ” เจริญขึ้นเป็น “มุทิตา” คือ ยินดีกับเขาที่เขาพ้นทุกข์แล้ว มีสุขแล้ว (แต่เป็น “สุข” ที่หลุดพ้นโลภีย์นั้น) เพราะ “จิตตัวร้ายสงบลงสนิท” (อุปสมสุข)

มุทิตา คือ ความยินดีด้วยที่คุณได้พ้นทุกข์ (อารยสัง) หรือคุณมีความสุขแล้ว (สุขที่สงบ) แล้วก็เป็นสุขสมบูรณ์ด้วย เป็นสุขโลกุตระด้วย

เพราะฉะนั้น “มุทิตา” นั้นเห็นความจริงว่า เอาละ..เราได้ช่วยเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาผ่านความทุกข์ความสุขที่ควรจะผ่านเรียบร้อยแล้ว “จิตยินดี” (มุทิตา) เห็นเขาพ้นทุกข์พ้นสุขโลภีย์นั้น ๆ สำเร็จเรียบร้อยแล้ว

นี่คือ “ใจ” ที่เกิดเป็น “พรหม” ขึ้นสู่ “จิตพระเจ้า” มาถึงขั้นที่ ๓ สุดท้าย ขั้นที่ ๔ “อุเบกขา” ก็คือ การวางใจ เฉย จบ ว่าง วาง อุเบกขา กลาง เฉย

จบแล้วนี้..หน้าที่ จบแล้วกิจ มีหน้าที่ช่วยคนแล้วก็ไม่ต้องมายึดมั่นถือมั่น ว่าดี ว่าอะไร เราเป็นเจ้าของความดี เราเป็นเจ้าของเจ้าคุณอะไร ไม่ยึด

๑๑ ความเป็น “เทวนิยม” กับ “อเทวนิยม” ขึ้นสูงของโลกจิตวิญญาณ

ความดี ก็คือ ความดี จบแล้วก็จบ วางไปเลย เฉยไปเลย

หมดตัวเราของเราที่จะไปยึดอะไรเป็นเราเป็นของเรา
นี่คือ “ใจ” ที่เป็นอุเบกขา เป็น “จิตพระเจ้า” แท้ ที่มี “ของแท้”
เป็นอยู่จริง ๆ มี “พฤติ” จริง ลักษณะเดียวกันกับที่ “พระเจ้า - พระ
พรหม” เป็น

ถ้าผู้ใด “ทำได้ขั้นนี้” แล้วยึดอยู่ ก็เป็น “พระเจ้า” นิรันดร์
(อาดัม)

เป็น “กุศลโลกีย์” สูงสุด ชาว “เทวนิยม” ไม่รู้ตนเองว่าตนเป็นอยู่
แตกต่างจาก “อเทวนิยม” ที่รู้แจ้งเห็นจริง “ความเป็นใจเป็นจิต”
ดังที่ได้สาธยายมาตลอดนั้นอย่างเป็น “ของจริง”

ที่ “รู้อยู่ - เห็นอยู่” (ชานโต ปัสสโต วิหริติ) เป็นปัจจุบัน ของตน
ในตน

แม้ความดีก็ไม่ยึดเป็นเราเป็นของเรา ทำแล้วก็ทำไป วิชาที่จะ
เป็นกุศลวิบากมันก็เป็นของมันไปเองโดยสังขาร ไม่ต้องไปยึดมันถือมัน
ไม่ต้องไปลงบัญชี ไม่ต้องไปยืนยัน ไม่ต้องไปตรวจสอบ ไม่ต้องไปอะไรออก
เสร็จแล้ว ก็ตรวจสอบแต่เฉพาะ “ความเป็น - ความเกิดจริง” ก็
แล้วกัน ว่ามันจริงหรือเปล่า

จบจริงหรือเปล่า ช่วยเขาสำเร็จจริงหรือเปล่า

จริงแล้ว ก็จบจริง ๆ เลย จนไม่ต้องทำอะไรอีกแล้ว

ไม่ต้องไปยุ่งอีกแล้ว จบแล้ว จบก็จบ ก็ปล่อยวาง

นั่นคือ อุเบกขา เป็นฐานนิพพาน ซึ่งเป็นฐานสัมบูรณ์สบาย

◎ “อุเบกขา” เป็นทั้งจุดสัมบูรณ์ของ “ฉาน ๔”
และของ “บารมี ๑๐ ทศ”

เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ที่สมบูรณ์ด้วยบารมี ๑๐ ทศ ผู้ที่สมบูรณ์
ด้วย..ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา นี่คือ บารมี ๔ ทศ ๔ ข้อต้น

และบริบูรณ์ด้วย..วิริยะ ขันติ สัจจะ อริชฐาน บารมีอีก ๔ ทศ
๔ ข้อต่อมา ท่านก็บริบูรณ์ด้วย..วิริยะ เป็นวิริยีนทรีย์ จนที่สุดวิริยพละ
“ขันติ” ก็อดทนต่อสູ້ฝึกฝน สร้างสรร สังสมคุณธรรมเรื่อยไป
จนบริบูรณ์ด้วย “สัจจะ” เป็น “ของจริง” หากมันยังไม่บริบูรณ์
อยู่ตราบใดก็ “อริชฐาน” ตลอดเวลา
“อริชฐาน” คือ ตั้งใจ... ตั้งใจ... ตั้งใจ
ทำไปได้แล้วก็ยัง “ตั้งใจ” ทำให้ “ใจมันตั้งลง ๆ ๆ ให้มันคง
แข็งแรง”

ให้ “ตั้งมั่น” เป็น “อัปปนา (แน่วแน่)... พยัปปนา (แนบแน่น)...
เจตโส อภินิโรปนา (ปักมั่น)...” ซึ่งก็คือ “การตกผลึกจิตตั้งมั่น” เป็น
“สมาธิ” นั้นเอง

๑) สัจจะแห่งความเป็น “พระเจ้า” เกิดขึ้นอย่างไร...?

“เมตตา - กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา” คือ “องค์ธรรม ๔” ของ
ความเป็น “พระเจ้า” หรือแท้จริงที่สุดก็คือ “ปกติของพระเจ้า” นั้น
แหละ

เมื่อ “จิต” ที่บริสุทธิ์สะอาดจากกิเลสสมบูรณ์แล้ว เป็น “อุเบกขา”
ชนิดที่มี “ปกติ” อันวิเศษยิ่งใหญ่ว่า พร้อมไปด้วย “เมตตา - กรุณา -
มุทิตา อุเบกขา” ย่อมทำหน้าที่ตามสัจจะของคุณวิเศษนั้นเป็นธรรมชาติ
ซึ่งขณะที่ผู้สร้างเหตุ - นิทาน - สมุทัย - ปัจจัย คือ “เมตตา -
กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา” อันเป็นคุณสมบัติแท้ใน “ความเป็นพระเจ้า”
ย่อมเป็นการก่อเนื้อแท้ของ “ความเป็นพระเจ้า” ที่สั่งสม “สมาธิ” ตกผลึก
ลงเป็น “จิต” แท้ของความเป็น “จิตพระเจ้า” เจริญยิ่งอยู่ ๆ ๆ ไปตลอด
สั่งสม ๆ ๆ เป็น “คุณสมบัติชนิดนั้นลงในจิตเป็นความตั้งมั่น”
(สมาธิ)

โดยตั้งต้นด้วย “เมตตา” แล้วไปจบที่ “อุเบกขา” แล้วก็วนทำซ้ำซ้อน เป็น “พรหมวิหาร” (ตั้งอยู่ในความเป็นพรหมสถานแห่งความเป็นพรหม) ในความมีคุณสมบัติอันยอดเยี่ยมนี้สั่งสม “ตั้งมั่น” แข็งแรงเสถียรสภาพ

จนกว่าจะ “ตั้งมั่น” เป็นอรหัตต์สุดท้ายแล้ว จึง “จบความตั้งมั่น”

ถ้ายังไม่บริบูรณ์ต้องตั้งต่อ ตั้งใจทำต่อให้จนรู้เอง ว่า “ตั้งมั่นจบ” เพราะฉะนั้นคุณสมบัติ..วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน จึงเป็นตัวเสริมของคุณธรรมแห่ง “ใจสูง” ที่มีพฤติ..ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา

๐ บารมี ๓๐ ทศ ที่สร้างกันในชีวิตชาตินี้แท้ ๆ

ไม่ต้องผิดไปชาติหน้า

คุณจะบรรลุผลของ “ทาน” คือ ได้กระทำการ “ให้” ซึ่ง “ให้” นี้ ไม่ใช่ “เอา” ไม่ใช่ “อยากได้มาให้ตน” ทั้งทาง “กาย” โดยเฉพาะจริงยิ่งคือ “ใจ” “ใจ” อย่าเอา “ใจ” อย่าคิดโลภโลภจิต ต้อง “ทำใจในใจ” ไม่โลภ ไม่อยากได้มา

บรรลุผลของ “ศีล” คือ ได้ปฏิบัติตาม “หลักกำหนดสำหรับตน” ซึ่ง “หลัก” นี้ ไม่ใช่ “นอกกว่าที่กำหนดไว้” ทั้งทาง “กาย” โดยเฉพาะจริงยิ่งคือ “ใจ” ที่ในวงการชาวพุทธทุกวันนี้สอนว่า “ศีล” กำหนดแค่ทาง “กาย, วาจา” ไม่ถึง “ใจ” นี่แหละที่อาตมาว่า ผิดจากคำสอนของพระพุทธเจ้า ผู้สนใจศึกษาได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘ (กัมมัตถยสูตร)

ปฏิบัติธรรมมันก็มีแค่ “ทาน” กับ “ศีล” นี่แหละเป็นตัวหลัก ซึ่งผลต่อจาก “ทาน - ศีล” ก็คือ เนกขัมมะ และปัญญา

เนกขัมมะ คือ การออกจากกาม - จากกิเลส - จากโลกีย์ - จากทุจริต - จากอกุศล, การละโลก (โลภธรรม) ไปสู่ความบริสุทธิ์, การปลดปล่อยจากโลกียวิสัย, การออกจากราคะ - จากความกระหาย - จากตัณหา, การ

สลัดจากตนของตน, การออกจากอัตตา ๓, การปฏิบัติไปนิพพาน

เนกขัมมาธิมุตต คือ น้อมใจไปสู่เนกขัมมะ

บรรลุลผลของ “เนกขัมมะ” คือ ได้ปฏิบัติ “ออก” ซึ่ง “ออก” นี้ ไม่ใช่ “เข้า” ไม่ใช่ “อยากมีอยู่” ทั้งทาง “กาย” โดยเฉพาะจริงยิ่งคือ “ใจ”

บรรลุลผลของ “ปัญญา” คือ ได้ปฏิบัติแล้วเกิด “ความรู้ความจริงตามความเป็นจริงยิ่ง ๆ ขึ้น” ซึ่ง “ความรู้ความจริงตามความเป็นจริง” นี้ ไม่ใช่ “ความคิดนึก” ไม่ใช่ “การขบคิด” ไม่ใช่แค่ “ความรู้เหตุผลอย่างดียิ่ง” และไม่ใช่แค่ “ความรู้ที่รู้ภายนอกชั้นวัตถุธูปเท่านั้น” แต่เป็น “ความรู้ที่รู้ภายในชั้นรูปชั้นนามธรรมชั้นจิตวิญญาณชั้นเจตสิก - รูป - นิพพาน”

เป็น “การรู้ความจริงนั้น ๆ ตามที่มันเป็นเช่นนั้นมันเป็นนั้น..จริง” ตั้งแต่ “หยาบ” ไปจนกระทั่ง “ละเอียด” ปลายสุดชั้น “อรุปรธรรม” ชั้น “นามธรรม”

เช่น รู้ภายในกาย รู้เวทนาในเวทนา รู้จิตในใจ รู้ธรรมในธรรมอย่างละเอียดบริบูรณ์ กระทั่งถึงที่สุดสัมบูรณ์อันติมะ

๑ “มีผล” (อัตถิ) หรือ “ไม่มีผล” (นัตถิ) ต้องคมลึก

ให้แม่นยำประเด็นในสภาวะ

ผล คืออะไร

“ผล” ในที่นี้ คือ ภาวะที่เกิดสำเร็จตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว นำมาประกาศให้มนุษย์รู้และทำตาม เป็น “ผล” พาไปสู่ที่สูงที่สุดคือนิพพาน ได้แก่ ทานแล้วมีผลล้างกิเลส เป็น “อัตถิ ทินนัง” (ทานแล้ว มีผล)

นั่นก็คือ เมื่อคุณ “ทำทาน” ที่ไร ก็พยายาม “ทำใจในใจ” (มนสิการัตถิ) ของตนให้มัน “ทาน” จริง ๆ คือ ใจต้องสลัดออก คือรู้จักกิเลสของตนที่กำลัง “ทำใจให้ลดโลกลงได้” ...ต้องอย่างนี้ จึงจะ “ทำทาน” แล้ว “ใจมีผล”

ถ้าไม่ออกรบ ๒๒๖ จะไม่พบสัจจะ

แต่ที่สอนกันอยู่ทั่วไป ว่า...

ให้ “ของ” แก่เขาไปแล้ว “ทำใจในใจ..ขอให้รวย ๆ ” หลอกกันว่า

บุญ

ใจ “มีผลโลกยิ่งกว่าเก่า” อย่างนี้ก็ไม่มีผล หรือลั้มเหลวทางธรรม
มันก็ไม่เป็น “ทาน” เพราะให้ “ของ” แต่ “ใจ” เอา มันเพิ่มโลก

ยิ่งขึ้น

นี่.. “ไม่มีผล” มี “ผล” เหมือนกัน มีผลเพิ่มกิเลสไป! มีผลผิด
เป็นการสอน “ทาน” ที่ไม่มี “ผล” ลดความโลภ ยังหลงผิด

(โงะ) อยู่

ถ้า “สัมมาทิฐิ” ข้อต้นนี้ ก็เข้าใจไม่ได้ แล้ว “ทำ” ก็ไม่สำเร็จ
“ผลลดกิเลส” จึง “มิจฉาทิฐิ” และ “มิจฉาผล” อยู่ตลอดไป

ต้อง “ແ່ນประเด้น” กันให้ได้

แม้ “ถือศีล” ก็มีผล ปฏิบัติ “ศีลมีผลลดกิเลส” อย่างแท้ จจริง
เป็นผลบวริสุขขึ้นไปตามลำดับใน “ศีล” แต่ละข้อ ๆ หรือเพิ่มศีล
ศีลนั้นก็จะมีผลเป็น “อตัถิ ยิฐฐัง” (ปฏิบัติตามวิธีนั้นแล้ว มีผล)

ศีลคือหลักเกณฑ์ หลักวิธีปฏิบัติ คุณก็ต้องมีหลักวิธีปฏิบัตินั้น
แล้วลงมือปฏิบัติจริง เรียกว่า “พรต” จนบรรลุลผล ลดกิเลสสู่

ทางนิพพาน เป็น “อลมริยะ” เป็นทางไปสู่นิพพานได้อย่างแท้จริงทุกที่

นั่นคือผล ศีลมีผล หรือ “ยิฐฐัง” (ปฏิบัติตามวิธีนั้นแล้ว) มีผล
ปฏิบัติตามวิธีที่เรารู้มานั้น แล้วมีผลลดกิเลสสู่ทางนิพพาน ก็เป็น “อลม-
ริยะ” (อย่างประเสริฐอย่างแท้จริง) ถูกต้องทุกที่

นั่นคือผล ทานมีผล ศีลมีผล หรือยิฐฐัง (ปฏิบัติตามวิธีนั้นแล้ว)
มีผล วิธีปฏิบัติมีผล ลดกิเลสได้จริง

เนกขัมมะมีผล ก็คือปฏิบัติเพื่อจะกำจัดกิเลส หรือเพื่อออกจาก
โลภี๋ย ออกจากกาม ออกจากพยาบาท ออกจากนิรณ ๕ ออกจากอกุศล

ออกจากทุจริตต่าง ๆ นั้นแหละ ออก หรือทำให้มันหมดไปจากจิต

พูดด้วยนัยยะสองด้าน ด้านหนึ่งก็คืออันนี้ไม่มีแล้ว ออกไปแล้ว มันมี..มันก็ไปมีอยู่ที่อื่น ของคนอื่น ของเราไม่มีแล้ว

“ออก” คือ พูดเป็นนัยโวหาร ที่จริง “ดับ” มันเลย มันอยู่ในตัว เรานี้แหละ แต่เรา “ดับ” มัน ล้างมันจนสิ้นเกลี้ยงหมดในใจ ก็นิโรธ หรือ ดับ หรือไม่มี หรือหลุดพ้น มันไม่มีฤทธิ์ ไม่มีอำนาจ ไม่มีแรง ไม่มีอันนั้น อยู่ในเรานี้แล้ว ไม่มีอำนาจไม่มีฤทธิ์ไม่มีแรงของอกุศลจิตนั้น ๆ อีกเลย

นี่คือสภาวะที่จะต้องเข้าใจ อาตมาพยายามใช้นิรุติบัญญัติภาวนาในการอธิบายขยายสื่อให้ฟัง

พอคุณได้ฟัง คำอธิบายเรียกว่า “อุเทศ” แล้วคุณเอาไปปฏิบัติ จนกระทั่งบรรลุ “ผล” แล้วคุณรู้การปฏิบัติของคุณว่าถูกเป็น “สัมมาปฏิบัติ” แล้วมี “ผล” เป็น “สัมมาผล” คุณก็เห็น “ผลนั้น” ด้วยความรู้ของคุณ

“ความรู้” เช่นนี้เองคือ “ปัญญา” ที่ไม่ใช่แค่คิด แค่ขบคิด แค่รู้ได้ตามเหตุผลนำมาทำให้รู้

ปัญญามีผล ก็คือ เห็นผลการปฏิบัติว่าถูก เห็นผลที่บรรลุสำเร็จ

๑ “ปัญญา” ที่รู้ จนถึงขั้น “บริบูรณ์” ด้วย “วิชา”

ก็คือต้อง “พ้นวิชาสวะ”

เพราะฉะนั้น เรา “เนกขัมมะ” ก็คือ เราปฏิบัติโดยวิธีเป็นอุบาย เครื่องออกต่าง ๆ เพื่อให้หลุดพ้นจากกิเลสทั้งหลาย มีผลจริง

“ปัญญา” เป็นตัวรู้รวมไปทั้งหมดเลย เป็นยาดำ รู้ในทาน รู้ในศีล รู้ในเนกขัมมะ รู้ในผล ผลมันเกลี้ยงหรือยัง ผลมันจบหรือยัง

จนพ้น “อวิชชาสังโยชน์” หรือพ้น “อวิชชาสวะ” โน้นแหละ จนพ้นสูงสุดจบอรุณภาพ ๔ (การตรวจสอบผลขั้นละเอียด) ถึงสัญญาเวทยิต-นิโรธ ให้สัญญาทำงานเคล้าเคลียความรู้สึก เคล้าเคลียสังขารม เคล้า

ถ้าไม่ออกรบ ๒๒๘ จะไม่พบสัจจะ

เคลียอารมณ์ เวทียิต หรือเวทนาทั้งหลาย ถึงเวทนา ๑๐๘ ตรวจสอบจนครบทั้ง ๓ กาล เวทนา ๓๖ - ๓๖ - ๓๖ ตามที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้เลย

๓๖ คือ มโนปริจาร ๑๘ ของเคหสิตะ และมโนปริจาร ๑๘ ของเนกขัมมะนั่นเอง จนครบบริบูรณ์หมดเลย ว่า “หมดแล้ว” สูงสุด - สุดสูงแล้ว

หลุดพ้นทั้งอดีตที่สั่งสม สะสมเต็มเป็นฐานที่ตั้งคือ “สัณตี” สมาธิ (จิตตั้งมั่น) ผนึกแน่น เต็มประสิทธิภาพสมบูรณ์

๑ “ปัญญา” ที่สามารถล่วงรู้ “อนาคต” เพราะมี “ความจริง” เป็นคำตอบ

ทุกปัจจุบันมี “ผัสสะ” เกี่ยวข้องกับโลกีย์ใด ๆ เราก็สามารถทำกิเลสให้ “ดับ” ได้ด้วยประสิทธิภาพสูงสุดเด็ดขาดของเรา ทุกลีลา ทุกโอกาส ทุกรูปแบบ ทุกกิริยา ทุกอย่างใด ๆ ๆ ๆ ก็ “สูญ” กิเลสไม่เกิด ๆ... ไม่เกิด ๆ... ไม่เกิด ๆ... ไม่เกิด ๆ จนอนาคตก็พยากรณ์ได้ อย่างแม่นยำที่สุดว่าไม่เกิด

เพราะอนาคตมันไม่เคยมี มันได้แต่พยากรณ์เอาเท่านั้นแหละ พยากรณ์จากปัจจุบันกับอดีตที่เรา มี ทำให้เราเห็นจริงมันใจที่สุดว่า อนาคตก็ต้องเป็นตาม “พลังอันยิ่งใหญ่ของอดีต” ที่เรามีประสิทธิภาพยิ่งนั้น กับ “พลังอันยิ่งใหญ่ของปัจจุบัน” ที่เรามีประสิทธิภาพยิ่งนั้น

เราทำให้ “กิเลสสูญ” ได้ประสิทธิภาพเด็ดขาดอย่างมั่นใจที่สุดแล้วว่า เมื่อไหร่ ๆ ๆ ๆ ๆ เราก็คงทำให้ “กิเลส” นั้นดับเป็น “สูญ” ได้อย่าง “เที่ยงแท้ (นิจจัง) ถาวรยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดกาล (ัสสตัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้ (อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง) เพราะฉะนั้นทุก “อนาคต” ที่เดินทางมาถึงเราเป็น “ปัจจุบัน” ก็ต้อง

สำเร็จผล “สูญ” ตามนี้ทุก “อนาคต” แน่ยิ่งกว่าแน่

“อนาคต” เดินทางมาถึงเราเมื่อใด มันก็เป็นปัจจุบันทุกที..ใช่ไหม?

ดังนั้น จาก “อดีต” กับ “ปัจจุบัน” ที่เราได้ปฏิบัติและได้สั่งสม “ผล” จนมีประสิทธิภาพเป็น “ประสิทธิผล” อันประจักษ์สิทธิ์สัมบูรณ์ ด้วยความเป็นจริงถึงขั้น “เที่ยงแท้ (นิจจัง) ถาวรยั่งยืน (ธวััง) ตลอดกาล (ลัสตตัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้ (อสังหริัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง)

จึงมั่นใจที่สุดได้ว่าอำนาจของ “อดีต” กับอำนาจของ “ปัจจุบัน” มันเป็นคำตอบของ “อนาคต” เป็นสถิติของอนาคตได้อย่างแม่นยำที่สุดว่า “สูญ” จะอนาคตอีกกี่ล้านปีก็สูญ

นี่คือ สุตยอตแห่งการตรวจสอบ การตัดสินธรรมะพระพุทธเจ้า ถ้าเข้าใจสภาวะอันนี้แล้วยอดเลย แล้วปฏิบัติพิสูจน์ตามที่รู้นี้ได้

๑ อธิษฐาน หรือ อธิฐาน แปลว่า ความตั้งใจแน่วแน่ ไม่ได้แปลว่า ขอ

การรู้ “เวทนาในเวทนา” ละเอียดลอออย่างนี้แหละ “เนกขัมมะ” ที่ รู้จัก “เวทนาในเวทนา” แล้ว “ออกจากกิเลส” ต่าง ๆ นานาอย่างบริสุทธิ์ บริบูรณ์

เพราะงั้นก่อนจะบริสุทธิ์บริบูรณ์ก็จึงตรวจสอบทั้ง *วิริยะ* *ขันติ* *สัจจะ* *อธิษฐาน* ตรวจสอบเสริม ต้องมี *วิริยะ* อย่าไปผัดวันประกันพรุ่ง อย่าไปประมาท อย่าไปติดเป็น อย่าไปติดอยู่กับที่ จะต้องพยายาม อุทิศหา *วิริยะ* ตรวจทาน ตรวจสอบ ตรวจอ่านกิเลสของตนเองให้ชัดเจน

แม้จะรู้สึกรู้ว่าเป็น “อนาคามีภูมิ” เข้าไปแล้ว คุณก็อย่าประมาท

สบายนะ “อนาคามี” นี่ ยิ่งอยู่กับพวกเรา มันสาธาณโภคิ และ เรากี่ “ขยัน” พอสมควรแก่ฐานะ ใครก็ว่าเราไม่ได้หรอก แต่เราเองไม่ขี้ขมัน

ไม่วิริยะ ชันติ ลัจจะ อริชฺฐาน ไม่ “ตั้งใจ” ที่จะ “พัฒนา” ด้วยอุตสาหะ
ตามลัทธิธรรมนั้น “อริชฺฐาน” ไม่ได้แปลว่า “ขอ”

แต่เดี๋ยวนี้นั่นเพี้ยนไปจนกระทั่ง “อริชฺฐาน” เมื่อไหร่ “ขอ” ทุกที!

อ้าว..อริชฺฐานเอา สาธุขอให้ได้นั้น ขอให้ได้นี้ ขอ... ขอ... ขอ...
ขอ..ให้ได้มาก ๆ ใ้บุญใหญ่ ๆ โอ้ย!.. ลูกคนขี้ขอ เป็นศาสนาคือขอ

พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนให้ “ขี้ขอ” ท่านสอนการพึ่งตนเอง ตน
เองต้องทำ ตนเองต้องพยายามช่วยตน ไม่ได้สอนให้เที่ยวขอนั่นบันดาล
นี่บันดาล อำนาจศักดิ์สิทธิ์อยู่ที่เราเอง อำนาจศักดิ์สิทธิ์ไม่มีอยู่ที่ไหนในโลก

สิ่งไหนจะบันดาลบันดาลบันเด็นบันเด็น ไม่มี ศาสนาพุทธไม่พึ่งบันดาล

แม้แต่ความเป็นพระพุทธเจ้าก็บันดาลให้เราไม่ได้ ท่านได้แต่ชี้ทาง
ผู้อื่น ๆ ก็ได้แต่ชี้ทาง ขยายความเข้าใจให้เราได้เข้าใจ ให้เราารู้ แล้วไป
ปฏิบัติเอาเองทั้งสิ้น ต้องทำเอง ต้องปฏิบัติเอง บรรลุเองจนได้

กัมมปฏิสรณ กรรมของตนเป็นที่พึ่งของตน ตนต้องพึ่งกรรม

ถ้าเราไม่ทำเองบรรลุเองจนเป็นของตนเอง ก็ไม่สามารถจะ “รู้”
ความจริงนั้นแท้ ๆ ด้วยตนเอง” แล้วจะรู้ “ความจริงคืออะไรได้อย่างไร”

◎ เอหิปัสสิโก คือ เป็นเองได้เองแล้ว

เชิญใคร ๆ มาดูได้ก็เห็นเองด้วยตน

เมื่อมีอะไรอันนั้นที่เกิดที่มีจริงในตนแล้ว เราก็ยืนยันกับผู้อื่นได้
เชิญให้ใครมาดูได้ มันเป็นเรื่องจริงแล้ว เป็นเอหิ เชิญให้มาดูได้ว่าเป็น
ของจริง เอหิ..นี่มันเองหมดเลย จบในตัวเองเลยเอหิ เราเป็นเอง ใครมา
เห็นเองก็จบว่า เห็นจริงเอง มีสิ่งยืนยันแล้ว เราจึงต้องสร้างขึ้นให้สำเร็จ

เอหิภิกขุ พระพุทธเจ้าท่านบวช พิธีบวชของท่าน ท่านคนเดียว
ท่านเอง สัมฤทธิ์ผลเอง ให้มาเป็นภิกษุได้เอง โดยอำนาจของตนเองคนเดียว
นี่คือ เอหิ ใครถึงขั้น “เอหิ” สัมบูรณ์เลย มีเอง เป็นเอง ใครมาดู

ก็ได้เองก็เห็นเอง เอาไปทำเอง สำเร็จเอง ก็ได้เอง ก็จบเอง หมดยุทธเรื่องเอง

พระพุทธเจ้าสำเร็จเป็นภิกษุได้ด้วยตนเองครั้งแรกองค์เดียว ท่านทำ
ตอนแรก ๆ มีวิธีบวชโดยเอหิภิกขุ ก็เป็นภิกษุได้โดยวิธีนี้ ตอนหลังมา
ท่านก็ต้องงด เพราะต่อไปในอนาคตท่านปรินิพพาน คนอื่นสืบต่อไม่ได้
เพราะว่าถ้าพระพุทธเจ้าไม่อยู่แล้ว พระพุทธเจ้าท่านทำได้เพราะพระพุทธเจ้า
ท่านมีสุดยอดแห่งความรู้ สุดยอดแห่งความจริง มีประสิทธิภาพทุกอย่าง

เพราะฉะนั้นท่านก็วางระบบแบบแผนเอาไว้อีก เปลี่ยนจากเอหิภิกขุ
อุปสัมปทา วิธีที่พระองค์ทรงบวชให้เอง ก็มาใช้ติสรณคัมภีร์อุปสัมปทา คือ
การบวชด้วยการกล่าวเปล่งวาจารับพระพุทธ - ธรรม - สังฆเป็นสรณะ
ก็ใช้อยู่ช่วงหนึ่ง แล้วจึงเปลี่ยนมาเป็นวิธีญัตติจตุตถกรรม

วิธี “ญัตติจตุตถกรรม” คือมีการประกาศให้สงฆ์ทราบ ว่าจะ
มีผู้ขอเข้าบวช สงฆ์ที่อยู่ร่วม ณ ที่นั้นก็มาร่วมกันซักถาม และลงมติรับ
เข้าหมู่ สุดท้ายหมู่สงฆ์ลงมติก็ถามถึง ๓ หน เพื่อความแน่นอน เมื่อ
สงฆ์ลงมติก่อนแล้วเป็นเอกฉันท์ หนที่ ๔ จึงสวดแจ้งแก่หมู่ว่า รับเข้าหมู่
เป็นญัตติที่ ๔ จึงจะสำเร็จเป็นภิกษุอยู่ในหมู่สงฆ์ได้

๑) อุปัชฌาย์ ไม่ใช่ผู้เป็นใหญ่มีสิทธิ์ให้ผู้เข้าบวชเป็นภิกษุได้ ต้องหมู่สงฆ์

การบวชแบบญัตติจตุตถกรรมนี้เรียกว่า สำเร็จด้วยหมู่สงฆ์
ไม่ใช่สำเร็จด้วยอุปัชฌาย์ หมายความว่า ต้องมีหมู่สงฆ์เป็นผู้ลงมติยอม
รับว่า เป็นภิกษุได้ นั่นเอง ไม่ใช่ว่า อุปัชฌาย์มีสิทธิ์เต็มหน้ามาบอกกับหมู่แล้ว
หมู่รับรู้ เป็นอันสำเร็จเป็นภิกษุได้ ดังที่เข้าใจผิดแพร่หลายกันอยู่ทั่วไป

อย่างนั้น ไม่ใช่ อุปัชฌาย์ไม่มีสิทธิ์เลย เป็นเพียงผู้นำมาเสนอ
ขอเข้าหมู่เท่านั้น ถ้าหมู่ทั้งหมู่ไม่เห็นชอบเป็นเอกฉันท์ ไม่รับเพียงคนเดียว
ก็เป็นภิกษุไม่ได้ จึงต้องซักซ้อมกันแล้วกันอีก และย้ำถามกันถึง

๓ หนิง แล้วจึงจะรับเข้าหมู่เป็นภิกษุ เป็นภิกษุแล้วอุปัชฌาย์ก็ต้องช่วย
สั่งสอนดูแลภิกษุนั้นต่อไป ถ้าภิกษุผู้นั้นไม่ดีไม่งามอย่างไร อุปัชฌาย์ต้อง
รับผิดชอบ หากภิกษุใดผิด เอาผิดไปถึงอุปัชฌาย์ได้เลย แต่เดี๋ยวนี้อะไร
เลอะเทอะผิดเพี้ยนไปไกล ไม่เอาถ่านกัน มันเข้าใจผิดกันไม่เหลืออะไรแล้ว

ดังนั้นการบวชด้วยวิธี “ญัตติจตุตถกรรม” เป็นองค์สงฆ์นี้จะต้องสำเร็จด้วยองค์สงฆ์ หมู่สงฆ์ ๑๐ รูป เป็นอย่างน้อยจึงจะถือว่ารับรอง
ให้เป็นภิกษุได้ ถ้ามันลำบากลำบากนัก ขาดแคลนภิกษุในถิ่นที่กันดาร
หากภิกษุไม่ค่อยได้ในที่กันดารก็อนุญาต ๕ รูปได้ แต่กรรมดาต้องสืบขึ้นไป ยี่สิบ สามสิบ ห้าสิบไม่ว่า คณะสงฆ์ถ้ายิ่งมากก็ยิ่งมีคนชักเยอะ

แต่ทุกวันนี้ ไม่แล้ว กำหนดบุคคลไว้แค่คนสองคน เป็นคู่สวด
คู่ชัก และชักตามคำกำหนด ไม่กี่ประโยค แถมท่องคำตอบมาตอบให้ตรง
ตามที่ท่องเท่านั้นด้วย ไม่ได้ชักกันตามจริงที่ควรชัก แค่ทำตามพิธี
เข้า..เดินไปมูมนั่น ให้ผู้ชักผู้สวด กรรมวาจาจารย์ อนุสาวนาจารย์ ชัก
ถามและประกาศต่อหมู่ ชักถามว่าอย่างไร ยังไง ที่เป็นอันตรายต่อธรรม
ต่อศาสนา ต่อการมาบวช และที่ไม่ถูกต้องตามบัญญัติ มีอะไร ก็ชักกัน

๑ “พุทธศาสนา” เป็นนักประชาธิปไตยตัวจริง ที่มีมาตั้งแต่ยุคทาสโนนแล้ว

ที่จริงทุกท่านที่เป็นองค์ประชุมก็ช่วยกันถามได้หมดนั่นแหละ
พระที่เป็นองค์ประชุมมีสิทธิ์ถามทุกคน ถามทีละคน อย่าถามกันมั่ว ผู้
ชักผู้ถามต้องรู้ภาษากัน เข้าใจเป้าหมายของคำถามไม่ผิดเพี้ยน ถ้าผิดก็
วิบัติ ไม่ถูกเรื่อง ไม่ตรงเป้า ไม่เข้าเนื้อหา ก็ไม่ได้สั่งจะกันออกมา

เหมือนในสภา เหมือนในที่ประชุม เวลาประชุมสมาชิกสภา ทุก
คนมีสิทธิ์จะชักถาม ทุกคนมีสิทธิ์จะออกเสียง หนึ่งรูป หนึ่งเสียง มี
สิทธิเท่ากันทุกท่าน สมาชิกสภามีอิสระส่วนบุคคลเท่าเทียมกัน

นี่คือ “ประชาธิปไตย” ของพุทธ ช่วยกันตรวจสอบ ช่วยกันรักษาความเป็นอยู่ของหมู่มวลให้บริสุทธิ์ ให้อยู่ดีเป็นหมู่คนที่มีความประพฤติดี คุณธรรมอันอาริยะอยู่เสมอ ช่วยกันรักษาความถูกต้องของธรรมวินัย กฎระเบียบวัฒนธรรมอันดีนี้ เป็นตัวอย่างของ “อาริยสังคม” (อริยสงฆ์) ซึ่งมีได้เป็นได้ในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์และยุคทาสแท้ ๆ ตั้งแต่สมัยโน้น

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่ง “ประชาธิปไตย” ที่พระพุทธเจ้าท่านทรงสร้างให้แก่มวลมนุษยโลก ซึ่งเป็นความกล้าหาญคสมัยมาตั้งแต่โน่นแล้ว

เสร็จแล้วมาถึงยุคนี้ สิทธิพวกนี้ไม่ได้ใช้กันแล้ว สัจจะไม่รู้เรื่อง มีแต่รูปแบบของจารีตประเพณีที่ผิดเพี้ยนไปแล้วเป็น “สัลลพตูปาทาน” ยึดเป็นธรรมเนียมประเพณีกันมาขลัง ๆ กันอยู่เท่านั้น ความผิดเพี้ยนนั้น กร่อนมาเหลือ *นัตถิ ๕ อามะ ๘* ท่องให้ได้นะ *นัตถิห้าตัว - อามะแปดตัว* ท่องกันเป็นนกแก้วนกขุนทอง ก็เป็นองค์พระได้เลย การชักถามก็กำหนดเป็นรูปแบบ ไม่รู้โอ้ไหนโอ้ไหนอะไรเลย ท่องก็เป็นภาษาบาลี

๑ จาก “ประชาธิปไตย” ยอดเยี่ยม มาเป็น “สัลลพตูปาทาน” ที่ “วิบัติ” สนิท

เช่น ถามผู้มาขอบวชว่า ท่านยังเป็นข้าราชการอยู่ไหม ภาษาบาลีสั้น ๆ *นหิ ราชภาณู ?* ยังเป็นข้าราชการอยู่มั๊ย เสร็จแล้วผู้ขอบวชคือข้าราชการที่ลามาบวช ผู้ที่ยังเป็นข้าราชการอยู่แท้ ๆ ยังไม่ได้ลาออกจริง แคล่ลามาบวช ก็ตอบว่า *นัตถิ ภันเต* ก็คือบอกว่า *ไม่ได้เป็น* โกหกซัด ๆ ทั้ง ๆ ที่ยังเป็นข้าราชการอยู่ และยังรับเงินเดือนด้วย นี่คือ “วิบัติ” (ความเสียหายใช้การไม่ได้) การบวชที่วิบัติแท้ ๆ

แม้เป็นข้าราชการที่ยังรับบำนาญอยู่ ไม่สละออกจริง ไปบวชก็ไม่ได้ ถ้าจะบวชต้องสละสิทธิการเป็นเจ้าของเงินนั้นออกให้คนอื่นไปก่อน จึงจะบวชได้ ดังนี้

เพราะผู้ที่จะมาบวชเป็นภิกษุในศาสนาพุทธจริงนั้น ต้องเป็นผู้
ไม่มีเงินทองทรัพย์สินสมบัติ เรียกว่า “โศกัชนธาทายะ” ขึ้นมี.. มันก็ยัง
ไม่พ้นอาบัตินิสัคคิยาปาจิตตีย์ หรือแค่ศีล ๑๐ “ชาตฐปรชตะ ฯ” ซึ่งเป็น
แค่ “ศีล” ที่สามเณรก็ต้องประพฤติได้แล้ว ต้องพ้นแล้วแค่พฤติกรรม
ต้น ๆ แค่นี้

หรือเป็นต้นว่า ถามผู้บวชว่า อนโณชิตี ซึ่งหมายถึงว่า ยังเป็นหนี้
เป็นสินอยู่มั๊ย ผู้มาขอบวชสมัยนี้ ไม่รู้เรื่องอะไรกันหรอก ก็ซัดขานกัน
อยู่ว่า นัตถิ ภันเต ไม่เป็นหรอกครับ ถ้ายังเป็นหนี้ก็โกหกกันอยู่ ก็
วิบัติ

แม้แต่ถามว่า ปุริสโสทธิ เป็นผู้ขยันแหมะ เพราะศาสนาพุทธ
ไม่ให้กะเทยบวช แต่ยุคนี้ไม่รู้เรื่องกันแล้ว ปลอ่ยให้กะเทยมาบวชกันเต็ม
ไปหมด ประพฤติบาปกัน เลื่อมเลี้ยวศาสนา กันจนไม่รู้จะพูดยังไงแล้ว
เรื่องกะเทยบวชไม่ได้นี่ เป็นเรื่องอจินไตยที่เกี่ยวกับกามกิเลสล่ำลึก

จึงเป็นภาษาวิบัติกันจริงอยู่ตามลัทธิจะ แค่ว่าใช้ภาษาบวช
ก็วิบัติอีกมาก

๑๐ ต้องขอภัยด้วยใจจริง

ที่พูดถึงความไม่ดีไม่งามของพุทธศาสนาคราวนี้

ต้องขอภัยอย่างมากที่ต้องพูดลัทธิธรรมนี้ อันพาดพิงไปถึง
ความผิดพลาดของศาสนาพุทธที่มันได้ก่อแค้นและเสื่อมมาจริง ซึ่งเป็น
เรื่องจริงที่เอาตามาไม่เจตนาจะพูดออกมาหรอก แต่มันถึงวาระของมันตาม
กาละแห่งลัทธิจะมีเหตุปัจจัยถึงครั้งคราวของมัน จึงเกิดเหตุการณ์นี้

ใครได้ฟังแล้วรู้สึกไม่ดีก็ต้องขอภัยจริง ๆ เอาตามาไม่ได้มีจิต
สาถะเยยะ ไม่ได้โกรธเกลียดใคร เอาตามารู้ดีว่าทำไมมันถึงได้เกิด และ
ความจริงนี้มันต้องจำแนกด้วยเพราะเหตุใด ก็เข้าใจดี เอาตามาไม่ได้ลงโทษ

คนยุคนี้ที่เดียวหรอก

แต่ก็น่าจะช่วยกันบูรณะปฏิสังขรณ์ ใ้ม้ย...!!!!

**▶ รหัส 6001 : วิบัติด้วยภาษาพูดปากไม่ตรงกับจริง
โกหก ขอร้ายที่เปิดโปงเรื่องนี้ นี่ยกตัวอย่างเป็นต้น ถ้ามันเป็นหนี้เขา
หรือเปล่า**

ตอบ : เป็นหนี้ใหม่ เป็นแน่ สำหรับผู้ประพฤติดินั้นจริง
กรรมเป็นของจริง และสัจจะก็ต้องเป็นของจริงแน่ ธรรมะโดยเฉพาะ
พุทธธรรม เพราะลึกซึ้ง คัมภีรา เห็นตามได้ยาก TUTTASA จริง ๆ ยิ่งจะ
รู้ชั้น “โพธิ” เข้าไปถึงปรมาตม์ ที่เป็นอเทวนิยม - โลกุตระนั้นยิ่ง..ยากยิ่ง ๆ
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ ว่า คัมภีรา TUTTASA TUNNAPA

ที่คุณว่า วิบัติด้วยภาษาพูดปากไม่ตรงกับจริง มันก็เป็นความไม่
จริง จะว่าโกหกใหม่ละ อย่างนี้จะเป็นหนี้เป็นบาปหรือเปล่า มันก็ต้องเป็น

ขออธิบายต่อถึงความลึกซึ้งบางจุด จากเรื่องบวชที่อธิบายมา
เมื่อกี้ ซึ่งยุคพระพุทธเจ้าต่างเข้าใจกันดีเป็นสามัญ แต่ยุคนี้กลายเป็น
เรื่องลึกลับ เห็นตามได้ยาก ยิ่งรู้ตามชั้น “โพธิ” เข้าไปถึงปรมาตม์ยิ่งยาก

เช่น ภาษาที่ซักถาม “นาค ตอนเข้าสู่หมู่สงฆ์ ขอบวช คำหนึ่งที่
ลึกซึ้งคือ คำที่ถามว่า มนุสโสชิ แปลว่า เป็นมนุษย์หรือเปล่า ทุกวันนี้
นาคก็ตอบกันเลยว่า อามะกันเต ก็คือตอบว่า เป็นครับ

ซึ่งเรื่องนี้ เป็นเรื่องลึกทางปรมาตม์ อาตมาก็ได้อธิบายผ่านมา
บ้างแล้ว ถามว่า มนุสโสชิ เป็นมนุษย์หรือเปล่า นี่อาตมาก็ได้ขยายความ
ให้เห็นความเป็น “มนุษย์ - อมนุษย์” ซึ่งเป็น “สัตว์ทางโอปปาติกะ” แท้ ๆ

ที่ท่านถามถึงว่า เป็นมนุษย์หรือเปล่านั้น แน่อน ยุคนี้ มาถาม
คนด้วยกันว่า เป็นมนุษย์ใหม่ ? มันก็ต้อง..งง!

ก็เขาก็เป็นคน - เป็นมนุษย์อยู่ไหนหนิ! มาถามได้ยังงี้

เพราะงั้นจึงไม่ใช่หมายถึง ความเป็นมนุษย์ต้น ๆ ทางร่างกายที่เป็น “สัตว์” สี่ขา - สองขา - สัตว์บก - สัตว์น้ำ - สัตว์ปีก - สัตว์เลื้อยคลานต่าง ๆ นั้นแน่

◎ พุทธต้องมีภูมิเป็น “อเทวนิยม”

จึงจะปฏิบัติสู่นิพพานเป็นสัมมาผล

เพราะภูมิธรรมที่จะรู้ความเป็น “มนุษย์” หรือ “อมมนุษย์” นั้น คนยุคนี้ไม่มีความรู้ ว่า “โอปปาติกะ” นั้น เป็น “สัตว์” ทางจิตวิญญาณอย่างไร

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มหาจัตตาริสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗ “สัมมาทิฐิ” ข้อ ๔ “สัตตา โอปปาติกะ” เขาไม่รู้เรื่องกันแล้ว แม้รู้ก็เป็นความรู้ที่ “มิจฉาทิฐิ” ความรู้ของชาวพุทธยุคนี้ เป็น “เทวนิยม” กันเกือบทั่วไปหมดแล้ว ผูกตนเป็นสัตว์ “สมมุติเทพ” ไม่ปล่อย

“ทำใจในใจ” (มนสิการัตติ) ให้เกิดเป็น “อุบัติเทวะ - วิสุทธิเทวะ” ไม่ได้

เพราะไม่มีภูมิ “อเทวนิยม” เพียงพอ

จึงไม่เป็นอารยธรรม ไม่เป็นโลกุตระ ที่จะยังผล “พหูชนหิตายะ - พหูชนสุขายะ - โลกานุกัมปายะ” ให้เกิดแก่สังคมมนุษยชาติอย่างที่เราเห็น ๆ กัน

เพราะ “ทุกชนโรธคามินีปฏิปทาอริยสัจ” ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติให้ถึง *ความดับทุกข์* ที่หมายถึง *มรรคมรรค ๘* ก็ปฏิบัติ “ไม่สัมมาทิฐิ” กัน

ผู้ปฏิบัติไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “สัตตาวาส ๔” อย่างครบถ้วน จึงปลดปล่อยตน (มัจจุตวิสังโยค) ไม่ได้ ยังผูก (ประกอบ) ตนเป็นสัตว์อยู่ (สังโยค)

◎ หลงผิด “อานาปานสติ”

จึงมีแต่การสร้าง “ภพ” จมอยู่ใน “ภพ”

หลงทางไปเน้นนั่งหลับตาทำแต่ “สมาธิ” แบบนั่งเข้าไปในภวังค์

กันเป็นเอก กระทั่งยึดเอาแต่การนั่งหลับตาสะกดจิตเข้าวังวนนี้แหละ เป็นการปฏิบัติธรรมทำ “สมาธิ” แทบจะไม่รู้จัก “สัมมาสมาธิ” ที่เป็นสมาธิของพุทธกันแล้ว โดยเข้าใจ “อานาปานสติ” ซึ่งเป็นทฤษฎี “บทปลาย” ของการปฏิบัติธรรมมาเป็น “บทต้น”

แล้วแถมหลงผิดอีกว่า นั่งหลับตาทำแต่ “สมาธิ” นี่เป็น “บทใหญ่ บทเดียว” ซึ่งผู้ปฏิบัติบทนี้แล้วจะสำเร็จหมดแต่ต้นจนบรรลอรหัตต์

ถ้าทำ “สมาธิ” (คือนั่งสะกดจิตในวังวนนี้แหละ) เจริญได้ที่ “ศีล” ก็จะมีบริสุทธิเอง ถึงขั้น “ปัญญา” ก็จะเกิดเอง ว่ากันอย่างนี้เลย และก็เชื่อเช่นนี้

จึงได้แต่จมอยู่กับ “ขั้นต้น” นี้ ก่อภพ - ก่อชาติกันไม่หยุดหย่อน ยิ่งทำยิ่งจมกับ “ภพ” ที่ได้พากเพียรสร้างขั้นนี้ เป็น “รูปภพ” และ “อรูปภพ” ตามแต่จะสร้าง “มโนมยัตตา” นั้น ๆ ได้สำเร็จ เป็น “อัตตา ที่สำเร็จอยู่ในจิต”

“การนั่งหลับตาทำสมาธิเข้าไปในวังวน” นี้ เป็นการ “สร้างภพ” ไม่ใช่ “ล้างภพ” ยิ่งทำยิ่งจมลงไปใน “ภพ” ด้วยความไม่รู้ (อวิชชา)

เพราะอานาปานสตินี้ เป็นการปฏิบัติขั้นปลาย ขึ้นตรวจสอบผลตาม “สัมมาทิฐิ” ใช้ปฏิบัติ “เตวิชโช” เป็นประโยชน์หลัก

แต่ไปหลงผิดเอาปลายนี้มาเป็นต้น กลับหัวกลับหางกันเสียนี้ คือ มันไม่ถูกรูปถูกนาม ไม่ถูกผัสสถูกตัว ไม่ถูกขั้นตอน ไม่ถูกขนาด ไม่เหมาะสมกับฐานะ คนละสาระเนื้อหา จึงจมอยู่อย่างผิดที่ผิดทาง

มันไม่เป็นไปตามลำดับของอิทัปปัจจยตา จากเหตุนี้จึงจะเป็นผลนี้ จากผลนี้แล้วก็ค่อยมาเป็นปัจจัยตัวโน้นต่อไป สงทอดต่อ ๆ กันชนิดที่มีขั้นมีตอนอย่างถูกฝาถูกตัว ได้สารสัจจะเป็นขั้นต้น - ขั้นกลาง - ขั้นปลายไปเป็นลำดับ ๆ โสติดัน - สกิทาคามี - อนาคามี - อรหัตต์ ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเนื้อแท้ของพุทธธรรมที่เป็น “อเทวนิยม” เป็นโลกุตระ ต้อง

รู้ทั้งเนื้อแท้ รู้ทั้งทิศทาง รู้อย่าง “เกิดภาวนั้น ๆ ” ขึ้นมาในตนจริง ๆ

๑ มี “ผล” เหมือนกันได้ แต่มีรายละเอียดที่ต่างกันอย่างลึกซึ้ง

แม้ปฏิบัติ “ผิด” มันก็มี “ผล” แต่เป็น “ผล” คนละชนิด ซึ่งการปฏิบัตินั้นมันก็ต้องมี “ผล” ที่ต้องได้จากการปฏิบัตินั้น ๆ

เช่น มีสัมมาทิฐิ ทำดี ก็ต้องได้ดี เป็นผล

แม้มีจนาทิฐิ ทำชั่ว มันก็ต้องได้ชั่ว เป็นผล

คนหลงยึดกันคนละอย่าง คนหนึ่งยึดถูก คนหนึ่งยึดผิด

ต่างคนต่างปฏิบัติ มันก็ต้องได้สิ่งที่ตนยึด เป็นคนละอย่าง

“ผล” บางสิ่งบางอย่างมีคล้ายมีเหมือนกันได้

แม้เหมือนกัน แต่โดยรวม “ผล” ไม่เหมือนอย่างเดียวกันทั้งหมด มันยังมีความละเอียดลออที่ “มี” เป็นนัยสำคัญที่ต่างกันอยู่จริง

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “วิญญูณสูตร ๗” หรือ “สัตตवास ๙”

เช่นที่ว่า มีกายต่างกัน แต่มีสัญญาอย่างเดียวกัน

หรือมีกายอย่างเดียวกัน แต่มีสัญญาต่างกัน

ลึกซึ้งกว่านั้น ก็คือ มีกายอย่างเดียวกัน และมีสัญญาอย่างเดียวกัน แท้ ๆ แต่มีอะไรที่เป็นนัยสำคัญต่างกันอย่างลึกซึ้ง

ดังนี้ เป็นต้น มันไม่ใช่จะรู้แจ้งในสังขารมที่ละเอียดลึกซึ้งในชั้นนามธรรม ซึ่งหมายถึง “สัตว์” ทางจิตวิญญาณ ดังกล่าวนี้นั่นง่าย ๆ

ผู้ไม่รู้อย่างแท้จริงใน “พหุติพุทธ” ที่คัมภีรา - ทุททสา - ทุรณุโพธา เมื่อไปได้แค่ “มิจฉาผล” นั้น แล้วก็หลงติดอยู่กับ “ผล” นั้น

ผู้จมอยู่ใน “ภาพ” ที่เป็น “มิจฉาผล” ตามแบบ “สมาธิ” ที่ไม่ใช่พุทธ จะไม่มีความรู้ในอทิปปัจจยาตาอย่างเป็นปัจจยาการของ “ปัจจุสมุปบาท”

ก็เลยได้แต่ฌานหรือได้แต่สมาบัติ และได้นิโรธ ที่เป็น “มิจฉา” เพราะ “มรรค” ก็มิจฉาแล้ว “ผล” จึงมิจฉาแน่นอน แต่เขาหลงว่า “สัมมา”

๑ “อานาปานสติ” ไม่มีสัมพันธ์ภายนอกเลย

“ปฏิจจสมุปบาท” จึงไม่มี

ทั้ง ๆ ที่ “อานาปานสติ” นี้เป็น “บทลึก” ขึ้นในภายใน ไม่ไปพบที่ต้นบทต้น แต่เป็นบทปลาย ซึ่งบทต้นบทต้นนั้นคือ ต้องเรียนรู้จากภายนอกบรรลุนั้น “กามาวจร” ที่รู้ยากก่อน แล้วจึงจะค่อย ๆ ผีกลั่นเรียนรู้เข้าไปสู่ “รูปาวจร” ภายใน แล้วบทปลายจึงจะเป็นภายในลึกสุดชั้น “อรูปาวจร”

เมื่อไม่มีต้น - กลาง - ปลาย ยึดได้แต่บทต้นเป็นบทปลาย อยู่ในภาพเท่านั้น จึงไม่มีอิทัปปัจจยตาหรือไม่มีปัจจัยการใด ๆ ปฏิจจสมุปบาทจึงไม่มีความรู้เลย คงความเป็น“อวิชชา”อยู่อย่างเดิม เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย ของสังขาร นามรูป อายุตนะ ๖ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติ ชรา มรณะ โศก ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส เป็นปัจจัยการอย่างไร แค่นี้แล้ว อนุโลม - ปฏิโลม กันได้เท่าใด ไม่รู้เลย

ปฏิสัมพันธ์ขึ้นละเอียดลึกกับ ขึ้นหยาบภายนอกไม่มีเลย เพราะความสัมพันธ์ต่อเรื่องราวภายนอกกับในร่วมเป็นองค์รวมทั้งละเอียดในกับเรื่องหยาบนอก ตาม “ปฏิจจสมุปบาท” ที่เกิดจากผัสสะ ไม่เกิดเลย

เพราะหลงยึด “อานาปานสติ” เป็นข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์กัน แทน “มรรคมงคล ๘” แทน “สติปัฏฐาน ๔” ก็เลยปฏิบัติ “จรณะ ๑๕” กันไม่เป็น ปฏิบัติ “ไตรสิกขา” ก็ไม่เป็นองค์รวม แยกส่วนกันไปหมด ปฏิบัติ “สติปัฏฐาน ๔ สัมมปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔” อันเป็นตัวปฏิบัติของ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” กันไม่ถูก

จึงปฏิบัติแบบที่มี “ผัสสะ” เป็น “เหตุ” (สมุทัย) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มูลสูตร” บ้าง ใน “ปฏิจจสมุปบาท” (มหานิทานสูตร) บ้าง ใน “มิจฉาทิฏฐิสูตร - สักกายทิฏฐิสูตร - อัตตานุทิฏฐิสูตร” บ้าง ไม่เป็นเลย ก็ไม่รู้จัก “อัตตาทา” ทั้งที่เป็น “กาม” ทั้งที่ “มีรูป” ทั้งที่ “ไม่มีรูป” ไม่ได้ แล้ว

จะละลดกิเลส “กามภพ - รูปภพ - อรูปภพ” จากหยาบ - กลาง - ละเอียด ตามลำดับไม่เป็น

ซึ่งถ้า “สัมมาทิฏฐิ” ปฏิบัติก็เป็น “สัมมา” ทุกอย่างก็จะครบ บริบูรณ์ทั้งนอกและใน ทั้งหยาบ - กลาง - ละเอียด ทั้งเป็นโสดา - สกิทา - อนาคา - อรหันต์อย่างเป็นลำดับตามแบบศาสนาพุทธ ด้วย “วิชา” ที่เดียว

ไม่ใช่เดา ไม่ใช่ฆ่ม ๆ คลำ ๆ อยู่แต่ในภพในภวังค์เหมือนผู้ที่ หลงยึดเอาแต่ “อานาปานสติ” ปฏิบัตินั่งหลับตาทำ “สมาธิ” ไม่เป็น “สัมมาสมาธิ”

ดังนั้น จึงไม่สามารถรู้แจ้งในความเป็น “สัตวโอปปาติกะ” หรือไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ” จึงรู้จักความเป็น “มนุษย์” และ “อมมนุษย์” ขึ้นปรมัตถธรรมไม่ได้

๑ ตัวอย่างภาษาวิบัติ ในการบวช

ทุกวันนี้ที่มันเพี้ยนผิดจากโบราณ

ในยุคพุทธกาลนั้น ท่านรู้เรื่องกันดีว่า อมนุษย์ หรือมนุษย์ เขาไม่ได้ตามความเป็นมนุษย์อย่างคุณนี่ ๒ ขา หัวหยัก ๆ มี แขนสองแขน มันก็เป็นมนุษย์มาบวชกันทั้งนั้นแหละ มาถามให้มันเสีย เวลาทำไม

ดังนั้น คำว่า มนุสโสชิ จึงไม่ได้หมายความว่านั้น เป็นมนุษย์อยู่ หรือเปล่า ? จึงหมายถึงว่า แล้วคุณนี่ยังมี “ความชั่ว” ถึงขนาดเป็นเดรัจฉาน เป็นสัตว์นรก อยู่หรือเปล่า ในขณะที่คนที่จะมาบวชนี้แหละ เขาก็รู้กัน เขาตอบความจริงกันนะ คนสมัยโบราณนี้ เขาจะไม่โกหก แต่เขาก็ไม่ได้ถามแค่นี้เขาก็จะต้องแฉกแฉก ถามอย่างมีศิลปะ ในการถาม พระที่เข้าร่วมสังฆกรรม ถามได้ทุกคน ไม่ใช่กำหนดแต่เพียง

คนเดียว สองคนอย่างทุกวันนี้

ถามเรื่องกรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ถามเรื่องกรรม กรรมทุจริต สอภกรรมต่าง ๆ อย่างเช่นถามความจริง ที่ว่า *มนุสฺสโลซี* ก็ใช้คำถามตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอนมา ซึ่งหมายถึง สัตว์ หรือมนุษย์ ที่เป็น “โอปปาติกะ” แน่نون ท่านก็ตอบกันรู้เรื่อง

เป็นสัตว์ เป็นมนุษย์แบบไหน ทำยังงี้ใหม่ นี่คุณก็ยังไม่ไป ทุจริตยังงั้นยังงี้ยังอยู่ใหม่ อะไรต่ออะไรต่าง ๆ นานา

ระดับนี้ ถ้าจิตยังทำยังงี้อยู่ ยังทำชั่วอย่างนั้นอย่างนี้อยู่มากมาย บอกไป ก็จะได้รู้กัน ถ้าคุณยังเข้าชั้นอบายหนักหนาอยู่ โอ..คุณอมนุษย์ แล้ว ยังก็ยังไม่พอไม่ได้ อย่าพึ่งบวชเลย ไปพัฒนาตนดีกว่านี้ก่อน

พระในองค์ประชุมก็จะฟัง ตรวจสอบ พอสุดท้ายถามเป็นญัตติ เอา ออกคะเนนเสียง ใครเห็นควรรับเข้าหมู่ เป็นภิกษุอีกรูปหนึ่ง ใคร เห็นควรก็หนึ่ง ใครไม่เห็นด้วยก็แสดงคำค้านออกมา ถ้าองค์สงฆ์ไม่ขัดแย้ง แม้แต่คนเดียวถึงจะได้ผ่านการบวช

ก็ต้องถามต้องซักไซ้กันให้รู้เรื่อง

๑ พุทธเป็นประชาธิปไตยล้ำยุคมากกว่า ๒ พันปีแล้ว ด้วยภูมิปัญญาวิเศษด้วย

ทุกวันนี้ซักกันก็ไม่รู้เรื่อง ถ้าจะพูดแล้วมันวิบัติไปทั้งหมดแหละ เพราะผู้ถามกรรมวาจาจารย์อนุสาวนาจารย์มายืนอยู่แล้วก็ถาม อุปสัมพา-
เปกชะมายืนถาม *นัตถิ ๕ อามะ ๘* ตามที่ท่องมาเท่านั้นเอง แล้วไม่รู้เรื่อง กัน ถูกต้องตามที่ท่องเอาไว้พอ ผ่านเสร็จแล้วก็มาสวดกันอีก
ญัตติสุดท้าย จบ เป็นองค์พระขึ้นมาได้ ทั้งที่ภาษาวิบัติ คือไม่รู้เรื่องกัน
ก็โกหกกัน ซักไซ้ไม่รู้เรื่อง มันก็อาบัติโดยภาษาแล้ว ภาษาวิบัติ
แล้ว คือผู้ถามผู้ตอบไม่รู้เรื่องกันว่าเป็นอะไร ตอบกันส่งเดช

ถ้าไม่อกรรม ๒๔๒ จะไม่พบสังขะ

เพราะฉะนั้นจะพูดกันจริง ๆ แล้วนี้ ผู้บวชนี้ ทุกวันนี้นั้นบวชไม่ค่อยได้เป็นองค์พระกันหรอก วิบัติกันเกือบทั้งนั้น ไม่รู้เรื่อง

ยกตัวอย่างที่อาตมายกตัวอย่างไม่ต้องถึงขั้นว่า รัชการสารมี บำนาญ มีเบี้ยหวัดรับเงินเดือนอยู่หรือเปล่า หรือยังไม่ได้ลาออกจากงานที่ยังมีรายได้อยู่ หรือเป็นหนี้อยู่หรือเปล่า ไม่ต้องพูดอย่างนั้นด้วยซ้ำ

มนุสโสชิ ถามว่า เป็นมนุษย์อยู่ไหม มันไม่ได้ถามแค่ใช้ภาษาตรงเป๊ะ ดุ่ย ๆ อย่างคำว่า มนุสโสชิ นี่หรอก มันต้องถามอย่างผู้รู้ ไม่ใช่จะใช้ภาษาตุ๋น ๆ ถามพาชื่อว่า คุณเป็นมนุษย์อยู่ไหม ? มันก็ไม่ใช่ ท่านก็ใช้ศิลปะถามให้รู้ว่า ผู้จะบวชนี้ ยังมีภูมิขั้นมนุษย์ หรืออมมนุษย์

ดังนั้น ใครจะเป็นมนุษย์หรือไม่เป็นมนุษย์นี้ คุณจะต้องรู้ว่าความเป็นมนุษย์นี่คืออะไร หมายถึง..สัตตา โอปปาติกา หมายถึงจิตวิญญาณเป็นสัตว์หรือไม่เป็นสัตว์

เป็นสัตว์เหมือนกัน แต่เป็นสัตว์เทวดาหรือเป็นสัตว์พรหม ผู้มีภูมิรู้เป็น “อเทวนิยม” ก็จะต้องเข้าใจได้ ถ้าคุณยังเป็นสัตว์นรกอยู่เนี่ย ฟังมาบวชเลย ไซ้ใหม่ ก็ต้องชักใช้กันจนกระทั่งพระในองค์ประชุมก็ร่วมกันฟัง โอ...ไฉนมันยังไม่ไหวหรอก ฟังแล้วนี้ ยัง..ยัง ๆ ยังอยู่ในพฤติกรรมของพฤติผี ยังไม่สมควรจะเข้าหมู่ได้ ยังบวชไม่ได้ ก็ลงคะแนนเสียงกัน

นี่คือ ประชาธิปไตย ของพุทธศาสนา เห็นไหม ?

มันถึงจะไปเข้าท่า แล้วจะมาหมายความว่า ตื่น ๆ ว่า มนุสโสชิ คุณเป็นมนุษย์หรือเปล่า ก็เป็นมนุษย์สิถ้าเอาตื่น ๆ ยังไซ้ไซ้ใหม่ มันก็มนุษย์ มันก็ไปตอบทำไม ถามทำไม จะถามมันต้องมีนัยลึกซึ้งสำคัญ ว่า

เออ...เขาจะเป็นอยู่ในภูมิไหน ภูมิมนุษย์หรืออมมนุษย์ ถ้าภูมิอมมนุษย์ จะเป็นภาระพาเสียมากกว่า ไม่ผ่านเอ็นทรานซ์ ก็อย่าเพิ่งบวชเลย

เพราะว่ายังไม่ประเสริฐพอ ยังไม่เป็นนาคพอ เป็นนาคปลอม นาคแปลว่าผู้ประเสริฐ ผู้เจริญ

นี่ยัง... ยังไม่เป็นนาคพอ เป็นนาคปลอมมา ยังไม่ประเสริฐพอ เพราะยังน้อย่าเฟิงบวชเลย ยังงี้เป็นต้น ซึ่งเป็นเรื่องลึกซึ้ง

๑ ขอบกัยอย่างย้ง ที่พูดตำหนิสิ่งผิดพลาดมาก แต่ขอเป็นการศึกษาเถิด

ถ้าอาตมาพูดไปแล้วนี้ วันนี้พูดใหญ่ พูดกว้าง พูดลึกมาก ไปกระทบพระเกือบทั้งประเทศ เพราะถ้าเอากันจริงแล้ว ไ้อ้ที่บวชกันอยู่นั้น ไม่ได้เป็นองค์พระ วิบัติเกือบทั้งนั้น ผิดมานาน จนถือกันว่าเป็นถูกแล้ว

นี่คือ สิ่งที่อาตมาพูดไปบ้าง มันยังมีอีกมากที่เราควรรู้ แต่มันก็เออะ พอสมควร แม้จะว่าไป อาตมาก็บวชมาจากวิธีพิธีนี้เหมือนกัน แต่ว่า อาตมาไม่ได้วิบัติ เพราะในพิธีนี้อาตมาไม่ผิดจากความจริงที่ถามอาตมาเลย แม้อาตมาจะไม่รู้ภาษาบาลี แต่ตัวอาตมาไม่ได้มีผิด

เพราะอาตมาไม่ได้เป็นนาคปลอม ตัวอาตมาไม่ได้มีสิ่งวิบัติ อาตมาเป็นมนุษย์ ไม่อยู่ในเกณฑ์อมมนุษย์ อาตมาไม่เป็นหนี้ อาตมาไม่มีโรคต้องห้าม คือ อาตมาไม่มีอะไรผิดตามที่ถามมานั้นแหละ นัตถิ ๕ อามะ ๘ นั้น อาตมาก็ว่าอาตมาไม่ได้วิบัติในสิ่งเหล่านั้น เพราะงั้นอาตมาก็เป็นองค์พระ แต่คนที่ไม่เป็นไปตามธรรมตามวินัยนั้นนะสิ มันโกหก มันค้านแย้งกับความจริง สัจจะคุณไม่ได้เป็นอย่างงั้นคุณก็วิบัติ เพราะคุณโกหกนี้แหละที่ผิดกันมาก รู้กัน แต่โกหก คุณเรียนบาลีมารู้ แต่ตัวเองยังโกหก ก็อาบัติมันก็วิบัติ มันไปไม่ได้

นี่คือ นัยที่ละเอียดลออสูงขึ้น ที่นำมาพูดขึ้นบ้าง เพราะงั้นที่อาตมาพูดเปิดเผยสัจจะความจริงพวกนี้ ก็รับฟัง ฟังดี ๆ อย่างน้อยเป็นการศึกษา อะไรไม่สมบูรณ์ก็พยายามปรับปรุงแก้ไข ดีกว่าปล่อยไว้ให้เสื่อมไป ทำให้เลวร้ายหนัก ยิ่งทำลายมากขึ้น ๆ

๑ พุทธเจริญนำยุคสมัย ถำหน้าจนน่าอัศจรรย์ เกินกว่าจะรู้ได้ทั้งง่าย ๆ

ของพวกเราเน..บวช พิธีบวช เราก็จำนในพิธีการแบบเก่า ก็เลยทำสองอย่าง อย่างที่หนึ่ง คือ เราบวชแล้วคนเขาหาว่า พวกอโศกนี่มันบวชไม่จริง พิธีบวชของมันผิด เพราะมันไปโหวตเสียงกัน

ของเราโหวตจริง ๆ โหวตก็คือ วิธี “เยภยยลิกา” ของพระพุทธเจ้านั่นเอง วิธีให้ออกเสียง แล้วใช้เสียงข้างมากในวิธีการ เป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้ใช้วิธีนี้มาตั้งแต่ยุคของพระองค์แล้ว

ความเป็นประชาธิปไตยของพุทธนั้น มีอีกมากมาย อาตมาเคยนำมาอธิบายยืดยาวมาแล้วก็มากประเด็น ศึกษาพุทธศาสตร์ให้ดี ๆ เอะ

พระองค์เป็นปราชญ์ยอดเยี่ยมแห่งปราชญ์ที่ advance เกินกว่าที่จะหยั่งรู้ได้ง่าย ๆ ขอให้สัมมาทักสิณีเถอะ แล้วปฏิบัติกันให้สัมมาปฏิบัติ ให้บรรลุมรรคผล จะมี “พฤติพุทธ” ที่เห็นได้ว่าเป็นศาสนาที่เป็นพหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ จริง ๆ ล้ายคล้ายสมัย แต่คนไม่รู้ทัน

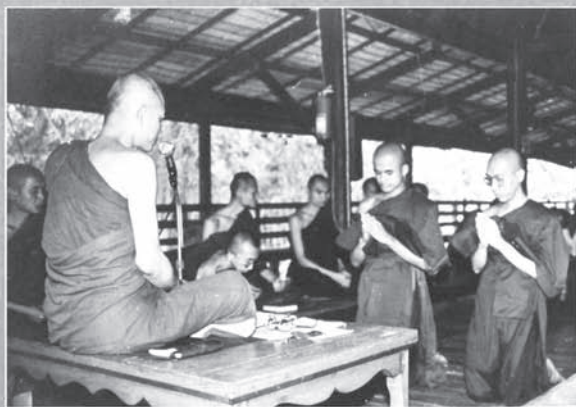
เช่น พุทธนำพาสังคมให้มี “พฤติพุทธ” อยู่เย็นเป็นสุขชนิดที่ล้ำหน้าสังคมสามัญ นำพาสังคมให้สร้างประโยชน์แก่สังคมด้วยวิธีตรงกันข้ามกับวิธีทุนนิยม นำหน้าวิธีสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ นำหน้าวิธีประชาธิปไตยสามัญไปไกล เป็นต้น พุทธนำทั้งด้านรัฐศาสตร์ ทั้งด้านเศรษฐศาสตร์ ชนิดที่ผู้บริหารบ้านเมืองของสังคมโลกยุคนี้ตามไม่ทัน

ศาสนาพุทธนำหน้ายุคสมัย ตัวอย่างพวกเราสิ แค่การบวชขึ้นเป็นสมณะ แม้แต่เราจะสอบผ่านความเป็นปะ คือผู้ปฏิบัติ (ผู้ปฏิบัติ เราเรียกกันว่าปะ) เลื่อนฐานะขึ้นเป็นนาค ก็ต้องผ่านโหวต เอาคะแนนของสังคม หมู่กลุ่มประชาธิปไตยแบบอโศก ก็ต้องผ่านองค์กรสงฆ์ ของเรามีอีกหลายชั้น สงฆ์เราจะตรวจสอบจากผู้ปฏิบัติ พอ..เอาละผ่านได้ จากผู้ปฏิบัติ (ปะ)

● โหวตจากสามเณรเป็นสมณะในหมู่สงฆ์แล้ว จึง
ทำพิธีกรรมบวชโดยสมมุติอีกครั้งหนึ่ง

ขึ้นเป็นนาค จากนั้นก็เข้าองค์สงฆ์อีก ตรวจสอบอีกว่าจะขึ้นไปเป็นเณร
ได้ไหม ของเรามีอย่างนั้นเลย ตั้งหลายชั้น ผ่านระดับปะ ผ่านระดับนาค
ตรวจสอบแล้วผ่านโหวตทุกขั้นตอน เณรจะขึ้นเป็นพระก็ต้องผ่านโหวต
ขั้นสำคัญ ตรวจสอบด้วยองค์สงฆ์ เมื่อผ่านหมู่สงฆ์มีมติรับเข้าหมู่ จึง
จะเป็นสมณะได้ เราบวชด้วยองค์สงฆ์เป็นใหญ่ ไม่ใช่อุปัชฌาย์เป็นใหญ่
นี่ก็คือ ประชาธิปไตยแท้ ๆ ประเด็นหนึ่ง ประชาธิปไตยไทยนั้น
เป็นเผด็จการแล้ว ไม่รู้ตัวกัน สังคมนิยมชั้นดียังเป็นไม่ได้เลยเมืองไทยนี้
ตรวจสอบกันให้ดี ๆ เกอะ

๑ หลายอย่างของอโศกก็แก้ปรับให้เข้ากับธรรมกับวินัย มิใช่แก้ไขให้เสียหาย

ชาวอโศกเราทำอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร คนก็ 모르ความจริงที่
สะอาดนี้ ก็ว่าอโศกทำไม่เหมือนประเพณี ประเพณีที่ผิดเพี้ยนไป ก็ต้อง
ปรับแก้ แม้แก้เราก็ต้องอนุโลม - ปฏิโลม ตามประเพณีเราก็ทำด้วยบ้าง
โดยลัทธิจะเราโหวตกัน ผ่านจากสามเณรเป็นสมณะได้แล้วโดยวิธีโหวต
ตามที่เราเชื่อมั่นว่านี่ถูกต้องธรรมวินัย

เสร็จแล้วก็ค่อยมาทำพิธีกรรมบวชโดยสมมุติอีกทีหนึ่ง องค์สงฆ์
ของชาวอโศกทำพิธีแก้สำเร็จมาแล้ว จึงมาสวดบาลีตามจารีตของไทย
สวดญัตติอะไรกับสังฆม เพียงแต่เราไม่ได้มีรูปแบบการถามไถ่ชักใช้ให้
สังฆมเห็น เพราะมันเป็นสังฆกรรม เราต้องไม่ให้ฆราวาสเข้าไปร่วมรู้ร่วม
ฟัง ต้องทำให้ถูกต้องธรรมวินัย

เราทำพยายามให้กลับไปหาความถูกต้องของธรรมวินัย พยายาม
ไม่ให้ตกหล่นผิดเพี้ยน โหวตมาเรียบร้อยแล้ว ไม่รู้ก็ขึ้น ไม่ได้โหว อย่าง
ที่ประเพณีทุกวันนี้ทำกัน ส่วนการถามไถ่ชักใช้ เราได้ชักใช้กันมาตั้งแต่
เป็นผู้ปฏิบัติ (ปะ) มาเป็นนาค มาเป็นเณรชักใช้ตรวจสอบมาแล้วทั้งนั้น

จนกว่าจะได้เป็นพระ เราชักมาจนกระทั่งสะอาดเลยนะ โดยผงซักฟอก น้ำหมักยี่ห้อโสโก ซักฟอกอย่างละเอียดไม่รู้กี่ชั้น

๑๐ การบวชที่อวิชชา ทำลายศาสนาอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์

ทุกวันนี้ในชาวพุทธไม่รู้ว่าการคัดเลือกบุคคลเข้าบวชนี้สำคัญมาก ทำอย่างหละหลวมไม่ได้ ศาสนาเสื่อมจริง ๆ มาบวชเล่นบวชหัวกัน ได้ บาปเปล่า ๆ อย่าทำกันเลย ยิ่งบวชหาเงินหาทอง หาพวกหาบริวาร โดยการหัวนัลล่อม ประเล้าประโลม ว่ามาบวชเถอะได้บุญอย่างนั้นอย่างนี้ หลอกลวงให้มาบวชกันนั้น ผิด เป็นบาปกันแท้ ๆ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ว่าเป็นบาปกันอย่างไร อย่างทุกวันนี้ที่ทำกันอย่างรู้ไม่เท่าทันนี้แหละทำลาย ศาสนาพุทธ ด้วยอวิชชาแท้ ๆ เพราะคิดได้แค่แบบโลกีย์ทุนนิยม

การบวชเป็นสิ่งที่สูงส่ง บวชเป็นรูปองค์พระเสร็จ พ่อแม่ก็ต้องกราบ ไหว้ ผู้ใหญ่ในบ้านเมืองสูงป่านใดก็ต้องกราบไหว้ มันไม่ใช่เรื่องเล่น

ผู้จะบวชต้องมีจิตใจศรัทธาอย่างมีปัญญาว่า บวชไปเพื่อล้างกิเลส ไปนิพพาน บวชแล้วต้องตั้งใจเอาจริง อย่าผิดบาป เพราะบาปหนัก บาปราคาแพงกว่าสามัญ โโกหกในร่างพระ บาปกว่าโกหกในร่างฆราวาส ฆ่าสัตว์ในร่างพระ บาปราคาแพงกว่าฆ่าสัตว์ในร่างฆราวาส เป็นต้น

ดังนั้น แม้จะศรัทธาแล้วจะมาบวชแล้ว จะมาขอบวช หมู่สงฆ์ ต้องตรวจสอบแล้วตรวจสอบอีก คัดเลือกอย่างสำคัญ ต้องมีคุณสมบัติ เหมาะสมเพียงพอ จึงจะให้บวช ไม่ใช่ใครอยากบวชก็บวชได้เลยทันที

ทุกวันนี้มันเสื่อมจนกร่อนมาดังที่พิธีบวชเดี๋ยวนี้อันนี้ทำ ๆ กัน เหลือ แค่..นัตถิ ๕ อามะ ๘ ใครอยากบวชเข้าวัดไป ขอบวชง่ายยิ่งกว่าเล่นลิเก

การบวช คือ การปฏิบัติเพื่อไปนิพพาน ไม่มีนอกกว่านั้น แต่ แล้วกลายเป็นการหาบาปใส่ตัวมากกว่ามาก บวชหาประโยชน์ใส่ตน ไม่ ว่าประโยชน์ด้านไหนที่เป็นโลกีย์..ผิดทั้งนั้น เพื่อลาภยศสรรเสริญโลกียสุข

เพื่ออะไรต่ออะไรกันให้เปรอะไปหมด

ถ้าไม่ปรับปรุงแก้ไขกันตรงนี้ รักร่องศาสนาพุทธเสื่อมสิ้น ยิ่งหลงผิดเอาการบวชไปทำเป็นหาเงิน หาบริวาร หาอำนาจ หาเสียงกันก็ยิ่งบาปหนักบาปหนา และทำลายศาสนาไปอย่างอวิชชายิ่ง ๆ แม้ไม่รู้เท่าทัน ต้องขออภัยจริง ๆ ที่พูดความจริงกันถึงขนาดนี้ ขอให้ถือว่าเป็นการศึกษา และเตือนสำนึกกันสำหรับผู้ปรารถนาดีต่อศาสนาแล้วกัน

๐ ต้องรู้ความเป็นโลกีย์ และโลกุตระให้ดี ๆ ให้ถ่องแท้ แล้วจะรู้จักอโศก

นี่คือสัจจะความจริง ขอภัยเถอะอย่าหาว่าพวกเรามาพูดซ่อมพูดว่า พูดตำหนิ แต่เราพูดความจริงให้ฟัง ว่า ถ้าไม่ทำกันให้ดีอย่างเข้าใจอย่างถูกต้อง โดยสัจจะพระอนุสาสน์ของพระพุทธเจ้า มันก็ผิด เมื่อผิดมันก็ไม่บริบูรณ์ มันก็ไม่สมบูรณ์ และมันก็ทำให้เสื่อมอย่างที่เป็น ๆ เห็น ๆ นี่แหละ

บวชกับชาวอโศกนี่บวชยาก กว่าจะได้เป็นองค์พระ เป็นพระเป็นสมณะแล้วอยู่ให้ยืนยาวให้ได้ ก็ยาก อโศกจึงมีพระน้อย มีมากได้ยาก

เพราะงั้นก็พยายามศึกษาดี ๆ ทำดี ๆ นี่พูดถึงการบวช วันนี้นะเราก็พูดถึงอะไรต่ออะไรหลาย ๆ อย่าง ที่วิเคราะห์วิจัยสังเคราะห์ลงไปในแนวลึกให้ฟัง แนวกว้างด้วย ก็ขอภัยที่มันไปกระทบ

ผู้ใดมีสัจจะจริงในตน ตั้งใจจริงก็ทำดี ๆ เถอะ แม้มันจะไม่บริบูรณ์ด้วยพิธีกรรม จาริตประเพณีอะไรบ้างก็ตาม ถ้าสัจจะปรมาต্মของเรามันดี มันแข็งแรงบริบูรณ์จริง จงทำไปโดยความตั้งใจจริง ๆ แล้วก็พยายามปฏิบัติเพื่อความบรรลุจริง ๆ เข้าเถอะ แล้วจะมีมรรคมีผลได้
ที่นี้ก็มาพูดถึงบารมี ๑๐ ทัศต่อ เมื่อกี้นี้ อาตมาพูดไป ๘

บารมีแล้ว ทาน คีล เนกขัมมะ ปัญญา เป็นตัวปฏิบัติแท้ ว่าเป็นไปแล้ว เราจะมีวิริยะ มีความพากเพียรจริง ๆ แม้เราจะเริ่มจากปุถุชนมาเป็นโสดา มาเป็นสกิทา มาเป็นอนาคา เราก็ไม่ประมาท เราก็ไม่ตั้งตนอยู่ที่เกา ลีติ (อยู่กับที่) ไม่เอา เราต้องวุฒิ (เจริญก้าวหน้าเสมอ) พระพุทธเจ้าไม่สรรเสริญ คนที่ลีติ ป่วยการกล่าวไปไปถึง..ปทาน ความเสื่อม ท่านไม่แน่นอน ไม่สรรเสริญแม้แค่ลีติ ท่านสรรเสริญวุฒิ ความเจริญอยู่ตลอดเวลา

เพราะฉะนั้นเราจะต้องไม่ประมาท ไม่ทำให้เป็นปัญจะ เนินช้า อย่าไปยินดีในความเนินช้า ต้องพากเพียรต่อ จงพากเพียรต่อ

นั่นคือ วิริยะ..พากเพียร ขันติ..อดทน ลัจจะ..ความจริง อธิษฐาน..ความตั้งใจตั้งใจ ซึ่งเป็น บารมีอีก ๔ เป็นคุณธรรมภายในจากการปฏิบัติบารมี ๔ ข้อต้น แล้วต้องใช้บารมีอีก ๔ นี้เสริมหนุนอย่างยิ่ง

วิริยะ ขันติ ลัจจะ อธิษฐาน วิริยะขันติลัจจะอธิษฐาน จึงเป็นบารมีองค์รวม เป็นเนื้อธรรมชุด ๆ ที่จะช่วย ๔ บารมีต้นให้ถึงที่หมาย

๐ รู้จักความเป็น “ทาน” ที่ถูกต้อง เป็น “สัมมาทิฏฐิ” ให้ชัด ๆ ดุข

จริง ๆ การปฏิบัติ ก็ปฏิบัติองค์ ๔ ทาน คีล เนกขัมมะ ปัญญา นั้นแหละเป็นองค์ธรรม ๔ บารมี ที่ปฏิบัติอย่างมีพหุติ “ทำทาน” ที่สัมมาทิฏฐิ (อรรถิ ทินนัง) “มีศีล” ที่สัมมาทิฏฐิ (อรรถิ ยิฏฐัง) ให้เกิดสมบุรณ์แบบด้วย ทาน - ศีลบริสุทธีบริบูรณ์ คนก็ปฏิบัติให้ “มีทาน - มีศีล” เท่านั้นแหละ บริบูรณ์

โสดาบันก็ปฏิบัติ “ทาน” หัดสละวัตถุออกไปจากความเป็นของ ตน และจะเป็นผู้มีความรู้ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” (อรรถิ ทินนัง) นั้น คือ เมื่อ “ทานวัตถุ” หรือ “ทานแรงงาน” ก็ตาม ก็จะมีปัญญารู้ว่า “การทำ ใจโน้ใจให้แยบคายหรือให้อ่องแท้” (โยนิโส มนสิการ) นั้น คือทำอย่างไร

จึงจะเป็นการ “ทำทาน” ที่ลดกิเลส

ไม่ว่ายิ่ง “ทำทาน” ก็ยิ่งเพิ่มกิเลสใส่ใจตนเองมากยิ่งขึ้นตาม “มิจฉาทิฏฐิ” ของตน ดังนั้นจึง “ทำทานแล้ว ไม่มีผลลดกิเลส”(นตฺถิ ทินนํ)

เพราะไม่รู้จัก “การทำใจในใจ” (มนสิการ) อย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ปัจจัยปรีคหญาณ” หรือไม่มี “วิชา ๘” ข้อ ๑ คือ วิปัสสนาญาณ และข้อ ๒ คือ มโนเมยิทธิญาณ ข้อ ๓ - ๔ - ๕ - ๖ - ๗ และ ๘ อาสวักขยญาณ นั่นเอง

นั่นคือ ทาน - ศีล - ภาวนา ยังไม่สัมมาทิฏฐิ ปฏิบัติจึงมีจกผล

๑ รู้จักความเป็น “ศีล” ที่ถูกต้อง เป็น “สัมมาทิฏฐิ” ให้ชัด ๆ

ส่วน ศีล - สมาธิ - ปัญญา ถ้ายังไม่สัมมาทิฏฐิ ก็เช่นกัน ปฏิบัติ ก็เป็นมีจกผล ศีล - สมาธิ - ปัญญา ปฏิบัติเป็นองค์รวม ไม่แยกกัน ปฏิบัติไปคนละเรื่องคนละเวลา ปฏิบัติไปพร้อมกัน ปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

“ศีล” เป็นข้อกำหนดหลักเกณฑ์ให้ตนปฏิบัติ ไปตามฐานะ

“สมาธิ” เป็น “ความตั้งมั่นของจิต” ที่เมื่อปฏิบัติ “อริศีลสิกขา- อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา” เกิดมรรคเกิดผล

โดย “การทำจิตในจิตได้อย่างถ่องแท้” (โยนโส มนสิการ) จนสามารถ ทำให้กิเลสลดละจางคลายได้ ที่สุดถึงขั้นสำเร็จเป็น “นิโรธ”

“จิต” ที่มีผลจากการปฏิบัติจน “นิโรธ” ได้นี้แหละสิ่งสมตกผลลึงไป ๆ ในจิตกระทั่งแข็งแรง “ตั้งมั่น” “จิตที่ตั้งมั่น” นี้เองที่เรียกว่า “สมาธิ”

ส่วน “ปัญญา” คือความรู้ที่ต้องร่วมรู้ไปตลอดสายของการปฏิบัติ ทั้งหมด ที่ต้อง “รู้ถึงขั้นสัมผัสจิต - เจตสิก - รูป - นิพพาน” ที่เรียกว่า “นามรูปปริจเฉทญาณ” ของ “ญาณ ๑๖” เป็นต้น และ “ญาณ ๑๖” ข้ออื่น ๆ อีกเป็นลำดับ หรือมี “วิชา ๘” ตั้งแต่ “วิปัสสนาญาณ” ไปจนกระทั่ง

“อาสวักขยญาณ”

๑ “นิโรธ” ที่สัมมาทิฐิของพุทธ แตกต่างกับ “นิโรธ” ที่ยังมีจกาทิฐิอย่างไร

การปฏิบัติที่ได้ผล “กิเลสลดละจางคลาย” (วิราคะ) ตามสัมมามรรค ปัญญาก็จะ “ตามเห็นความจางคลาย” (วิราคะปัสสั) ไปกระทั่งถึงเกิด “นิโรธ” (กิเลสดับ) ในจิต ปัญญาก็จะ “ตามเห็นนิโรธ” (นิโรธานุปัสสั)

ซึ่งเป็นขั้นเกิด “ผลนิโรธ” แล้วปัญญาก็ “ตามเห็นนิโรธ” ด้วยตนเองปรากฏอยู่ไหนโท เห็น “แจ้ง” (สังข) ความเป็นนิโรธนั้น ๆ อยู่ใต้ง ๆ เห็นด้วยตาของตนเอง (สังขจิต) อยู่หลัง ๆ ซึ่งเป็นตาธรรมะ (ธรรมจักขุ) ของตนเอง ที่หยั่งทราบ “ของจริง” คือ “กิเลสดับ” นั่นคือ สภาวะความเป็น “นิโรธ”

“อธิปัญญาสิกขา” จะตามรู้ไปตลอดทุกสภาวะอย่างครบครัน ไม่ใช่พอเกิด “นิโรธ” ในจิต ตนเองก็มีติดมิต ปัญญาหรือ “ธาตุรู้” ไม่ทำงาน ดับไปหมด ไม่รับรู้อะไรด้วยตนเองเลย แล้วนับเอา “ความดับ” ของจิต ที่ “ดับ” ทั้งสัญญา “ดับ” ทั้งเวทนา ไม่มีส่วนใดของจิตรับรู้อะไรเลย

ความเป็น “นิโรธ” แบบนี้ คือ “นิโรธ” ที่รู้กันอยู่ทั่วไป เกิดจากการนั่งหลับตาทำ “สมาธิ” แบบทั่วไป แล้วก็สามารถ “ดับจิต” ลงไปไม่ให้รับรู้อะไรเลยได้สำเร็จ แล้วก็นับเอาผลที่ได้แบบนี้ว่า “นิโรธ”

ซึ่งไม่ใช่ “นิโรธ” แบบพุทธ แตกต่างกันคนละชั่วทีเดียว

“นิโรธ” แบบพุทธนั้น เป็น “นิโรธ” ที่รู้ได้อย่าง “แจ้งชัดด้วยตาปัญญาหรือตาธรรม” (ธรรมจักขุ) ของตนเอง (สังขจิต)

ส่วน “นิโรธ” แบบที่เข้าใจกันเป็นส่วนมากอยู่ทั่วไป เป็น “นิโรธ” ที่ตนเองไม่รู้ตัวเลย ไม่เห็นอะไรเลย มีติดมิตไปหมด คือ “ดับจิต”

ไม่เป็น “วิญญานฐิติ” แต่เป็น “อสังขญีลัตว์” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑ กับข้อ ๒๒๘ หรือเล่ม ๑๑ ข้อ ๓๓๕ กับข้อ ๓๕๓

“ฌานสมาบัติ - สมาธิสมาบัติ - นิโรธสมาบัติ” แบบพุทธร กับแบบที่ไม่ใช่ของพุทธร เป็นแบบทั่วไปนั้น จึงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญลึกซึ้งมาก

ถ้าเข้าใจความแตกต่างนี้ไม่ได้ “สัมมามรรค - สัมมาผล” ก็คงไม่มี

๑ “สิ้นอาสวะ” คือ อรหัตผลหรืออรหัตต์ของผู้ปฏิบัติ “โสดาบัน” ก็เป็นได้

“ศีล” นั่นคือ หลักเกณฑ์ที่เป็นกรอบของการปฏิบัติสำหรับบุคคลแต่ละฐานะ “ศีล” ขั้นพื้นฐาน หรือขั้นต่ำสุดสำหรับคนทั่วไป คือ “ศีล ๕”

โสดาบัน ก็ปฏิบัติ “ศีล ๕” บริบูรณ์ตามฐานะ ถ้าสิ้นอาสวะใน “ศีล ๕” ของตน ก็คือ “อรหัตผลของโสดาบัน” ตามฐานะ หรือ “ความเป็นอรหัตต์ในชั้นโสดาบัน” เป็นผู้ “ดับกิเลสชั้น ๆ ของตน” ได้สนิทไม่เกิดอีกแล้ว

ส่วนสกิทาคามีก็ปฏิบัติ “ศีล ๘” บริบูรณ์ตามฐานะ

ถ้าสิ้นอาสวะใน “ศีล ๘” ของตน ก็คือ “อรหัตผลของสกิทาคามี” ตามฐานะ หรือ “ความเป็นอรหัตต์ในชั้นสกิทาคามี” เป็นผู้ “ดับกิเลสชั้น ๆ ของตน” ได้สนิทไม่เกิดอีกแล้ว

สูงขึ้นมาถึงชั้นอนาคามีก็ปฏิบัติ “ศีล ๑๐” บริบูรณ์ตามฐานะ

ถ้าสิ้นอาสวะใน “ศีล ๑๐” ของตน ก็คือ “อรหัตผลของอนาคามี” ตามฐานะ หรือ “ความเป็นอรหัตต์ในชั้นอนาคามี” เป็นผู้ “ดับกิเลสชั้น ๆ ของตน” ได้สนิทไม่เกิดอีกแล้ว

สูงสุดสูงชั้นอรหัตต์ก็ปฏิบัติ “ศีลปาฏิโมกข์” บริบูรณ์ได้ทุกศีล

สิ้นอาสวะทั้งหมดในตน ก็คือ “อรรถผลของอรรถันต์” ตามฐานะ หรือ “ความเป็นอรรถันต์ในชั้นอรรถันต์” เป็นผู้ “ดับกิเลสของตน” ได้สนิท ไม่มีกิเลสอาสวะใดเกิดอีกแล้ว สิ้นเกลี้ยงแล้ว ไม่เหลือธุลีละอองใด ๆ อีก

“ศีล” จึงเป็นข้อกำหนดความเป็นลำดับขั้น ระดับกลาง ระดับปลาย ตามฐานะของบุคคล ศาสนาพุทธมีลำดับขั้นตอนอย่างลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล

“ศีล” บริบูรณ์ หมายถึงความว่า ศีลวิสุทธิ คือ ศีลปฏิบัติได้ แล้วจนจิตสะอาดจากกิเลสหมดเกลี้ยง ศีลวิสุทธิจนบริบูรณ์ บรรลุ มรรคผลนิพพาน ผู้นั้นเป็น “ศีลบุคคล” คนที่มี “ปกติ” กับ “ศีล” ข้อ นั้นแล้วสบายๆ

อรรถันต์นี้ เป็น “ศีลบุคคล” คือ คนที่มีศีลเต็มตัวบริบูรณ์

อรรถันต์เป็นผู้ “ปกติ” อยู่กับสังคม ก็อยู่อย่าง “อุเบกขา” ที่มี องค์ธรรม ๕ เพราะฉะนั้นจะมี “ศีล” ระดับใด ๆ เป็นบาปสมาจารมาก ขนาดไหน ท่านก็พ้นบาปสมาจารทั้งหมด ส่วนอภิสมาจารนั้นท่านก็ ทำให้สูงขึ้น ๆ เจริญขึ้น ตามลำดับ ๆ ตามบารมี จึงเรียกว่า ผู้มีศีล สมบูรณ์ มีศีล..ปกติ

ผู้ปฏิบัติ “ศีล” ได้ผลบรรลุสูงสุด ก็เป็น “วิมุตติ” เป็นนิพพาน ตาม ที่พระพุทธเจ้าตรัสในกัมมัตถยสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และ ๒๐๘

ไม่ใช่ปฏิบัติ “ศีล” นั้นได้อานิสงส์บรรลุแค่ผลทางกายทางใจ เท่านั้น ตามที่สอน ๆ กันอยู่ทั่วไป

สอนกันผิด ๆ อย่างนี้เองจึงปฏิบัติศีล - สมาธิ - ปัญญาไม่บรรลุ ผลเป็นนิพพานกัน ต้องไปอ่านดูใน “กัมมัตถยสูตร” ตามที่ยืนยันมานั้นดี ๆ ปฏิบัติศีล ต้องบรรลุผลถึง “จิต” ตั้งแต่ข้อแรก คือ “อวิปปฏิสาร” คือ ไม่ เตือนเนื้อร้อนใจ ไปทีเดียว แล้วก็.. “ปามุขชะ” คือ ความยินดี,พอใจ และ “จิต” ลักษณะอื่น ๆ อีก แม้แต่ “สมาธิ” คือ จิตตั้งมั่น หรือ “ปัญญา” คือ ยถาภูตญาณทัสสนะ ซึ่งก็คือ ปัญญาอันยิ่ง นั้นเอง ล้วนเป็น

อานิสงส์จากการปฏิบัติ “ศีล” จนบรรลุผล ถึงที่สุดก็ “วิมุตติญาณ-
ทัสสนะ” คือ รู้แจ้งเห็นจริงในความหลุดพ้น จงอ่านดูจากสูตรนี้ดี ๆ ทำ
ความเข้าใจให้ชัด จะเห็นจริง

๑ “ศีลบุคคล” ได้แก่ คนผู้มีแต่ “ทาน” กับ “ศีล” เท่านั้น คือ คนอย่างไร?

ดังนั้น ปฏิบัติแล้วมันก็อยู่ที่ “ศีล” และอยู่ที่ “ทาน”
อรหันต์มี “ทาน” กับ “ศีล” เท่านั้นเป็นพฤติกรรมชีวิต
ชีวิตที่เป็นอยู่ ปฏิบัติอยู่ต่อไปในชีวิตก็มีแต่ทาน คือ “ให้”
และมีแต่ศีล ก็คือ “เป็นผู้ที่บริสุทธิ์จากหลักปฏิบัติที่ต้องเลิกละ
มาให้ได้สมบูรณ์ ให้เห็นเป็น “ศีลบุคคล” อยู่ตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่”

ชื่อว่า ผู้มีศีลสัมปทา มีศีลวิสุทธิ เป็นผู้เข้าถึงความมีศีล ศีล
ข้อไหน... ข้อไหน ถ้าเป็นบาปสมาจารท่านหลุดหมด ท่านไม่มีบาปสมาจาร
และท่านก็มีชีวิตอยู่อย่าง... สัพพปาปัสสะ อกรรมัง คือ ไม่ทำบาปทั้งปวง

ท่านมีแต่ศีลที่เป็นอธิสมาจาร ศีลที่มีความประพฤติเจริญทั้งนั้น
เลย เป็นบุญญาภิสังขาร คือการปรุงแต่งที่เป็นบุญ หรือเป็นอิทธาภิสังขาร
อิทธาภิสังขารนี้เป็นของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ ท่านก็ทำงานสร้างสรรค์
ความเจริญอยู่ตลอดเวลา ทั้งพระอรหันต์ และพระพุทธเจ้า ตราบที่ยัง
มีชีวิต ยังไม่ละสังขารกาย ปริณิพพานไปเป็นที่สุด

แม้แต่ “วิสังขาร” ก็มีจริง ถ้าเข้าใจสภาวะธรรมที่บริบูรณ์ นั่นก็
คือ “วิ” แปลว่า “ไม่” ก็หมายถึง จิตของท่าน “ไม่มีกิเลสสังขาร” หรือ
“ไม่มีกิเลสปรุงแต่งจิตท่านแล้ว”

ส่วน “วิ” ที่แปลว่า “อย่างยิ่ง” หรือ “วิเศษยิ่ง” ก็หมายถึง จิตของ
ท่านก็ “สังขารอย่างบริสุทธิ์อยู่อย่างยิ่ง” หรือจิตของท่านก็ปรุงแต่งอย่าง
บริสุทธิ์อยู่อย่างยิ่ง

๑ พุทธที่สัมมาทิฐิบรรลุแล้ว มีประโยชน์ต่อสังคมอย่างไร

บุญ จึงมีแค่ *ทาน* *มัย* *ศีล* *มัย* เท่านั้นแหละ เป็นผลที่สุดแห่งที่สุดของผู้บรรลุสูงสุด ผู้บรรลุธรรมแบบพุทธขั้นต้นก็เริ่มมีไปตามลำดับ *ภาวนามัย* คือ การทำให้เกิดให้มีผลเจริญสำเร็จ นั่นคือ ให้เกิด “ภาวะ” (ความจริง) นั้น ๆ ให้สำเร็จ เมื่อ “*ภาวนานั้น ๆ สำเร็จ*” ก็เรียกว่า *ภาวนามัย* ซึ่งก็คือ *ทาน* คือ การให้ ก็ “ให้” สำเร็จจริง ๆ ทั้งทางกายทางใจ

ศีล คือ การปฏิบัติเลิกบาปหรือลดกิเลสด้วยข้อกำหนดนั้น ก็ “ปฏิบัติ” สำเร็จจริง ๆ ทั้งทางกายทางใจ จึงมี “*พฤติ*” เป็นกุศloyุในสังคม

อรหันต์ จึงยังชีพหรือเลี้ยงชีพอยู่ด้วย “*ทาน*” ที่สำเร็จบริสุทธิ ด้วย “*ศีล*” ที่สำเร็จบริสุทธิ เท่านั้น เติมน้ำดื่มสำหรับความเป็นอรหันต์ และมีมากหรือน้อยไปตามลำดับสำหรับผู้บรรลุธรรมแบบพุทธแต่ละขั้น

ส่วน “*เนกขัมมะ*” ก็เป็นน้ำดื่มเต็ม คือ “*ออกจาก*” โลภีย หลุดพ้นความเป็นชาวโลก *ผู้ยังหลงหรือยังล่า..ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, สุข (โลภีย) อยู่* สำเร็จเป็นผู้อยู่กับโลกกับชาวโลกอย่างไม่โลภ, โกรธ, หลง โลกธรรม ๘ แล้ว

และ “*ปัญญา*” ก็สูงสุดเป็นน้ำดื่มเต็ม คือ รู้จัก “*กิเลส, ตัณหา, อุปาทาน*” ดีโดยเฉพาะ “*ของตน*” ทานรู้ “*ตัวตนกิเลสของตน*” ละเอียดครบทุก “*อัสสา, ลักกณะ, อาสวะ*” และได้ “*ดับ, กำจัด*” มันจนสิ้นของตน เกลี้ยงแล้ว

ดังนั้น อรหันต์จึงมีบารมี ๔ ข้อดังนี้ คือ *ทาน, ศีล, เนกขัมมะ, ปัญญา* เติมน้ำดื่ม “*ชีวิต, ชีวิต*” (ความเป็นชีวิตอยู่, ยังมีอายุอยู่) แล้วดำเนินไปอย่าง “*ไม่มีทุกข์*” ในตน “*ไม่มีพิษ, ไม่มีโทษภัย*” ในสังคมในโลก

เพราะมี “*พลัง ๔*” สัมบูรณ์ คือ มีพลังปัญญา (ความรู้) พลังวิริยะ

(ความขยันเพียร) พลังอนวัชชะ (การงานอันไม่มีโทษ) พลังสังคหะ (ความเกื้อกูล)
คำว่า มี “พลังปัญญา” นี้ เป็น “ความรู้” ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีความรู้รอบอย่างดีใน “ความขยันเพียร” (วิริยะ) รู้รอบอย่างดีใน “การงานอันไม่มีโทษ” (อนวัชชะ) รู้รอบอย่างดีใน “ความเกื้อกูล, การสงเคราะห์” (สังคหะ)

ผู้มี “ปัญญา” ที่บรรลุความเป็นอรหันต์ จึงมี “ชีวิต” ที่บริบูรณ์ครบครันเต็มไปด้วย “พหูชนหิตายะ - พหูชนสุขายะ - โลกานุกัมปายะ” แท้จริง

๑) ชีวิตชั้นสูงของคนสูงจริง ไม่ต้องมีทรัพย์สินเงินทอง ไม่ร่ำรวย ทำงานฟรี

เพราะเมื่อมี “พลัง ๔” ก็ยังชีพหรือเลี้ยงชีพ (อาชีวะ) ไม่มีความเกรงกลัวในการเลี้ยงชีพหรือการยังชีพของตน (พันอาชีวิกภัย)

จะอยู่กันอย่างทำงานให้กับสังคมประเทศชาติให้ผู้อื่นแม้ไม่มีสมบัติเลย เป็นคนจนมหัศจรรย์ ไม่ต้องสะสมสมบัติเลยก็ทำงานเลี้ยงชีพนี้แหละ “ทำงาน” ช่วยสังคม ช่วยมวลมนุษยชาติ มีประโยชน์ต่อมวลมนุษย์เป็นอันมาก (พหูชนหิตายะ) นี่ละเป็นงานเลี้ยงชีพ ถึงขั้นทำงานฟรีอยู่ในสังคม

โดยที่ไม่ต้องสะสมสมบัติเงินทอง ไม่ต้องสะสมข้าวด้วย จะมีคนเลี้ยง เป็นผู้มีชีวิตเป็น “*ปฺรปญฺญิพฺพททา เม ชีวิกา*” ท่านแปลว่า “*ชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น*” คือ มีชีวิตโดยมีคนอุปถัมภ์คำชูดูแลเลี้ยงไว้ เลี้ยงชีพโดยให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้ อย่างนี้ เป็นต้น

เพราะงั้นในความหมายที่ลึกซึ้งพวกนี้ นี่จึงเป็นความหมายที่จะต้องศึกษาดี ๆ แล้วจะพิสูจน์อนุสาสนีพระพุทธเจ้าได้สมบูรณ์แบบ ทั้งนั้น
เออละ อาตมาขอสรุปในบารมี ๑๐ ทศนี้ ฟังให้ดี ๆ อีกทีนะ

๑ “คนคิวไลซ์” ที่โลกต้องการจริง เป็นของจริงในสังคมมนุษย์ ที่เห็นได้จริง

๔ บารมี ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา นั้น

ปัญญา จะเป็น “พลังปัญญา” อย่างวิเศษ เป็น “ปัญญา” ของคน
เจริญคิวไลซ์ (อารยธรรมที่ไม่ใช่แค่อารยธรรม) ที่ล้ำสมัยโดยแท้ เรียกว่า
อารยชนแท้ ๆ

ซึ่งเป็นอารยชนที่มีคุณค่า ทำประโยชน์ช่วยสังคมอยู่อย่างซื่อสัตย์
สุจริต ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้จริง ปรากฏขึ้นในสังคม ดำเนิน
ชีวิตสร้างประโยชน์แก่มวลชนเป็นอันมาก (พหุชนหิตายะ) สร้างความสุขแก่
มวลชนเป็นอันมา (พหุชนสุขายะ) อนุเคราะห์แก่มวลโลก (โลกานุกัมปายะ) เป็น
สุขสันติ

จะไม่ใช่คนเจริญคิวไลซ์ที่ยังเป็น “ทาส” ลามยศสรรเสริญ
โลกียสุข กระเหี้ยนกระหือรือกิเลสหนา แก่งแย่ง แข่งขันกัน ทำร้ายกัน
ฆ่ากัน

จนกลายเป็นสังคมล่มจมวุ่นวายเดือดร้อนทรมาทรมาน

แต่เป็นอารยชน ที่มี “พฤติ” ของคนมีทาน - ศีล - เนกขัมมะ
(ออกจากกาม, กิณ, เกียรติ, โง่) - ปัญญาให้เห็นได้ เป็นสังคมที่มี “ปาสาทิกะ”
(มีพฤติกรรมที่น่าเลื่อมใส) เต็มไปด้วยคนที่มี วรรณะ ๙ คนชั้นสูงแท้

คือ จะเป็นสังคมคนที่มีคุณธรรมพร้อม “วรรณะ ๙” ได้แก่
๑. เป็นคนเลี้ยงง่าย (สุภระ) ๒. เป็นคนบำรุงง่าย (สุโปสะ) ๓. เป็นคน
มักน้อยหรือกล้าจน (อัปปิจจะ) ๔. เป็นคนใจพอหรือสันโดษ (สันตุภฺลฺลิตฺติ)
๕. เป็นคนขัดเกลาภิเลส (สัลลสะ) ๖. เป็นคนมีศีลเคร่ง (ฐิตะ) ๗. เป็นคน
ที่น่าเลื่อมใส (ปาสาทิกะ) ๘. เป็นคนไม่สะสมจนถึงขั้นหมดสิ้นได้ (อปจยะ)
๙. เป็นคนขยันเพียรเสมอ (วิริยารัมภะ)

๑ เพราะมีบาร์มี ๑๐ แท้จริง จึงเป็นคนมหัศจรรย์ ที่โลกเป็นได้ยากจริง

อารยชน ได้แก่ คนกิเลสน้อย หรือกิเลสหมดจริง แม้จะเป็น
คนรวย เพราะตนเป็นคนมีบุญที่อยู่ในฐานะมั่งมี ก็ไม่เอาเปรียบใคร

แม้จะเป็นคนมียศศักดิ์ ก็ไม่กดขี่ใคร มีแต่จะให้ช่วยเหลือคนอื่น
ด้วยความรวย ด้วยยศด้วยศักดิ์และความสามารถของตน ไม่โลภขำโลภซ้อน
ไม่ใช้ความเหนือกว่าของตนทวิลาภทวีศให้แก่ตน ไม่เบ่งข่มไม่กดขี่
คนอื่นด้วยเงินทองทรัพย์สิน ด้วยยศด้วยศักดิ์

แม้จะเป็นคนไร้ยศไร้ศักดิ์ เป็นคนจน ก็เป็นคนมหัศจรรย์
ไร้ยศไร้ศักดิ์ที่มหัศจรรย์ คนจนมหัศจรรย์ หรือยิ่งในยุคมัยที่ควรจน
ก็จะพยายามลดความรวย ทำตนให้จนลง แต่จะกลับมีประโยชน์ต่อ
ใคร ๆ เป็นคนจนที่ช่วยคนอื่นได้มากด้วย

และ “พลังปัญญา” นี้จะคลุมทั้งวิริยพละ คลุมทั้งอนวัชชพละ
คลุมทั้งสังคหพละ เป็น“ปัญญา”ที่มีประสิทธิภาพ มีพลังของปัญญา
รู้จักความเพียร อันใดควรเพียร เพียรทำชั่ว ท่านจะไม่ทำเลย

สัพพปาปัสสะ อกรรมัง ท่านเพียรทำแต่ดี กุศลสัสมุปลัมปทา
เพราะท่านได้ทำจิตให้ปราศจากกิเลส ให้สะอาดขาวผ่อง ได้ผล มีความ
สำเร็จจริง

ส่วน “พลังวิริยะ” นั้น แนนอนต้องประกอบไปด้วยพลังปัญญา
และมีพลังขยันพากเพียรอย่างเป็นอัตโนมัติ พากเพียรเพื่อประโยชน์ที่
ไม่ขึ้นกับการจะได้ลาภยศสรรเสริญแลกเปลี่ยนมาให้ตนแน่ ๆ

มีแต่จะแลกให้ได้มาซึ่งความสนใจ - ความพอใจชอบใจของตน
จึงเป็นความขยันพากเพียรเพื่องานนั้นโดยตรง ที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น
แก่ส่วนรวม แก่สังคมประเทศชาติ แก่โลกโดยแท้

๑๐ อนวัชชะ คือ ความประพฤติที่ “โลกไม่ควรพุดติเตียน” เพราะไม่มีโทษ

อนวัชชะ โดยตรงคือ *ไม่มีใครกล้าติเตียน* เว้นแต่คนที่ “อวิชชา” หรือโง่ ก็อาจจะติเตียน ถึงขั้นอาจจะเหยียดหยามข่มขู่ เพราะคนผู้นั้นยัง “โง่” ไม่รู้สังขารที่ถูกต้องตามธรรม หรือรู้ธรรมแต่จิตมีกิเลสมากกิเลสหนา

ถ้าจะพุดกันตามพญัญชนะ *วัชชะ* คือ *โทษ, ความผิด, ควรพุดติเตียน* ส่วน *อน* แปลว่า *ไม่* อนวัชชะ จึงมีความหมายว่า *ไม่ควรพุดติเตียน, ไม่มีโทษ, ไม่ใช่ความผิด* ติเตียนไม่ได้ทั้งสิ่งที่เป็นโลก ติเตียนไม่ได้ทั้งสิ่งที่เป็นธรรม

ดังนั้น ผู้มีบารมี ๑๐ ศักดิ์จริงนี้ ทำงานหรือมีพฤติกรรมไม่ควรติเตียน เพราะเป็นงานที่ไม่มีโทษมีภัย ไม่ผิดธรรมแน่นอน เป็น “สังคหะ” โดยตรง

เพราะฉะนั้นติเตียนไม่ได้ เพราะไม่เป็นแบบโลก ๆ คือ ไม่ใช่ทำงานที่ตกอยู่ใต้อำนาจ *ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, สุข* จึงไม่ใช่ความผิด ไม่เป็นโทษ ไม่ควรพุดติเตียน ชาวโลกไม่ควรพุดติเตียน เพราะไม่เป็น “โลกวัชชะ” เขา จะมาตำหนิ โลกวัชชะคือโลกเขาตำหนิ ตำหนิอะไร ตำหนิเพราะลำเอียง ตำหนิเพราะทำผิด เป็นโทษ ตำหนิเพราะทำไม่ตรงกับสังขาร ไม่มีนี่

ตรง ๆ คือ ตำหนิผู้กระทำอย่างนี้ไม่ได้ เพราะเขาทำอย่างคน “พ้นโลก” หรือ “พ้นโลกธรรม” นั้นเอง เขาไม่ได้เบียดเบียนโลกแล้ว นั่นคือ การกระทำนี้ *พ้นไปจากลาภยศสรรเสริญโลกียสุข* เป็นพฤติกรรมของ *โลกุตระ* คนที่ไม่รู้จักจริงเท่านั้นที่จะตำหนิ จะเหยียดหยามข่มขู่ ผู้รู้แท้จะไม่ตำหนิ

ดังนั้น ผู้รู้ที่รู้อยู่ว่าตรงกับสังขาร ก็จะไม่กล่าวคำตำหนิ จึงเลียงตนอย่างที่ไม่ต้องกลัวภัยในการที่จะกล่าวคนตำหนิ “*อสิโลกภัย*” ไม่ต้องกลัวคนมาตำหนิ อสิโลกภัยเพราะในปัญญามีพลัง มีประสิทธิภาพรู้

ความจริงที่ถูกต้อง จึง “ทำงาน” มีพฤติกรรมดำเนิน “กรรม” ไปโดยไม่กลัวอยู่จริง

๑ งานที่เป็น “สังคหผล” แท้ มีใช้งานที่เป็นโลกาธิปไตย หรืออัตตาทิปไตย

งานที่เราทำนี้แหละ เราทำเพื่อเกื้อกูลผู้อื่นอย่างบริสุทธิ์ใจ เป็นงานสังคหผล เป็นกำลังในการทำเพื่อแผ้วแผ่เกื้อกูล เป็นพหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ เป็น “ประชาธิปไตยโดยตรง” โดยแท้

เราไม่ได้ทำเพื่อโลกธรรม คือไม่เพื่อแลกเปลี่ยนยศสรรเสริญสุขอย่างใดเลย ไม่เป็นอย่างคนโลก ๆ จึงไม่มีโลกาธิปไตย ไม่มีอัตตาทิปไตย

โลกาธิปไตย หมายความว่า อำนาจของลาภยศสรรเสริญสุขที่เป็นโลกธรรมแท้ ๆ แต่เราไม่ได้ทำเพราะอำนาจนั้นผลักดันเราให้เราทำ

อัตตาทิปไตย หมายความว่า อำนาจของตัวใครคนใดคนหนึ่ง หรือคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เป็นตัวการที่เป็น “อัตตา” แท้ ๆ แต่เราไม่ได้ทำเพราะอำนาจนั้นผลักดันเราให้เราทำ

แต่เราทำเป็น “ธรรมาธิปไตย” คือ ธรรมเป็นอำนาจ โดยแท้ คือเพื่อมวลประชาชนทั้งหลาย พหุชนหิตายะ เพื่อความสุขของมวลประชาชนทั้งหลาย พหุชนสุขายะ เพื่อบุญเคราะห์โลก โลกานุกัมปายะ

นี่คือ งานเพื่อประชาธิปไตยโดยตรงจริง ๆ เห็นได้มั๊ย

เพราะไม่มีอำนาจของโลกธรรม ๘ ใด ๆ จึงพ้นโลกาธิปไตย และไม่มีอำนาจของใครคนใดคนหนึ่งหรือคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง จึงพ้นอัตตาทิปไตย ไม่เป็นเรื่องที่จะไปวุ่นกับลาภยศสรรเสริญโลกียสุขที่เป็นโลกธรรมใดเลย ไร้โลกียะ แม้แต่เพื่อ “ตัวเรา” หรือเพื่อ “พรรคพวกของเรา” หรือไม่เป็นไปเพื่อใครคนใดคนหนึ่งคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ที่เป็นอัตตาใดเลย

ในมนโณสัญญาเจตนา เราไม่มีเพื่อกามใด ๆ และไม่เพื่อภพใด ๆ แล้ว
เป็นวิภาตัตถาโดยแท้ เป็นมนโณสัญญาเจตนาที่เป็นอุตมคติโดยตรง
คือพ้นทั้งเพื่อ “กามภพ” และพ้นทั้ง “ภวภพ” อันมี “รูปภพกับอรูปภพ” แล้ว
และเราก็ไม่ได้ทำอย่างมีอัตตา ไม่ว่าเพื่อที่จะเสริมอัตตาเราให้เรา
ใหญ่ อตตาริปปิทยะ แม้ “อัตตา” ที่หมายถึง หมู่หนึ่งหมู่ใดเป็นใหญ่
เราทำเพื่อมวลประชาชนทั้งหลายส่วนใหญ่โดยตรงแท้ ๆ
และที่ลุดหมุนรอบเชิงซ้อนถึงขั้นให้เราใหญ่ด้วยลาภ ใหญ่ด้วย
ยศ ใหญ่ด้วยสรรเสริญ ใหญ่ด้วย “กามสุข” ใหญ่ด้วยตัวอัตตาของมัน
เอง “อัตตาทตถสฺสุข” พรั่งพร้อมครบด้วยความเป็น “อัตตา ๓” บะเร่อเทอ
ก็ไม่ใช่

๙ การเมืองไทย มันไปโล่งโจ้งให้เห็นทั้ง “อตตาริปปิทยะ” ทั้ง “โลการิปปิทยะ”

สังคมทุกวันนี้ โดยเฉพาะการเมืองที่เป็นอยู่เนี่ย มันขัดสภาวะ
ที่สุด มันจริงเลยว่ามีอยู่ ที่เขาทำนั้นมันขัดนะ เขาทำเพื่อคนคนเดียว
เสริมอัตตา แม้คนคนอื่นก็เป็นลิวลือเสริมด้วยทั้งหมดเลย ทั้งที่เต็มใจ ทั้ง
ที่ไม่เต็มใจแต่กลัว แล้วตนเองก็หวังพึ่งจากคนคนนี้ มีอำนาจมาก สามารถ
จะขึ้นขึ้นตายเหมือนกับพระเจ้าเลย ที่เป็นอยู่ขณะนี้เอาตัวไม่ยากออกชื่อ

ใครไม่รู้บ้างยกมือขึ้น ไม่รู้ว่าเป็นใครเธอ

โอ...ชื่อใส บริสุทธ์ ไม่รู้ว่าเป็นใคร

ที่เกิดอยู่ในโลกขณะนี้ หมายถึงใคร

พรรคการเมืองพรรคหนึ่ง มีผู้หนึ่งเป็นเจ้าหัวหน้าพรรคใหญ่
โดยที่ไม่มียศเป็นหัวหน้าพรรคเลย หาหัวหน้าใส่ยังไม่ได้เลย ยัดเยียด
ขณะนี้หัวหน้าพรรคคนหนึ่ง ปาตีลิสต์เบอร์หนึ่งก็อีกคนหนึ่ง ยังไม่รู้ว่า
ใครจะใหญ่เลยเนี่ย ปาตีลิสต์เบอร์ ๑ กับหัวหน้าพรรค ที่ตั้งไว้เนี่ยไม่รู้ใคร

มันใหญ่กว่ากัน เขาทำได้ทุกรูปแบบเพื่อคนคนเดียว เข้าใจอัตตาทิปปิไตย มั้ย
ถ้าพรรคนี้ชนะมาแล้วนี่ จะเอาใครเป็นนายก ฯ ควรมีหัวหน้า
พรรคเป็นนายก ฯ หรือควรเป็นปาดี้ลิสต์เบอร์ ๑ เป็นนายก ฯ

อะไรอย่างนี้ แต่เขาคงไม่มีปัญหา เพราะอำนาจอยู่ที่คนคนเดียว
เออละ อาตมาก็ไม่อยากจะพูดมาก พอรู้ยัง ?

อ้าว..คนรู้... เยอะเลย

คนไม่รู้ยกมืออยู่คนเดียว ...ไ้ ?

ก็ใครอธิบายสู่คนเดียวฟังแล้วกัน จะได้เป็นเอกฉันท์

นี่คือ “อัตตาทิปปิไตย” ชัด ๆ นี่เป็นเรื่องของการเมือง เป็นเรื่อง
ของบ้านเมืองไทย เป็นเรื่องของประชาชนคนไทย เป็นเรื่องของสังคมที่
เราอยู่ด้วย เราจะส่งเสริมให้เกิด “อัตตาทิปปิไตย” เช่นนี้

ส่วน “โลกาธิปไตย” นั้นนะ ตำนานกันอยู่ทั่วบ้านทั่วเมืองเลยนี่
ไอ้โฮ...โกงแหลก กินแหลก ระบุตัวใครก็ไม่ได้ชัดเท่าไรเลยนี่

เอ๊ะ.. แล้วใครมันกินมากกว่ากัน ใครมันโกงมากกว่ากันวะนี่
วะ ! มันตั้งแต่ตัวเล็กถึงตัวใหญ่นี่มันโกง แย่งลาภยศสรรเสริญสุข แย่ง
โลกธรรม

แล้วต่างก็พากัน ช่วยกันปิดบังผู้คน ช่วยกันอำพรางประชาชน

ไอ้โฮ! แย่งลาภ แย่งยศ ไอ้โฮ...แย่งยิ่งกว่าอะไรก็ไม่รู้ละ แต่ก็
ร่วมกันโกง ร่วมกันกิน แล้วก็แย่งกันเองอีก

นี่ก็ไม่ออกว่าจะเทียบกับอะไรดี เทียบได้อย่างหนึ่งว่า หนอนแย่งซี่
คือเห็นง่าย ๆ แย่งกันยิ่งกว่าหนอนแย่งซี่เลย มุบ ๆ มัป ๆ รวมหัวกันแย่ง

แย่งลาภ - ยศ - สรรเสริญ - สุข เพื่อโลก - โลภีย์ ให้โลภีย์เป็น

อำนาจ

เป็นทาสโลกธรรม เป็นทาสโลภีย์ ทำชั่วทำเลวอย่างไรก็ยอม
เพื่อโลภีย์ร่วมกัน ต่างเป็นทาสโลกธรรม นี่แหละ..โลกาธิปไตย

ปฏิบัติการ ชุมนุมประท้วงแนวใหม่ (Neo-protest)

สันติ อหิงสา ชี้อสัตย์ บริสุทธิ คมลึก แม่นประเด็น

มุ่งเอาความจริงกับความรู้ออกมาตีแผ่
ไม่มุ่งแพ้ชนะ-ไม่รุนแรง-ไม่หยาบคาย
เพื่อยกระดับการต่อสู้ขั้นสูง “วิถีอารยชน”

ถ้าไม่อกรบ ๒๖๔ จะไม่พบสักจะ

ทุกคนแย่ง แต่ก็มีหยวน หยวนคนนั้นหน่อย หยวนคนนี้น้อย
คนใหญ่ก็ทำเป็นว่าฉันไม่เอาคนเดียวหรอก ฉันกินแต่คำโต ๆ
ก็พอ หรือคำเล็กก็ได้ แต่ฉันต้องการยศนะ ต้องการสรรเสริญนะ ลาก
ยกให้แบ่งให้คุณ คุณจะไปแบ่งกัน แย่งกันไป แบ่งกันไปแบ่งกันมา

ขนาดผู้ที่ไม่ได้เป็นหัวหน้าพรรค หรือไม่ได้เป็นผู้ที่อยู่ในคณะ
กรรมการ ดีไม่ดีคนที่ไม่มีสิทธิ์ที่จะมาแสดงความเห็นร่วมอะไรในเรื่อง
การเมืองเพราะว่าถูกจำกัดสิทธิ์ถูกลงโทษแล้วว่ายุงกับการเมืองไม่ได้ ยัง
มาหมุ่มาหมั่กับเขาเลย แล้วก็ยังรู้ว่าต้องแบ่งให้เขาจะไม่แบ่งให้ไม่ได้
เจ้านี้ต้องแบ่งให้เขาซะ เห็นไหม ๆ?... พบมัย - เห็นมัย..ลัจจะ

เห็นไหมขณะนี้ความจริงปรากฏอยู่ต้ง ๆ มันเป็นเชิงประจักษ์
นี่คือ เชิงประจักษ์ พูดอย่างเชิงประจักษ์ มีของยืนยันให้เห็น
ใครไม่เห็น..ยกมือขึ้น *โลกาธิปไตย*ที่เป็นอย่างที่ว่านี้
ใครไม่เห็น ตอนนี้อยู่ไม่มีแฮะ เมื่อกี้ยังมีอยู่หนึ่งคน ตอนนี้อยู่ไม่มี
นี่แหละระหว่าง “*โลกาธิปไตย*” กับ “*อัตตาธิปไตย*” สองเจ้านี้
ก็... โอ้โฮ! นักหนาสาหัสอยู่ในเมืองไทย มีให้เห็นอย่างปีสุตปี! ไม่มี
ธรรมะเลย ไม่เป็นธรรมเลย *ธรรมาธิปไตย*อำนาจแห่งธรรม..ไม่มีเลย

๑๑ การเมืองไทยในขณะนี้ ต้องการ “*ธรรมาธิปไตย*” อย่างมากสุดมาก

เราทำงานนี้ งานการเมือง แต่เราทำธรรมะ ใครจะตำราว่าเรา
เราทักเข้าใจในความคิดความเห็นของเขา เราเห็นใจคนที่เห็นว่าเราไม่ควรทำ
แต่เรามีความจริงในใจ ไม่ได้ทำเสียหาย เราแน่ใจว่าเราทำสิ่งที่จำเป็น
อย่างยิ่งสำหรับสังคมไทยขณะนี้ การเมืองไทยมันขาดธรรมะจริง ๆ

เราเรียกร้องหาธรรมะ เราพยายามมาพาคนนำธรรมะเข้ามาใส่ลง
ไปในการเมือง เอาธรรมะเข้ามาใส่ในงาน..งานการเมืองเป็นงาน *อนวัชชะ* เป็น

งานสำคัญของประเทศ ที่ไม่ควรจะต้องติเตียนกันได้ แต่การเมืองไทย
ทุกวันนี้ น่าติเตียนมัยละ...? มันสุตร้ายแล้วจริง ๆ

คนผู้ไม่รู้ไม่มีหัวใจก็ไม่ว่าอะไรเลวร้าย การเมืองไทยทุกวันนี้
เลวขึ้นร้าย เลวซ้ำร้ายซ้อน ที่คนไม่รู้หลงว่าดีด้วยซ้ำ

การเมืองต้องการธรรมะอย่างจำเป็นและรีบด่วนที่สุด คนที่ยัง
อวิชชาก็จะไม่รู้ไม่ชี้ ว่าอะไรเลว อะไรร้าย แม้แต่อาตมากับคนไทยจำนวน
หนึ่ง ออกมาทำงาน*อนวัชชะ*นี้ อันเป็นการงานที่ไม่มีโทษต่อสังคมเลย
นี่.. เราก็โดนติเตียนอยู่มกเลย จากผู้ที่ไม่รู้ แต่อาตมารู้อยู่ เข้าใจ-ก็
เห็นใจ..ผู้ที่ไม่รู้ ก็ได้แต่ขออภัยจริง ๆ ที่เขายังไม่เข้าใจ ก็ทำได้แค่นี้

๑ อุปสงค์ที่สำคัญสุดของขณะนี้คือ ธรรมะ

ต้องอุปทานธรรมาธิปไตย

เรามาทำงานที่คนผู้ไม่รู้ ไม่เข้าใจ ก็ต้องยอมให้ติเตียนไปก่อน
เราจำเป็นต้องทำงานนี้ เราถือว่าค่านิยมของสังคมเขาเข้าใจเรื่องธรรมะกับ
การเมืองอย่างไร แต่เราจริงใจและรู้ว่าสำคัญมาก เรายอมเสียรังวัด มัน
เป็นอุปสงค์ของเมืองไทยจริง ๆ เราต้องทำแม้ถูกติเตียน

เขาว່เรา *พรรคนี้มาทำอะไรละ..? มาหาเสียงอะไรละบ้า ๆ..?*
อย่าไปเลือกใคร กาโหวตโน เขาก็ง เขาก็ต้องหาว่าบ้า เราเห็นใจเขา

อ้าว..ก็เรามีเหตุผล เราไม่ให้ไปเลือกใครนี่ เพราะว่าเลือกใครเข้าไป
มันมีแต่ใครละ ? รู้ไหม แต่เรารู้ เราจึงไม่ให้เลือกเข้าไป คุณไม่รู้ใช้ไหม
คุณรู้ชะบ้างสิ เลือกเลือสิงห์กระทิงแสดเข้าไป มันแย่กว่านั้นเลย

มีผู้ใหญ่ในสังคมท่านหนึ่งพูดชัดกว่านี้ ไม่ใช่มีแต่แค่เลือสิงห์
กระทิงแสด มีอะไรบ้างอาตมาจำไม่ได้ ท่านพูด ช่างหามาพูดได้เข้าใจชัด
ดีจึงเลย ท่านพูดคล้องจองกันเสียด้วยนะ

มันไม่ใช่แค่*เลือสิงห์กระทิงแสด*เท่านั้น มันมีอะไร โอ้โฮ! เขาพูด

ต่อไปหมดเลยยาว นั่นแหละ.. อย่างนั้นแหละ แล้วเลือกเข้าไปทำไมล่ะ

เพราะฉะนั้น เราจึงมาหาเสียงอย่างที่ถูกต้อง ด้วยมหาประเทศ
อันนี้ไม่สมควร คุณต้องรู้ละเอียดว่ามันไม่สมควรอย่างไร เราก็ไม่เลือก
เราก็ไปทำความเข้าใจกับประชาชน ไปให้รู้ว่า อ้อ...มันเหตุผลอย่างนี้
อันนี้ละเป็น**ธรรมชาติ** ทำให้มันเป็น**ธรรมชาติ**

มันเป็น**ธรรมชาติ** คนยังไม่รู้ ไม่มีดวงตาเขาก็เข้าใจไม่ได้ เราก็
พยายามช่วยกัน ทำให้เข้าใจ

ที่เราไม่ให้ลงคะแนนเลือกตั้งใครเลย โหวตโน เขาก็ต้องงง **ทำไม**
นี่มันทำลายอธิปไตยนี้ ไม่ส่งเสริมเลือกตั้ง

เอ้า..เราก็ต้องอธิบาย นี่แหละส่งเสริมเลือกตั้ง นี่..ประชาธิปไตย
แม้แต่คนนอนหลับทับสิทธิ์ ก็อย่า! ให้ออกไปลงคะแนนเสียง
เถอะ แต่ลงคะแนนเสียง ก็ต้องพิจารณานะ ตอนนี้จะเลือก**เลวสิ่งทั้งกระทั้ง**
เรดเข้าไปหรือเปล่า หรือยิ่งกว่าเลวสิ่งทั้งกระทั้งเรด ก็พิจารณา เราตั้ง
ข้อสังเกตให้ ว่าพวกนี้**ยิ่งกว่าเลวสิ่งทั้งกระทั้งเรดหรือเปล่า** เลือกเข้าไป
จะไหวไหม ไม่ไหวคุณก็กาช่องไม่เลือกใคร ไม่ประสงค์จะลงคะแนน ไม่
ประสงค์จะเลือกใคร กาช่องนั้นแหละ

นี่คือ ธรรมชาติ พรรคนี้ไปเผยแพร่ธรรมชาติ นี่ระดมกันไป
รณรงค์กันไปอยู่ที่นี่ ไปช่วยรณรงค์เผยแพร่ธรรมชาติ นี่คือ งานธรรมชาติ แต่
มันอยู่ในสี่แห่งการเมือง หรืออยู่ร่วมกับงานการเมือง

เข้าใจใหม่ว่า คุณไปทำงานอะไร เข้าใจมั๊ย?

พวกเราเข้าใจได้ง่ายเพราะพวกเรามีพลังปัญญา ปัญญาพละ มี
ปัญญาเพราะศึกษาธรรมชาติมาที่พอที่จะเข้าใจได้

ส่วนคนที่ยังไม่มีปัญญาพละ ยังมีแต่**เจกพละหรือเจกาพละ**
มีกำลังความฉลาดเนโก ความฉลาดแกมโกง ฉลาดที่มีกิเลส เขาฟังอัน
นี้ไม่รู้เรื่องหรอก อันนี้เป็นเรื่องจริงนะ เพราะคนที่ยังเนโกอยู่ คือคนยัง

อวิชา อวิชาคือไม่รู้สัจธรรมง่าย ๆ แม้ไอคิวสูง มีความฉลาดสูงจบดี
เอกเตอร์

ทุกวันนี้เอาตมามาทำงาน ขอยืนยันว่าเอาตมาทำงานธรรมะ
ไปสร้างอิทธิปไตยให้แก่ธรรมะ ไปสร้างอำนาจให้แก่ธรรมะ อย่าปล่อยให้
“อตต” เป็นอำนาจ อย่าสร้างให้ “โลก” เป็นอำนาจ อย่าสร้างอตต-
ธิปไตย อย่าสร้างโลกาธิปไตย จงสร้างธรรมาธิปไตยเถิด

พอจะเข้าใจขึ้นไหม แหม ! เจ็บจังเลย

จะเมื่อยชะอีกมั้ง พุดไปขนาดนี้ยังไม่มีใครขานรับเลย นี่แสดง
ว่าเอาตมานี่ว่าเหลวเลย ไม่มีใครเข้าใจเลย เข้าใจขึ้นไหม (เข้าใจละ)

อ้อ! ทำไมเมื่อยก็ไม่พุด ทำไมเบื่อกิน ไม่ได้ตั้งหลัก เป็นนักเรียน
ในห้อง แหม!.. ก็ตอบสนองครูที่สอนหน่อย ครูถามว่าไม่นั่ง
หรอกนะ มันง ก็เลยตอบไม่ได้ เอาตมาว่าไม่งหรอก แต่มันผลอไป

๑ ตัวอย่าง “สังคหะ” ย่อย ๆ อย่างหนึ่ง ในสังคมที่เป็นจริง

อ้าว.. นี่มีอะไร มีกระดาดอะไรใบสองใบมา เจ้าหนึ่งเขียนมาว่า
เรื่องการตัดผมฟรี รวมทั้งหมด ยอด ๖,๔๗๔ หัว*

อ้อ.. ที่นี้ (ที่ชุมนุมประท้วง) เขาเปิดบริการ ตัดผมฟรีกัน

โอ้โฮ! มาอยู่แคร์น้อยกว่าวันนี้นะ ตัดผมได้ ๖,๔๗๔ หัว

แสดงว่าคนมาชุมนุมที่นี้ สถิติเยี่ยม คนที่จะตัดผมนี้ เขาต้อง
เลือกนะ มีคนมาตัดผมที่นี้ ร้อยกว่าวัน ตั้งหกพันกว่า ไม่ใช่ธรรมดาวันนี้

คนที่มาที่นี้มันหลายพันหลายหมื่นเป็นแสนเลย แต่คนจะตัดผม
นี้มันไม่ใช่จะตัดกันง่าย ๆ คนจะตัดผมก็นาน ๆ ตัดที และตัดแล้วเขา
ต้องพอใจด้วย..ใช่ไหม บางคนนั้นเขาเลือกร้านตัดยังกะอะไรดี

คนที่จะเสี่ยงให้ร้านข้างถนนนี้ตัดผมให้ก็ ต้องเสี่ยงนำดูแล้วนะ

*ในที่ชุมนุมประท้วง ทางด้านกองทัพธรรม มีเปิดบริการตัดผมฟรีด้วย

นี่มีคนกล้ำมาตัดตั้ง ๖ พันกว่าคนนี่ แสดงว่า โอ้โฮ...คนไม่ใช่
น้อย รวมยอดถึงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ช่างตัดผมเขียนมาว่า *ด้วยแรงกาย
แรงใจที่ลูกได้ทำดีนี้ ขอถวายเป็นปฏิบัติบูชาพ่อท่าน*

เอ้า..คุณปฏิบัติเอง คุณลงทุลงแรงทำแท้ ๆ คุณได้ธรรมะใหม่
ละ กรรมทุกอย่างได้ที่ผู้ทำ คุณได้ธรรมะเองแล้ว แต่คุณก็ยังมิใจให้ผู้อื่น

เอ้า..อวยพรอาตมาให้ถึง ๑๕๑ ปี ก็ขอบคุณ

ที่อาตมาพูดออกไปว่าตั้งใจจะมีอายุยืนยาวถึง ๑๕๑ ปีนี้ อย่า
คิดว่า อาตมานี้เก่งกาจ มีอภินิหารอะไรเป็นอันขาด อาตมาตั้งตัวเลขไว้
อย่างนั้นแหละ ให้มันดูขลัง ๆ ไปนั่นเอง ซึ่งเหตุที่อาตมาได้ตัวเลขนี้มาพูด
หลายคนก็รู้อยู่แล้ว อาตมาก็เคยอธิบายถึงที่มาของตัวเลข ๑๕๑ แล้ว
จึงอย่าไปนึกว่า อาตมาจะมีอภินิหารแสดงความเก่งกาจพิเศษอะไรละ

แต่ที่ถูกันนั้นคือ อาตมาได้ตั้งใจพยายามที่จะพิสูจน์ธรรมะของ
พระพุทธเจ้าใช้อิทธิบาทเพื่อจะทำให้ชีวิตอยู่ยืนยาวไปนานที่สุดเท่าที่จะทำได้
อันนี้จริง และอาตมาก็เห็นว่ามีความเป็นไปได้ ที่อิทธิบาทมีฤทธิ์เป็นผลจริง

๑ “สังคหธรรม” เป็นคุณธรรม “ยอดสุด” ที่ทำให้ “มนุษย์เป็นสังคมที่ดีได้”

ตัดผมนั่นเป็น “สังคหผละ” ย่อย ๆ อย่างหนึ่งในสังคมที่เป็นจริง
เกิดขึ้นได้ เมื่อเหตุมันมีสมจริง มันก็เกิดผลจริงนั้นได้ ตามที่เป็นนี้

สังคหผละ คือ กำลังของการสงเคราะห์ หรือ กำลังแห่ง
การช่วยเหลือเกื้อกูล ซึ่งเป็น “การเสียสละ” เพื่อผู้อื่นโดยแท้ คือสิ่งดีที่สุด

เป็นคุณธรรมที่ผู้คนทั่วไปรู้ว่าดีกันทั้งนั้น ผู้มีปัญญา ก็จะพยายาม
ทำกัน ผู้มีกำลังปัญญามากขึ้นก็จะทำมากขึ้น เพราะเห็นจริงว่า

“นี่คือความดีของคนแท้ ๆ” ที่สังคมต้องมีสิ่งนี้อยู่ในโลกให้ได้
เมื่อ “กำลังปัญญา” ยิ่งมากยิ่งขึ้นเป็น “ปัญญาผละ” คือ เป็น

“กำลังบริบูรณ์สมบูรณ์” ก็จะทำ “สังคหะช่วยเหลือเกื้อกูลเติมกำลัง” เติมวิริยะที่ขยันพากเพียรสุดกำลัง และอนวัชชะทำงานที่ไม่มีโทษ ที่ควรทำเติมกำลัง

ถ้าสังคมใดไม่มี “พลัง ๔” นี้ สังคมนั้นล่มจมแล้ว กลายเป็นสังคมที่มีแต่ “ตัวเอง” (อัตตา) ตัวใครตัวมัน ไม่มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

ซึ่งดูให้ดีเถิด จะเห็นจริงว่า สังคมคนในปัจจุบันนี้ มีแต่ฉลาดหาทางเอาเปรียบ มีแต่ขยันพากเพียรแต่เอาเปรียบ มีแต่ดิ้นรนหางานที่ได้เปรียบทำกัน ผลโดยรวมที่เป็นจริงจึงมีแต่ “การเอาเปรียบ”

จึงมีแต่ “ความไม่เกื้อกูล” เป็น “พฤติ” แท้ของมนุษย์ในสังคม เห็นความมีคุณค่าอย่างยิ่งของ “พลัง ๔” นี้มั๊ย..?

แต่จิตใจคนนี่ ถ้าไม่อบรม “สังคหธรรม” ให้เกิดจริงสั่งสมลง จนตกผลึกเป็น “ความตั้งมั่นของจิตใจ” (สมาธิ) กระทั่งเป็น “จิตตั้งมั่น” (สมาธิ) นี้เรียกได้ว่า “บารมี” ซึ่งก็คือ จิตใจที่มี “กำลังสังคหะ” มาก ๆ เติม ๆ นั่นเอง พร้อมกับ “กำลังอีก ๓ อย่างของพลัง ๔” นี้แหละ

๑ ผู้บริหารหรือใครเห็น “พลังปัญญา” แห่งพระประมุขของไทย กันบ้าง...?

เมื่อคนและสังคมไม่อบรม “สังคหธรรม” กันอย่างเอาจริงเอาจัง กลับไปหลงสังคมที่พาอบรมสั่งสม “กิเลสได้เปรียบ” ใส่ตน สั่งสม “ความเห็นแก่ตัว” ใส่ตน มันก็เป็นไปได้ ที่สังคมนั้นจะมีแต่ “คนเห็นแก่ตัว - มีแต่กิเลสจะเอาเปรียบ” แล้วสังคมมันก็เป็น อย่างที่มันเป็น มันเกิดอยู่เต็มโลกปัจจุบัน มีแต่คนสุดโต่งไปข้างเห็นแก่ตัว เห็นมั๊ย...?

จะมีสังคมไหน ประเทศไหนที่ผู้เป็นประมุขของสังคม บอกกล่าวแก่คนว่า “ให้มาเป็นคนจน สังคมจะดี” หรือตรัสชัด ๆ ต่อสังคมว่า “ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา” เหมือนพระประมุขของไทยบ้าง มีมั๊ยในโลก..?

สังคมที่ลุ่มจม ไปไม่รอด เพราะการเรียนรู้ก็ดี กิจกรรมก็ดี วิธีการก็ดี ที่อยู่ในการฝึกฝน - การทำงาน ที่อยู่ในการพักผ่อน - การละเล่น บ้านทานบั้งหิงต่าง ๆ มันมีแต่แบบวิธีสั่งสม “ความเอาเปรียบ - ความเห็นแก่ตัว” ใส่ตนมากเกินไปจนกว่ามากที่สุดในสังคมทุกวันนี้

ซึ่งไม่น่าจะเป็นเลย ที่จะมีสังคมที่ลุ่มจมเพราะมี “คนเห็นแก่ตัว เป็นส่วนมาก” เพราะทุกคนที่เดียวรู้ดีว่า “ความเห็นแก่ตัว” มันไม่ดี แต่ทำไมคนจึงไปสั่งสม “ความไม่ดี - ความเห็นแก่ตัว” ใส่ตน จนเป็น “สันดาน” กระทั่งเป็น “ความตั้งมั่นของจิตใจ” (สมาธิ) ชนิดที่เรียกว่า สันดาน

ไม่พยายามสั่งสม “ความเกื้อกูล - ความเห็นแก่ผู้อื่น” (สังคหะ) ใส่ตน จนเป็น “บารมี” กระทั่งเป็น “ความตั้งมั่นของจิตใจ” (สมาธิ) ชนิดที่เรียกว่า บารมี

นั่นก็คือ “โง่” ที่เรียกว่า “อวิชชา” นั่นเองที่คนเรียนสูงแค่ไหน ก็เป็นได้ หรือเฉลียวฉลาดที่ไม่ใช่ “ปัญญา” ชนิดสัมมาทิฐิ เป็นได้ทุกคน

◎ สังคมที่เจริญพัฒนา หรือศิวิไลซ์แท้จริง คือ สังคมที่มี “พลัง ๔” นั่นเอง

สังคมต้องมีสังคหะหรือการช่วยเหลือกันนี้ เป็นธรรมที่ทำให้ความเป็นมนุษย์อยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นสังคม อย่างเป็นสุขสบายอบอุ่น แม้คนในสังคมนั้นจะเป็นคนจน เป็นคน “ขาดทุนให้แก่ผู้อื่นอย่างจริงจัง”

ไม่มี “การช่วยเหลือเกื้อกูลกันในสังคม” ไม่ได้แน่ ๆ สังคมเดือดร้อนจนวายเป็นจริง ๆ หรือเป็นสังคมที่เรียกได้ว่าไม่ศิวิไลซ์ สังคมยังไม่พัฒนา

“พลัง ๔” ของพระพุทธเจ้านี้ สังเกตทั้ง ๔ ข้อดูดี ๆ พระองค์ทรงคัดเอา “สุดยอดแห่งความยอด” ในความเป็นมนุษย์มาบัญญัติสอนให้รู้ ว่า

สุดท้ายของความสำคัญในชีวิตมนุษย์นั้นจะมี “สิ่งมีค่า” สุดยอดแห่งความสุดยอด ๔ อย่างนี้แหละ คือ ปัญญา, วิริยะ, อนวัชชะ, สังคหะ นี้เอง

ถ้า “พลัง” ซึ่งหมายถึง แรง, อำนาจ, ประสิทธิภาพของมวลกำลัง, ความเข้มแข็งและสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของสิ่งนั้น

พลัง ๔ ทั้ง..ปัญญา - วิริยะ - อนวัชชะ - สังคหะ จึงต่างก็ล้วนมีแรง, มีอำนาจ, มีประสิทธิภาพของมวลกำลัง, มีความเข้มแข็งและมีความสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของทั้ง ๔ นั้น

ปัญญา ก็มีแรง, มีอำนาจ, มีประสิทธิภาพของมวลกำลัง, มีความเข้มแข็งและสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของปัญญา

วิริยะ ก็มีแรง, มีอำนาจ, มีประสิทธิภาพของมวลกำลัง, มีความเข้มแข็งและสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของวิริยะ

อนวัชชะ ก็มีแรง, มีอำนาจ, มีประสิทธิภาพของมวลกำลัง, มีความเข้มแข็งและสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของอนวัชชะ

สังคหะ ก็มีแรง, มีอำนาจ, มีประสิทธิภาพของมวลกำลัง, มีความเข้มแข็งและสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของสังคหะ

โดยเฉพาะ ภาวะที่อุมชูคุมครองโลก คำจุนสังคมนั้น คือ สังคหะ สำหรับผู้ที่ได้พากเพียรปฏิบัติธรรม ก็จะเกิดคุณธรรมสังคหะนี้กันทุกศาสนา ทุกสังคมที่ก่อกุศล ทำกันทั้งนั้น มากหรือน้อย ส่วนจะถาวรยั่งยืนจริง หรือได้แค่ชั่วคราว คราว ก็แล้วแต่ “ความจริง” ของแต่ละศาสนา ซึ่งแต่ละศาสนาต่างก็พยายามให้เป็น “สังคหะ” ที่มีคุณสมบัติที่ดีเยี่ยมยอด ตามภูมิรู้ของแต่ละศาสนา

ที่สำคัญคือ สังคหะ หรือช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นนั้น ผู้ “สังคหะ” บริสุทธิ์ใจ ไม่มีอะไรเคลือบแฝง ไม่มีส่วนหลงเหลือความเห็นแก่ตัว หรือผู้ทำ “สังคหะ” นั้นทำอย่างไม่ต้องการผลอะไรตอบแทนได้สะอาดบริสุทธิ์ใจ

กันแค่นี้ และมีผลถาวรยั่งยืนแค่ไหน หรือว่าทำกันพอเป็นผักชีโรยหน้า

๑ “ปัญญา” ที่บรรลุตระมของพุทธอย่างสัมมาทิฐิ จะเกิด “วิปัสสนาญาณ”

สำหรับของพุทธนี้ ผู้เรียนรู้ที่มี “ปัญญา” อย่างสัมมาทิฐิจะเกิด
ความเจริญด้วย “อริปัญญาลักขา” ไปตามลำดับ ชนิดเป็นวิทยาศาสตร์ที่
“ความรู้” ของเราเองหยั่งรู้เข้าไป “สัมผัส” ได้ถึงภาวะจิต - เจตสิก - รูป -
นิพพานของเราเอง ขึ้นนามธรรมในภายในทีเดียว จึงเรียกว่า “วิปัสสนา-
ญาณ”

เพราะ “วิปัสสนา” หมายถึง “การเห็น” จากการสัมผัสสิ่งนั้น -
ของนั้นจริง ๆ “วิ” แปลว่า “วิเศษ, แฉ่ง” “ปัสสตี” แปลว่า “เห็น”
“ญาณ” ก็คือ “รู้” วิปัสสนา จึงแปลได้ว่า รู้อย่างเห็นแจ้ง, รู้อย่างวิเศษ
เช่น “การรู้” นี้ต้องรู้ชนิดที่ “เห็นแจ้งภาวะนั้น ๆ อย่างวิเศษ” ด้วยการ “สัมผัส
ของจริง” จริง ๆ

ไม่ใช่แค่รู้ด้วยเหตุด้วยผลจากการขบคิด ด้วยการอนุมาน ด้วย
การคาดคะเน ด้วยการเดา ด้วยการอ่านการฟัง ด้วยการรู้จากสมมุติ
อย่างนั้นอย่างนี้ หรือการรู้จากสมมุติमित ซึ่งยังไม่สัมผัส “ของจริง”
อย่างเห็นแจ้ง

ซึ่ง “ความรู้” ขึ้น “วิปัสสนา” นี่เป็นการรู้ที่ต้องมีปัญญาหรือญาณ
ของผู้รู้ “สัมผัส” ภาวะของ “จิต, เจตสิก, รูป, นิพพาน” เป็นขั้นปรมัตถ-
ธรรม

แม้จะเป็น “จิต” เป็น “วิญญาน” เป็น “เจตสิก” เป็น “รูปจิต”
เป็น “อรุปจิต” หรือเป็น “นามธรรม” ลึกซึ้งสูงสุดแค่ไหน จะขึ้นละเอียดจะ
นิพพานขนาดไหน ก็ต้อง “เห็น” (ปัสสตี) ต้อง “ถูกรู้ด้วย “ญาณ” หรือด้วย
“ปัญญา” ของผู้ปฏิบัติ ต้องเป็น “การรู้” ที่ได้สัมผัส “ของจริง” นั้น ๆ

ผู้รู้ภาวนานั้นอย่างมีญาณ “สัมผัส” รู้อยู่หลุด ๆ “เห็น” กันชัด ๆ อยู่ โทหนโท รู้ “แจ้ง” (สัจฉิ) ภาวะที่เป็นที่มีอยู่จริงนั้น แม้ภาวนานั้นจะสูงสุดถึง ภาวะของ “ความดับ” ที่ชื่อว่า “นิโรธ” ก็เห็น (ปัสสติ) “ความดับ” (กิเลส ดับ) นั้นอยู่ไต่ต่าง ๆ

จะไม่ใช่เมื่อถึงภาวะ “นิโรธ” ผู้มีภาวนานิโรธนั้นก็ไม่วัดอะไรเลย ตนเองไม่มีความรู้ - ความเห็นอะไร จิตดับมีแต่ดำสนิทไปหมด แข็งทื่อ

“นิโรธ” ของพุทธ ผู้บรรลุ “นิโรธสมาบัติ” ต้องมี “วิมุตติญาณ” คือมี “ธาตุรู้ทำหน้าที่รู้” ไม่ดับไปสนิทจนไม่รู้สึกอะไร แต่จะต้องรู้ชนิดที่มี “ปัสสติ” ปัสสติ คือ รู้อย่าง “เห็นของจริง” ด้วยการสัมผัสของจริงนั้นๆ

โดยมี “อายตนะ” คือ สะพานเชื่อมภาวะ ๒ ภาวะ ได้แก่ “ภาวะ ที่ถูกรู้” (รูป) นั้น ๑ และมี “ภาวะที่เข้าไปทำหน้าที่รู้” (นาม) อีก ๑ ภาวะ หนึ่งเป็น “ภาวะที่ถูกรู้” ส่วนอีกภาวะหนึ่ง “ทำหน้าที่รู้” รู้ได้ถึงขั้น.. มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ สภาพที่ทำหน้าที่ “สะพานเชื่อมระหว่างภาวะ ๒ ภาวะ” นี้แหละ ที่เรียกว่า “อายตนะ”

๐ “พลัง ๔ ชนิด” นี้ เป็นอุตริมนุสธรรม เป็น “คุณธรรม” วิเศษยิ่งกว่าปุถุชน

“ปัญญา” ก็เกิดเจริญตามที่ใช้ภาษาเรียกกันว่า “อภิปัญญา” บ้าง “ญาณ” บ้าง “อภิปัญญา” บ้าง “ปริปัญญา” บ้าง หรืออื่น ๆ อีก เฉพาะอย่างยิ่งที่พิเศษของพุทธแท้ ๆ เรียกว่า “อัญญา” ซึ่งเป็นการรู้แจ้งเห็น จริงชนิดมี “วิปัสสนาญาณ” ตามข้อ ๑ ของ “วิชา ๘” ที่เป็น “พลังปัญญา” อันมีคุณวิเศษ

และเจริญเป็น “มโนมยทธิญาณ” ที่สามารถขึ้น เก่งขึ้น เป็น ข้อ ๒ ของ “วิชา ๘” แล้วเจริญขึ้นอีกเป็น “อิทธิวิธญาณ” ข้อ ๓ เป็น “ทิพโอสถญาณ” ข้อ ๔ “เจโตปริยญาณ” ข้อ ๕ “ปุพเพนิวาสานุสติ

ญาณ” ข้อ ๖ “จุตูปปาตญาณ” ข้อ ๗ ที่สุดท้ายต้องมี “อาสวักขยญาณ” เป็นที่จบ ครบ “วิชชา ๘” ทุกข้อ เต็ม “กำลังของปัญญา” แบบพุทธ

ซึ่งความเจริญขึ้น ๆ ในแนวหลักที่นิพนธ์มายัง (ละเอียดชนิดพิเศษ) ของ “ปัญญา” ที่เรียกว่า “วิปัสสนาญาณ” จะมีความประณีตขึ้นไป ๆ สุดท้ายจะบรรยายอีก ๔ ระดับ พัฒนาขึ้นไปตามลำดับ ได้แก่ อุทฺธัพพยานุปัสสนาญาณ-กังคานุปัสสนาญาณ - ภัยตูปฏฐานญาณ - อาทินวานุปัสสนาญาณ - นิพพิทานุปัสสนาญาณ - มุญจิตุกัมมตาญาณ - ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ - สังขารุเปกขาญาณ - สัจจานุโลมิกญาณ

หรือเป็น “ปัญญา” ที่มีพลังละเอียดเป็น “ญาณ ๑๖” ที่ได้แก่ “นามรูปปริจเฉทญาณ - ปัจจัยปริคหญาณ - สมสนญาณ” และอีก ๔ ญาณซ้ำกับ “วิปัสสนาญาณ ๔” ที่พูดถึงผ่านมานั้นก็เป็น ๑๒ ญาณ เต็มท้ายอีก ๔ ญาณ คือ “โคตรกญาณ - มรรคญาณ - ผลญาณ - ปัจจเวกชนญาณ” ก็เป็น ๑๖

ผู้สนใจใคร่รู้ ไปหาเปิดดูใน พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ บทแรก “มาติกา” เลย อาตมาจำมาพูดในที่นี้ไม่ไหวหรอก

ซึ่งถ้าจะเอาละเอียดความเป็น “พลังปัญญา” ที่โบราณจารย์ท่านประมวลไว้ มีถึง ๖๗ ญาณ เป็นของสาวกภูมิ ส่วนอีก ๖ ญาณสุดท้ายเป็นสัมมาสัมโพธิญาณเฉพาะของพระพุทธเจ้า รวมเป็น ๗๓ ญาณทีเดียว

๐ ประสิทธิภาพที่มีคุณพิเศษของ “พลัง ๔” ล้วนเป็นอาริยะ เป็นโลกุตระ

ผู้สัมบูรณ์ด้วย “พลัง ๔” จะเป็นผู้ “พ้นภัย ๕” หมายความว่า เป็นผู้ไม่มีภัยทั้ง ๕ นี้ หรือไม่เกรงกลัว “ภัย ๕” นี้ ได้แก่ ๑. ภัยเนื่องด้วยการเลี้ยวชีพ ๒. ภัยจากการถูกติเตียน ๓. ภัยที่สะทกสะท้านในบริษัท

๔. ภัยจากความตาย ๕. ภัยที่ไปสู่นรก ไปสู่ทางเสื่อม (ตปฏ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๐๙)

ซึ่งคนที่บรรลุนิพพานของพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิจริง จะมี “พลัง ๔” และ “พินัย ๕” ชนิดที่เป็นหมู่ชนมวลชนมี “พฤติกรรม” ตรงตาม “พลัง ๔” และ “พินัย ๕” ให้เชื่อกันได้ หรือทำให้มาพิสูจน์ได้ ยืนยันความเป็นสวากขาตธรรม “เอหิภิกขุ” ของพระพุทธเจ้าได้อย่างเห็น ๆ ที่เดียว

“พลัง ๔” ที่ “พินัย ๕” นี้ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็น “อุตริมนุสสรธรรม” หรือเป็น “คุณวิเศษ” ของผู้บรรลุโดยแท้ ซึ่งมีนัยสำคัญที่ยิ่งกว่ามนุษยโลกียหรือมนุษยปุถุชนทั่วไป มีอะไรที่ไม่เหมือนคนโลกียสามัญ

๐ “พฤติกรรม” ของคนที่มี “พลัง ๔ พินัย ๕” เป็นเช่นใด ? ต่างกับคนปุถุชน ที่เป็นอยู่ทั่วไปสามัญอย่างไร ?

เช่น คนโลกียเขาต้องมีลาภ ต้องรวย มียศศักดิ์อำนาจ มีสรรเสริญชมเชยยกย่อง มีกามคุณ ๕ สัมผัสเสพลสม มีอัตตา จึงจะเป็นสุข ถ้าเสื่อมลาภ ต้องยากจนหมดทรัพย์สิ้น เสื่อมยศไร้อำนาจ ถูกนิทนาฏกตำหนิติเตียน ไม่ได้กามตามที่ยึดติด ไม่ได้สิ่งที่สมอัตตาตามที่ยึด ก็จะเป็นทุกข์

แต่ผู้ที่มี “พลัง ๔” สัมบูรณ์แล้ว จะไม่สุขไม่ทุกข์กับการมีหรือไม่มีลาภยศสรรเสริญโลกียสุขนี้เลย จึงเป็นชีวิตที่ปลอดภัย ไม่ได้เป็นคู่แข่งคนโลกียเลย เพราะ “พฤติกรรม” ของเขาจะไม่เป็นปฏิปักษ์ จะไม่แย่งลาภ ไม่แย่งยศ ไม่แย่งสรรเสริญ ไม่แย่งกาม ไม่แย่งอัตตากับคนอื่นผู้ยังต้องการอามิสทั้งหลายนั้นแล้ว

ไม่แย่งแล้วยังสร้างสรรสิ่งที่ควรสร้าง คือ ทำการงานอันเหมาะสม (อนวัชชะ) เพื่อเพื่อแผ่เสียดลให้โลกให้สังคม (สังคหะ) อีกด้วย

จึงเป็นผู้ “พินัย ๕” ด้วยประการอย่างนี้ จริง ๆ

ถ้าไม่อกรบ ๒๗๖ จะไม่พบสัจจะ

และผู้มี “พลัง ๔ พันภัย ๕” ตามลัทธิของพระพุทธเจ้า
จะต่างจากผู้ที่ยัง “มิจนาทิลลิต” อยู่ คือ จะเห็นได้ว่า ผู้ยังมีจนาทิลลิต
นั้น ทั้งพลังปัญญาหรือความรู้ที่ดี - พลังความชวนชวนขยันพากเพียรที่
ดี - พลังงานการทำงานที่ไม่มีโทษอยู่ในสังคมที่ดี - พลังในการสร้างสรรค์สรรค์
เกื้อกูลโลก เกื้อกูลสังคมที่ดี จะเห็นได้ว่า ทั้ง “ปัญญา - วิริยะ - อดทน -
- สังคหะ” นั้น มี “พลัง” และแสดงถึง “ความพันภัย ๕ หรือความไม่เกรง
กลัวภัย ๕” ได้เด่นชัด มี “พฤติกรรม” ที่แสดงให้เห็นความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญ

พันภัยข้อ ๑ “อาชีวิกภัย” นี้ ผู้มี “พลัง ๔” นั้นมี “พลังปัญญา”
ที่เข้าใจรู้แจ้งถึง “ความเป็นชีวิต” ๑๑ ข้อ (ย้อนไปได้ที่หน้า ๑๘๖-๑๘๗)
ดังที่อาตมานำมากล่าวถึงผ่านมาแล้ว จึงไม่กลัวเลย ที่จะยังชีพอยู่ นำชีวิต
ดำเนินไปนานเท่านั้น เท่าที่จะมีชีวิตยืนยาวไปได้ โดยมี “พลัง” อีกทั้ง ๓
ใน “พลัง ๔” สนับสนุนไปพร้อมด้วย ทำให้ “พลัง” ฤๅษีต่าง ๆ ทั้งชีวิตเต็ม
อย่างบริบูรณ์ “พลังปัญญา” ลักษณะนี้เป็น “ปัญญาชนิดพิเศษ” เรียกว่า
“อัญญา” (การรู้แจ้งเห็นจริง, การบรรลุโลกุตตรธรรม, การตรัสรู้, วิปัสสนาญาณ)

นั่นคือ วิริยะ ที่มี “พลังปัญญา” กำกับอยู่เต็มกำลัง จึงขยัน
พากเพียรเพราะรู้เหตุผล ว่า ขยันพากเพียรทำไม? เพราะอะไร? กำลัง
สร้างสรรค์ขยันเพียรจึงดี จึงเต็มสภาพ จึงเกิดเต็มเร็วเต็มแรงอยู่เสมอ
ในชีวิต (วิยารัมภะ, อารทวิริยะ)

อดทน ที่มี “พลังปัญญา” กำกับอยู่เต็มกำลัง จึงพากเพียร
ขยันทำเพราะรู้เหตุผล ว่าทำงานนั้น ๆ ทำไม? เพราะอะไร? การงานจึง
เป็นการทำงานที่สร้างสรรค์ มีคุณค่าประโยชน์ที่ดีเหมาะสม ทั้งถูกอุปสงค์
และอุปทานให้แก่สังคมแก่โลกอย่างสำคัญอยู่ในชีวิต เพื่อมวลประชาชน
เป็นอันมากให้ได้รับประโยชน์และความสุข เป็นช่วยเหลือเกื้อกูลโลกอยู่
(พหุชนหิตายะ, พหุชนสุขายะ, โลกนุกัมปายะ)

สังคหะที่มี “พลังปัญญา” กำกับอยู่เต็มกำลัง จึงพากเพียรขยัน ทำเพราะรู้เหตุรู้ผลว่า ทำทำไม ? เพื่ออะไร ? จึงทำงานทั้งสร้างสรรค์ ทั้ง แจกจ่ายแจกจนเกือบล้น เมื่อเพื่อตนได้อาศัยพอแล้ว ส่วนเกินก็แบ่งเพื่อแผ่ ช่วยผู้อื่น ช่วยสังคม ช่วยโลก อย่างเต็มไปด้วยความรู้ดีว่า เพราะอะไร?

“พลัง ๔” นี้ เป็น “คุณธรรมค้ำจุนโลก” จะเริ่มมี เกิดเป็น “พฤติกรรมประจำชีวิต” สำหรับผู้เริ่มได้ “อัญญา” และจะมีมากขึ้น ๆ บริสุทธิ์ ขึ้น ๆ ไปตามลำดับแห่งชั้น (วรรณะ) ที่ตนบรรลุดุสูงขึ้น ๆ ตาม “อิทธิบาท” ที่จะช่วยกันเจริญขึ้นเป็นปฏิกิริยาทวีคูณกัน ที่สุดแห่งที่สุดก็จะ เต็มไปด้วย “ทานบารมี” ที่บริบูรณ์พร้อมครบ “ทานอุปบารมี” และ สัมบูรณ์ถ้วน “ทานปรมัตตบารมี”

๑๐ บารมี ๑๐ ทศ ที่บริบูรณ์ ๓๐ ทศ

ของชาว “อเทวนิยม” เป็นเช่นไร ?

บารมี ๓๐ ทศ ตามคติ “อเทวนิยม” นั้นเป็นเรื่องของวัฏสงสารอัน ยาวนานกระทั่งไปถึงนิรันดร์ วนไปกับภพภูมิหนึ่งไม่ถ้วน ซาติแล้วซาติเล่า จึงเป็นเรื่องยืดยาว ไกลและลึกจนลับ ไม่สามารถรู้ได้ง่าย ๆ ถึงขั้นไม่รู้ เลย ดังนั้น จึงเป็นเรื่องกว้างไกลเกิน ลึกเกินจนกระทั่งลับ สุดทำไม่รู้

ส่วน “บารมี ๓๐ ทศ” ตามคติ “อเทวนิยม” เป็นเรื่องของวัฏสงสาร ที่วนอยู่ในชีวิตเป็น ๆ นี้ วนอยู่ในชาตินี้ภูมินี้ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง หลุด ๆ ได้ จึงเป็นเรื่องไม่ยืดยาวไกลนาน แต่ก็เป็นเรื่องลึก ทว่า สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ ไม่ลับจนรู้เห็นไม่ได้ ผิภพนี้รู้ได้ ไม่ง่าย ลึกซึ่ง เห็นจริง ตามได้ยาก (ทุกข์สา) ตรัสรู้ตามได้ยาก (ทุกข์โศก) ก็จริง แต่ สามารถรู้ได้

อรหัตต์ คือ ผู้เต็มไปด้วย “พลังทานบารมี - พลังศีลบารมี - พลังภาวนาบารมี - พลังสมาธิบารมี - พลังปัญญาบารมี - พลังวิมุตติบารมี”

ที่อยู่ในความมีอายุ (อายุหา) หรือที่อยู่ในความยังมีชีวิต..ยังไม่ตาย
ซึ่งครบพร้อมทั้ง “ทานอุปัชฌายะ” และสัมบูรณ์เล็กซึ่งสุด
ด้วย “ทานปรมาตมทาน” ตามสมรรถนะและภูมิปัญญาของแต่ละท่าน
ซึ่งผู้ปฏิบัติ “ทาน - ศีล - ภาวนา” หรือปฏิบัติ “ศีล - สมาธิ -
ปัญญา” บรรลุผลเจริญสูงขึ้น ๆ เป็น “บารมี” ไปตามลำดับ ของ “บุคคล
๓ ชั้น”

ได้แก่ ๑. ปุถุชน ๒. กัลยาณชน ๓. อริยชน

ผู้มี “บารมี ๑๐ ทศ” ขึ้นสามัญที่คนทั่วไปเป็นอยู่ ก็คือ ปุถุชน
หรือ ปุถุบุคคล

ผู้มี “บารมี ๑๐ ทศ” สะสมกุศลสูงขึ้นไปชั้น “อุปัชฌายะ” เป็น
ชั้นกลาง ก็คือ กัลยาณชน หรือกัลยาณบุคคล

ผู้มี “บารมี ๑๐ ทศ” ที่สั่งสมบุญสูงขึ้นข้ามชั้นปุถุชนไปอีก
เป็นชั้น “ปรมาตมทาน” ก็คือ อริยชน หรืออริยบุคคล

๑ ปุถุชนมี “บารมี ๑๐ ทศ” หรือ “บารมี ๑๐ ทศ” ของปุถุชน เป็นไหน ?

คนปุถุชนสามัญ จะทำ “คุณงามความดี” ขึ้นโลกีย์ต้น ๆ ทัว ๆ
ไป ซึ่งเป็น “การสั่งสมบารมี” บ้าง เช่น ทานกันบ้าง ถือศีลบ้าง ปฏิบัติ
ธรรมลดกิเลสบ้างที่เรียกว่าภาวนาหนะ ก็ไม่ค่อยจะพากันหรอก ในชีวิตสามัญ
ของคนส่วนใหญ่ในสังคม ไข่ม้อย.. นึกดูดี ๆ สังเกตดี ๆ ถေး

น้อยกว่า การแสวงหา *ลาภยศสรรเสริญสุข* แน่หนอน จริงมั๊ย? มี
แต่แย่งชิง *ลาภยศสรรเสริญสุข* กันแหละมากกว่ามาก ถึงขั้นฆ่าแกงกันด้วย

“บารมี ๑๐ ทศ” ของปุถุชนนั้นคนจะทำแค่ “ทาน - ศีล - ภาวนา
(เนกขัมมะ)” หรือแม้จะปฏิบัติ “ศีล - สมาธิ - ปัญญา” ก็กะปริดกะปรอย
น้อยนิดเต็มที ล่า.. *ลาภยศสรรเสริญสุข* แหะเป็นกิจเต็มชีวิตธรรมดา ๆ

จึงมี “บาร์มี” น้อยกว่าน้อยมาก เศษเสี้ยวของ ๑ เปอร์เซ็นต์ก็ไม่ได้ ในชีวิตทั้งชีวิต ถ้าเทียบกับทำ “คุณงามความดี” อันเป็น “บาร์มี ๑๐ ทศ”

รู้ไหมว่า “ดี” รู้! แต่ “พลัง” ของ “ปัญญา” มันไม่มี..พอที่จะชวนเขาทำ “คุณงามความดี” ใส่ตน ยิ่งกว่า “พลัง” ของ “กิเลส” ที่มันเอาแต่ลาลาภยศสรรเสริญสุข ชีวิตจึงแทบไม่มี “บาร์มี” เอาเลย ถ้าสอบดูกันดี ๆ

เช่น ทำทานบ้าง ไม่ทำแหละมากกว่า ก็มีคุณงามความดี (บาร์มี) ที่เป็น “ทาน” เล็กน้อยนิดหน่อยไปตามประสา ส่วน “ศีล” จะรักษาบ้างก็น้อยเต็มที “เนกขัมมะ” อย่างเก่งก็แค่บวชตามประเพณี แถมบวชไปก็ไม่รู้เรื่องอะไร แม้จะตั้งใจเต็มที่ก็มีจกนาภิกขุอยู่เป็นส่วนใหญ่

ที่เข้าใจกันยาก นึกว่าตนมีบาร์มี เพราะบางคนบวชไม่สึก แต่ก็อยู่ลาลาภยศสรรเสริญสุข ลาโลกธรรมเต็มที่อยู่ใกล้กับของนักบวชนั้นแหละ ซึ่งเหมือนฆราวาสที่ล่าอาณานิคมเหมือนกัน เจริญลาภ เจริญยศ เจริญสรรเสริญด้วยซ้ำ เสนาโลกียสุขสมบูรณ์กว่าฆราวาสทั้งหลายอย่างเทียบไม่ได้ เพียงแต่มีรูปธรรมละเว้นบางสิ่งบางอย่างตามกฏวินัยบ้างเท่านั้น ซึ่งฆราวาสเขาก็มีมารยาทสังคม วินัยสังคมหลายอย่างที่เขาต้องอดกลั้นงดเว้นในส่วนของเขาเหมือนกัน

ยังมีเล่ห์มาก หลอกมาก ก็แน่ ๆ ยิ่งบาปมาก ที่สำคัญคือราคาของสัญญาประชาคมที่เขาให้อภิสิทธิ์แก่นักบวช ถ้าเราทำผิดกฎเกณฑ์บาปก็ต้องราคาแพงกว่า จึงได้บาปมากกว่าฆราวาสเยอะ เพราะทำบาปอยู่ในคราบนักบวชโดยอวิชชามาก แต่ไม่รู้ตัวหรอก เพราะเข้าใจวิบากกรรมยังไม่ได้ เพราะมันเป็นอนินไตย

ดังนั้น ไม่ว่าปัญญาที่ดี วิริยะที่ดี ขันติที่ดี สัจจะที่ดี อธิษฐานก็ตาม ปุณฺณที่แม้แต่จะพอมี “บาร์มี” แบบสามัญนี้บ้าง ก็ไม่ได้มีความรู้ที่สัมมาทิฏฐิเลย เพราะไม่ค่อยจะศึกษาศาสนา ก็ปฏิบัติกันไปตามแบบ

นี่คือ “บารมี ๑๐ ทศ” ของปุณฺณ ซึ่งจะหาได้น้อยกว่าน้อยมาก

๑ กัลยาณชนมี “บารมี ๑๐ ทศ” หรือ “บารมี ๑๐ ทศ” ของกัลยาณชน เป็นไฉน ?

สำหรับ “กัลยาณชน” หมายถึง คนที่เฟื้องธรรม หรือไฟ “บุญ” แม้จะทำ “บุญ” ยังไม่สัมมาทิฐิผู้นักก็ตาม แต่เป็นผู้พากเพียรบำเพ็ญ จนสามารถสั่งสม “คุณงามความดี” (บารมี) ที่เรียกว่า “กุศล” ได้ไปตามลำดับมากพอ ก็เป็นคนมี “คุณงามความดี” หรือมีบารมีประมาณหนึ่งเท่าที่ตนมีนั้น ๆ

คำว่า กุศล มีทั้งที่ “ยัง” ไม่เป็น “บุญ” ทั้งที่นับว่าเป็น “บุญ” ได้ กุศล คือ คุณงามความดีทั่วไป ทั้งที่เป็น “โลกียกุศล” ด้วย ซึ่งหมายถึง คุณงามความดีที่ “ยัง” ไม่เป็น “ปรมาตถธรรม”

และทั้งที่เป็น “โลกุตระกุศล” ซึ่งหมายถึง คุณงามความดีที่เข้าข่ายเป็น “ปรมาตถธรรม”

ปรมาตถธรรม ได้แก่ ธรรมที่ผู้ปฏิบัติมีญาณสัมผัสรู้จรรู้แจ้ง รู้จริง “นามธรรม” ขึ้น..จิต - เจตสิก - รูป - นิพพาน

เริ่มตั้งแต่มี “นามรูปปริจเฉทญาณ” เป็นต้นไป จนถึงขั้นรู้จรรู้แจ้ง ความจริงอันยิ่งใหญ่ของตน นั่นคือ บรรลุ “นิพพาน”

แล้วมี “อัสวักขญาณ” ของตน “เห็นแจ้ง” (สัจฉิกริยา) นิพพาน ที่ตนมี “ภาวะของนิพพาน” นั้นหลุด ๆ ที่เกิดในตนจริง เป็นการพ้นอวิชชา สังโยชน์ หรือพ้นอวิชชาสวะ ด้วย “การพ้นเนวสัญญานาสัญญายตนะ สัญญา” จุตีขึ้นสู่ “นิโรธสมาบัติ” แบบพุทฺธ เป็น “สัญญาเวทิตนิโรธ” (นิโรธเฉพาะของพุทฺธ)

ส่วนคำว่า “บุญ” เป็น “คุณงามความดี” นั้นถูกแล้วแน่นอน แต่มีพิเศษตรงที่มีความหมายพิเศษเฉพาะของ “บุญ” เอง คือหมายถึง *ลักษณะ*

ของการชำระกิเลสจากจิต, ความผ่องแผ้วของจิตใจ, ความสะอาดสะอาด
ของจิตใจ จึงชื่อว่า “บุญ” ในภาษาไทย จากบาลีคำว่า “บุญญ” ซึ่งมาจาก
รากศัพท์ “บุญจติ” หรือ “มฺญจติ” โน้นทีเดียว

บุญจติ หมายถึง ชำระ หรือทำให้สะอาด

และมฺญจติ หมายถึง ปลด, เปลื้อง, ปล่อย, กำจัด

๑ ผู้ “ยัง” มีคุณงามความดีไม่ถึงขั้น “บุญ” ที่แท้จริงชัดเจนนั้น คือไหน ?

แต่คนผู้มีความดีขั้น “กัลยาณชน” นี้ มี “คุณงาม
ความดี” ที่เรียกรวม ๆ ว่า “กุศล” นั้น ยังมีคุณสมบัติไม่ถึงขั้น “ชำระกิเลส”
(บุญ) ชนิดที่รู้จักจริง ๆ “ตัวตนของกิเลส” (อตฺตา) ด้วยญาณ ๑๖ หรือ
ด้วยวิชา ๘

เริ่มตั้งแต่ “ตัวตนตัวแรก” ที่เรียกว่า “สัkkายะ” ซึ่งเป็น “อตฺตา”
ตัวการที่เจ้าตัวมี “ญาณ” สัมผัส “รู้” ได้สำเร็จ เป็นการ พ้นจากแค่ “รู้” เท่านั้น
มาเป็น “สัมผัสรู้” (ชานาติ) เห็น (ปัสสตี) “ตัวตน” ของความเป็นจิตเป็น
เจตสิกแล้วเห็นจิต..เจตสิกโดยความเป็นของไม่เที่ยง” (พณฺณมจฺจาทิฏฐิ ตาม
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔)

และสามารถเจริญสูง “พ้นจากแค่รู้กิเลสสมุทัยอริยสัจ” ตามที่
ได้เรียนมา” (พ้นสัkkายะ, อตฺตา, อาสวะ) เป็นความรู้ทางปริยัติ (อ่านเขียนฟังคิด)

แต่สามารถทำ “ทานบารมี” ก็มาก รักษา “ศีลบารมี” ก็มาก จึง
เจริญกว่าปุณฺณ ตรงที่มี “กุศล” หรือมี “คุณงามความดี” มากกว่าสามัญ
ปกติปุณฺณขึ้นไปอีกจนกระทั่งถึงขีดที่เรียกได้ว่า เป็น “คนดี” ขั้นสังคม
ส่วนใหญ่ยอมรับ

แต่ “เนกขัมมะ” ยังไม่ เป็น “บุญ” คือใจ (ต้องสำคัญที่ใจ) “ยัง”
“ออกจากกิเลส” ไม่ได้ อย่างสามัญทูล ๓ ชนิดมี “ญาณรู้จริง ๆ”

นามธรรม” นั้นและกำจัด “สักกายะ, อัตตา, อาสวะ” ได้อย่างรู้ ๆ ใต้ง ๆ
หลุด ๆ (วิหัตติ)

แม้ “เนกขัมมบารมี” จะเข้าใจว่า คือ การเป็นนักบวช ก็ออกบวช
ตามวิธีของลัทธินั้น ๆ แล้วปฏิบัติอย่างเอาจริงเอาจัง เช่น เป็นนักบวชที่
มักน้อย สันโดษ ละลดอดออมเป็นนักบวชที่สละวัตถุออกไป แต่ยังมี
มิจฉาทิฎฐิ ยังปฏิบัติไม่ถูกต้องตามคำสอนของพุทธเป็น “สัมมาทิฎฐิ”

จึงปฏิบัติไม่เข้าทางเป็นอาริยะ เรียกว่า ยัง “นาลมริยา” (ยังไม่
ใช้อย่างประเสริฐ, ยังไม่ใช้อย่างถ่องแท้) ยังไม่เป็น “อลมริยา” (อย่างประเสริฐ,
อย่างถ่องแท้) หมายถึงว่า ปฏิบัติอย่างนั้นยังไม่ประเสริฐ ยังไม่ถ่องแท้ ยัง
ไม่เป็นไปสู่ทางที่ประเสริฐ คือ ยังไม่เข้าทางที่เป็น “สัมมาอาริยมรรค”

ถ้าลัทธินอกศาสนาพุทธเลยก็จะนั่งสมาธิหลับตาเข้าไปทำฌานทำ
นิโรธในฌานครั้งนั้นแหละ นั่นคือ ไม่ใช่ทางที่เป็น “สัมมาอาริยมรรค” แน่
ถ้าเรียนรู้ดี ๆ ก็จะใช้การนั่งสมาธิหลับตานี้เป็นอุปการะมากได้อย่างดีด้วย

แม้จะเป็นชาวพุทธ เป็นพระกรรมฐานหรือพระธุดงค์นั่นเอง แต่
ก็ยังเอาแต่ออกป่าออกเขาเข้าถ้ำแบบลัทธิฤๅษีดาบสอย่างเดิม ได้เรียนรู้
ปริยัติที่ว่า “อริยมรรค” มาด้วย แต่ยังไม่เข้าใจเป็น “สัมมาทิฎฐิ” สัมบุรณ
จึงปฏิบัติไม่เป็น “สัมมาปฏิบัติ” ยังคงไปหลงนั่งหลับตาทำฌานทำนิโรธ
แบบฤๅษีดาบสเก่าก่อนอยู่เช่นเดิมอีกแหละ ออกป่าเข้าใจว่า นี่คือการปฏิบัติ
สันโดษ (หลงเข้าใจสันโดษ คือ โดดเดี่ยว อยู่แต่ผู้เดียว (แต่ยังมีเพื่อนสอง) อะไร
ไปโน่น)

นี่คือ เนกขัมมะ ยังไม่เป็น “บุญ” อยู่ทั้งสิ้น “บารมี” จึงไม่เป็น
“บุญ”

“ยัง” ไม่สัมมาทิฎฐิ “ยัง” ชำระกิเลสไม่มี “วิชา ๘ ญาณ ๑๖” เป็นต้น
เพราะ “ยัง” ไม่รู้จัก “ตัวตนของกิเลส” ที่เป็นตัวสมุทัยอริยสัง
(สักกายะ) แม้จะนึกว่าตนเอง “รู้ ๆ” มันอยู่บ้าง แต่ไม่คมชัดแม่นยำ “ภายใน

กาย - เวทนาในเวทนา - จิตในจิต - ธรรมในธรรม” จนพ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์
ชัดแท้

จึง “ยัง” ไม่รู้จัก “ตัวกิเลส” นั้น ๆ ชนิดรู้แจ้งกันโต้น ๆ ทั้ง
ขณะสัมผัสทางทวาร ๖ เต็ม ๆ ตื่น ๆ อยู่ก็อ่าน “กิเลส” ตัวนี้ได้ทุกขณะใน
ทุกอิริยาบถ รู้ทั้งที่หนังหลับตาเข้าไปใน “ภวังค์” เพราะ “ยัง” ไม่ครอบครอง
ด้วย “วิชา ๘” หรือมี “ญาณ ๑๖” จริง ๆ เป็นอย่างต่ำ.. ถ้ายังรู้ยิ่ง ๆ ขึ้น
ก็มีถึง ๖๗ ญาณโน้นแหละ

นั่นคือ “ปัญญาบารมี” นั้นยังไม่เป็น “พลัง ๔” โดยเฉพาะ “พลัง
ปัญญา” ยังมีไม่เพียงพอ หรือยังไม่ถ้วนรอบ จึงไม่มี “ธรรมฤทธิ์” ไม่มี
แรงแห่งธรรมที่ทั้งกำจัดตัดรอน ทั้งสร้างสรรค์ปั้นแต่ง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๑ ผู้ไม่มีจกาทิฏฐิ เชื่อว่าสัตว์บรูหมี และได้คบสัตตบรูหบริบูรณจริง ย่อมได้ “อาหาร” ที่พาบรรล “วิชาและวิมุตติ” บริบูรณ

ผู้ที่ได้อ่านพบ “อริยาสุตตร” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑
ก็จะเข้าใจใน “อาหาร” ที่พาบรรล “วิชาและวิมุตติ” บริบูรณได้เป็นอย่างดี ว่า
ถ้าผู้นั้นได้คบสัตตบรูหบริบูรณ ย่อมยังการฟังสัทธรรมให้บริบูรณ
เพราะการฟังสัทธรรมที่บริบูรณ ย่อมยังศรัทธาถูกถ้วนบริบูรณ
เพราะได้มีศรัทธาถูกถ้วนบริบูรณ ย่อมการทำไว้ในใจโดยแยบคาย
ให้บริบูรณ

เพราะการทำไว้ในใจโดยแยบคายที่บริบูรณ ย่อมยังสติสัมปชัญญะ
ให้บริบูรณ

เพราะสติสัมปชัญญะที่บริบูรณ ย่อมยังการสำรวมอินทรีย์ ๖ ให้
บริบูรณ

เพราะสำรวมอินทรีย์ ๖ ที่บริบูรณย่อมยังสุจริต ๓ ให้บริบูรณ
เพราะสุจริต ๓ ที่บริบูรณ ย่อมยังสติปัฏฐาน ๔ ให้บริบูรณ

เพราะสติปัฏฐาน ๔ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังโพชฌงค์ ๗ ให้บริบูรณ์
เพราะโพชฌงค์ ๗ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังวิชาและวิมุตติให้บริบูรณ์
พระพุทธเจ้าตรัสสรุปว่า วิชาและวิมุตติมี “อาหาร” อย่างนี้
และบริบูรณ์อย่างนี้ แต่ “กัลยาณชน” จะยังไม่สามารถมี “พลังปัญญา”
รู้จัก “อาหาร” ชั้นพิเศษดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นี้ บริบูรณ์แน่ ในชีวิตจึง
สะสมบารมีได้แค่เป็น “อุปปารมี” เท่านั้น

๑ ต้อง “ปรมัตตบารมี” จึงจะเข้าชั้น “อาริยะ” ที่เป็นผู้มี “บารมี” ขึ้นได้ “บุญ”

อุปปารมี คือ บารมีขั้นรองจาก “ปรมัตตบารมี” เป็นบารมีที่
บำเพ็ญมีผลยิ่งกว่า “บารมีสามัญ” ซึ่งเป็นบารมีขั้นต้น แต่ผลของกุศล
ยังไม่เป็น “บุญ” คุณงามความดีเป็นได้แค่ “กุศล” ตามฐานานุฐานะของ
กัลยาณชนแต่ละคน ยังไม่ถึงขั้นได้รับ “ผลธรรม” ข้ามขั้นเป็น “อาริยชน” ได้
ดังนั้น “บารมีทั้ง ๑๐ ทศ” ครบทั้ง ๑๐ ทศกัณฐ์ หรือไม่ว่า “ทาน-
ศีล-ภาวนา” หรือ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” ก็ตาม จึงมี “กุศล” แค่อภิสกขธรรมเท่านั้น
ยังไม่เป็น “บุญ” เข้าชั้นโลกุตตรธรรม เพราะพ้นความเป็น “เทวนิยม” ยัง
ไม่ได้ ก็ยังเป็น “อาริยบุคคล” ไม่ได้ แม้จะสร้างกุศลธรรมมากปานใดก็เป็น
เพียง “กัลยาณบุคคล” ซึ่งยังเป็น “ปุถุชน” แต่มีบารมีสูงถึงขั้น “กัลยาณชน”

“กัลยาณชน” ยังไม่ถึงขั้นเป็น “อาริยชน” เพราะ “พลังปัญญา” เป็น
เครื่องซึ่งบ่งอยู่ชัดเจนว่า ยังไม่ถึงขั้นเป็น “อเทวนิยม” เช่น ยังไม่มี “นามรูป
ปริจเฉทญาณ” หรือแม้จะเป็นชาวพุทธ เป็นนักบวชผู้เคร่งครัดปานใด
ก็ตาม แต่ยังไม่สัมมาทิฐิในความเป็น “วิปัสสนาญาณ” หรือ “ทิฐิ ๑๐”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มหาจัตตารัสกสูตร” ก็ยังไม่สัมมาทิฐิ

หรือบางคนอาจจะมียุติ สัมมาทิฐิ แต่ “ปฏิบัติ” ยังไม่ถึง
ขั้น “สัมมาปฏิบัติ” แค่ว่า “พินิจจาทิฐิ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน

“มิจจาทิฏฐิสูตฺร” (ตปฏ. เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔) ก็ยังไม่ได้

หรือแค่ “สังโยชน” ๓ ข้อ ก็ยังปฏิบัติให้พ้นไม่ได้ ก็ยังไม่ถึงขั้นชื่อว่า “อารยชน” หรือ “อารยบุคคล”

เพราะฉะนั้น กัลยาณชนจึงมีทั้งปุถุชนที่เป็นฆราวาส และถึงขั้นเป็นนักรบ หรือสูงถึงชั้นคาสดาของแต่ละศาสนา ก็ยังเป็นกัลยาณปุถุชนอยู่

เพราะท่านเหล่านั้น ยังไม่เข้าข่ายเกิดภูมิขั้น “โลกุตระ” ยังไม่ถึงขั้นมี “พลังปัญญา” แจ่มในความเป็น “อเทวนิยม” ดังกล่าวแล้ว

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ยืนยันว่า หากลัทธิใดไม่มีทฤษฎี “มรรค อันมีองค์ ๘” ลัทธินั้นไม่มีอารยบุคคล ๔ คือ สมณะที่ ๑ สมณะที่ ๒ สมณะที่ ๓ สมณะที่ ๔ ซึ่งก็คือ ไม่มีโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์

นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติใด หรือในลัทธิใด แม้จะมี “กุศลธรรม” สูงส่งมากปานใด ก็เป็นได้เพียง “กัลยาณบุคคล” มีบาร์มีแค่ “อุปปารมี” เท่านั้น เป็นอย่างแ่ง เพราะไม่เป็น “โลกุตระ” และไม่เป็น “อเทวนิยม”

๑ อารยชนมี “บาร์มี ๑๐ ทศ” หรือ “บาร์มี ๑๐ ทศ” ของอารยชน เป็นไฉน ?

สำหรับ “อารยชน” นั้นก็หมายถึง คนเฝัธรรม หรือเฝั “บุญ” ที่สามารถทำ “บุญ” จนเป็น “บุญ” สัมมาทิฏฐิได้จริง หรือปฏิบัติจนเป็น “บุญ” สัมมาทิฏฐิแล้ว นับเอาคนที่เฝัผู้พ้นมิจจาทิฏฐิ คือ ผู้รู้ (ซานาติ) เฝั (ปัสสติ) “ความไม่เฝัียง” ของ “รูปธรรม” และ “นามธรรม” ในตน ด้วย “พลังปัญญา” ของตน อันมี “ญาณ ๑๖” หรือ “วิชา ๘” นี้เป็นระดับต้น

แล้วก็สูงขึ้นเป็นผู้พ้นลักกายทิฏฐิ ก็เฝัผู้รู้ (ซานาติ) เฝั (ปัสสติ) “ความเป็นทุกข” ของ “รูปธรรม” และ “นามธรรม” ในตน ด้วย “พลังปัญญา” ของตน อันมี “ญาณ ๑๖” หรือ “วิชา ๘” นี้เป็นระดับกลาง และหาก “พ้นอัตตานุกิฏฐิ” คือ ผู้รู้ (ซานาติ) เฝั (ปัสสติ) “ความ

เป็นอนัตตา” ของ “รูปธรรม” และ “นามธรรม” ในตน ด้วย “พลังปัญญา” ของตน อันมี “ญาณ ๑๖” หรือ “วิชา ๘” ก็มี “บุญ” สูงสุดแล้วในชาตินี้เป็น “อรหันต์” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖

นั่นก็คือ บารมี ๑๐ ทศชั้น “ปรมัตถบารมี” นั้น หมายถึง ผู้ประพาสธรรมเข้าขั้น “อริยบุคคล” เป็นต้นไป จนถึงได้สูงสุด *ชำระกิเลส* ได้หมดสิ้นสัมบูรณ์ ก็เป็น “อรหันต์”

ในที่นี้ หมายถึง “สาวกภูมิ” เท่านั้น ยังไม่ได้ไปสูงหรือกว้างกว่านี้ ยังไม่ได้หมายถึง ความเป็น “บารมี ๑๐ ทศ” ชั้น “โพธิสัตว์-ภูมิ”

๑) ต้องทำความคมลึก แม่นประเด็นให้ดี ๆ กับคำว่า “บุญ”

“บุญ” เป็นกุศล คือ “คุณงามความดี” ที่มีความหมายพิเศษเฉพาะของ “บุญ” เอง คือหมายถึง *ลักษณะของการชำระกิเลสจากจิต, ความผ่องแผ้วของจิตใจ, ความสะอาดใสอันของจิตใจ* จึงชื่อว่า “บุญ” ในภาษาไทย มาจากบาลีคำว่า “บุญญ” ซึ่งมาจากรากศัพท์ “บุญจติ” หรือ “มฺญจติ” ดังได้อธิบายมาแล้ว

ผู้ที่พากเพียรบำเพ็ญจนสามารถสั่งสม “คุณงามความดี” (บารมี) ที่เรียกว่า “กุศล” เข้าขั้น “ชำระกิเลส” ได้จริง เป็น “บุญ” ไปตามลำดับ ก็เป็นคนมี “คุณงามความดี” หรือมีบารมีที่เข้าข่าย “อริยธรรม” เป็นโลกุตระ เป็นอเทวนิยม อย่างนี้คือ “บารมี ๑๐ ทศ” ที่ผู้ปฏิบัติธรรมใช้เพื่อตรวจสอบได้

ดังนั้น คนผู้ใดก็ตามที่พากเพียรสร้างคุณงามความดี อันหมายถึงความเป็นกุศลทั้งหลาย แต่ไม่สามารถ “ชำระกิเลส” ของตนได้ อย่างรู้แจ้งเห็นจริง เข้าขั้นเรียกได้ว่า “บุญ” สัมผัสได้ชัดเจนเป็นวิทยาศาสตร์

ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่สัมมาทิฐิ ก็ยังไม่ใช่ผู้มี “บารมี ๑๐ ทศ” ถึงระดับที่เรียกได้ว่า “ปรมัตถบารมี” ก็ไม่มีคุณสมบัติเข้าข่าย “อารยชน”

ผู้มี “บารมี ๑๐ ทศ” ที่เป็น “ปรมัตถบารมี” จึงหมายถึง ผู้บรรลุ “อารยธรรม” เป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี จนที่สุดถึงอรหัตต์ นั่นเอง “อรหัตต์” ที่มีบารมี ๑๐ ทศครบสัมบูรณ์ ก็คือ ผู้ปฏิบัติ “ทาน-ศีล-ภาวนา” หรือปฏิบัติ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” บรรลุธรรมสั่งสม “บารมี” ครบถ้วน “บารมี ๓๐ ทศ” สัมบูรณ์แล้วนั่นเอง มี “พลัง ๔” ที่มี “พฤติ” เห็นได้ตามสวากขาตธรรม เช่น เป็นอกาลิโก เป็นเอหิภัสสิก เป็นต้น

หรือผู้มี “ทานบารมี-ศีลบารมี-เนกขัมมบารมี-ปัญญาบารมี-วิริยบารมี-ขันติบารมี-สัจจบารมี-อธิษฐานบารมี-เมตตาบารมี-อุเบกขาบารมี” เจริญไปตามลำดับ ครบ ๓๐ ทศ

บารมี หมายถึง “คุณงามความดี” หรือ “กุศลธรรม” ที่ได้สั่งสมมา, คุณงามความดีที่ทำให้ยิ่งใหญ่, ความสูงส่งแห่งบุญ, ความเต็มเปี่ยมของบุญ, สถานะอันสูงสุดของคน

ขออย่าลืมหักอีกที่ว่า ทานก็ดี ศีลก็ดี ภาวนาก็ดี สมาธิก็ดี ปัญญาก็ดี ผู้ปฏิบัติบรรลุผล เป็น “บุญ” ก็คือ ปฏิบัติแล้วมีผล “ชำระกิเลส” ลงได้ เรียกว่า “บุญ”

๐ คำว่า “บุญ” ในภาษาไทยได้เข้าใจปนเปื้อนเผื่อไปหมดแล้วในทุกวันนี้

แต่กระนั้น ทุกวันนี้ ก็ได้พัวพันกัน ปนเปื้อนไปหมดว่า “บุญ” คือ คุณงามความดีที่เป็น “กุศล” เหมือนกันไปหมดทุกมิติ ทุกลักษณะ ซึ่งแนวคิดนั้น “บุญ” มาจากคำว่า “บุญญ” ในภาษาบาลี ดังนั้นจึงมีความหมายสูงลึกสุดก็คือ “การชำระกิเลส” เป็นเนื้อหาแท้ เพราะมา

จากรากศัพท์คำว่า “บุญจติ” ที่แปลว่า ชำระ, ญ, กวาดโดยตรงเลย และมีคุณลักษณะที่มาจากคำว่า “บุญจติ” ที่แปลว่า ปล่อย, เบื้อง, แก่, กำจัด
นี่คือ คุณงามความดีที่เรียกว่า “บุญ” ต้องรู้จักให้คมชัด-แม่นยำ
“บารมี” ที่เป็นแค่ “กุศลธรรม” ก็มี ที่ยังไม่เป็น “บุญ” ยังไม่มี
คุณธรรมถึงขั้น “บุญ” คือยังไม่มีผล “ชำระกิเลส” เข้าชั้น “โลกุตระ” เป็น
“อภิมรียา”

ดังนั้น “บารมี” จึงมีทั้งที่เป็น “อารยชน” และยังไม่เป็น
“อารยชน”

“บารมี ๓๐ ทศ” ของอรหันต์ในที่นี้ ยังไม่ได้หมายถึง คุณงาม
ความดีที่บำเพ็ญอย่างยิ่งยวดเพื่อบรรลุจุดหมายอันสูงยิ่ง ที่พระโพธิสัตว์
ต้องบำเพ็ญให้ครบบริบูรณ์ ที่สุดถึงขั้นบรรลุโพธิญาณ เป็นพระพุทธเจ้า
ยังไม่ได้หมายถึงไปถึงระดับ “โพธิสัตว์ภูมิ” นะ ตั้งหลักดี ๆ อย่าสับสน

๐ ชาว “เทวนิยม” หรือผู้ยังมีจิตวิญญู เข้าใจ “บารมี ๑๐ ทศ” ไม่เป็นพุทธ

อย่าเพิ่งคิดให้ไกลไปถึงคำว่า “บารมี ๓๐ ทศ” ของพระโพธิสัตว์
นั่นมันเป็นภูมิของ “โพธิสัตว์ภูมิ” ที่สูงกว่า “สาวกภูมิ” สามัญ อย่าเพิ่งไป
มุงมันเอาเป็นเอาตายทำความเข้าใจให้ได้ก่อน เพราะยังไม่ใช้ฐานะ
(อฐานะ) มันเป็นอจินไตยสำหรับ “โพธิสัตว์ภูมิ” ยากที่จะพิสูจน์กันได้ใน
ปัจจุบันนี้

“บารมี ๓๐ ทศ” ที่เป็นภูมิโพธิสัตว์นั้น ตามลัทธิที่มีทิวทัศน์อย่าง
หนึ่ง เช่น “เทวนิยม” ก็จะเข้าใจและยึดถือกันแบบหนึ่ง ซึ่งอธิบายตาม
ทิวทัศน์ที่เข้าใจและยึดถือกันอยู่ และเล่าต่อทอดกันมาอย่างนั้น จนถึงทุกวันนี้
ซึ่งยังเป็นแค่ “อัตตวาทุพาพาน” กันอยู่เกือบทั้งสิ้น ยังไม่เห็นแจ้ง
จริงใน “ปรมาตมัน” คือ ยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “เทวะหรือจิตวิญญูญาณ

ที่มีบาร์มี” ไม่ได้ ยังไม่รู้จักรู้แจ้งความเป็น “เทวะหรือจิตวิญญูณที่มีบาร์มี”

แม้แต่ชาวพุทธที่ยังมีฉันทาภิกขุหรือที่ยังเข้าใจตามแบบพุทธที่ “สัมมาทิฐิ” ไม่ได้ก็ยิ่งอีกมากกว่ามาก ยังหลงผิดไปตามลัทธิ “เทวนิยม” ก็จะเข้าใจความเป็นบาร์มี ๑๐ ทศ ถึง ๓๐ ทศ แบบ “เทวนิยม” อยู่แน่นอน

ส่วนของพุทธที่เป็น “อเทวนิยม” นั้น รู้จัก “จิต - เจตสิก - รูป - นิพพาน” ชัดเจนยิ่ง มี “ญาณ ๑๖ วิชชา ๘” สัมผัส “รู้ - เห็น” (ชานาติ - บัสสติ) จึงสามารถเข้าใจความเป็น “เทวะหรือจิตวิญญูณที่เจริญ” ได้อย่างสัมผัส “ภาวะจิตวิญญูณ” ด้วย “พลังปัญญาหรือญาณ” ได้แท้จริง ถูกสภาวะ ก็จะเห็นจริงรู้แจ้ง (สังข) ได้แตกต่างจากชาว “เทวนิยม”

ผู้มี “บาร์มี” คือ ผู้มี “พฤติ” ที่ได้ปฏิบัติจนมีผลเป็น “คุณงามความดี” สังคมใส่ตน แม้แต่ความเข้าใจของปุถุชนก็ยังหมายความว่า “คุณงามความดี” ทั่วไป ตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน ไปจนถึงขั้นสูงสุดถึงความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทีเดียว จึงต้องกำหนดกรอบที่หมายให้แม่นยำ จะได้ไม่สับสนเข้าใจแล้วนะ ว่า บาร์มี ๑๐ ทศของ “สาวกภูมิ” ที่กำลังหมายถึงนี้

มนุษย์คนหนึ่งควรจะมี “บาร์มี” ให้ได้แต่ละชาติที่เกิดมา ก็คือต้องสร้าง “ทาน - ศีล - เนกขัมมะ - ปัญญา - วิริยะ - ขันติ - สังจา - อธิษฐาน - เมตตา - อุเบกขา” นี้แหละ ให้บริบูรณ์บริสุทธิ์สมบูรณ์

แต่ด้วยความไม่มี “พลังแห่งปัญญา” แข็งแรงมีประสิทธิภาพพอ จึงไม่สามารถจะสร้าง “บาร์มี” ครบสมบูรณ์ได้

จะเห็นได้จริงๆว่า ปุถุชนที่ไม่มี “พลังปัญญา” ใฝ่ “บุญ” ที่เพียงพอ ก็จะตกอยู่ใต้อ่านาจอของกิเลส หลงลางยศสรรเสริญโลภียสุขไปตามอ่านาจอของกิเลสเต็ม ๆ เป็นสามัญ จึงไม่ค่อยจะฝึกศึกษาฝึกฝนสร้าง “บาร์มี” ไตเลย

จึงมีชีวิตอยู่ไปตามยถากรรม จึงได้ “บาร์มี” กะปริดกะปรอย

สาธารณโภคี ฟรี ทุกอย่าง เป็นตั้ง “รัฐสวัสดิการ”

ที่เกิดจากจิตสาธารณะของประชาชน ได้ออกมาช่วยเหลือ
 เกื้อกูลกันเป็นต้นทุนทางสังคม โดยที่รัฐไม่ต้องจ่ายเงินแต่อย่างใด

ถ้าไม่อกรบ ๒๕๖๒ จะไม่พบสัจจะ

คำรวมทั้งชีวิตบาปท่อมบุญ จึงตกนรกมากกว่ามาก ดังได้สาธยายมาแล้ว
ส่วนผู้มีสำนึกดี ไฟดี หรือไฟ “บุญ” ก็ จะชวนชวายเป็นตามฐานะ
จึงได้ “กุศล” ไปตามจริงแต่ยังไม่ถึง “บุญ” แค่เป็นบุญคนที่พัฒนาขึ้นมาเป็น
“กัลยาณชน” จนกว่าจะมี “พลังปัญญา” ที่พัฒนาขึ้นมาเป็น “อารยชน” ได้

๑ ชีวิตคนนั้น จริง ๆ มันคืออะไร

ที่เป็น “ชีวิตมนุษย์” อาริยะแบบพุทธแท้

จะเห็นได้ว่า “ชีวิต” จริง ๆ ที่บรรลุมิปัญญาขั้นโลกุตระแล้วจริง
เมื่อไม่เป็นทาสลาภยศสรรเสริญโลกียสุขแล้ว “ชีวิต” ก็มีอยู่แค่ “กรรม”
กับ “กาละ” เท่านั้นเอง ที่มัน “เคลื่อนไป ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” กับ “สูญ”.....!!!!

กรรม หมายถึง “การงานหรือการกระทำ” เท่านั้นเองจริง ๆ

“ชีวิต” ถ้าหลงได้แต่บำเรอ “อามิส” หรือหลงว่าลาภยศสรรเสริญ
แม้แต่ “ความเป็นโลกียสุข” ไດ ๆ กอบโกยเท่าไร หอบไว้ว่าเป็นของเรา
ไปถึงไหน มันก็ไม่ใช้ของเราเลย จริง ๆ

จะเท่าใด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ... มันก็ “สูญ”

หลงทำเพื่อ “มัน” ที่สุด “มัน” ก็ “สูญ” อยู่ดี แล้วไปเปลืองแรง
เปลืองเวลา เปลืองทุนรอน เพื่อ “มัน” ทำไม???? “โง่มัย...???”

เห็น “อริชชา” ของตนไหม ? นั่นแหละ “ความโง่!” ของแต่ละคน

๑ แคเข้าใจดียิ่งจาก “วาตะ” (คำพูด)

ก็รู้ว่า “อัตตา” จะไม่มีในตัวเรา

“อุปาทาน” หรือ “ความยึดมั่น” นั้น

มาถึง ๔ ชนิด ต้องศึกษามันกำจัดมันก่อน

ด้วยตรรกะเราเข้าใจแล้ว ว่า ทุกสรรพสิ่งล้วนอนัตตา แต่อย่า
หลงผิดว่า แคเข้าใจได้แล้ว เราก็ “ไม่มีอัตตา” (อนัตตา) ได้ทันทีนะ !

“ความยึดมั่น” ที่สั่งสมอยู่ในใจที่เรียกว่า “อุปาทาน” นั้น แม้จะเข้าใจแจ่มแจ้งแค่ไหน ก็ต้องศึกษาตรวจตราดูความจริงในตนดี ๆ แล้วจะรู้จักความเป็น “กามอุปาทาน - ทิณฺณอุปาทาน - สิลฺลพฺพอุปาทาน - อัตตวาหุอุปาทาน” แล้วต้องกำจัด “อุปาทาน” ที่แต่ละคนยังมีอยู่จริงให้สิ้นซากสัมบูรณ์

จึงจะ “ไม่มีตัวตน” ที่บริบูรณ์สัมบูรณ์

ไม่เช่นนั้น ผู้ที่หลงว่า เข้าใจชัดแจ้งจาก “วาทะ” แล้ว ว่า “อัตตาไม่มี” (อนัตตา) ก็เลยเชื่อขึ้น ๆ ว่า “ก็ทุกสรรพสิ่งไม่ใช่อัตตา” ใครไปนึกว่า ยังมีอัตตาในตัวคน ก็คนนั้นแหละ “มิฉนาทินฺธุ” ก็พระพุทธเจ้าบอกแล้วไง.. ว่า “ทุกสรรพสิ่งไม่ใช่ตัวตน” ยังจะไปมีตัวตนอะไรในตัวเราอีกล่ะ...?

ผู้ที่ได้แค่ “คำพูดหรือวาทะ” เท่านั้นก็นึกว่า จบทันที เพราะรู้แล้วว่า นี่แหละ..ผู้มี “อัตตวาหุอุปาทาน” ตัวแท้ คือ ยึดได้แค่ “คำพูด” เท่านั้นว่า “อัตตาไม่มีหรือไม่มีอัตตา” แต่ “อัตตา” ในตัวคุณยังมีอยู่ ส่วนที่ได้ นั่นแค่ “รู้” จากเรียนมา ฟังมา แล้วก็เกิดปัญญา “สุดมยปัญญา - จินตามยปัญญา” เท่านั้น ยังไม่ใช่ “ภาวนามยปัญญา” อาจจะมีรู้ชัดซึ่งลึกสุดอย่างไรก็ตาม “อุปาทาน” อีกตั้งหลายร้อยคุณยังมี ปฏิบัติเพื่อ “รู้” ดี ๆ เกอะ

เมื่อใดเป็นผู้ปฏิบัติจนสามารถเห็น “ตัวยึด” (อุปาทาน) ของเรา ไม่ว่าจะยึดใน “กาม” (กามอุปาทาน) จะยึดใน “ความเห็น” (ทิณฺณอุปาทาน) จะยึดใน “หลักปฏิบัติ” (สิลฺลพฺพอุปาทาน) มันมีอยู่ในตนจริงอย่างไร ? แค่นี้ ? เมื่อนั้นคุณก็จะเป็นผู้ “พ้นอัตตวาหุอุปาทาน” ไปได้ ตามฐานะผู้รู้จริงเห็นจริง

“อุปาทาน” แต่ละตัวที่เรา “จับตัวมันได้” ด้วย “วิปัสสนาญาณ” นั้นแหละคือ ภาวะที่เรียกกันว่า “อัตตา” ตามพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้ว ซึ่งแจกไปได้อีกเป็น “อัตตา ๓” โอปาริกอัตตา - มโนมยอัตตา - อรูปอัตตา แล้วเราก็กำจัด “อัตตา” ตัวที่ “จับตัวมันได้” ด้วย “ปหาน ๘” ให้

มันหมดสิ้นความเป็น “อัตตา” จึงจะชื่อว่า “อัตตาไม่มี” แล้ว หรือ “มันไม่ใช่อัตตา” ไม่ใช่สิ่งที่มีจริงถาวรยั่งยืน มันเป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไปได้ คราวนี้เรา “ดับ” ด้วย “พลังปัญญา” ที่ต่างยิ่งจากการดับด้วย “พลังสมณะ”

เรากำจัดรู้แจ้งจบบรรลุธรรมด้วย “พลังปัญญา” สัมบูรณ์แล้ว จะเป็นผู้ไม่ยึดมั่นถือมั่นอะไร ๆ ว่าเป็นสิ่งที่เป็น “ตัวตน” อีกแล้ว

เห็นแจ้งในทุกสรรพสิ่งว่า มีแต่ “ความเคลื่อนไหวไป ๆ ๆ ๆ” ของ “กรรม” กับ “กาละ” ที่มันทั้งเคลื่อนไหวไป ๆ ๆ ทั้งไม่ย้อนกลับมาเลย ไม่เหลือร่องรอย ไม่มีอะไรเก็บความเป็นเวลาไว้ได้ มีแต่ผ่านไปสู่ “สูญ”

อะไร ๆ มันจึงยึดเอาไม่ได้

ได้แต่แค่ “อาศัย” ไปกับการสร้าง “กรรมที่เป็นกุศล” ให้แก่ชีวิตอยู่ไป กับ การเป็นประโยชน์คุณค่าให้แก่สัตว์ทั้งหลาย ให้แก่โลก ให้ได้มากที่สุด และดีที่สุด เท่านั้นเอง เป็นสุดประเสริฐแล้วที่เป็น “ชีวิตคน”

จึงเป็น “ผู้สร้าง” และเป็น “ผู้ให้” อยู่ในโลกแท้จริง ที่บริสุทธิ์จริง

◎ ผู้มี “จักขุ” (ธรรมจักขุ) ที่เห็นแจ้งทุกอย่าง
“เห็น” แม้ความเป็น “นิโรธหรือนิพพาน” ซึ่งเป็น “พลังปัญญา” ที่เห็นอะไรต่ออะไรรอบถ้วนลึกลง ไม่ว่าจะเป็น “อายุ-วรรณะ-สุข-โรค-พละ” ก็สามารถเห็น “ด้วยปัญญา”

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “คนที่ยังไม่ตาย, ผู้ยังมีอายุอยู่” (อายุหา) ก็จะมีเห็นแต่ “อิทธิบาท ๔” นี่แหละ ๆ ๆ ๆ...นี่แหละที่เป็น “เครื่องบ่งชี้”

นั่นคือ จะเห็นแต่ความขยันหมั่นเพียรที่เป็นอาริยะอยู่ เท่านั้นว่า นี่แหละ...คือ “ชีวิตประเสริฐ” เท่านั้นเอง คือ ชีวิตคนเจริญแท้ ๆ หรือความเป็นอาริยชน (มนุษย์ผู้มีใจสูง) ตามแบบพุทธ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๕๐ มีคำตรัสของพระพุทธเจ้า บ่งชี้ไว้ชัด ๆ ว่า จริงๆนั้น คนผู้ประพฤติดนให้ดีเจริญขึ้นแล้ว ชีวิตจะมีอะไร ? ยังไง ? สูงสุดแล้วจะมีอะไรเป็นเครื่องบ่งชี้ จะอธิบาย *ความมีอายุ มีวรรณะ มีสุข มีโภคะ มีพละ* ได้ด้วยอะไร ในชีวิตที่ยังเป็นคน - เป็นมนุษย์

๑ อายุ วรรณะ สุข โภคะ พละ ที่คนปรารถนากันนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า คืออะไรกันแท้ ?

ซึ่ง “อายุ” หรือ “อายุหา” ที่หมายถึง คนที่ยังไม่ตาย, ผู้ยัง “มีอายุอยู่” ของความเป็นมนุษย์ผู้เจริญ ผู้ประเสริฐแท้ เรียกว่า “มนุษย์อาริยะ” นั้น ก็มี “อิทธิบาท ๔” นี้เอง เป็น “เครื่องแสดง - เป็นเครื่องบ่งชี้”

คือ ชีวิตเต็มไปด้วย “ฉันทะ - วิริยะ - จิตตะ - วิมังสา” ชนิดที่มีอัญญา

“ฉันทะ” นั้น หมายถึง สิ่งกระตุ้นใจ, แรงดลใจ, ความตื่นตัว, ความตั้งใจ, ความปรารถนา, ความอยาก, ความประสงค์, ความพอใจ, ความยินดี, ความมุ่งหมาย

“วิริยะ” ก็หมายถึง สถานะแห่งบุรุษที่แข็งแรง คือมีความขยัน, ความหมั่นเพียร, ความอดุสาหะ, ความพยายาม

“จิตตะ” ในที่นี้หมายถึง ความเต็มไปด้วยจิตที่ให้แก่สิ่งนั้น, มีใจอยู่เท่าไรที่ทุ่มโถมใส่ลงไปในงานนั้น, โดยเต็มใจ, ความเอาใจใส่

“วิมังสา” หมายถึง ความไตร่ตรองพิจารณาเอาเนื้อแท้, การตรวจสอบเอาเนื้อหาสาระของสิ่งที่ทำ, เลือกเฟ้น..กำจัดสิ่งไม่ดี - เอาสิ่งดีให้ได้

จึงสรุปได้ชัดว่า ภาวะที่บ่งชี้ ความเป็นมนุษย์ผู้เจริญแท้จริง ใน *คนที่ยังไม่วาย* นั้น คือ คนมีอิทธิบาท ๔ นี้เอง เป็นเครื่องแสดง “ค่า”

แก่มะพุทธเจ้าตรัสทำยบทคนที่เจริญอิทธิบาท ๔ เหล่านี้

ด้วยนะ ว่า หากกระทำใ้มากซึ่งอิทธิบาท ๔ เหล่านี้ เมื่อ**บ**รรณาก็พึง
ตั้งอยู่ได้ถึงกับหนึ่ง หรือเกินกว่ากับหนึ่งอีกด้วย นั่นคือทำอายุให้ยืนก็ได้

หมายความว่า ผู้เจริญอิทธิบาท ๔ นี้ได้ดี ได้มาก สามารถมี
อายุยืนนาน ท่านว่า เป็นกับ หรือเกินกว่ากับทีเดียว

อาตมาก็กำลังพยายามตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสให้อยู่นะ พิสูจน์อยู่
ดังนั้น เราจะอายุยืน มีอิทธิบาท ๔ เป็น “ทรัพย์” เป็น “อาหาร”
แล้วจะต้องมีอะไรอีก ก็ต้องมี วรณะ สุข โภคะ พละ นี่ไง!

จึงต้องมารู้กันให้ชัดว่า วรณะ สุข โภคะ พละ คืออะไรกันแท้

๐ อัญญา หรือ “พลังปัญญา” นี้ สมรรถนะของมันคือ “รู้ยิ่ง” มันเป็นไฉน ?

“วรณะ” ซึ่งหมายถึง ระดับหรือชั้นของความเป็นมนุษย์ผู้เจริญ
ผู้ประเสริฐแท้ เรียกว่า “มนุษย์อาริยะ” นั้น ก็มี “ศีล” เป็น “เครื่องแสดง-
เป็นเครื่องบ่งชี้” ผู้มี “พลังปัญญา” หรือมี “อัญญา” จะมองออกอ่านออก

ละเอียดขึ้นก็คือ ผู้ปฏิบัติ “ศีล” ก็จะมีจิตบรรลุเป็น “อริศีล -
อริจิต - อริปัญญา - วิมุติ - วิมุติญาณทัสสนะ” ซึ่ง “ผล” ของผู้ปฏิบัติ
ก็จะเห็นได้จากความเจริญที่มี “วรณะ ๔” เป็นลักษณะแห่งความเป็น
อาริยะ ได้แก่

เลี้ยงง่าย - บำรุงง่าย - มักน้อย - สันโดษ - การดำรงชีพที่สูง -
มีศีลเคร่งได้ - มีอาการที่น่าเลื่อมใส - ไม่ละสม - ชยันเสมอ ดูตนเองซิ
ว่าตนมี “วรณะ” มั้ย

“สุข” ซึ่งหมายถึง สุขหรืออารมณ์ที่ดีสุดของความเป็นมนุษย์
ผู้เจริญ ผู้ประเสริฐแท้ เรียกว่า “มนุษย์อาริยะ” นั้น ก็มี “ฉาน” เป็น
“เครื่องแสดง-เป็นเครื่องบ่งชี้” สูงสุดของ “ฉาน” ก็คือ ผู้นั้นจะมี
“อุเบกขา” ที่มี “องค์คุณ ๕” ได้แก่ **ป**ริสฺสฺฐา-**ป**ริโยทาทา-**ม**ุทุ-**ก**ัมมัณฺญา-

ปภัสสรา

ซึ่ง “องค์คุณ ๕ ประการ” นี้ เป็นคุณวิเศษ ที่มีทั้ง “กำลังแห่งเจต” และมีทั้ง “กำลังแห่งปัญญา” ที่พิเศษยิ่ง

เพราะเป็น “ผล” สูงสุดของ “บารมี ๓๐ ทศ”

ทำไมคนมี “ฉาน” แล้วจะเป็น “สุข”

อ้าว..คนมีฉานก็คือ คนไม่มี “เหตุแห่งทุกข์” ใช่มั๊ย เหตุแห่งทุกข์คือ กิเลสตัณหา คือนิวรรณ์ ๕ เมื่อดับเหตุแห่งทุกข์ ก็หมดทุกข์ ก็ “สุข” ลี

“โภาคะ” ซึ่งหมายถึง ทรัพย์ที่ควรได้ หรือสมบัติที่มีคุณค่าของความเป็นมนุษย์ผู้เจริญ เรียกว่า “มนุษย์อารยะ” นั้น ก็มี “พรหม-วิหาร ๔” เป็นเครื่องแสดง - เป็นเครื่องบ่งชี้

เมตตา - กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา นี่แหละคือ ทรัพย์อันยิ่งใหญ่ที่ ผู้ใดมีแท้จริงแล้ว สุดวิเศษ เพราะผู้มีจริงแล้ว จะมีไว้แบ่งแจกแก่คนทั้งหลาย อย่างไม่มีวันหมด ยิ่งแจกยิ่งได้เพิ่ม

และเป็น “ทรัพย์” ที่แสนประเสริฐ ให้แก่คนแล้วคนหายทุกข์..ไฉนคนมีสุข สุขชนิดที่พิเศษเป็น “อุปสมสุข” ด้วย หรือยิ่งใหญ่กว่านั้น.. “ปรมสุข” คือ นิพพานทีเดียว ทรัพย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

คนที่มีแต่ “เมตตาทางกาย-เมตตาทางวจี-เมตตาทางใจ” แจกสังคมอยู่ไม่มีวันหมด “โภาคทรัพย์” ชนิดนี้ยิ่งแจกยิ่งรวย ยิ่งทวียิ่ง ๆ ขึ้น คิดดูซิว่า เป็นทรัพย์สุดวิเศษแค่ไหน

แก่นข้อสุดท้ายคือ “อุเบกขา” นี่แหละคือบารมีที่เป็น “ผล” ของการปฏิบัติ “บารมี ๔” นั้น จนเป็น “ปรมัตถบารมี” ผู้มี “อุเบกขาบารมี” ก็จะมี “บริสุทธิ์-ปริโยทตา-มฤ-กัมมัญญา-ปภัสรา” ซึ่งเป็น “องค์คุณ ๕” ที่สุดแสนประเสริฐ อาตมาได้อธิบายผ่านมามากแล้ว ตรงนี้ขอเอาแค่นี้ก่อน เห็นไหมว่า “โภาคะ” อันประเสริฐนี้ วิเศษทั้งตนเองและผู้อื่น

แค่นั้น

“พละ” ซึ่งหมายถึง ชั้นแห่งความเป็นมนุษย์ผู้เจริญ เรียกว่า “มนุษย์อารยะ” นั้น ก็มี “อุกโตภาควิมุตติ” เป็นเครื่องแสดง - เป็นเครื่องบ่งชี้

พละ คือ กำลัง วิมุตติ คือ ความหลุดพ้น

ความหลุดพ้น นี้แหละ คือ กำลังอันวิเศษแหละ ผู้ที่มีความหลุดพ้นนี้ จะมี “พลัง ๔” ไง “พลัง ๔” ก็มีทั้ง “พลังปัญญา - พลังขยันพากเพียร - พลังทำงานที่ไม่เป็นโทษ - พลังการช่วยเหลือเกื้อกูลสังคม ให้แก่โลก”

ซึ่ง “พลังปัญญา” นี้เป็น “อัญญา” คือ เป็นความรู้ชั้น “โลกุตระ” เป็นความรู้ที่ “ไม่มีตัวตน” (อนัตตา) จึงขยันทำงานไม่เห็นแก่ตัวเลย เป็นความรู้ที่ผู้มี “อัญญา” ก็จะใช้ชีวิตอยู่เพื่อสร้างประโยชน์แก่มวลประชาชน (พหุชนหิตายะ) เพื่อความสุขแก่มวลประชาชน(พหุชนสุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์เกื้อกูลโลก ช่วยเหลือสังคม (โลกานุกัมปายะ)

ซึ่งก็อันเดียวกันกับ “พลัง ๔” ที่มี “พลังอัญญา” ที่เดียว ขยันพากเพียรทำงานที่เป็นประโยชน์ สงเคราะห์เกื้อกูลโลกอยู่ นี้แหละ

นี่คือ “เมตตาทางกาย - เมตตาทางวจี - เมตตาทางใจ” ที่ยิ่งทำยิ่งเจริญยิ่งมีมากขึ้น ๆ ตาม “สาราณียธรรม ๖” ที่พร้อมด้วย “พุทธพจน์ ๗” เป็น “ปรมัตถบารมี” ข้อที่ ๔

และข้อที่ ๑๐ มี “ปริสุทธา - ปรีโยทาทา - มุฑุ - กัมมัณฺเฐนา - ปภัสสา” อันเป็นกลาง เทียงธรรมที่สุด

อุเบกขาบารมี ที่มี “องค์คุณ ๕” นี้ คือ “พลังวิเศษ” ที่เต็มไปด้วยอัญญา ซึ่งมีทั้งจิตบริสุทธิ์อยู่อย่างเที่ยงธรรม (ปริสุทธาอุเบกขา) ทั้ง ๆ ที่ทำงานกับโลกอนุเคราะห์สังคมอยู่จิตก็บริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่อย่างเที่ยงธรรม (ปรีโยทาทาอุเบกขา) เป็นจิตหัวอ่อนที่แว่วไวและปรับเปลี่ยนได้ง่ายเร็วอยู่อย่างเที่ยงธรรม (มุฑุอุเบกขา) มีจิตที่เอาถ่านในภาระงานที่เหมาะสมทำให้แก่สังคม

อยู่อย่างเที่ยงธรรม (กัมมัฏฐาอุเบกขา) และจิตที่สะอาดผ่องใสอยู่ตลอดเวลา
คงที่ไม่มีหวั่นไหวเปลี่ยนแปลงไปเป็นอื่นเลยอยู่อย่างเที่ยงธรรม (ปัสสา-
อุเบกขา)

ทั้งพลัง ๔ และการพันภัย ๕ หรือไม่เกรงกลัวภัย ๕ ก็ได้อธิบาย
มาพอสมควรแล้ว คราวนี้ขอผ่านไม่อธิบายแล้วกัน

๑ ชาวอโศก ยืนยัน “เอหิภัสสโก” และ “อกาลโก” ของพระพุทธเจ้าในยุคนั้น

แต่ก็ขอภัย อย่าหาว่าเอาหมู่กลุ่มตนเองมาอวดมาอ้างเลยนะ
อาตมาเห็นในกลุ่มชาวอโศกเรา อาตมายังเห็นความเป็นไปได้ และเป็น
จริงอย่างมหัศจรรย์ เกิดขึ้นให้เห็น มันตรงกับคำสอนของพระพุทธเจ้า ตาม
“พลัง ๔” และ “พันภัย ๕” นี้ได้จริง ๆ ชีวิตมันเจริญตามนี้ ซึ่งพันภัย
ตามนี้

แต่ไม่ว่าจะเป็นหมวดธรรมอื่น ๆ สาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗
กัถี วรรณะ ๔ กัถี เป็นต้น ล้วนเป็นไปได้ แม้จะยังไม่ดีไม่เลิคนัก แต่ก็
พอมี “พหุติพุทธ” ที่เห็นได้ เป็นเอหิภัสสโก ยืนยันอกาลโก ตามสาวก -
ชาตธรรมได้จริง เหมือนสิ่งไม่น่าเชื่อ

และยิ่งศึกษาฝึกฝน ผลผู้ที่บรรลุจริง ยิ่งเกิด “พลังปัญญา” ที่
จริง อำนาจของพลังปัญญา (วิชาที่ตรงกันข้ามกับอวิชา) ก็ยิ่งทำให้เดินทาง
ไปสู่ความเจริญ ด้วย “พลัง ๔” ยิ่ง ๆ ขึ้นอยู่ตลอดเวลา ตามลัทธิจะ

ผู้ยังมีกิเลสเหลือมากก็มี “พลัง ๔” ไม่เต็ม ไม่มาก ก็ยังเป็นคน
หวั่นกลัว “ภัย ๕” มากอยู่ คนที่ไม่มี “พลังปัญญา” (ไม่มีวิชา ๘) เพียงพอ
ก็จะมี “กิเลส” เป็นอำนาจมากกว่า ทำให้ “องค์ธรรมทั้ง ๔” ของ “พลัง ๔”
ไม่สมบูรณ์บริบูรณ์จริงไปตามที่ยังมี “กิเลส” อยู่ นั่น ๆ ตามลัทธิธรรม

“ปัญญาพละ” นี้ เป็นกำลังหัวหน้าหรือเป็นประธานของอีก

๓ พลังนั้น “ปัญญา” ชนิดนี้เป็นความรู้ความฉลาดที่มีนัยสำคัญต่างกับความรู้สามัญทั่วไปเข้าขั้นคุณวิเศษที่เรียกว่า “อัญญา” ซึ่งเป็นความรู้ความฉลาดที่มี “พลัง ๔ พันภัย ๕” มี “วรรณ ๙” มี “สราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗” มี “กถาวัตถุ ๑๐” และพุทธธรรมอื่น ๆ อีกมาก ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างยืนยันได้

เพราะ “ปัญญา” ที่ได้จากการกำจัดกิเลสได้อย่างเป็นจริง จึง “ขยันพากเพียร” (วิริยะ) ชนิดที่ไม่ต้องมีอามิส ไม่บำเรอจิตตน แต่ขยันด้วยปัญญา บริสุทธิ์เพื่อประโยชน์แก่มวลชนเป็นอันมาก (พหุชนหิตายะ) เพื่อความสุขแก่มวลชนเป็นอันมาก (พหุชนสุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์โลก (โลกานุกัมปายะ) ไม่ใช่เพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อความสุขอย่างที่คนโลภก็ต้องการ ไม่ใช่เพื่อส่งเสริม “โลกาธิปไตย - อัตตาธิปไตย” อีกด้วย ส่งเสริม “ธรรมาธิปไตย” โดยแท้

เพราะ “ปัญญา” ที่ได้จากการกำจัดกิเลสได้อย่างเป็นจริง จึง “ทำงานอันไม่มีโทษ” (อนวัชชะ) ชนิดที่ผู้รู้หรือปราชญ์จะตำหนิไม่ได้ เพราะเป็นงานที่ไม่ทำร้ายใคร ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใคร เพราะเป็นงานที่ทำด้วยปัญญา ไม่ลำเอียง ไม่ต้องมีอามิส ไม่บำเรอจิตตน ปัญญาจึงบริสุทธิ์ฉลาดรู้ เลือกสรรเพื่อประโยชน์แก่มวลชนเป็นอันมาก (พหุชนหิตายะ) เพื่อความสุขแก่มวลชนเป็นอันมาก (พหุชนสุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์โลก (โลกานุกัมปายะ) ไม่ใช่เพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อความสุขอย่างที่คนโลภก็ต้องการ ไม่ใช่เพื่อส่งเสริม “โลกาธิปไตย - อัตตาธิปไตย” อีกด้วย ส่งเสริม “ธรรมาธิปไตย” โดยแท้

เพราะ “ปัญญา” ที่ได้จากการกำจัดกิเลสได้อย่างเป็นจริง จึง “ช่วยเหลือเกื้อกูล” (สังคหะ) ชนิดที่บริสุทธิ์สะอาด ไม่ต้องมีอามิส ไม่บำเรอจิตตน เพื่อประโยชน์แก่มวลชนเป็นอันมาก (พหุชนหิตายะ) เพื่อความสุขแก่มวลชนเป็นอันมาก (พหุชนสุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์โลก (โลกานุกัมปายะ) ไม่

ใช้เพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อความสุขอย่างที่คนโลภต้องการ ไม่ใช่เพื่อส่งเสริม “โลกาธิปไตย - อัตตาธิปไตย” อีกด้วย ส่งเสริม “ธรรมาธิปไตย” โดยแท้

๑๑ โลภีย์ ทวนกระแสกับโลกุตระ

แต่โลกุตระไม่ได้ขัดแย้งอย่างทำลายใคร

“พลัง ๔” นี้แหละ คือ “กัมมัฏฐาน” ซึ่งเป็นองค์ธรรม ๑ ใน ๕ ของ “อุเบกขา” ที่สัมมาทิฐิแบบพุทธ (ปริสฺสุทธา, ปริโยทาทา, มุทุ, กัมมัฏฐาน, ปกฺกสรา)

“กัมมัฏฐาน” ท่านแปลกันว่า การงานที่เหมาะสม ที่จริงนั้นเป็นการงานที่ประกอบไปด้วย “อัญญา” คือ “พลังปัญญา” ที่วิเศษนั่นเอง

จึงเป็นงานที่ต่างจากโลกโลภีย์ ยิ่งโลกทุนนิยมยิ่งต่างให้เห็นทั้งในแง่ของเศรษฐศาสตร์ ของรัฐศาสตร์ ของสังคมศาสตร์ที่ชาวโลภีย์มีกัน

เพราะนั่นที่อาตมานำมาอธิบายนี้ นำมาจากสภาวะที่อาตมามีเข้าใจแล้วเอามาขยายความจากสภาวะ ใช้ภาษาอาตมาเองเขาก็เลยพูดเอาเอง อธิบายภาษาตัวเอง ต่างจากภาษาท่านผู้รู้ที่เป็นปราชญ์ ดีไม่ดีขัดแย้งเอาด้วยหลายนัย ก็ใช่

เพราะอาตมาเองอาตมาเห็นแย้งในบางอย่างเห็นดีในบางอย่าง อาตมาเอาของท่านพุทธโฆษาจารย์มาใช้ก็มี ก็ขอขอบคุณท่านอยู่ ไฉ่ที่อาตมาไม่เอาอาตมาเห็นว่าผิด อาตมาก็มาพูดตรง ๆ จริงใจว่าอันนี้ไม่ถูก อันนี้ยังไม่ใช่พุทธ ก็วิจารณ์ไปไม่ได้เกลียดได้ซังหรวอก อะไรดีก็ขอบคุณก็เคารพนับถือ อะไรที่ไม่ดีอาตมาก็บอกว่าไม่ดี

อาตมาก็จะต้องพยายามให้คนรู้แล้วก็อย่าไปเอาไฉ่ที่ไม่ดี หรือช่วยกันทำลายด้วยซ้ำ อย่างนี้เป็นต้น

นี่คือธรรมะที่เราทำ แม้แต่ที่สุดเราทำการเมืองนี้มันไม่ได้แยกกัน

คนที่เขื่อนักการเมื่องชั้นยอคือคนที่เขื่อนักธรรมะชั้นยอ
มีธรรมาธิปไตยเป็นหลัก รู้จักอตัตา รู้จักโลกา รู้จักโลการู้จักอตัตา แล้วก็
ไม่ว่างอตัตาให้มีอำนาจ ไม่ว่างโลกให้มีอำนาจ รู้จักการแบ่งปันกัน
ลาภยศสรรเสริญโลกียสุข เหลือกัน แล้วก็ต้องไม่ว่างยึดมั่นมาก

สุขแบบโลก ๆ นะ จิตไม่มีสุขโลก ๆ ตามโลกเลย โลกธรรมได้
ลาภมากก็สุข ได้ยศมากก็สุข ได้สรรเสริญก็สุข เสพกามก็สุข ได้อตัตาก็
สุขนั้น ไม่ว่างเลย

ชีวิตนี้เป็นพุทธะ รู้ - ตื่น - เบิกบานร่าเริง ซึ่งไม่ว่าง..ร่าซา เป็น
สุขร่าเริงไม่ว่างเหียวเขา

ดำเนินชีวิตเป็นอยู่ ใช้ “สัปปริสธรรม ๗” และ “มหาปเทศ ๔”
พิจารณาอย่างสำคัญเสมอ

อยู่อย่างเบิกบานร่าเริงจริง ๆ แม้จะถูกตำหนิ ถึงขั้นถูกตำ กิ
เข้าใจเขา เห็นใจเขา ไม่ว่างเหียวเขาเลย

อาตมาอนุโลมปฎิโลมกับโลกเขา ใช้สัจจานุโลมิกญาณประมาณ
ทำงานอยู่จริง ๆ อย่าเอาอาตมาเลย อย่าอ่านเอาตามอาการเลย

คุณสุขคุณระเริงระริกระรู้แบบโลกีย พอคุณหมดโลกียคุณก็นึก
ว่าตาย ๆ ขึ้นมาอยู่โลกุตระมันก็ไม่มีโลกียมันก็ไม่มีสิ่งระริกระรู้เกิดสุข ๆ
แบบโลกมันก็ไม่มีสิ ก็อย่าเอา

เบิกบานร่าเริงแบบพุทธะมันสุดยอ สุขยินดีปรีดาร์่าเริงแบบ
พุทธไม่ว่างเหมือนโลกียเขาสุดยอ อย่าเอา “อตัตกาวจรา” ไม่ว่างเป็นไปด้วย
ความเอา เอาไม่ว่างธรรมะพระพุทเจ้าต้องมาเป็นเอง ของตนเองแล้วจะรู้

เอาละ อาตมาใช้เวลาของเขาามาเกินไปหลายนาที่แล้วก็ขอยุติ
การเทศนา สำหรับวันนี้แต่เพียงเท่านี้ เจริญธรรมทุกคน.

● เราต้องปฏิวัติ
จัดระเบียบแบบใหม่
ให้เป็นประชาธิปไตย
มีพระองค์ทรงไทยนำทาง
ให้พลังศีลธรรมนำบ้านเมือง
ลือเลื่องโอฬารงานสร้าง
ร่วมใจปฏิวัติจิตดวง
แบบอย่างพอดีพองาม
พระตำริอันพระองค์ทรงตั้งก่อ
ตั้งข้อัตรห้ามหาสยาม
เหมาะสมเข้าทำสง่างาม
จงให้เป็นไปตามเจตจำนง
พลวัฒน์ราชประชาสมาสัย
สรรพลึงเป็นไปตามประสงค์
ตรงไปเกิดเธอผู้ถือธง
เธอผู้ธำรงธงแห่งไทย
มาเลยเรามาอาสาสมัคร
ฝ่าข้ามอุปสรรคให้จงได้
อุดมการณ์ผ่องแผ้วแก้วกลางใจ
ราชประชาสมาสัยไฟส่องทิศ.

● ชะเอง

